NEW YORK TIMES BESTSELLER

HARLAN COBEN

MYRON BOLITAR SERİSİ

BANA SÖZ VER

MARTI

Bana Söz Ver
Özgün Adı: Promise Me
Harlan Coben

Çeviren : Derya Engin
Editör : Elçin Kazancı
Son Okuma : Sena Polatoğulları
Sayfa Tasarımı : Elif Yavuz
Kapak Tasarımı : Filiz Odabaş

Baskı: Eylül 2020
ISBN: 978-605-348-802-6
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright© Harlan Coben
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil telif hakları ajansı tarafından Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayıncılık
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt:
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16
Topkapı/İstanbul Tel: 0212 674 71 61
Sertifika No: 43087

NEW YORK TIMES BESTSELLER

HARLAN COBEN

MYRON BOLITAR SERİSİ

BANA SÖZ VER

Çeviren: Derya Engin

Charlotte, Ben, Will ve Eve'e...
Bir avuçsunuz ama hep benim dünyam olacaksınız...

BİRİNCİ BÖLÜM

Kayıp kız hakkında, acı verecek kadar sıradan, bilirsiniz işte, saçları dümdüz, kendinden emin bir gülümsemeyle fonda gökkuşağı resmi kullanılarak çekilmiş okul fotoğrafının gösterilip, ardından hızla evlerinin ön bahçesinde etrafları mikrofonlarla sarılmış üzgün aile, sessizce ağlayan anne ve titreyen dudaklarla elindeki yazıyı okuyan babanın görüntülerine geçildiği, durmak bilmeyen haber bültenleri yayınlanmıştı. O kız, o *kayıp* kız, az önce Edna Skylar'ın yanından geçmişti.

Edna donup kaldı.

Kocası Stanley birkaç adım attıktan sonra karısının yanında olmadığını fark etti. Arkasını döndü. "Edna?"

New York'taki Yirmi Birinci Sokak'la Sekizinci Cadde'nin kesiştiği köşeye yakın bir yerde durdular. Bu cumartesi sabahı fazla trafik yoktu. Yaya trafiği ise yoğundu. Kayıp kız şehrin yukarı kısmına yönelmişti.

Stanley yaşamaktan bıkıp usanmış gibi içini çekti. "Şimdi ne oldu?"

"Şişşt..."

Düşünmeye ihtiyacı vardı. Kızın lise fotoğrafı, hani şu fonda gökkuşağı olan... Edna gözlerini kapadı. Fotoğrafı zihninde canlandırmalıydı. Parçaları birleştirmeli, karşılaştırmalıydı.

Fotoğrafta, kayıp kızın uzun, mat kahverengi saçları vardı. Yanından geçen kadının ise –kadın, çünkü az önce yanından geçen kişi daha büyük gösteriyordu, ama belki fotoğraflar da eskiydi– dalgalı, kısa kesilmiş, kızıl saçları vardı. Fotoğraftaki kızın gözlükleri yoktu. Sekizinci Cadde'ye yönelen kadında şık, koyu renkli ve dikdörtgen çerçeveli bir gözlük vardı. Kıyafetleri de, makyajı da kelimenin tam anlamıyla yetişkin gibiydi.

Yüzleri incelemek Edna için bir hobiden daha fazlasıydı. Altmış üç yaşındaydı, bu yaş grubunda, genetik alanında uzmanlaşan az sayıdaki kadın doktordan biriydi. Yüzler onun hayatıydı. Beyninin bir kısmı, ofisten uzakta olsa bile sürekli çalışıyordu. Bu elinde değildi, Dr. Edna Skylar yüzleri incelerdi. Arkadaşları ve ailesi onun inceleyen bakışlarına alışkındı ama yabancılar ve yeni tanıştığı kişiler bunu endişe verici bulurdu.

Edna sokakta yürüyordu. Sıklıkla yaptığı gibi bakışları ve sesleri umursamadan. Yanından geçenlerin yüzlerini inceleyerek, o yüzlerde kaybolarak... Elmacıkkemiği yapısını ve altçene derinliğini, gözbebekleri arasındaki uzaklığı ve kulakların yüksekliğini, çene hatlarını ve göz çukurlarını inceliyordu. İşte bu nedenle, yeni saç rengine ve stiline, şık

gözlüklere, yetişkin makyajına ve giysilerine rağmen, Edna kayıp kızı tanımıştı.

"Bir adamla beraber yürüyordu."

"Ne?"

Edna sesli konuştuğunu fark etmemişti.

"Kız."

Stanley kaşlarını çattı. "Neden bahsediyorsun, Edna?"

O fotoğraf. Acı verecek kadar sıradan okul fotoğrafı. Onu milyon kez gördün. Yıllıkta görürsün ve duyguların çalkalanmaya başlar. Bir çırpıda geçmişini, geleceğini görürsün. Gençliğin neşesini, büyümenin acısını hissedersin. Oradan potansiyelini görebilirsin. Nostalji içini cız ettirir. Yıllarının akıp geçtiğini, üniversiteyi, belki evliliği, çocukları görürsün.

Ama aynı fotoğraf akşam haberlerinde gösterildiğinde, yüreğini dehşetle burkar. O yüze, o çekingen gülümsemeye, hacimsiz saçlara ve düşük omuzlara bakarsın; ardından da zihnin olmaması gereken karanlık diyarlara gider.

Katie ne kadar zamandır –adı buydu, Katie– ne kadar zamandır kayıptı?

Edna hatırlamaya çalıştı. Bir ay kadar önce. Belki de altı hafta. Olay sadece yerel basına yansıdı ve öyle kaldı. Onun kaçıp gittiğine inananlar vardı. Katie Rochester ortadan kaybolmadan birkaç gün önce on sekiz yaşına girmişti, bu da onu bir yetişkin yapıyordu ve bu yüzden de olayın önemi büyük ölçüde azalıyordu. Evde sorun yaşamış olmalıydı, özellikle de mahzun görünüşüne rağmen otoriter biri olan babasıyla.

Belki de Edna yanılmıştı. Belki de o değildi.

Öğrenmenin tek bir yolu vardı.

"Acele et," dedi Edna, Stanley'e.

"Ne oldu? Nereye gidiyoruz?"

Cevap verecek vakti yoktu. Kız muhtemelen şimdiden bir blok ötedeydi. Stanley onun peşinden gelecekti. Eski bir kadın hastalıkları ve doğum uzmanı olan Stanley Rickenback, Edna'nın ikinci kocasıydı. İlk kocası hızlı yaşayan, fazla yakışıklı, fazla tutkulu biriydi ve evet, tam bir piçti. Bu pek adil sayılmazdı, ama elden ne gelir! Bir doktorla evlenme fikri –bundan kırk yıl önce– Birinci Koca için eğlenceli bir yenilikti. Ama iş ciddiye binince, bu ona pek uygun gelmedi. Edna'nın çocukları olduktan sonra doktorluk yapamayacağını düşünmüştü. Ama Edna öyle yapmadı, aslında tam aksini yaptı. Gerçek şu ki –çocuklarından da kaçmayan gerçek– Edna doktorluğu annelikten daha çok seviyordu.

Hızla ilerledi. Kaldırımlar kalabalıktı. Caddeye inince kaldırıma yakın durarak hızlandı. Stanley peşinden gitmeye çalıştı. "Edna?"

"Sadece benimle gel."

Ona yetişti. "Ne yapıyoruz biz?"

Edna'nın gözleri kızıl saç arıyordu.

Oradaydı. İleride, solda.

Daha yakından bakması gerekiyordu. Edna artık tam anlamıyla koşmaya başlamıştı; çoğu yerde iyi giyimli, altmış yaşlarında bir kadının sokak ortasında koşması tuhaf karşılanırdı, ama burası Manhattan'dı. Dönüp ikinci kez bakan pek olmazdı.

Edna çaktırmadan, uzun insanların arkasına gizlenerek kadının önüne doğru geçti ve doğru yere geldiğinde de arkasını döndü. Katie olabilecek kişi ona doğru yürüyordu. Bir an göz göze geldiklerinde Edna anladı.

Bu oydu.

Katie Rochester, muhtemelen otuz yaşlarında, koyu renk saçlı bir adamla beraberdi. El ele tutuşmuşlardı. Rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Aslında, göz göze geldikleri ana dek halinden oldukça memnun görünüyordu. Elbette ki bu bir anlam ifade etmezdi. Elizabeth Smart, Utah'ta kaçırılan o genç kız, kendisini kaçıran kişiyle birlikte dışarı çıkmış ve hiç yardım istememişti. Belki burada da benzer bir oyun oynanıyordu.

Edna buna inanmıyordu.

Kızıl saçlı "muhtemel Katie" koyu renk saçlı adamın kulağına bir şeyler fısıldadı. Hızlandılar. Edna onların sağa kıvrılıp metro merdivenlerinden aşağı inmeye başladıklarını gördü. Tabelada C ve E TRENLERİ yazıyordu. Stanley Edna'ya yetişti. Bir şey söyleyecek gibiydi ama onun yüzündeki ifadeyi görünce sesini çıkarmadı.

"Haydi," dedi Edna.

Hızla merdivenlerden aşağı inmeye başladılar. Kayıp kadın ve koyu renk saçlı adam çoktan turnikelere varmıştı. Edna turnikeleri zorladı.

"Lanet olsun!"

"Ne oldu?"

"Metro kartım yok."

"Benim var," dedi Stanley.

"Ver bana. Çabuk."

Stanley cüzdanından kartı çıkarıp ona verdi. Edna, karta bakıp turnikeden geçti ve kartı ona geri verdi. Beklemedi. Merdivenlerden aşağı inip sağa gitmişlerdi. O yöne devam etti. Gelen trenin uğultusunu ve hızlanan adımları duydu.

Fren sesi duyuldu. Metro kapıları açıldı. Edna'nın kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Soluna ve sağına bakarak kızıl saç aradı.

Hiçbir şey göremedi.

Kız neredeydi?

"Edna?" Bu Stanley'di. Ona yetişmişti.

Edna hiçbir şey söylemedi. Platformda durdu ama Katie Rochester'a dair hiçbir şey yoktu. Olsaydı da ne olacaktı? Edna ne yapacaktı? Trene atlayıp onları takip mi edecekti? Nereye kadar? Ya sonra? Daireyi ya da evi bulacak, ardından da polisi arayacak...

Biri omzuna dokundu.

Edna döndü. Kayıp kızdı.

Bu olaydan uzun süre sonra Edna, kızın yüzünde gördüğü o ifadeyi düşünecekti. Yalvaran bir bakış mıydı? Çaresizlik mi? Sakinlik mi? Yoksa neşe mi? Ya da kararlılık mı? Hepsi.

Orada öylece durup bir süre birbirlerine baktılar. Koşuşturan kalabalık, hoparlörün anlaşılmayan cızırtısı ve trenin uğultusu gitmiş, yalnızca ikisi kalmıştı.

"Lütfen," dedi kayıp kız, sesi fısıltı gibi çıkmıştı. "Kim-

seye beni gördüğünüzü söylemeyin."

Kız ardından trene bindi. Edna ürperdi. Kapılar kapandı. Bir şey yapmak istedi, ne olursa, ama hareket edemedi. Bakışları kıza kilitlenip kaldı.

"Lütfen," diye ağzını oynattı kız camın ardından.

Sonra tren karanlıkta gözden kayboldu.

İKİNCİ BÖLÜM

Myron'ın bodrum katında iki genç kız vardı.

Her şey böyle başladı. Myron daha sonra geçmişe dönüp bütün o kayıplara ve kalp kırıklıklarına baktığında, *ya şöyle olsaydı ne olurdu*ların ilk bölümü çıkagelip onu yeni baştan esir alacaktı. Ya buza ihtiyacı olmasaydı. Bodrum kapısını bir dakika önce ya da sonra açmış olsaydı ne olacaktı? Ya iki genç kız –her şeyden önce onun bodrumunda tek başlarına ne işleri vardı?– onun duyamayacağı şekilde fısıltıyla konuşmuş olsaydı ne olacaktı?

Ya sadece kendi işine baksaydı ne olacaktı?

Merdivenlerin başından, Myron kızların gülüştüğünü duydu. Durdu. Bir an kapıyı kapatmayı ve onları yalnız bırakmayı düşündü. Küçük dolabında buz azalmıştı ama bitmemişti. Daha sonra gelebilirdi.

Ama dönmeden önce, kızlardan birinin sesi duman misali merdivenlerden yukarı tırmandı. "Demek Randy'yle gittin?"

Diğeri: "Tanrım, berbat haldeydik."

"Biradan mı?"

"Bira ve *shot*'lar, evet."

"Eve nasıl gittin?"

"Randy kullandı."

Myron merdivenlerin başında kaskatı kesildi.

"Ama demiştin ki..."

"Şişşt..." Sonra: "Merhaba? Orada biri mi var?"

Yakalanmıştı.

Myron ıslık çalarak aşağı inmeye başladı. Bay İlgisiz. İki kız Myron'ın bir zamanlarki yatak odasında oturuyordu. 1975'te "biten" bodruma baktı. Myron'ın, şimdilerde annesiyle birlikte Boca Raton'da kalan babası çift taraflı banda düşkündü. Betamax'la* aynı yaştaymış gibi görünen yapışkan ahşap paneller sökülmeye başlamıştı. Kabuk kabuk kalkmıştı ve bazı noktalarda beton duvarlar görünüyordu. Elmer's marka yapıştırıcıyla tutturulmuş yer karoları oynamaya başlamıştı. Üzerlerine basınca böcek gibi ses çıkarıyorlardı.

İki kız –Myron birini oldum olası tanıyordu, diğeriyle de bugün tanışmıştı– fal taşı gibi açılmış gözlerle kafalarını kaldırıp ona baktı. Bir an kimse konuşmadı. Onlara hafifçe el salladı.

"Selam, kızlar."

Myron Bolitar kurduğu büyük açılış cümleleriyle gurur duyardı.

Kızların ikisi de son sınıf öğrencisiydi, ikisi de o acemi halleriyle hoş kızlardı. Myron'ın eski yatağının kenarında

---

** Sony tarafından üretilen ev video kaseti kayıt formatı. 10 Mayıs 1975'te piyasaya sürülmüştür. (ç.n.)*

oturan –bir saat önce tanıştığı– kızın adı Erin'di. Myron iki ay önce, Erin'in Ali Wilder adındaki dul ve bir dergide serbest yazar olarak çalışan annesiyle çıkmaya başlamıştı. Myron'ın büyüdüğü ve artık sahibi olduğu evdeki bu parti, Myron ve Ali'nin çift olarak "ortaya çıkma" partisi gibi bir şeydi.

Diğer kız, Aimee Biel, onun el sallayışını ve ses tonunu taklit etti. "Selam, Myron."

Biraz daha sessizlik oldu.

Aimee Biel'i ilk kez St. Barnabas Hastanesi'nde doğduğu gün görmüştü. Aimee ve annesiyle babası, yani Claire ve Erik, iki blok ötede oturuyordu. Myron, Claire'i şu an toplandıkları yerden bir kilometre bile uzakta olmayan Heritage Ortaokulu'na gittikleri zamandan beri tanıyordu. Myron Aimee'ye döndü. Bir an için yirmi beş yıl önceye gitti. Aimee annesine benziyordu; aynı yamuk, umursamaz gülüş tıpkı bir zaman kapısından içeri bakıyormuş gibi hissettirdi ona.

"Biraz buz alacaktım," dedi Myron. Tam yerini göstermek için de başparmağıyla buzdolabının olduğu yeri işaret etti.

"Güzel," dedi Aimee.

"Çok güzel," dedi Myron. "Buz gibi güzel, aslında."

Myron kıkırdadı. Tek başına.

Myron yüzündeki aptalca sırıtışla Erin'e baktı. Kız başını çevirdi. Bugünkü temel tepkisi buydu. Nazik ve mesafeli.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi Aimee.

"Sor."

Ellerini iki yana açtı. "Bu gerçekten senin büyüdüğün oda mıydı?"

"Kesinlikle öyleydi."

İki kız birbirine baktı. Aimee güldü. Erin de aynı şekilde.

"Ne oldu?" dedi Myron.

"Bu oda… yani, daha kötü olamaz mıydı?"

Erin sonunda konuştu. "Retro olmak için bile çok retro."

"Bu şeye ne diyorsunuz?" diye sordu Aimee altındakini göstererek.

"Puf minder," dedi Myron.

Kızlar biraz daha güldü.

"Peki, nasıl oluyor da bu lambanın ampulü siyah olabiliyor?"

"Posterlerin parlamasını sağlıyor."

Kahkaha attılar.

"Hey, o zaman lisedeydim," dedi Myron, sanki bu bir şeyi açıklıyormuş gibi.

"Hiç buraya bir kız getirdin mi?" diye sordu Aimee.

Myron elini kalbine götürerek, "Gerçek bir beyefendi asla birini öpüp bunu anlatmaz," dedi, sonra da ekledi: "Evet."

"Kaç tane?"

"Kaç tane ne?"

"Buraya kaç kız getirdin?"

"Aa. Yaklaşık..." Myron yukarı baktı, işaretparmağıyla havada saydı, "üçü de oraya eklersek… sekiz yüzle dokuz yüz bin arasında olduğunu söyleyebilirim."

Bu ikisine de çılgınca kahkaha attırdı.

"Gerçekten," dedi Aimee, "annem hep senin bir zamanlar gerçekten de çekici olduğunu söyler."

Myron tek kaşını kaldırdı. "Bir zamanlar mı?"

Kızlar çak yapıp yerlerine oturdu. Myron başını iki yana salladı ve büyüklere saygı konusunda söylendi. Sustuktan sonra Aimee, "Sana bir şey daha sorabilir miyim?" dedi.

"Sor."

"Ama ben ciddiyim."

"Devam et."

"Üst kattaki fotoğrafların. Merdivenlerdekiler."

Myron başını salladı. Bu sohbetin nereye varacağına dair oldukça iyi bir fikri vardı.

"*Sports Illustrated*'in kapağındaydın."

"Öyleydim."

"Annemle babam senin ülkedeki en iyi basketbolculardan biri olduğunu söylüyor."

"Annenle baban," dedi Myron, "abartıyor."

İki kız da ona bakıyordu. Beş saniye geçti. Sonra beş saniye daha.

"Dişimde bir şey mi var?" diye sordu Myron.

"Lakers'a seçilmemiş miydin?"

"Celtics," diye düzeltti.

"Pardon, Celtics." Aimee gözlerini ondan ayırmadı. "Ve dizini sakatladın, değil mi?"

"Doğru."

"Kariyerin bitti. Tam da bu."

"Öyle de denebilir, evet."

"Peki, bu..." Aimee omuz silkti, "bu nasıl hissettirdi sana?"

"Dizimi sakatlamak mı?"

"Böyle bir süperstar olmak. Sonra, *güm* diye, bir daha hiç oynayamamak."

Kızların ikisi de cevabı bekliyordu. Myron düzgün bir cevap için uğraştı.

"Çok zordu," dedi.

İkisi de bu cevabı sevmişti.

Aimee başını iki yana salladı. "En kötüsü olmalı."

Myron Erin'e doğru baktı. Erin gözlerini yere indirdi. Oda sessizleşti. Bekledi. Sonunda başını kaldırdı. Ürkek, küçük ve genç görünüyordu. Onu kollarına almak istedi, ama adamım, bu çok yanlış bir hareket olurdu.

"Hayır," dedi Myron yumuşakça, gözlerini Erin'den ayırmadan. "En kötüsünün yanından bile geçmez."

Merdivenin başından bir ses geldi. "Myron?"

"Geliyorum."

Neredeyse çıkacaktı. Sonraki *ya şöyle olsaydı ne olurdu* geldi. Ama merdivenlerin başında duyduğu *–Randy kullandı–* cümle aklını kurcalıyordu. *Bira ve shot'lar.* Bunu öylece bırakamazdı, değil mi?

"Size bir hikâye anlatmak istiyorum," diye başladı Myron. Sonra durdu. Onlara lise günlerinde yaşadığı bir olayı anlatmak istiyordu. Barry Brenner'in evindeki partiyi anlatacaktı. Lise son sınıftaydı, onlar gibi. Takımı, Livingstone Lancers, Myron Bolitar'ın kırk üç sayısıyla öne geçerek eyalet basketbol turnuvasını kazanmıştı. Herkes sarhoştu. Zeki, kanı kaynayan, sürekli eğlenceli, derslerde hep öğretmene itiraz etmek için parmak kaldıran, tartışan ve muhalefet

eden, bunun için de daha çok sevilen Debbie Frankel'ı hatırladı. Gece yarısında Debbie gelip ona iyi geceler dilemişti. Gözlükleri burnunun üzerine düşüyordu. En net hatırladığı buydu, gözlüklerinin burnunun üzerine düşmesi. Myron, Debbie'nin sarhoş olduğunu görebiliyordu. O arabaya binen diğer iki kızın da.

Hikâyenin nasıl bittiğini tahmin edebilirsiniz. Güney Orange Caddesi'ne giden tepeye çok hızlı çıktılar. Debbie kazada öldü. Hurdaya dönen araba ise altı yıl boyunca okulun önünde sergilendi. Myron şimdi o arabanın nerede olduğunu, enkaza sonunda ne yaptıklarını merak ediyordu.

"Ne?" dedi Aimee.

Ama Myron onlara Debbie Frankel'ı anlatmadı. Erin ve Aimee şüphesiz ki aynı hikâyenin farklı versiyonlarını duymuştu. İşe yaramayacaktı. Bunu biliyordu. O nedenle başka bir şey denedi.

"Bana bir konuda söz vermenizi istiyorum," dedi Myron.

Erin ve Aimee ona baktı.

Cebinden cüzdanını çıkardı ve içinden iki tane kartvizit aldı. Üst çekmeceyi açarak hâlâ yazan bir tükenmezkalem buldu. "Burada bütün numaralarım var: ev, iş, cep, New York'taki evim."

Myron kartların üzerine numaraları yazdı ve ikisine de birer tane verdi. Hiçbir şey söylemeden kartları aldılar.

"Lütfen beni dinleyin, olur mu? Eğer başınız sıkışırsa... Eğer içmeye çıkarsanız, arkadaşlarınız içerse, sarhoş olursanız, kafayı bulursanız ya da her neyse işte. Bana söz verin.

Beni arayacağınıza söz verin. Neredeyseniz ben gelip sizi alırım. Hiç soru sormam. Ailenize söylemem. Bu da benim size sözüm. Nereye gitmek isterseniz oraya götürürüm. Saat kaç olursa olsun. Ne kadar uzak olursa olsun. Ne kadar sarhoş olursanız olun. Yedi yirmi dört. Beni arayın ve ben de gelip sizi alayım."

Kızlar hiçbir şey demedi.

Myron öne doğru bir adım attı. Sesindeki yalvaran tonu saklamaya çalıştı. "Lütfen... lütfen içki içen birinin arabasına binmeyin."

Ona öylece baktılar.

"Bana söz verin," dedi.

Bir dakika sonra –son *ya şöyle olsaydı ne olurdu?*– söz verdiler.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İki saat sonra, Aimee'nin ailesi –Biel'ler– ilk gidenler oldu.

Myron onları kapıya kadar geçirdi. Claire onun kulağına doğru eğildi. "Kızların aşağıda, eski odanda olduğunu duydum."

"Öyle."

Ona sinsice sırıttı. "Onlara şeyi mi söyledin…?"

"Tanrım, hayır."

Claire başını iki yana salladı. "Namus timsalisin."

O ve Claire lisedeyken iyi arkadaştı. Onun özgür ruhunu seviyordu. Daha çok, nasıl denir, erkek gibi davranıyordu. Partilere gittiğinde, birini ayarlamaya çalışırdı, genellikle de başarılı olurdu, çünkü çekici bir kızdı. Bir, bilemedin iki kez onlarla çıkıp sonra yoluna bakardı.

Claire şimdi avukattı. O ve Myron bir seferinde, son yılın tatil döneminde o bodrumda takılmışlardı. Ertesi gün Claire hiçbir şey olmamış gibi davranmıştı. Huzursuzluk yoktu, sessizlik yoktu, "belki de olanları konuşmalıyız," yoktu.

Bu olay bir kez daha tekrarlanmadı.

Claire hukuk fakültesinde kocasıyla tanışmıştı. "*Sonu K ile biten Erik.*" Kendini hep böyle tanıtırdı. Erik zayıf ve hafif kamburdu. Neredeyse hiç gülmezdi. Kravatı daima düzgün dururdu. Sonu K ile biten Erik, Myron'ın Claire için düşündüğü gibi bir tip değildi, ama ilişkileri yürüyor gibi görünüyordu. *Zıt kutupların birbirini çekmesi*, diye düşündü.

Erik sıkıca onun elini sıktı, göz göze geldiklerinden de emin oldu. "Seni pazar günü görecek miyim?"

Pazar sabahları arkadaşlar arasında basketbol maçı yapıyorlardı, ama Myron aylar önce bu maçlara gitmeyi bırakmıştı. "Bu hafta gelmeyeceğim, hayır."

Erik, sanki Myron çok sert bir şey söyleyip kapıdan çıkmış gibi başını salladı. Aimee güldü ve el salladı. "Seninle konuşmak güzeldi, Myron."

"Benim için de öyle, Aimee."

Myron ona, "Verdiğin sözü unutma," dercesine bir bakış attı. İşe yarayıp yaramadığını bilmiyordu, ama Aimee yola çıkmadan önce hafifçe başını salladı.

Claire onu yanağından öperken yeniden kulağına fısıldadı. "Mutlu görünüyorsun."

"Öyleyim," dedi.

Claire'in yüzü parladı. "Ali şahane biri, değil mi?"

"Öyle."

"Gelmiş geçmiş en iyi çöpçatan mıyım yoksa?"

"Kedi olalı bir fare tuttun diyelim," dedi.

"İşleri aceleye getirmiyorum. Ama en iyisi benim, değil mi? Tamam, bunu kaldırabilirim. En iyisi benim."

"Hâlâ çöpçatanlıktan bahsediyoruz, değil mi?"

"Aynen. Diğerinde en iyisi benim, biliyorum."

Myron, "Eh," dedi.

Claire, onun omzuna bir yumruk attı ve gitti. Myron, onun gidişini izledi, başını iki yana sallayarak gülümsedi. O anki haline bakınca, sanki hâlâ on yedi yaşında olduğunu ve hayatının başlamasını beklediğini düşündü.

On dakika sonra, Myron'ın yeni sevgilisi Ali Wilder çocuklarına seslendi. Myron onlara arabaya kadar eşlik etti. Dokuz yaşındaki Jack, gururla Myron'ın eski numarasını taşıyan Celtics forması giyiyordu. Hip-hop modasının bir sonraki adımı buydu. İlk önce en sevilen büyüklerin eski formaları giyiliyordu. Şimdi ise Big-Time-Losahs.com ya da onun gibi ismi olan bir web sitesinde eski hükmü kalmamış ya da aslında hiç var olamamış oyuncuların formalarını satıyorlardı.

Myron gibi.

Henüz dokuz yaşında olan Jack ironiyi anlamamıştı.

Arabaya vardıklarında Jack, Myron'a sıkıca sarıldı. Ne yapacağını bilemeyen Myron da ona sarıldı, ama kısa tuttu. Erin geri çekildi. Ona hafifçe başını salladı ve arka koltuğa geçti. Jack ablasının peşinden gitti. Ali ve Myron dikilerek yeni çıkmaya başlamış iki acemi gibi birbirlerine gülümsediler.

"Çok keyifliydi," dedi Ali.

Myron hâlâ gülümsüyordu. Ali ona yeşil-kahverengi, muhteşem gözleriyle baktı. Kızıl saçları ve çocukluğundan kalma çilleri vardı. Yüzü yuvarlaktı ve gülüşü onu etkiliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Çok güzel görünüyorsun."

"Adamım, düzgün olan sensin."

"Ukalalık etmek istemem, ama evet. Evet, öyleyim."

Ali eve baktı. Win –gerçek adı: Windsor Horne Lockwood III– kollarını göğsünde bağlamış ve kapıya yaslanmış şekilde duruyordu. "Arkadaşın Win," dedi. "İyi birine benziyor."

"Değil."

"Biliyorum. Onun en yakın arkadaşın olduğunu fark ettiğim için söyledim bunu."

"Win karmaşık biridir."

"İyi görünüyor."

"Bunun farkında."

"Ama benim tipim değil. Fazla hoş. Aşırı zengin, tikinin teki."

"Sen ise maço erkekleri tercih ediyorsun," dedi Myron. "Anlıyorum."

Gülümsedi. "Neden bana öyle bakıp duruyor?"

"Tahminimi mi istiyorsun? Muhtemelen kalçana bakıyordur."

"Birinin baktığını bilmek güzel."

Myron boğazını temizleyerek başını çevirdi. "Yarın akşam beraber yemek yemeye ne dersin?"

"Güzel olur."

"Seni yedide alırım."

Ali elini onun göğsüne koydu. Myron bu dokunuşta elektriksel bir şey hissetti. Parmak uçlarına kalktı –Myron

bir doksan beşti– ve onu yanağından öptü. "Sana yemek pişireceğim."

"Gerçekten mi?"

"Evde kalırız."

"Harika. O zaman aile yemeği gibi bir şey mi olacak? Çocukları daha yakından tanımak için?"

"Çocuklar yarın kız kardeşimde kalacak."

"Oo," dedi Myron.

Ali ona sert bir bakış attı ve sürücü koltuğuna oturdu.

"Oo," dedi Myron tekrar.

Ali tek kaşını kaldırdı. "Düzgün olmak konusunda böbürlenmek istemedin."

Ardından arabayı çalıştırıp gitti. Myron arabanın gözden kayboluşunu izledi, yüzündeki aptal gülümseme kalmıştı. Döndü ve eve doğru yürüdü. Win olduğu yerde duruyordu. Myron'ın hayatında pek çok değişiklik olmuştu –anne ve babasının güneye taşınması, Esperanza'nın yeni bebeği, işinin geleceği, hatta Koca Cyndi– ama Win olduğu gibi kalmıştı. Şakaklarındaki kül sarısı saçların bir kısmı beyazlamıştı, ama Win hâlâ süper WASP'*tı. Aristokrat çene yapısı, kusursuz burun, tanrıların ikiye ayırdığı saçlar; her şeyiyle ayrıcalık kokuyordu ve beyaz ayakkabılarıyla golfçü bronzluğu vardı.

"Altı nokta sekiz," dedi Win. "Yediye yuvarla gitsin."

"Anlayamadım?"

Win elini havaya kaldırdı, avuç içini aşağı çevirip öne arkaya salladı. "Şu senin Bayan Wilder. Eğer cömert davranmam gerekirse, ona yedi verirdim."

** White Anglo-Sakson Protestant'ın kısaltılmışı, beyaz Protestan Amerikalı. (ç.n.)*

"Tanrım, bu çok önemli. Senden gelen bu yorumlar."

Eve dönüp oturma odasında oturdular. Win kendine has tarzıyla bacak bacak üstüne attı. Yüz ifadesi daima kibirliydi. Aynı suratla hem burnu havada ve şımarık, hem de yumuşak görünebiliyordu. Ama vücudu bambaşka bir hikâye anlatıyordu. Her yeri düğüm düğümdü sanki, kasları gergindi, dikenli tellerin üzerinde gibiydi.

Win parmaklarını açıp uçlarını birbirine dokundurdu. Bu ifade tam da Win'i yansıtıyordu. "Bir soru sorabilir miyim?"

"Hayır."

"Neden onunla berabersin?"

"Dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Hayır, Bayan Ali Wilder'da tam olarak ne bulduğunu bilmek istiyorum."

Myron başını iki yana salladı. "Seni davet etmemem gerektiğini biliyordum."

"Aa, ama ettin. Onun için bırak da değerlendirmemi yapayım."

"Lütfen yapma."

"Duke'teki yıllarımız boyunca hoş bir Emily Downing vardı. Sonra, tabii ki, on yıldan fazla ruh eşin olan çekici Jessica Culver. Brenda Slaughter'la kısa bir flört ve yakın zamanda da Terese Collins'e tutulman."

"Bir yere mi varmaya çalışıyorsun?"

"Evet." Win parmaklarını açtı ve tekrar kapattı. "Bu kadınların, eski aşklarının ortak noktası ne?"

"Sen söyle," dedi Myron.

"Tek kelimeyle: uslanmazlık."

"Böyle bir kelime mi var?"

"Aşırı seksi kadınlar," diye devam etti Win, kendini beğenmiş aksanıyla. "Her biri ve hepsi. Birden ona kadar bir tablo yapsak, Emily'ye dokuz verirdim. En düşüğü de bu olurdu. Jessica o kadar seksiydi ki gözbebeklerim adeta on-bir diyordu. Terese Collins ve Brenda Slaughter ise neredeyse on."

"Ve senin uzman görüşüne bakarsak..."

"Yedi cömert sayılıyor," diye Win onun adına cümleyi tamamladı.

Myron başını iki yana salladı.

"O zaman lütfen söyle," dedi Win, "seni onda en çok çeken şey ne?"

"Sen ciddi misin?"

"Kesinlikle."

"Flaş haber, Win. Öncelikle, senin için bir önemi olmasa da, senin skoruna katılmıyorum."

"Öyle mi? Peki ya sen Bayan Wilder'a kaç verirdin?"

"Seninle bu tartışmaya girmeyeceğim. Ama bir şey var ki, Ali insanın zamanla sevebileceği türden biri. Başta yeterince çekici geliyor, onu tanıdıkça da..."

"Pöf."

"Pöf mü?"

"Kendini kandırmaca."

"Pekâlâ, o zaman sana bir flaş haberim daha var. Her şey görünüşle alakalı değil."

"Pöf."

"Yine mi pöf?"

Win yine parmaklarını birleştirdi. "Seninle bir oyun oynayalım. Ben bir kelime söyleyeceğim. Sen de aklına ilk gelen şeyi söyleyeceksin."

Myron gözlerini kapattı. "Seninle neden kalp mevzularını tartışıyorum, bilmiyorum. Sağır bir adamla Mozart'ı tartışmaktan farksız."

"Evet, çok komik. İşte ilk kelime geliyor. Aslında iki kelime. Aklına ilk geleni söyle: Ali Wilder."

"Sıcaklık," dedi Myron.

"Yalancı."

"Tamam, bence bu konuyu yeterince konuştuk."

"Myron?"

"Ne?"

"En son ne zaman birini korumaya çalıştın?"

Olağan yüzler birer flaş gibi Myron'ın zihninde çakmaya başladı. Hepsini karartmaya çalışıyordu.

"Myron?"

"Yine başlama," dedi Myron sakince, "ben dersimi aldım."

"Aldın mı?"

Şimdi Ali'yi, onun muhteşem gülümsemesini ve yüzündeki samimiyeti düşündü. Eski bodrumdaki Aimee ve Erin'i, onlara zorla verdirdiği sözü düşündü.

"Ali'nin korunup kollanmaya ihtiyacı yok, Myron."

"Olay bu mu sanıyorsun?"

"Onun adını söylediğimde, aklına ilk gelen şey ne?"

"Sıcaklık," dedi Myron tekrar.

Ama bu kez, kendisi bile yalan söylediğini biliyordu.

Altı yıl.

Myron süper kahramancılık oynamayalı bu kadar olmuştu. Altı yıldır bir yumruk bile savurmamıştı. Bırakın ateş etmeyi, silah bile taşımamıştı. Tehdit etmemiş ya da edilmemişti. Steroidle şişmiş korumalarla dalga geçmemişti. Hâlâ tanıdığı en ürkütücü adam olan Win'i aramamış, onun gelip başını beladan kurtarmasını istememişti. Geçen altı yılda, müşterilerinden hiçbiri öldürülmemişti ve bu işine gerçekten de olumlu yansımıştı. Kimse vurulmamış ya da tutuklanmamıştı. Şey, Las Vegas'taki fahişelik şikâyetini saymayalım tabii ama Myron bunun hâlâ bir tuzak olduğunu iddia ediyordu. Müşterilerinden, arkadaşlarından ya da sevdiklerinden kaybolan olmamıştı.

O dersini almıştı.

Burnunu seni ilgilendirmeyen işlere sokma. Batman değilsin ve Win de Robin'in psikopat bir versiyonu değil. Evet, Myron sözde kahraman olduğu günlerde bazı masumları kurtarmıştı, buna öz oğlunun hayatı da dahil. Oğlu Jeremy artık on dokuz yaşına gelmişti –Myron buna da inanamıyordu– ve orduya hizmet için Ortadoğu'daki gizli bir noktadaydı.

Ama Myron zarar da vermişti. Duane, Christian, Greg, Linda ve Jack'e olanlara bir bakın... Ama Myron en çok, Brenda'yı düşünmeden edemiyordu. Hâlâ sık sık onun me-

zarını ziyarete gidiyordu. Belki zaten ölecekti, bilmiyordu. Belki de bu onun hatası değildi.

Zaferlerin sizi arındırmak gibi bir özelliği vardır. Yıkım –ölüm– sizin yanı başınızda kalır, omzunuza dokunur, adımlarınızı yavaşlatır ve uykularınızı ele geçirir.

Her iki şekilde de Myron kahramanlık kompleksini içine gömmüştü. Son altı yıldır, aynı şehirde, –hayır, aynı evde– büyüdüğü yerdeydi. Anne ve babası, çok sevdiği Ellen ve Alan Bolitar, beş yıl önce memleketlilerinin oturduğu yere, Güney Florida'ya taşınmıştı. Myron evi hem iyi bir yatırım, hem de sıcak aylarda annesiyle babası geri döndüğünde kalacak yerleri olsun diye satın almıştı. Myron hayatının üçte birini banliyödeki bu evde, kalan üçte ikisini de New York'ta, Central Park'ın batısındaki meşhur Dakota binasında Win'le ev arkadaşı olarak geçirmişti.

Bir sonraki akşamı ve Ali'yle olan randevusunu düşündü. Win aptalın tekiydi, buna şüphe yok, ama her zamanki gibi skorları on ikiden vurmayı başarıyordu. Nasıl göründüğünü boş ver. Bu tam bir saçmalık. Kahramanlık kompleksini de unut. Olayın özü bu. Ama bir şey onu tutuyordu ve evet, bunun Ali'nin trajedisiyle bir ilgisi olmalıydı. Ne kadar istese de, bu düşünceyi kafasından atamıyordu.

Kahramanlık açısından düşününce, Aimee ve Erin'i söz vermeye mecbur bırakmak farklı bir şeydi. Kim olursanız olun, gençlik yılları zordur. Lise adeta bir savaş alanıdır. Myron popüler bir çocuktu. All-American basketbol oyuncusu, ülkeden seçilen nadir kişilerden biri ve en sevilen kli-

şelerden birini yerine getirircesine, gerçek bir burslu sporcuydu. Eğer bir insan bunu lisede kolayca yapabilecekse, o kişi Myron Bolitar gibi biri olmalıydı. Ama yapamamıştı. Sonunda, hiç kimse oradan yarasız beresiz çıkamazdı.

Erişkinliğe kadar hayatta kalmanız gerek. Hepsi bu. Sadece okulu bitirin.

Belki de kızlara söylemesi gereken şey buydu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Myron ertesi sabah işe gitti.

Ofisi Manhattan'ın göbeğinde, Park Avenue ile Elli İkinci Cadde'nin kesiştiği yerdeki Lockhorne Binası'nın –Win'in adını taşıyordu– on ikinci katındaydı. Asansörün kapısı açılınca Myron'ı yeni bir tabela karşıladı, üzerinde eğlenceli harflerle *MB REPS* yazıyordu. Esperanza yeni bir logo bulmuştu. *M* Myron'ı, *B* ise Bolitar'ı temsil ediyordu. *Rep* ise yaptıkları iş olan reprezantasyondan, yani birini temsil etmekten geliyordu. Myron bu ismi kendi bulmuştu. İnsanlara bunu söyledikten sonra biraz durur ve alkışların dinmesi için beklerdi.

Aslında, spor alanında ilk çalışmaya başladıklarında şirketin adı MB Reps yerine MB SportsReps'ti. Son beş yılda şirketin çalışma alanı çeşitlendi, aktörleri, yazarları ve farklı alanlardan ünlüleri de temsil etmeye başladı. Dolayısıyla ismi kısaltmak zekice oldu. Fazlalıklardan kurtuldu, yağlarını attı. Evet, MB Reps tam isimdi artık.

Myron bebeğin ağladığını duydu. Esperanza çoktan gelmiş olmalıydı. Başını onun ofisinden içeri uzattı.

Esperanza emziriyordu. Hemen başını öne eğdi.

"Ee, ben daha sonra geleyim."

"Saçmalama," dedi Esperanza. "Duyan da daha önce hiç meme görmedin zanneder."

"Şey, biraz zaman oldu tabii."

"Hele de böylesini," diye ekledi. "Otursana."

Başlarda, MB SportsReps sadece süper menajer Myron ve resepsiyonist, sekreter, her işe koşan kız Esperanza'dan ibaretti. Esperanza'yı Küçük Pocahontas lakabıyla yarıştığı, profesyonel güreşçi zamanlarındaki seksi haliyle hatırlıyor olabilirsiniz. Her pazar sabahı New York bölgesinde yayın yapan *Channel 11*'de, tüylü saç bandı ve insanın ağzının sularını akıtan sahte süet bikinisiyle ringe çıkardı. Gerçek hayatta Koca Cyndi diye bilinen partneri Big Cief Mama ile GMK, yani Güreşin Muhteşem Kadınları, kemeri için kıtalararası bir şampiyona düzenlerlerdi. Güreş organizasyonu aslında kendilerine Güreşin Güzel Kadınları demek istiyordu, ama böyle olunca kısaltması pek de hoş karşılanmıyordu.

Esperanza'nın MB Reps'te şimdiki unvanı kıdemli başkan yardımcısıydı, ama daha çok spor bölümünü idare ediyordu.

"Sevgilini tanıştırma partine gelemediğim için üzgünüm," dedi Esperanza.

"Sevgilimi tanıştırma partisi değildi o."

"Her neyse. Hector biraz üşütmüştü de."

"Şimdi daha iyi mi?"

"İyi."

"Ne var ne yok?"

"Michael Discepolo. Kontratını halletmemiz gerek."

"The Giants hâlâ ayak mı diretiyor?"

"Evet."

"O zaman serbest menajer olacak," dedi Myron. "Bence bu iyi bir hamle bile olabilir, oyun tarzını düşününce."

"Discepolo'nun sadık bir adam olması dışında. İmzalamayı tercih edecektir."

Esperanza Hector'u memesinden çekti ve diğer göğsüne yerleştirdi. Myron bu kez kafasını ani şekilde çevirmemeye çalıştı. Önünde bir kadın emzirirken buna nasıl tepki vereceğini hiçbir zaman bilememişti. Olgun olmaya çalışıyordu, ama bu tam olarak ne anlama geliyordu? Bakmazsın, ama gözlerini de kaçırmazsın. Bu ikisi arasındaki bölüme nasıl geçeceksin?

"Sana bazı haberlerim var," dedi Esperanza.

"Öyle mi?"

"Tom ve ben evleniyoruz."

Myron hiçbir şey demedi. İçinde komik bir acı hissetti.

"Ee?"

"Tebrikler."

"Bu kadar mı?"

"Şaşırdım, hepsi bu. Ama aslında, bence bu harika. Büyük gün ne zaman?"

"Bu cumartesiyi geçince üç hafta kalıyor. Ama sana bir şey soracağım. Şimdi bebeğimin babasıyla evleniyorum ya, yine de günahkâr bir kadın mı olacağım?"

"Sanmıyorum."

"Lanet olsun, günahkâr kadın olmayı seviyorum."

"Hâlâ evlilik dışı bir çocuğun var."

"İyi noktaya parmak bastın. Bununla idare ederim."

Myron ona baktı.

"Ne oldu?"

"Sen ve evlilik." Başını iki yana salladı.

"Kimseye bağlı kalamayan biriydim, değil mi?"

"Çok katlı sinemadaki filmler kadar hızlı partner değiştiriyordun."

Esperanza gülümsedi. "Doğru."

"Bir ay boyunca aynı cinsiyetteki kişilerle bile kaldığını hatırlamıyorum."

"Biseksüelliğin güzelliği," dedi Esperanza. "Ama Tom'la işler farklı."

"Nasıl?"

"Onu seviyorum."

Myron hiçbir şey demedi.

"Buna inanmıyorsun," dedi. "En azından bir kişiye dürüst ol."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Biseksüel ne demek, biliyor musun?"

"Elbette," dedi Myron. "Birçok biseksüel kadınla çıktım, seksten bahsediyordum ve kız 'hoşça kal' diyordu."

Esperanza ona öylece baktı.

"Tamam, bayat bir espriydi," dedi. "Bu şey..." Myron omuzlarını silkti.

"Kadınlardan da hoşlanıyorum, erkeklerden de. Ama eğer birine bağlanacaksam, bu bir kişiye olur, bir cinsiyete değil. Anlayabiliyor musun?"

"Kesinlikle."

"Güzel. O zaman bana Ali Wilder'la aranızdaki sorunu anlatır mısın?"

"Sorun filan yok."

"Win bana henüz yatmadığınızı söyledi."

"Win böyle mi söyledi?"

"Evet."

"Ne zaman?"

"Bu sabah."

"Win buraya bunu söylemeye mi geldi?"

"İlk önce doğumdan sonra değişen sutyen ölçümle ilgili bir yorum yaptı, sonra evet, bu kadınla neredeyse iki aydır çıktığını ama henüz işi pişirmediğinizi söyledi."

"Ona bunu düşündüren neymiş?"

"Beden dili."

"Böyle mi söyledi?"

"Söz konusu beden dili olunca Win çok iyidir."

Myron başını iki yana salladı.

"Haklı, öyle değil mi?"

"Bu akşam Ali'nin evine yemeğe davetliyim. Çocuklar da kız kardeşinde kalacak."

"Bu planı o mu yaptı?"

"Evet."

"Siz hiç...?" Esperanza, Hector hâlâ emerken eliyle anlattı.

"Yapmadık."

"Yapma."

"Bir işaret bekliyorum."

"Ne bekliyorsun, yanan çalı filan mı? Seni evine davet etmiş ve gece çocukların evde olmayacağını söylemiş."

"Biliyorum."

"Bu 'üzerime atla' demenin evrensel işareti."

Myron cevap vermedi.

"Myron?"

"Efendim."

"O bir dul, kötürüm değil. Muhtemelen korkuyordur."

"Ben de bu yüzden ağırdan alıyorum."

"Bu çok tatlı ve asil bir davranış, ama aptalca. Ve hiçbir işe yaramaz."

"Yani senin önerin…?"

"Git ve üstüne atla, evet."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Myron, Ali'nin evine saat yedide geldi.

Wilder'lar, Livingston'ın on beş dakika kuzeyinde, Kasselton diye bir kasabada oturuyordu. Myron evden çıkmadan önce tuhaf bir ritüele saplanıp kaldı. Kolonyalı mı, kolonyasız mı? Bu kolay olandı: kolonyasız. Beyaz külot mu, *boxer* mı? İkisinin arasında, dar ama paçaları uzun bir şey tercih etti. Rengini de gri seçti. Siyah tişört üzerine Banana Republic marka kahverengi kazak giydi. Kot pantolonu ise Gap markaydı. Tod's'un seri sonu mağazasından aldığı bağcıksız ayakkabıları, kırk dokuz numara ayaklarını süslüyordu. Şayet uğraşsaydı bu kadar 'günlük giyinmiş Amerikalı' olamazdı.

Ali kapıyı açtı. Arkasındaki ışık loştu. Üzerinde V yakalı, siyah bir elbise vardı. Saçı arkadan toplanmıştı. Çoğu erkek salık saç severdi. Myron ise her zaman yüzden çekilmiş hallerini.

Bir süre ona baktı ve, "Vay canına," dedi.

"Açıksözlü olacağını sanıyordum."

"Kendimi tutuyorum."

"Ama neden?"

"Eğer tüm açıklığımla konuşursam," dedi Myron, "üç eyaletlik alandaki kadınlar soyunmaya başlar. Bu gücü dizginlemem gerek."

"Ne kadar şanslıyım o zaman. İçeri gel."

Daha önce evden içeri hiç adımını atmamıştı. Ali mutfağa doğru yürüdü. Myron'ın midesi düğümlendi. Duvarda aile fotoğrafları vardı. Hızla göz attı. Kevin'ın yüzünü gördü. En azından dört farklı fotoğrafta vardı. Myron bakmak istemedi, ama Erin'in yüzü gözüne takıldı. Babasıyla balık tutuyordu. Gülümsemesi insanın içini burkuyordu. Myron kızı bodrumda da bu gülümsemesiyle gözünde canlandırmaya çalıştı ama olmadı.

Ali'ye döndü. Bir an yüzü düşmüştü.

Myron havayı kokladı. "Ne pişiriyorsun?"

"Tavuk Kievski yapıyorum."

"Harika kokuyor."

"Başta biraz konuşsak senin için sorun olur mu?"

"Tabii ki hayır."

Oturma odasına geçtiler. Myron kendine hâkim olmaya çalıştı. Burada daha çok fotoğraf bulunuyordu. Çerçeveli bir düğün fotoğrafı vardı. *Ali'nin saçları çok gürmüş,* diye düşündü, ama muhtemelen o zamanların modası buymuş. *Şimdi daha hoş görünüyor,* diye geçirdi aklından. Bazı kadınlarda böyle oluyor. Aynı smokini giymiş beş adamın bulunduğu bir fotoğraf daha vardı. *Sağdıçlar*, diye düşündü Myron. Ali onun bakışını izledi. Arkadan yaklaştı ve grup fotoğrafını eline aldı.

"Bu Kevin'ın kardeşi," dedi sağdan ikinci adamı göstererek.

Myron başını salladı.

"Diğerleri Kevin'la birlikte Carson Wilkie'de çalışıyordu. Onun en yakın arkadaşlarıydı."

"Onlar..."

"Hepsi öldü," dedi. "Hepsi evli ve çocukluydu."

Bunca zamandır görmezden geldiği şeyler şimdi olduğu gibi ortadaydı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Myron.

"Evet, Myron, zorundayım."

Oturdular.

"Claire bizi ilk buluşturduğunda," diye başladı, "ona 11 Eylül konusunu açmak zorunda olduğunu söylemiştim. Sana bunu söyledi mi?"

"Evet."

"Ama açmadın."

Ağzını açıp kapattı, sonra tekrar denedi. "Bunu tam olarak nasıl yapmam gerekiyordu? Selam, nasılsın, 11 Eylül dullarından biri olduğunu duydum, İtalyan yemeği mi istersin, yoksa Çin mi?"

Ali başını salladı. "Haklısın."

Köşede ayaklı bir saat vardı, büyük, gösterişli bir şeydi. O sırada çalmaya karar verdi. Myron Ali'nin onu, hatta evdeki diğer bütün şeyleri nereden bulduğunu, Kevin'ın ne kadarının şu an bu evde, *kendi* evinde, onları izlediğini merak etti.

"Kevin ve ben lise birinci sınıftayken çıkmaya başladık.

Üniversitenin ilk yılında ara vermeye karar verdik. Ben New York Üniversitesi'ne gidecektim. O da Wharton'a gidecekti. Yapılacak en mantıklı şey buydu. Ama Şükran Günü için eve döndüğümüzde ve birbirimizi gördüğümüzde..." Omuzlarını silkti. "Başka bir erkekle beraber olmadım hiç. Tuhaf değil mi? Sanırım bir şekilde her şeyi birbirimizden öğrendik."

Myron olduğu yerde oturuyordu. Ali ise ondan bir adım ötedeydi. Buradaki doğru hamleden, kendi hayat hikâyesinden emin olamıyordu. Ellerini onunkilerin üzerine koydu. O da ellerini kaldırıp tuttu.

"Birileriyle görüşmeye ilk ne zaman karar verdiğimi bilmiyorum. Ama benimki çoğu dulunkinden daha uzun sürdü. Bunu konuşuyoruz, elbette, yani dullar olarak. Çok sık konuşuyoruz. Ama bir gün kendi kendime, tamam, şimdi belki de artık zamanıdır, dedim. Claire'e söyledim. O da bana seni önerince ne düşündüm, biliyor musun?"

Myron başını iki yana salladı.

"O benim dengim değil, ama belki de eğlenceli olur. Düşündüm ki –bunun kulağa aptalca geldiğini biliyorum ve lütfen o zaman seni hiç tanımadığımı unutma– bu iyi bir geçiş olur."

"Geçiş?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Sen profesyonel bir sporcuydun. Muhtemelen çok sayıda kadınla beraber oldun. Eğlenceli ve kısa süreli bir ilişki olur diye düşündüm. Fiziksel bir şey. Sonra da belki düzgün birini bulurdum. Anlatabiliyor muyum?"

"Sanırım," dedi Myron. "Beni sadece vücudum için istedin."

"Çoğunlukla, evet."

"Kendimi çok ucuz hissediyorum," dedi. "Yoksa heyecanlı mı demeliydim? Heyecanlıda kalayım."

Bu onu gülümsetti. "Lütfen üzerine alınma."

Myron, "Alınmadım," dedi, sonra da ekledi, "ahlâksız kadın."

Ali kahkaha attı. Ses tonu melodi gibiydi.

"Planına ne oldu peki?" diye sordu.

"Sen umduğum gibi çıkmadın."

"Bu iyi bir şey mi, kötü bir şey mi?"

"Bilmiyorum. Eskiden Jessica Culver'le berabermişsin. *People* dergisinde okumuştum."

"Öyleydim."

"Ciddi bir ilişki miydi?"

"Evet."

"O harika bir yazar."

Myron başını salladı.

"Aynı zamanda baş döndürücü."

"Sen de baş döndürücüsün."

"Öyle değil."

İtiraz edecekti, ama bunun çok kendini beğenmiş bir hareket olarak algılanacağını düşündü.

"Bana çıkma teklif ettiğinde, bir şeyler aradığını anladım, bilmiyorum, farklı bir şeyler."

"Nasıl farklı?" diye sordu.

"11 Eylül dulu," dedi. "Gerçek bu ve bunu kabul etmekten nefret ediyorum, ama bu bana kendi çapımda bir ün katıyor."

Biliyordu. Win'in onun adını duyduğunda aklına ilk gelen şey konusunda söylediklerini düşündü.

"Bunun üzerine ben de –yine seni hiç tanımadığımı, süper model gibi görünen kadınlarla birlikte olan eski bir profesyonel sporcu olduğunu düşündüğümü unutma– bu seride enteresan bir çentik olabilirim diye düşündüm."

"11 Eylül dulusun diye mi?"

"Evet."

"Çok hastalıklı."

"Pek değil."

"Nasıl yani?"

"Dediğim gibi. Ünlülere yapışmış tuhaf bir algı var. Bir zamanlar bana zaman bile ayırmayan insanlar benimle tanışmak istiyor. Bu hâlâ oluyor. Bir ay önce, şu yeni tenis ligi Racket Club'da oynamaya başladım. Kadınlardan biri –şehre ilk taşındığında beni yanına bile yaklaştırmayan küstah, zengin biri– bana geliyor ve suratını çocuk gibi yapıp bana bakıyor."

"Çocuk gibi mi?"

"Ben öyle diyorum. Çocuk gibi işte. Ona benziyor."

Ali gösterdi. Dudaklarını sarkıtıp kaşlarını çattı ve gözlerini sarkıttı.

"Saçını topuz yapmış Donald Trump gibi görünüyorsun."

"İşte, çocuk suratı yaptım. Kevin öldüğünden beri suratım hep böyle. Kimseyi suçlayamam. Doğal bir şey. Ama bu çocuk suratlı kadın bana gelip ellerimi tutar ve bu şeye

devam ederse çığlık atmak isterim; o da, 'Siz Ali Wilder mısınız? Ben de sizinle görüşmek istiyordum. Nasılsınız?' diye sorar. Ne demek istediğimi anlamışsındır."

"Anladım."

Ona baktı.

"Ne oldu?"

"Flörtü çocuk suratlı hale getirdin."

"Anladığımdan emin değilim."

"Bana güzel olduğumu söyleyip duruyorsun."

"Öylesin."

"Ben evliyken de benimle üç kez karşılaştın."

Myron hiçbir şey demedi.

"O zaman da güzel olduğumu düşünmüş müydün?"

"Evli kadınlarla ilgili bu şekilde düşünmemeye çalışırım."

"Benimle tanıştığını hatırlıyor musun ki?"

"Pek değil, hayır."

"Jessica Culver gibi görünseydim, evli bile olsam beni hatırlardın."

Bekledi.

"Ne söylememi bekliyorsun, Ali?"

"Hiçbir şey. Ama bana çocuk suratı yapan kadınlar gibi davranmaktan vazgeç. Benimle neden çıkmaya başladığının bir önemi yok. Önemli olan şu an neden burada olduğun."

"Bunu yapabilir miyim?"

"Neyi yapabilir misin?"

"Neden burada olduğumu söyleyebilir miyim?"

Ali yutkundu ve ilk kez bocalamış gibi göründü. Eliyle

devam et dercesine bir hareket yaptı.

Konuya girdi. "Buradayım, çünkü senden gerçekten de hoşlanıyorum. Belki çok fazla şeyle kafam karışmış olduğundan ve çocuk suratlı olma konusunda doğru bir noktaya değindiğindendir, ama gerçek şu ki, seni düşünmeden edemediğim için şu an buradayım. Sürekli seni düşünüyorum ve düşündüğümde de yüzümde bu aptal gülümseme beliriyor. Şöyle işte." Şimdi gösterme sırası ondaydı. "O nedenle buradayım, tamam mı?"

"Bu," dedi Ali, gülümsemesine engel olmaya çalışarak, "gerçekten iyi bir cevap."

Ukalalık yapacaktı, ama kendini tuttu. Olgunluk bunu gerektirir.

"Myron?"

"Efendim?"

"Beni öpmeni istiyorum. Bana sarılmanı istiyorum. Beni üst kata çıkarıp benimle sevişmeni istiyorum. Bunu hiçbir beklenti içine girmeden yapmanı istiyorum, çünkü benim hiçbir beklentim yok. Yarın seni terk edebilirim, sen de beni terk edebilirsin. Önemi yok. Ben kırılgan değilimdir. Son beş yıldır içinde yaşadığım cehennemi anlatmayacağım, ama tahmin ettiğinden daha güçlüyüm. Eğer bu ilişki bu geceden sonra devam ederse, güçlü olması gereken kişi sen olacaksın, ben değil. Bu bir zorlama değil. Ne kadar yürekli ve asil olmaya çalıştığını biliyorum. Ama bunu istemiyorum. Bu akşam tek istediğim sensin."

Ali ona doğru eğildi ve onu dudaklarından öptü. Önce

nazikçe, sonra da büyük bir açlıkla. Myron vücudundaki kıpırdanmayı hissetti.

Onu tekrar öptü. Myron kaybolmuştu.

Bir saat sonra –belki de sadece yirmi dakika olmuştur– Myron tükendi ve sırtüstü yattı.

"Ee?" dedi Ali.

"Vay canına."

"Daha fazlasını söyle."

"Dur da bir nefes alayım."

Ali kahkaha atıp ona sokuldu.

"Bacaklarım," dedi. "Bacaklarımı hissetmiyorum."

"Hiçbir şey mi?"

"Belki ufak bir karıncalanma."

"O kadar da ufak değil. Çok iyiydin."

"Woody Allen'ın bir keresinde dediği gibi, yalnızken çok alıştırma yapıyorum."

Başını onun göğsüne yasladı. Hızla atan kalbi yavaşlamaya başlamıştı. Tavana baktı.

"Myron?"

"Efendim?"

"O benim hayatımdan hiç çıkmayacak. Erin ve Jack'inkinden de."

"Biliyorum."

"Çoğu erkek bunu kaldıramaz."

"Ben de kaldırıp kaldıramayacağımı bilmiyorum."

Ona baktı ve gülümsedi.

"Ne?"

"Dürüst davranıyorsun," dedi. "Bunu sevdim."

"Artık çocuk suratı yok mu?"

"Aa, onu yirmi dakika önce attım."

Dudaklarını büzdü, kaşlarını çattı ve gözlerini sarkıttı. "Ama dur bir dakika, geri geldi."

Kafasını göğsüne geri koydu.

"Myron?"

"Efendim?"

"O benim hayatımdan hiç çıkmayacak," dedi. "Ama şu anda burada değil. Şu an sanırım sadece sen ve ben varız."

ALTINCI BÖLÜM

St. Barnabas Tıp Merkezi'nin üçüncü katında, Essex County müfettişi Loren Muse üzerinde EDNA SKYLAR, TIP DOKTORU, GENETİKÇİ yazan bir kapıya tıkladı.

İçeriden bir kadın sesi, "Gelin," dedi.

Loren tokmağı çevirip girdi. Skylar ayağa kalktı. Loren' den daha uzundu, ama zaten çoğu insan ondan uzundu. Skylar elini uzatıp ona doğru yürüdü. Sıkıca tokalaştılar ve birbirlerinin gözlerine baktılar. Edna Skylar dostça başını salladı. Loren bunu daha önce de görmüştü. İkisi de erkeklerin hâkimiyetinde olan meslekler yapıyordu. Bu da aralarında bir bağ oluşturmuştu.

"Oturmaz mısınız?"

İkisi de oturdu. Edna Skylar'ın masası tertemizdi. Karton dosyalar vardı, hepsi kâğıtlar dışarı taşmayacak şekilde düzenlenmişti. Ofis, otoparka bakan şahane bir manzaraya sahip penceresiyle, standarttı.

Dr. Skylar dikkatle Loren Muse'e baktı. Loren bundan hoşlanmadı. Biraz bekledi. Skylar'sa bakmaya devam etti.

Loren, "Sorun nedir?" dedi.

Edna Skylar gülümsedi. "Affedersiniz, kötü bir alışkanlık."

"Neymiş o?"

"Yüzlere bakarım."

"A-ha."

"Önemli değil. Belki de önemli. Bu belaya böyle bulaştım."

Loren konuya girmek istiyordu. "Patronuma elinizde Katie Rocherster'la ilgili bilgi olduğunu söylemişsiniz?"

"Ed nasıl?"

"İyi."

Sıcak şekilde gülümsedi. "O iyi bir adamdır."

"Evet," dedi Loren, "Bir prens."

"Onu uzun zamandır tanırım."

"Bahsetmişti."

"Bunun için Ed'i aradım. Olay hakkında uzunca konuştuk."

"Doğru," dedi Loren. "Beni de onun için gönderdi."

Edna Skylar başını çevirip pencereden dışarı baktı. Loren onun yaşını tahmin etmeye çalıştı. Altmışlarının ortalarındaydı muhtemelen, ama yaşını gayet güzel taşıyordu. Dr. Skylar sade bir kadındı; kısa beyaz saçları, çıkık elmacıkkemikleri vardı ve bej rengi takım elbiseyi hem erkek gibi görünmeden hem de çok dişi olmadan nasıl taşıyacağını biliyordu.

"Dr. Skylar?"

"Bana olayla ilgili bir şeyler anlatabilir misiniz?"

"Anlayamadım?"

"Katie Rochester. Resmen kayıp olarak kayıtlara geçmiş miydi?"

"Bunun nasıl tanımlandığından emin değilim."

Edna Skylar'ın gözleri yavaşça Loren Muse'e döndü. "Sizce kandırılıp kaçırıldı mı..."

"Bu konuda gerçekten bir şey diyemem."

"...yoksa kendi isteğiyle mi kaçtığını düşünüyorsunuz? Ed'le konuştuğumda, onun kaçtığından çok emindi. Şehir merkezindeki bir ATM'den para çektiğini söyledi. Babası oldukça aşağılık biriymiş."

"Bütün bunları size Savcı Steinberg mi anlattı?"

"Evet."

"O zaman neden bana soruyorsunuz?"

"Onun düşüncesini biliyorum," dedi. "Sizinkini merak ediyorum."

Loren karşı çıkmaya devam edecekti, ancak Edna Skylar yine aynı dikkatle ona bakmaya başladı. Gözleri Skylar'ın masasında aile fotoğrafı aradı. Hiç yoktu. Bunun ne anlama geldiğini merak etti ve hiçbir anlamı olmadığına karar verdi. Skylar bekliyordu.

"O on sekiz yaşında," diye başladı Loren, cümlelerini dikkatli seçerek.

"Bunu biliyorum."

"Bu da onu bir yetişkin yapıyor."

"Bunu da biliyorum. Peki ya babası? Onu istismar ettiğini düşünüyor musunuz?"

Loren buna nasıl karşılık vereceğini bilemedi. Gerçek şu

ki, babadan başından beri hoşlanmamıştı. RICO* Dominick Rochester'ın bir çeteye karıştığını ve bunun onunla bir bağlantısı olabileceğini söylüyordu. Ama bir insanın acısını da anlamak gerekiyordu. Öte yandan, herkesin verdiği tepki farklıydı. Birinin verdiği tepkiye suçluluk hissiyle verilmiş gibi bakılamayacağı da doğruydu. Bazı katiller Pacino'yu bile gölgede bırakacak gözyaşları dökerdi. Bazılarıysa robottan da öteydi. Masumlar için de aynı şey geçerliydi. Şöyle oluyordu: Bir grup insanla berabersin, kalabalığın ortasına bir el bombası atılıyor; kimin kendini, kimin seni koruyacağını asla bilemezsin.

Katie Rochester'ın babasının kederinde bir şeyler vardı. Çok değişkendi. Farklı kişiliklere bürünmek istiyormuş, hangisinin toplum tarafından en iyi görüneceğini arıyormuş gibiydi. Ve annesi. Üzgün gözlere sahip olma işi ondaydı, ama bu tükenmişlikten mi geliyordu yoksa tevekkülden mi? Bunu söylemek çok zordu.

"Bu konuda bir kanıtımız yok," dedi Loren takınabildiği en çekimser tonla.

Edna Skylar tepki vermedi.

"Bu sorular," diye devam etti Loren. "Biraz tuhaf."

"Hâlâ ne yapacağımı bilemediğim için."

"Ne konuda?"

"Eğer bir suç işlenmişse, yardım etmek isterim. Ama..."

"Ama?"

"Onu gördüm."

Loren Muse tekrar konuşabilmek için önce biraz beklemek istedi. Yapamadı. "Katie Rochester'ı mı gördünüz?"

** Racketeer Influenced and Corrupt Organizations Act. Amerikan hukukunda yasadışı örgütlerle mücadele için yapılmış olan yasa ve onu denetleyen kurum. (ç.n.)*

"Evet."

"Ne zaman?"

"Cumartesi günü üç hafta olacak."

"Ve bize şimdi mi söylüyorsunuz?"

Edna Skylar yine otoparka baktı. Güneş batıyordu, güneş ışınları güneşliklerin arasından çizgi çizgi sızıyordu. O ışıkta daha yaşlı görünüyordu.

"Dr. Skylar?"

"Benden hiçbir şey anlatmamamı istedi." Hâlâ dışarı bakıyordu.

"Katie mi?"

Yüzünü dönmeden başını salladı.

"Onunla konuştunuz mu?"

"Bir saniye kadar."

"Ne dedi?"

"Onu gördüğümü kimseye söylememeni."

"Sonra?"

"Sonrası bu. Ardından da gitti."

"Gitti mi?"

"Metroyla."

Kelimeler artık daha rahat çıkıyordu ağzından. Edna Skylar, Loren'e bütün hikâyeyi, New York'ta yürürken insanların yüzlerini nasıl incelediğini, görüntüsü değişse bile o kızın yüzünü nasıl fark ettiğini, onu metroya kadar nasıl takip ettiğini ve karanlıkta nasıl gözden kaybolduğunu anlattı.

Loren hepsini not aldı, ama gerçek şu ki, bu baştan beri inandığı şeydi. Kız kaçmıştı. Ed Steinberg'in Skylar'a çoktan

dediği gibi, ortadan kaybolduğu saatlerde şehir merkezindeki Citibank ATM'sinden para çekme mevzusu vardı. Loren banka videosunu görmüştü. Yüzü kapüşonla kapanmıştı, ama muhtemelen Rochester'ların kızıydı. Babası aşırı sert bir adamdı. Bu nedenle hep kaçtığı düşünülüyordu. Aşırı serbest ebeveynlerin çocukları genellikle uyuşturucuya bulaşırdı. Aşırı tutucu ebeveynlerin çocuklarıysa cinsel mevzulardan evden kaçardı. Bunu bu şekilde değerlendirmek kolaycılık olabilirdi, ama Loren bu kuralları yıkacak çok az olay görmüştü.

Birkaç soru daha sordu. Şu an gerçekten de yapabilecekleri bir şey yoktu. Kız on sekiz yaşındaydı. Bu bilgiler ışığında kaçırılmadan şüphelenmeyi gerektirecek bir şey yoktu. TV'de federallerin bu işe el attığından ve bir ekip görevlendirdiğinden bahsediliyordu. Gerçek hayatta bu olmaz.

Ama Loren içinde bir yerlerde aşırı titizlenmesini gerektirecek bir şeyler hissediyordu. Kimileri buna sezgi der. Bundan nefret ediyordu. Önseziler... bunlar da işe yaramıyordu. Patronu Ed Steinberg'in ne yapmak isteyeceğini merak ediyordu. Muhtemelen, hiçbir şey. Ofisleri, iki olay üzerinde bir Birleşik Devletler temsilcisiyle birlikte çalışıyordu; biri olası bir teröristle, diğeri de Newark'taki rüşvet yiyen bir politikacıyla ilgiliydi.

Bu kadar kısıtlı kaynaklarla, açıkça evden kaçma gibi görünen bir olayın üzerine gitmeli miydiler? Zor bir karardı.

"Neden şimdi?" diye sordu Loren.

"Ne şimdi?"

"Üç hafta boyunca hiçbir şey söylemediniz. Fikrinizi değiştiren ne oldu?"

"Çocuğunuz var mı, Müfettiş Muse?"

"Hayır."

"Benim var."

Loren yeniden masaya, rafa ve duvarlara baktı. Hiç aile fotoğrafı yoktu. Çocuğu ya da torunu olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Skylar, Muse ne yapmaya çalıştığını anlamış gibi gülümsedi.

"Ben berbat bir anneydim."

"Anlayamadım."

"Onlara müdahale etmemeyi benimsemiştim. Şüpheye düştüğümde bırakıyordum, gidiyordu."

Loren bekledi.

"Bu," dedi Edna Skylar, "büyük bir hataydı."

"Hâlâ anlayamadım."

"Ben de. Ama bu kez..." Sesi kısıldı. Yutkundu, Loren'e tekrar bakmadan önce başını ellerine doğru indirdi. "Her şey yolunda görünse bile, belki de yolunda gitmiyordur. Belki Katie Rochester'ın yardıma ihtiyacı vardır. Belki bu kez bırakıp gitmekten başka bir şey yapabilirim."

Bodrumdaki gece tam 02.17'de Myron'ın aklına düştü.

Üç hafta geçmişti. Myron hâlâ Ali'yle çıkıyordu. Esperanza'nın düğün günüydü. Ali de onun sevgilisi olarak geldi. Geline eşlik eden Myron olmuştu. Tom –gerçek adı Thomas James Bidwell III– Win'in kuzeniydi. Düğün küçük bir törenle yapıldı. Tuhaftır, damadın ailesi Tom'un Esperanza

Diaz adlı, Bronx doğumlu bir Latin Amerikalıyla evlenmesine kızmamıştı.

"Komik," dedi Esperanza.

"Nedir o?"

"Hep aşk için değil, para için evleneceğimi düşünürdüm." Kendine aynada baktı. "Ama şimdi buradayım, aşk için evleniyorum ve param olacak."

"İroni ölmedi."

"Bu iyi bir şey. Rex'i görmeye Miami'ye gidecek misin?"

Rex Storton temsilciliğini yaptıkları, yaşlanmakta olan bir film yıldızıydı. "Yarın öğleden sonra gidiyorum."

Esperanza aynadan uzaklaştı, kollarını açtı ve ona göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle baktı. "Nasıl?"

Rüya gibiydi. Myron, "Vay canına," dedi.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle düşünüyorum."

"Haydi o zaman. Gel de beni evlendirelim."

"Evlendirelim."

"Öncelikle bir şey diyeceğim." Esperanza onu kenara çekti. "Benim için mutlu olmanı istiyorum."

"Mutluyum."

"Seni bırakmıyorum."

"Biliyorum."

Esperanza onun yüzüne baktı. "Hâlâ en yakın arkadaşlarız," dedi. "Bunu anlıyor musun? Sen, ben, Win, Koca Cyndi. Hiçbir şey değişmedi."

"Elbette ki değişti," dedi Myron. "Her şey değişti."

"Seni seviyorum, bunu biliyorsun."

"Ben de seni seviyorum."

Tekrar gülümsedi. Esperanza oldum olası çok güzeldi. Köylü güzeli fantezisini devam ettiriyordu. Ama bugün, o gelinliğin içinde, *göz kamaştırıcı* lafı bile az kalırdı. Başına buyruk, özgür ruhlu, asla böyle oturmuş biri olmayacağını iddia eden biriydi. Ama şimdi bir bebeği vardı ve evleniyordu. Esperanza bile büyümüştü.

"Haklısın," dedi. "Ama her şey değişiyor, Myron. Sen hep değişimden nefret etmişsindir."

"Yine başlama."

"Şu haline bir bak. Otuzlarının ortasına kadar ailenle yaşadın. Çocukluğunun geçtiği evi aldın. Hâlâ zamanının çoğunu üniversitedeki oda arkadaşınla geçiriyorsun. Yüzleş artık bununla, değişemeyen kim?"

Bir elini havaya kaldırdı. "Anladım."

"Yine de çok komik."

"Neymiş o?"

"Hep ilk evlenenin sen olacağını düşünürdüm," dedi.

"Ben de."

"Win, dediğim gibi, neyse o konuyu açmayayım. Ama sen hep çok kolay âşık oldun, hele de o kaltak Jessica'ya."

"Ona böyle deme."

"Her neyse. Zaten sen Amerikan rüyasına inananlardansın: Evlen, çocuk yap, arka bahçedeki barbekü partilerine arkadaşlarını davet et, her şeyi yap."

"Sen de hiç inanmadın."

Esperanza gülümsedi. "Bana, *Men tracht und Gott lacht** lafını öğreten sen değil misin?"

"Siz şiksalar** Yiddiş konuşunca bayılıyorum."

"Biliyorum."

Derin bir nefes aldı.

"Gidelim mi?"

"Gergin misin?"

Esperanza ona baktı. "Hem de hiç."

"O zaman devam."

Myron onu koridora çıkardı. Onun rahmetli babasının yerinde olmanın gurur okşayıcı bir formalite olduğunu düşündü, ama Myron Esperanza'nın elini Tom'a verdiğinde ve Tom da gülümseyip onun elini sıktığında Myron'ın gözleri dolmaya başladı. Geri çekildi ve ön sıraya oturdu.

Düğün töreni ayrılıkların birleşimi gibi bir şeydi. Win, Tom'un sağdıcı, Koca Cyndi ise Esperanza'nın nedimesiydi. Eski güreş partneri Koca Cyndi, iki metre boyunda ve yüz otuz kilodan fazlaydı. Yumrukları konserve ete benziyordu. Ne giyeceğine karar verememişti; ya klasik şeftali tonlarında nedime elbisesi giyecekti ya da siyah deri korse. İkisinin arasında bir şey bulmuştu: o Georgia malikânesinin mermer sütunlarıyla yarışacak kollarını açıkta bırakan etek uçları püsküllü, şeftali rengi, deri bir elbise. Koca Cyndi'nin saçı leylak rengiydi ve iki yanı kazınmış, kalan saç da tepesinde toplanıp üzerine gelin ve damat şeklinde bir pasta figürü kondurulmuştu.

Koca Cyndi elbisesini denerken kollarını iki yana açmış

---

* *İnsanlar plan yapar, Tanrı gülermiş. (ç.n.)*
** *Yahudi olmayan kadın ya da kızlara verilen isim. (ç.n.)*

ve Myron'a doğru koşmuştu. Okyanus dalgaları birbirine karışmış, güneş sistemleri yer değiştirmişti. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Leylak ve şeftali rengi mi?"

"Çok moda, Bay Bolitar."

Ona hep Bay diye hitap ederdi, Cyndi resmiyeti seviyordu.

Tom ve Esperanza o garip kilisede evlilik yeminlerini ettiler. Kilise sıralarında beyaz gelincikler vardı. Koridorun Tom'un olduğu tarafı siyah ve beyaz giyinmişti, adeta bir penguen deniziydi. Esperanza'nın tarafında ise o kadar çok renk vardı ki, sanki Crayola boya kalemleri markası oraya bir ekip göndermişti. Greenwich Village'da Cadılar Bayramı geçit töreni gibiydi. Orgdan güzel nameler duyuluyordu. Koro melekler gibi söylüyordu. Ortam daha huzur verici olamazdı.

Tören için Esperanza ve Tom biraz değişiklik istemişti. On Birinci Cadde'ye yakın bir yerde Deri ve Şehvet adlı bir S&M* gece kulübü tuttular. Koca Cyndi orada koruma görevlisi olarak çalışıyordu ve bazen de gece geç saatlerde hayal gücünün sınırlarını zorlayan gösteriler için sahneye çıkıyordu.

Myron ve Ali, Batı Yakası Otoyolu'nda bir otoparka arabayı bıraktılar. King David'in Fahişe Sarayı isimli, yirmi dört saat açık bir *erotik shop*'un önünden geçiyorlardı. Kapıda ARTIK YENİ YÖNETİMDE yazan büyük bir tabela vardı.

"Vay." Myron tabelayı işaret etti. "Zamanı geldi, sence de öyle değil mi?"

Ali başını salladı. "Burası daha önce çok kötü yönetiliyordu."

---

* *Sado & Mazo. (ç.n.)*

Deri ve Şehvet'in içine girdiklerinde, Ali sanki *Louvre*'daymış gibi duvardaki fotoğrafları inceledi, aletlere, kostümlere, köle materyallerine dikkatle baktı. Başını iki yana salladı. "Kesinlikle çok safım, umutsuz vaka."

"Umutsuz değilsin," dedi Myron.

Ali insan bağırsağına benzeyen, siyah ve uzun bir şey gösterdi.

"O ne öyle?" diye sordu.

"Çok iyiymiş."

"Sen, şey, ee...?"

"Yo, hayır."

"Çok kötü," dedi Ali. Sonra: "Şaka yapıyorum. Tamamen şaka."

İlişkilerindeki romantizm ilerliyordu, ama çocukları olan biriyle çıkmanın gerçekliği onu vurmuştu. O ilk geceden sonra bir daha tüm geceyi beraber geçirdikleri bir zaman olmamıştı. Myron o partiden beri Erin ve Jack'e sadece kısa birer selam vermişti. Yeni ilişkilerine ne kadar hızlı ya da yavaş başlayacaklarından emin değillerdi, ama Ali çocuklar söz konusu olduğunda son derece yavaş gitme konusunda oldukça dik başlıydı.

Ali erken kalkmak zorundaydı. Jack'in ödevine yardım etmeye söz vermişti. Myron onu dışarı kadar geçirdi ve gece şehirde kalmaya karar verdi.

"Miami'de ne kadar kalacaksın?" diye sordu Ali.

"Bir ya da iki gece."

"Seni özleyeceğimi söylersem içini kaldırır mı?"

"Yok, o kadar da değil."

Onu nazikçe öptü. Myron onun arabayla gidişini izledi, yüreği burkuldu ve sonra partiye geri döndü.

Myron, orada kalmaya karar verdiği için içmeye başladı. Ona iyi bir içici denemezdi –içkisini on dört yaşında bir kız gibi tutuyordu– ama bu gece, bu muhteşem olmasına rağmen tuhaf kutlamada, kendini kafayı çekecek durumda hissediyordu. Sarhoş olması daha uzun zaman alsa da Win de aynı şeyi yaptı. Konyak Win için anne sütüydü. Nadiren sarhoşluk belirtisi gösterirdi, hele de dışarıdan.

Bu gece bir önemi yoktu. Win'in Dakota'daki evi milyar dolar değerindeydi ve Versailles'ı andıracak şekilde dekore edilmişti. Geldiklerinde, Win kendine özenle aşırı pahalı, Quinta do Noval Nacional 1963 Porto şarabı doldurdu. Şişe birkaç saat önce boşaltılmıştı, Win'in anlattığı üzere, eski bir Porto şarabını içmeden önce havalandırmak gerekiyordu. Myron normalde çikolatalı içecek içerdi, ama şu an midesi pek o havada değildi. Ayrıca çikolatanın havalandırılmaya da ihtiyacı yoktu.

Win televizyonu açtı ve *Antiques Roadshow*'u izlediler. Ağır ağır konuşan kendini beğenmiş bir kadın, korkunç bir bronz büst getirmişti. Ekspere Dean Martin'in 1950 yılında bu eski metal parçası için babasına on bin dolar teklif etti-

ğine, ama babasının bunun için fazla açıkgöz olduğuna dair bir hikâye anlattı. Servet değerinde olduğunu biliyordu. Eksper sabırla başını salladı, kadının sözünü bitirmesini bekledi ve sonra onu yerden yere vurdu:

"Bunun değeri yaklaşık yirmi dolar."

Myron ve Win sessizce çak yaptılar.

"İnsanların zavallılıklarından keyif alıyorum," dedi Win.

"Acınacak haldeyiz," dedi Myron.

"Biz değil."

"Değil mi?"

"Bu şov öyle," dedi Win. "Bizim toplumumuzu olmadığı kadar allayıp pulluyor."

"Nasıl yani?"

"İnsanlar ıvır zıvırlarının servet değerinde olmasından tatmin olmuyor. Hayır, bu iyi, çok daha iyi, eğer bunu çok ucuza kapatmışlarsa. Kimse arka bahçede eşyalarını satan birinin üçkâğıtçılığından şüphelenmemenin nasıl olduğunu düşünmüyor."

"İyi bir noktaya değindin."

"Ama dahası var."

Myron gülümsedi, arkasına yaslandı ve bekledi.

"Açgözlülüğü bir an için kenara bırak," diye devam etti Win. "*Antiques Roadshow*'da bizim asıl canımızı sıkan, herkesin, ama herkesin yalan söylüyor olması."

Myron başını salladı. "Yani eksperin, 'Bunun ne kadar

olduğuna dair bir fikriniz var mı?' diye sorduğu zamanı mı kastediyorsun?"

"Kesinlikle. Aynı soruyu her seferinde soruyor."

"Biliyorum."

"Bay veya Bayan Süper bu soru onları tamamen hazırlıksız yakalamış gibi davranıyor, sanki şovu daha önce hiç izlememişler gibi."

"Çok sinir bozucu," diyerek ona katıldı Myron.

"Sonra da, 'Ee, şey, bunu daha önce hiç düşünmemiştik. Ne kadar ettiğine dair hiçbir fikrim yok,' gibi bir şey diyorlar." Win kaşlarını çattı. "Yani, lütfen. İki tonluk granit gardırobu şahsi olmayan bir kongre merkezine sürükledin ve on iki saat kuyrukta bekledin, ama hiç rüyanda bile bunun ne kadar edeceğini düşünmedin?"

"Yalan," dedi Myron. "Olay, 'Sizin yorumunuz bizim için çok önemli,' cümlesinde kopuyor."

"İşte bu yüzden," dedi Win, "böyle bir kadına fırça atıldığında hoşumuza gidiyor. Yalanlar. Açgözlülük. Aynı sebepten, *Çarkıfelek*'teki cevabı bulduğu halde bir kez daha çevirip iflas eden enayi de hoşumuza gidiyor."

"Tıpkı hayat gibi," dedi Myron, çakırkeyif olduğunu hissederek.

"Hem de nasıl."

Ama sonra kapının diyafonu çaldı.

Myron'ın tüyleri ürperdi. Saatine baktı. Bir buçuktu.

Win'e döndü. Win de ona baktı, yüzü sakin bir havuz gibiydi. Win hâlâ yakışıklıydı, çok yakışıklı, ama yıllar, hor kullanma, ya şiddetle ya da bu akşamki gibi seksle geçen uzun geceler biraz olsun kendini göstermeye başlamıştı.

Myron gözlerini kapadı. "O bir...?"

"Evet."

İçini çekti, ayağa kalktı. "Keşke bana söyleseydin."

"Neden?"

Bu muhabbeti daha önce de yapmışlardı. Verilecek bir cevap yoktu.

"Yukarı Batı Yakası'ndan yeni bir yerden," dedi Win.

"Evet, ne kadar uygun."

Myron bir kelime daha etmeden koridora çıkıp yatak odasına geçti. Win kapıya cevap verdi. Bu canını sıksa da, Myron şöyle bir baktı. Kız genç ve güzeldi. Kız zorlama bir ses tonuyla, "Selam!" dedi. Win cevap vermedi. Ona kendisini takip etmesini işaret etti. Kız da topuklu ayakkabılarının üzerinde onu takip etti. Koridorda kayboldular.

Esperanza'nın dediği gibi, bazı şeyler değişmeyi reddeder, değişmelerini ne kadar istersen iste.

Myron kapıyı kapattı ve kendini yatağa attı. İçkiden başı dönüyordu. Tavan da dönüyordu. Umursamadı. Kusup kusmayacağını merak etti. Hiç sanmıyordu. Kızın düşüncesini aklından atmaya çalıştı. Eskisinden daha çabuk aklından çıktı, kendindeki bu değişim kesinlikle iyi yönde değildi. Hiç ses

duymadı –Win'in kullandığı oda ses geçirmezdi (elbette ki orası yatak odası değildi)– ve Myron sonunda gözlerini kapattı.

Ceptelefonu çaldı.

Myron telefonunu titreşime almıştı. Telefon, komodinin üzerinde titriyordu. Yarı uyur yarı uyanık halde kalktı ve telefona uzandı. Yatakta döndü, başı çatlıyordu. O sırada yatağın yanındaki dijital saati gördü.

02:17.

Telefonu kulağına götürürken kimin aradığına bakmadı.

"Alo?" dedi çatallı sesiyle.

Önce ağlama sesini duydu.

"Alo?" dedi tekrar.

"Myron? Ben Aimee."

"Aimee." Myron doğruldu. "Ne oldu? Neredesin?"

"Seni arayabileceğimi söylemiştin." İçini çekerek ağlamaya devam etti. "Ne zaman istersem, değil mi?"

"Doğru. Neredesin, Aimee?"

"Yardıma ihtiyacım var."

"Tamam, hiç sorun değil. Sadece bana nerede olduğunu söyle."

"Tanrım..."

"Aimee?"

"Kimseye söylemeyeceksin, tamam mı?"

Tereddüt etti. Gözünün önüne Aimee'nin annesi Claire geldi. Claire'in onun yaşındaki halini hatırladı ve yüreği cız etti.

"Söz vermiştin. Anneme ve babama söylemeyeceğine dair söz vermiştin."

"Biliyorum. Neredesin?"

"Söylemeyeceğine söz verir misin?"

"Söz veriyorum, Aimee. Bana nerede olduğunu söyle."

YEDİNCİ BÖLÜM

Myron ter içinde kalmıştı.

Beyni hafif uyuşuktu. Vücudunda hâlâ alkolün etkisi vardı. İroni yakasını bırakmamıştı: Aimee'ye içkili birinin arabasına binmesini istemediğini söylemişti, ama şimdi kendisi çakırkeyifti. Bir durup kendi ayıklığını tarttı. Araba kullanabileceğini düşündü, ama alkol alan herkesin düşündüğü de bu değil miydi zaten?

Win'e sorup sormamak arasında gidip geldi, ama Win zaten meşguldü. Ayrıca Win ondan daha ayık görünmesine rağmen daha alkollüydü. Yine de öylece dışarı çıkamazdı, değil mi?

Güzel soru.

Koridordaki ince ahşap kaplama yakın zamanda yenilenmişti. Myron ayıklığını hızlıca test etmek istedi. Bir tahtanın üzerinde, ince bir çizgiymiş gibi yürüdü, sanki bir polis onu durdurmuş gibi. Testi geçti, ama Myron hâlâ fazlasıyla kontrollüydü. Muhtemelen en sarhoş halindeyken bile testi geçecekti.

Bu durumda önümüzde başka ne seçenek vardı? Bu saatte arabayı kullanacak birini bulsa bile, Aimee onun bir yabancıyla çıkıp gelmesini nasıl karşılayacaktı? Böyle bir durum başına gelirse kendisini araması konusunda onu ikna eden Myron'dı. Onun eline bütün numaralarını yazıp kartvizitini tutuşturan da oydu. Aimee'nin de dediği gibi, tamamen gizlilik içinde kalacağına söz vermişti.

Kendisi gitmek zorundaydı.

Arabası Yedinci Cadde'de yirmi dört saat açık bir otoparktaydı. Kapı kapalıydı. Myron zili çaldı. Görevli düğmeye bastı ve kapı yukarı doğru açıldı.

Myron büyük arabalar kullanan bir tip değildi ve bu nedenle hâlâ "Piliç Mıknatısı" adını verdiği bir Ford Taurus kullanıyordu. Onu A noktasından B noktasına götüren bir arabaydı. Sadece bu. Onun için beygir gücü ve 6 vitesten daha önemlisi, direksiyonda istasyonlar arasında gezinebilmesi için radyo kontrol tuşlarının olmasıydı.

Ceptelefonundan Aimee'nin numarasını aradı. Aimee alçak sesle cevap verdi.

"Alo?"

"Yoldayım."

Aimee cevap vermedi.

"Neden hatta kalmıyorsun?" dedi. "Böylelikle ben de iyi olduğunu bilirim."

"Şarjım bitmek üzere. Telefonun kapanmasını istemiyorum."

"En fazla on, on beş dakikaya oradayım," dedi Myron.

"Livingston'dan mı geliyorsun?"

"Şehirde kalmıştım."

"Güzel. Birazdan görüşürüz."

Aimee telefonu kapattı. Myron arabanın saatine baktı: 02:30. Aimee'nin anne ve babası çok endişelenmiş olmalıydı. Çoktan Claire ve Erik'i aramış olduğunu ümit ediyordu. Kendisi aramak istedi, ama hayır, işler bu şekilde yürümeyecekti. Onu arabaya aldığında araması için yüreklendirecekti.

Aimee'nin bulunduğu yerin Manhattan'ın göbeği olduğunu duymak onu çok şaşırtmıştı. Myron'a onu Beşinci Cadde ile Elli Dördüncü Sokak'ın kesiştiği yerde bekleyeceğini söylemişti. Orası tam da Rockefeller Center'ın olduğu yerdi. Tuhaf olan, Büyük Elma'daki* on sekiz yaşında bir kızın içmek için o bölgeyi seçmiş olmasıydı, çünkü şehir merkezi gecenin o saatinde bomboştu. Hafta boyunca, burası ticari kuruluşların hâkimiyetindeydi. Hafta sonları ise turist akınına uğruyordu. Ama cumartesi gecesi, sokakta birkaç kişi oluyordu. New York hiç uyumayan şehir olabilir, ama Beşinci Cadde'nin Elliler'in sonlarıyla kesiştiği yerlerde şehir merkezi ciddi bir uykudaydı.

Beşinci Cadde ile Elli İkinci Sokak'ın köşesinde trafik ışıklarına yakalandı. Kapı kolundan ses geldi ve ardından Aimee kapıyı açıp arka koltuğa geçti.

"Teşekkür ederim," dedi.

"İyi misin?"

Arkadan kısık bir ses geldi, "İyiyim."

"Ben şoför değilim, Aimee. Öne otur."

---

* *New York. (ç.n.)*

Tereddüt etse de söylediğini yaptı. Yolcu kapısını kapattığında Myron dönüp ona baktı. Aimee ön camdan dışarı bakıyordu. Çoğu genç gibi, aşırı makyaj yapmıştı. Gençlerin makyaja ihtiyacı yok, hele de bu kadarına. Gözleri kırmızıydı ve rakun gibi görünüyordu. Üzerinde sargı bezi gibi duran dar bir elbise vardı ve bu haliyle yirmi üçten az göstermiyordu.

Annesinin o yaşlardaki haline çok benziyordu.

"Işık yeşil," dedi Aimee.

Myron sürmeye başladı. "Ne oldu?"

"Bazıları çok içiyordu. Ben de onlarla gitmek istemedim."

"Nereye?"

"Nereye derken?"

Myron şehir merkezinin gençlerin popüler yeri olmadığını biliyordu. Çoğu Yukarı Doğu Yakası'ndaki barlarda ya da belki the Village'de* takılırdı. "Nerede içiyordunuz?"

"Bu önemli mi?"

"Bilmek istiyorum."

Aimee sonunda ona döndü. Gözleri ıslaktı. "Söz vermiştin."

Myron sürmeye devam etti.

"Soru sormayacağına söz vermiştin, hatırlıyor musun?"

"Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"İyiyim."

Myron sağa döndü. "O zaman seni eve götürüyorum."

** Greenwich Village, bazen "the Village" olarak da bilinir. New York şehrinin Lower Manhattan kısmının batı tarafında bulunan ve çoğunlukla meskûn olan bir bölge. (ç.n.)*

"Hayır."

Bekledi.

"Bir arkadaşta kalıyorum."

"Nerede?"

"Ridgewood'da oturuyor."

Önce ona baktı, sonra gözlerini yine yola çevirdi. "Bergen County'de mi?"

"Evet."

"Seni eve götürsem daha iyi."

"Annemler Stacy'de kalıyorum diye biliyor."

"Belki de onları aramalısın."

"Ne diyeceğim peki?"

"İyi olduğunu."

"Myron, arkadaşlarımla dışarıda olduğumu düşünüyorlar. Ararsam bu onları endişelendirmekten başka bir işe yaramaz."

Haklıydı, ama Myron bundan hoşlanmadı. Benzin ışığı yandı. Benzin alması gerekiyordu. Batı Yakası Otoyolu'na yöneldi ve George Washington Köprüsü'nden geçti. Dördüncü Yol'daki ilk benzin istasyonunda durdu. New Jersey kendi benzinini kendin doldurmana izin vermeyen iki eyaletten birisidir. Bir Nicholas Sparks romanına gömülmüş görevli onu gördüğünden hoşlanmışa benzemiyordu.

"On dolarlık," dedi Myron.

Görevli yanlarından ayrıldı. Aimee burnunu çekmeye başladı.

"Sarhoş görünmüyorsun," diye başladı Myron.

"Sarhoşum demedim. Sarhoş olan arabayı kullanacak kişiydi."

"Ama görünüşe göre," diye devam etti, "ağlamışsın."

Omuz silkme gibi gençlere özgü bir hareket yaptı.

"Arkadaşın Stacy. Şimdi nerede?"

"Evinde."

"Seninle şehre gelmedi mi?"

Aimee başını iki yana sallayıp kafasını çevirdi.

"Aimee?"

Ses tonu yumuşaktı. "Sana güvenebileceğimi sanıyordum."

"Güvenebilirsin."

Başını yine iki yana salladı. Sonra kapıya uzanıp kolu çekti. Dışarı çıkmaya çalıştı. Myron ona uzandı. Sol bileğini istediğinden biraz daha sert tuttu.

"Hey," dedi Aimee.

"Aimee..."

Kendini çekmeye çalıştı. Myron onun bileğini bırakmadı.

"Annemleri arayacaksın."

"Sadece iyi olduğunu bilmem gerek."

Myron'ın parmaklarını bileğinden çekip kolunu kurtarmaya çalıştı. Myron parmak kemiklerinin üzerinde onun tırnaklarını hissetti.

"Bırak beni!"

Bıraktı. Arabadan indi. Myron peşinden inmeye kalktı, ama hâlâ emniyet kemeri takılıydı. Omzu onu geri çekti. Kemeri çözüp indi. Aimee kollarını göğsünde bağlamış, otoyolda sendeleye sendeleye yürümeye başlamıştı.

Ona doğru koştu. "Lütfen arabaya bin."

"Hayır."

"Seni götüreceğim, tamam mı?"

"Beni rahat bırak."

Sinirlenmişti. Arabalar yanından vızır vızır geçiyordu. Bazıları ona korna çaldı. Myron peşinden gitti.

"Nereye gidiyorsun?"

"Bir hata yaptım. Seni hiç aramamalıydım."

"Aimee, arabaya bin. Burası hiç güvenli değil."

"Aileme söyleyeceksin."

"Söylemeyeceğim. Söz veriyorum."

Yavaşladı ve ardından durdu. Dördüncü Yol'daki arabalar artmıştı. Benzin istasyonundaki görevli onlara baktı ve neler oluyor der gibi kollarını salladı. Myron bir dakika der gibi parmağını kaldırdı.

"Üzgünüm," dedi Myron. "Sağlığından endişe ettim. Ama haklısın. Bir söz verdim ve sözümü tutacağım."

Aimee'nin kolları hâlâ göğsünün üzerindeydi. Ona yine ancak bir gencin yapabileceği şekilde surat astı. "Yemin et."

"Yemin ederim," dedi.

"Başka soru yok mu?"

"Hiç."

Arabaya doğru yöneldi.

Myron da peşinden gitti. Görevliye kredi kartını verdi ve ardından arabayı çalıştırıp uzaklaştılar.

Aimee ona 17. Kuzey Yolu'na dönmesini söyledi. Burada çok sayıda alışveriş merkezi vardı, sanki ip gibi dizilmişlerdi. Myron babasını hatırladı, ne zaman Livingston

Alışveriş Merkezi'nin yanından geçseler başını ki yana sallayıp, "Şu arabalara bak! Eğer ekonomi çok kötüyse, o zaman neden bu kadar çok araba var? Otopark dolu! Şunlara bir bak!" diye söylenirdi.

Myron'ın annesi ve babası artık Boca Raton'un dışında kapalı bir topluluğa yerleşmişti. Babası sonunda Newark'taki depoyu satmıştı ve artık günlerinin çoğunu, insanların yıllardır yaptığı şeylere hayret ederek geçiriyordu: "Myron, hiç Staples'e* gittin mi? Tanrım, orada her çeşit kalem ve kâğıt var. Bir de ucuzluk marketleri var. Bir girmeye göreyim. On sekiz tane tornavida aldım, on dolar bile tutmadı. Gidiyoruz, o kadar çok şey alıyoruz ki, her seferinde kasaya geldiğimde diyorum ki –buna çok gülüyorlar, Myron– 'Çok tasarruf ettim, şimdi iflas edeceğim,' diyorum."

Myron Aimee'ye baktı. Kendi gençlik yıllarını hatırladı, adeta bir savaş olan ergenlik yıllarını ve kim bilir kaç defa ailesini kandırdığını düşündü. O iyi bir çocuk olmuştu. Başını derde sokmamış, iyi notlar almış, basketbol yeteneğinden ötürü övgüler toplamıştı, ama ailesinden sakladığı şeyler olmuştu. Her çocuk bir şeyler saklar. Belki de sağlıklı olan budur. Sürekli izlenen, daima ebeveyn gözetiminde olan çocuklar, genellikle en çabuk yoldan çıkanlar olur. Bir çıkış yolu ararsınız. Çocuklara özgürlükleri için alan açmanız gerekir. Eğer açmazsanız, baskı katlanarak büyür, ta ki...

"Oradaki çıkıştan çık," dedi Aimee. "Linwood Caddesi, Batı."

** Dünya çapında 26 ülkede 2000'den fazla mağazası bulunan, ofis malzemesi tedarik eden büyük bir mağaza zinciri. (ç.n.)*

Söylediğini yaptı. Myron bu bölgeyi hiç bilmiyordu. New Jersey kasabalar bütünüdür. Ancak kendinizinkini iyi bilirsiniz. O bir Essex County çocuğuydu. Burası Bergen'dı. Buraya yabancıydı. Trafik lambasında durduklarında içini çekti ve arkasına yaslandı, sonra da Aimee'ye iyice bakmak için döndü.

Genç, korkmuş ve çaresiz görünüyordu. Myron sonuncusunu bir kez daha düşündü. *Çaresiz.* Aimee dönüp onunla göz göze geldi, orada bir meydan okuma vardı. Çaresiz yeterince adil bir değerlendirme olmuş muydu? Bu düşünce ne kadar aptalca olsa da, bunda cinsiyet ayrımcılığının ne kadar rolü vardı? Burada şovenizm kartını oynuyoruz. Eğer Aimee erkek olsaydı, mesela lisenin futbol takımından biri olsaydı yine de bu kadar endişelenecek miydi?

Gerçek şu ki, kız olduğu için ona farklı şekilde davranıyordu.

Bu doğru muydu, yoksa kendini politik doğruluk saçmalığına mı kaptırmıştı?

"Bir sonraki sağdan gir, sonra da yolun sonundan sola."

Öyle yaptı. Çok geçmeden karmakarışık evlerin arasında buldular kendilerini. Ridgewood eski ama büyük bir köydü; üç şeritli yolları, Viktorya tarzı evleri, virajları, tepeleri ve vadileri vardı. Jersey coğrafyası işte. Banliyöler yapbozun, az sayıda düzgün kenar ve doğru açıyla birbirinin içine geçmiş parçalarıydı.

Onu dik bir yola yönlendirdi, bir tanesinden de indirdi,

sola, sağa, sonra tekrar sağa döndürdü. Myron otomatik pilota almıştı, düşünceleri başka yerdeydi. Beyni doğru sözcükleri bulmaya çalışıyordu. Aimee o gece erken saatlerde ağlamıştı, bundan emindi. Bir şekilde travmatize olmuş görünüyordu, ama onun yaşında her şey travma değil miydi zaten? Erkek arkadaşıyla kavga etmiş olabilirdi, bodrumda adı geçen Randy. Belki de yaşlı Randy onu terk etmişti. Erkekler lisede bunu yapardı. Kalp kırmakla övünürlerdi. Bu onları büyük adam yapardı.

Boğazını temizledi ve sıradan bir konuşma açmaya çalıştı. "Hâlâ Randy'yle çıkıyor musun?"

Cevabı, "Bir sonraki soldan," oldu.

Myron döndü.

"Ev orada, sağdaki."

"Çıkmaz sokağın sonundaki mi?"

"Evet."

Myron arabayı kenara çekti. Ev tamamen karanlıktı. Hiç sokak lambası yoktu. Myron birkaç kez gözlerini kırptı. Hâlâ yorgundu ve eskiden olduğundan daha bitkin hissediyordu. Bir an Esperanza'yı, ne kadar hoş göründüğünü düşündü ve kulağa bencilce de gelse, bu evliliğin her şeyi nasıl değiştireceğinden endişelendi.

"Evde kimse yok gibi görünüyor," dedi.

"Stacy muhtemelen uyuyordur," dedi Aimee bir anahtar çıkarıp. "Odası arka kapıya yakın. Oradan gireceğim."

Myron park yerine çekti ve kontağı kapattı. "Ben de seninle yürüyeyim."

"Hayır."

"İyi olduğunu nereden bileceğim?"

"Sana el sallarım."

Sokakta onların arkasına bir araba daha yanaştı. Farlar dikiz aynasından Myron'ın gözlerini aldı. Gözlerini kapattı. *Tuhaf*, diye düşündü, *gecenin bu vaktinde bu sokakta iki araba birden.*

Aimee onun dikkatini dağıttı. "Myron?"

Ona baktı.

"Anneme ve babama bundan bahsetmeyeceksin. Delirirler, tamam mı?"

"Bahsetmeyeceğim."

"İşler..." Durdu, pencereden eve doğru baktı. "Onlarla işler bu ara harika."

"Ailenle mi?"

Başını salladı.

"Bu normal, biliyorsun değil mi?"

Yine başını salladı.

Burada hassas davranması gerektiğini biliyordu. "Bana biraz daha anlatabilir misin?"

"Sadece... bu işleri daha da kötüleştirir. Eğer söylersen, yani. Söyleme, olur mu?"

"Tamam."

"Sözünü tut."

Bunu söyler söylemez Aimee arabadan inerek arka kapıya doğru koştu ve evin arkasında gözden kayboldu. Myron bekledi. Kapıya geri çıktı. Gülümsedi ve her şey yolunda demek için el salladı. Ama bu tavrında, el sallayışında tuhaf bir şey vardı.

Myron arabadan inecek oldu, ama Aimee başını iki yana sallayarak onu durdurdu. Sonra bahçeye geri çıktı ve gece onu tamamen yuttu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Takip eden günlerde, Myron dönüp o anı, Aimee'nin gülümsemesini, el sallayışını ve karanlıkta kayboluşunu hatırladığında, neler hissettiğini düşünecekti. Eğer önsezilerinde, hissettiği huzursuzlukta ve bilinçaltındaki kaygıda yanılmıyorsa bir şeyler onu uyarıyordu, bunu aklından atamıyordu.

Düşünmemeye çalıştı. Ama hatırlamak zordu.

O çıkmaz sokakta on dakika daha bekledi. Hiçbir şey olmadı.

Bunun üzerine Myron bir plan yaptı.

Yolu bulması zaman aldı. Onu bu banliyöye Aimee getirmişti, ama belki de Myron gelirken yola ekmek kırıntıları bırakmalıydı. Onu ana arter olan Garden State Parkway'e çıkaracak olan Paramus Yolu'na çıkana dek yirmi dakika boyunca labirentteki fare misali dolaştı.

Ama şimdi Myron'ın New York'taki eve dönmek gibi bir planı yoktu.

Cumartesi gecesiydi –daha doğrusu pazar sabahı– ve

orası yerine Livingston'daki eve giderse, ertesi sabahki Miami uçuşundan önce basketbol oynayabilirdi.

Ayrıca Myron, Aimee'nin babası Erik'in her pazar sektirmeden oynadığını da biliyordu.

Zavallıca olsa bile, Myron'ın o an aklına gelen tek plan buydu.

Bunun üzerine ertesi sabah erken saatte –gerçekten çok erken saatte– Myron uyandı, şortunu ve tişörtünü giydi, eski dizliğinin tozunu silkeledi ve Heritage Ortaokulu'nun spor salonuna doğru yola koyuldu. İçeri girmeden önce, Aimee'nin ceptelefonunu aradı. Hemen telesekretere düştü, konuşan neşe dolu bir kız sesiydi ve "mesajınızı bırakın" diyordu.

Telefonu bırakacağı sırada elinde titredi. Arayana baktı. Hiçbir şey görünmüyordu.

"Alo?"

"Sen piçin tekisin." Ses boğuk ve derinden geliyordu. Genç bir adamı andırıyordu, ama kesin olarak söylemek güçtü. "Beni duyuyor musun, Myron? Piç. Yaptığının bedelini ödeyeceksin."

Konuşma kesildi. Myron hemen yıldız-altmış-dokuz tuşladı ve numarayı duymak için bekledi. Mekanik bir ses duyuldu. Şehir içi kodu, evet, ama numara tamamen yabancıydı. Arabayı durdurdu ve telefonu kenara bıraktı. Daha sonra kontrol edecekti.

Myron okula girerken, yapay ışığa alışması birkaç saniyesini aldı, ama alışır alışmaz o bildik hayalet çıktı karşısına. Her okulun spor salonundaki eskimişlik kokusu orada

da vardı. Birileri top sürdü. Birkaç adam kahkaha attı. Sesler hep aynıydı, her şey yankılara karışmıştı.

Myron aylardır oynamamıştı, çünkü bu tip beyaz yakalıların toplanıp oynadığı oyunları sevmiyordu. Basketbolun kendisi onun için hâlâ çok fazla anlam ifade ediyordu. Bu oyunu seviyordu. Topun parmak uçlarına değişini, sıçrayarak yaptığı atışların ona verdiği hissi, topun potaya giderken yarattığı kavisi, dönüşünü, *ribaunt* pozisyonu almayı, pas vermeyi seviyordu. Saniye bile sürmeyen karar verme anlarını –pas ver, topu sür, atışını yap–, saniyenin onda birinde görülen ani açıklıkları ve oradan geçebilmek için dünyanın adeta yavaşladığı anları seviyordu.

Her şeyini seviyordu.

Onun sevmediği, orta yaş maçoluğuydu. Spor salonu büyük evlerine, şişkin cüzdanlarına, penislerinin yerini tutan spor arabalarına rağmen hâlâ bir şeyde galip gelmek için yanıp tutuşan "kâinatın efendileri" ile doluyordu. Myron gençliğinde hırslıydı. Belki de fazla hırslı. Kazanmak için yaşıyordu. Bunun, sıklıkla çok iyileri mükemmellerden, profesyonel olmaya yakın olanları profesyonellerden ayırsa da muhteşem bir özellik olmadığını öğrenmişti: başka bir adam olma arzusu. Hayır, *ihtiyacı*.

Ama bunu aşmıştı. Bu adamların bir kısmıysa –azınlığıdır kesinlikle ama bu da yeter– henüz aşamamıştı.

Eski NBA oyuncusu (ne kadar kısa da sürse) Myron'ı gördüklerinde nasıl gerçek birer erkek olduklarını kanıtlama fırsatı bulduklarını düşündüler. Şimdi bile. Hepsinin yaşı

kırka dayanmışken bile. Beceriler yavaşladığında kalbin hâlâ şöhret peşinde koşması insana fiziksel bir çirkinlik katıyordu.

Myron spor salonuna göz attı ve orada olma sebebini buldu.

Erik uzak potada ısınıyordu. Myron onun yanına koşarak seslendi.

"Erik, selam, nasılsın?"

Erik döndü ve ona gülümsedi. "Günaydın, Myron. Seni görmek ne güzel."

"Aslında pek sabah insanı değilimdir," dedi Myron.

Erik topu ona attı. Myron bir atış yaptı. Potadan geri döndü.

"Gece geç mi yattın?" diye sordu Erik.

"Çok."

"Genelde daha iyi görünürsün."

"Tanrım, teşekkürler," dedi Myron. "Nasıl gidiyor?"

"İyi, senin?"

"Güzel."

Biri seslendi ve on adam sahanın ortasına toplandı. Böyle oluyordu. İlk grupla oynamak istiyorsan, ilk gelen on kişiden olman gerekiyordu. Takımları sürekli, zeki hesap adamı ve Fortune 500'e giren şirketlerden birinin finans müdürü olan David Rainiv kurardı. Yetenekleri dengelemek ve rekabetçi bir eşleşme oluşturmak onun işiydi. Kimse onun kararlarını sorgulamazdı. Bu son karar olurdu ve bağlayıcılığı vardı.

Rainiv takımları ayırdı. Myron iki metrelik bir adamla karşı karşıya geldi. Bu iyi bir şeydi. Napoleon kompleksi olan

insanlar gerçek hayatta kuşkulu olabilirdi, ama bu oyunlarda değil. Küçük adamlar büyük adamları haklamak ve onlara boyutun hüküm sürdüğü bir arenada gösteriş yapmak isterdi.

Ama üzücüdür ki, bugün istisnalar kaideyi bozdu. İki metrelik çocuk sürekli dirsekleri ve öfkesiyle oynadı. Atletikti, güçlüydü, ama basketbol yeteneği yoktu. Myron onunla olan mesafesini korumak için elinden geleni yaptı. Doğrusu, dizine ve yaşına rağmen Myron onu rahatlıkla yenerdi. Bir süre yaptığı buydu. Her şey doğal olarak gelişti. Aksini yapmak zordu. Ama sonunda geri çekildi. Kaybetmesi gerekiyordu. Daha fazla adam üzerine geldi. Kazanan devam eder tarzı bir oyundu. Erik'le konuşabilmesi için sahadan çıkması gerekiyordu.

Myron üç oyunu kazandıktan sonra bir tanesini verdi.

Takım arkadaşları Myron topu yanlış sürüp onlara oyunu kaybettirdiği için mutsuz olmuştu. Şimdi çıkıp oturmaları gerekiyordu. Başta söylendiler, ama iyi bir oyun çıkarmış oldukları gerçeği içlerini rahatlattı. Önemli olan buymuş gibi.

Erik'in elinde elbette ki bir şişe su vardı. Şortu tişörtüne uygundu. Ayakkabıları düzgün şekilde bağlanmıştı. Çorapları bileklerinin üzerinde aynı hizada duruyordu. Myron çeşmeyi kullandı ve onun yanına oturdu.

"Ee, Claire nasıl?" diye sordu Myron.

"İyi. O da şimdi Pilates-yoga karmasına takmış durumda."

"Öyle mi?"

Claire'in hep bir egzersizden diğerine gitme çılgınlığı

vardı. Jane Fonda Bacakları, Tae Bo tekmeleri ve Soloflex arasında gidip gelmişti.

"Şimdi orada," dedi Erik.

"Ders mi alıyor?"

"Evet. Haftada bir, sabah altı buçukta gidiyor."

"Of, çok erken."

"Biz erken kalkıyoruz."

"Öyle mi?" Myron bir açık kapı bulmuştu ve bunu değerlendirdi. "Aimee de mi?"

"Ne olmuş Aimee'ye?"

"O da mı erken kalkıyor?"

Erik kaşlarını çattı. "Pek değil."

"Sen buradasın," dedi Myron, "Claire de sporda. Aimee nerede?"

"Akşam bir arkadaşında kaldı."

"Öyle mi?"

"Gençler işte," dedi bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Belki de açıklıyordu.

"Bir sorun mu var?"

"Tahmin bile edemezsin."

"Öyle mi?"

Yine, '*Öyle mi?*' demişti.

Erik hiçbir şey demedi.

"Ne gibi?" diye sordu Myron.

"Ne gibi derken?"

Myron yine, *öyle mi?* demek istedi, ama niyetini belli etmekten çekiniyordu. "Sorun. Ne gibi bir sorun var?"

"Anlayamadım."

"Somurtkan mı?" diye sordu Myron, umursamıyormuş gibi yaparak. "Sizi mi dinlemiyor? Geç vakte kadar uyumuyor mu, okuldan mı kaytarıyor, internette fazla zaman mı geçiriyor, ne?"

"Bunlardan da öte," dedi Erik, ama artık sesi daha yavaş ve ölçülü çıkıyordu. "Neden soruyorsun?"

Geri adım at, diye düşündü Myron. "Sadece konuşuyoruz."

Erik kaşlarını çattı. "Buradaki konuşmalar genellikle yerel takımlar hakkında olur."

"Boş ver," dedi Myron. "Ben sadece..."

"Sadece ne?"

"Evimdeki parti."

"Ne olmuş ona?"

"Bilmiyorum, Aimee'yi öyle görünce gençlik yıllarının ne kadar zor olduğunu düşündüm."

Erik'in gözleri kısıldı. Sahada biri, "Faul!" diye bağırdı ve biri de ona karşı çıktı. "Sana dokunmadım!" dedi bıyıklı bir adam ve dirsek koruyucularını çıkardı. Ardından isimler söylenmeye başladı, bu bir basketbol sahasının olmazsa olmazıdır.

Erik'in gözleri hâlâ sahadaydı. "Aimee sana bir şey mi söyledi?" diye sordu.

"Ne gibi?"

"Herhangi bir şey. Onunla ve Erin Wilder'la bodrumda olduğunuzu hatırlıyorum."

"Doğru."

"Ne konuştunuz?"

"Hiçbir şey. Odanın ne kadar eski olduğu konusunda benimle dalga geçtiler."

Şimdi Myron'a döndü. Myron kafasını çevirmek istedi, ama yapmadı. "Aimee," dedi Erik, "başına buyruk olabiliyor."

"Annesi gibi."

"Claire mi?" gözlerini kırptı. "Başına buyruk?"

Şu çenesini tutmayı öğrenmeliydi artık.

"Bu şekilde mi?"

Myron politik bir cevap verdi: "Başına buyruk derken neyi kastettiğine bağlı, sanırım."

Ama Erik bunu öylece bırakmadı. "Sen ne anlamda dedin?"

"Hiç. Bu iyi bir şey. Claire uçlardaydı."

"Uçlarda mı?"

Kapa çeneni, Myron. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Uçlar. İyi uçlar. Claire'i ilk gördüğünde –daha ilk saniyesinde– seni çeken ne oldu?"

"Birçok şey," dedi. "Ama uçlar bunlardan biri değildi. Çok fazla kız tanıdım, Myron. Aralarında evlenmek istediklerim de vardı, sadece istediklerim de, bilirsin."

Myron başını salladı.

"Claire evlenmek istediklerimdendi. Onu görür görmez ilk düşündüğüm bu oldu. Evet, kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Ama sen onun arkadaşıydın. Ne demek istediğimi anlarsın."

Myron tarafsız görünmeye çalıştı.

"Onu çok sevdim."

Sevdim, diye düşündü Myron bu kez sessiz kalarak. Sevdim demişti, seviyorum değil.

Aklını okumuş gibi, Erik şunu ekledi: "Hâlâ seviyorum. Belki de her zamankinden de çok."

Myron "ama"yı bekledi.

Erik gülümsedi. "İyi haberi duydun sanırım?"

"Ne haberi?"

"Aimee. Aslında, sana büyük bir teşekkür borçluyuz."

"Neden?"

"Duke'e kabul edildi."

"Hey, bu harika."

"Bizim de iki gün önce haberimiz oldu."

"Tebrikler."

"Senin referans mektubun," dedi. "Sanırım bu onu öne taşıdı."

Myron, "Yok," dedi, ama Erik cümlesinde düşündüğünden de haklıydı. Myron sadece o mektubu yazmakla kalmamış, aynı zamanda şimdi öğrenci kabulünde görev yapan eski takım arkadaşlarından birini de aramıştı.

"Hayır, gerçekten," diye devam etti Erik. "Büyük okullara girmek büyük bir mücadele. Senin referansın büyük rol oynadı. Onun için teşekkür ederim."

"O iyi bir çocuk. Benim için zevkti."

Oyun bitti. Erik ayağa kalktı. "Hazır mısın?"

"Sanırım bana bugünlük bu kadar yeter," dedi Myron.

"Hırpalandın, ha?"

"Biraz."

"Yaşlanıyoruz, Myron."

"Biliyorum."

"Artık daha fazla ağrı ve acı var."

Myron başını salladı.

"Canın yandığında seçim yapma şansın vardır gibi geliyor bana," dedi Erik. "Kenarda otursun ya da acıyla oynamayı deneyebilirsin."

Erik koşarak uzaklaştı, Myron ise, *hâlâ basketboldan mı bahsediyor acaba,* diye kendi kendine düşünceye daldı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Arabaya geri döndüğünde Myron'ın ceptelefonu tekrar çaldı. Arayana baktı. Yine numara yoktu.

"Alo?"

"Sen piçin tekisin, Myron."

"Evet, bunu ilk seferinde de duymuştum. Söyleyecek yeni bir şeyin var mı yoksa yine bana yaptıklarımın bedelini ödeteceğini mi söyleyeceksin?"

Klik.

Myron oralı olmadı. Süper kahramanı oynadığı günlerde çevresi oldukça geniş biriydi. Şimdi o çevrenin hâlâ durup durmadığını görme zamanıydı. Telefon rehberini kontrol etti. Telefon şirketindeki eski kontağı Gail Berruti'nin numarası hâlâ kayıtlıydı. İnsanlar televizyonda özel dedektiflerin telefon kayıtlarını parmak şıklatır gibi bulmalarının gerçekdışı olduğunu düşünür. Oysaki ondan bile kolaydır. Hemen her özel dedektifin telefon şirketinde bir kaynağı vardır. Ma Bell* için kaç kişinin çalıştığını bir düşünün, bir de içlerinden kaç

* *Bell Telephone şirketi için halk arasında kullanılan isim. (ç.n.)*

tanesinin üç beş kuruş daha kazanmayı umursamayacağını. Bir faturalama raporunun rayiç bedeli beş yüz dolardı, ama Myron son altı yılda bu bedelin arttığını düşündü.

Berruti ofisinde değildi –muhtemelen hafta sonu için izinliydi– ama mesaj bıraktı.

"Geçmişten bir ses," diye başladı Myron.

Berruti'den bir telefonun izini sürme konusunda kendisini aramasını istedi. Aimee'nin ceptelefonunu tekrar aradı. Telesekreter çıktı. Eve varınca, bilgisayarın başına geçti ve Google'da o telefon numarasını arattı. Hiçbir şey çıkmadı. Çabucak bir duş alarak e-postalarını kontrol etti. Jeremy, yani aslında oğlu, ona yurtdışından bir e-posta göndermişti:

Selam Myron,

Sadece İran Körfezi bölgesinde olduğumuzu söylememize izin veriyorlar. Ben gayet iyiyim. Annemin sesi telefonda çıldırmış gibi geliyor. Eğer yapabilirsen onu ara. Hâlâ anlamıyor. Babam da anlamıyor, ama en azından anlamış gibi görünüyor. Paket için teşekkürler. Bir şeyler almak hoşumuza gidiyor.

Gitmem gerek. Sonra daha fazla yazarım, ama bir süre bana ulaşamayabilirsiniz. Annemi ara, olur mu?

Jeremy

Myron tekrar tekrar okudu, ama sözcükler değişmedi. E-posta, Jeremy'nin kendisi gibi, hiçbir şey demiyordu. Bu

"ulaşılamam" mevzusundan hoşlanmamıştı. Ebeveyn olmayı, buna ne kadar özlem duyduğunu ve bu çocuğun, oğlunun, hayatına şu an ne kadar da uyduğunu düşündü. İşe yarıyordu, en azından Jeremy için. Ama zordu. Çocuk hayatındaki en büyük "bilseydim ne olurdu" sorusuydu ve çoğu zaman da saf acıydı.

Myron hâlâ mesaja bakarken ceptelefonunu duydu. Kendi kendine küfretti ama bu kez arayan kutsal Bayan Ali Wilder'dı.

Myron gülümsedi ve cevap verdi. "Damızlık Servisi," dedi.

"Şişşt, ya çocuklardan biri telefonda olsaydı?"

"O zaman da at tüccarıymışım gibi yapardım," dedi.

"At tüccarı mı?"

"At satanlara her ne deniyorsa işte."

"Uçağın saat kaçta?"

"Dörtte."

"Meşgul müsün?"

"Neden sordun?"

"Çocuklar bir saat kadar dışarıda olacak."

"Vay canına," dedi.

"Tam da aynı şeyi düşünüyordum."

"Hakkını vererek bir sevişme mi teklif ediyorsun?"

"Evet." Sonra: "Hakkını vererek mi?"

"Oraya gelmem biraz zaman alacak."

"A-ha."

"O zaman şipşak olacak."

"Senin uzmanlığın da bu değil mi?" dedi.

"Bak bu canımı yaktı."

"Şaka yapıyorum, Damızlık."

Anırdı. "Bu, at dilinde 'yoldayım' demek."

"Hakkını vererek," dedi.

Ama kapıyı çaldığında açan Erin oldu. "Selam, Myron."

"Selam," dedi hayal kırıklığına uğradığını belli etmemeye çalışarak.

Onun arkasına doğru baktı. Ali *üzgünüm* der gibi omuzlarını silkti.

Myron içeri girdi. Erin üst kata çıktı. Ali ona yaklaştı. "Eve geç geldi ve şimdi de drama kulübüne gitmek istemiyor."

"Öyle mi?"

"Çok üzgünüm."

"Sorun değil."

"Bir köşede durup öpüşebiliriz," dedi.

"İzin beklemeden dokunabilir miyim?"

"Dokunsan iyi edersin."

Gülümsedi.

"Ne oldu?" dedi.

"Sadece düşünüyordum."

"Neyi düşünüyordun?"

"Esperanza'nın dün bana dediği şeyi," dedi Myron. "*Men Tracht und Gott lacht*."

"Almanca mı bu?"

"Yiddiş."

"Anlamı ne?"

"İnsanlar plan yapar, Tanrı gülermiş."

Tekrar etti. "Hoşuma gitti."

"Benim de," dedi.

Sonra ona sarıldı. Omzunun üzerinden merdivenlerin başındaki Erin'i gördü. Gülümsemiyordu. Myron onunla göz göze geldi ve aklına yine Aimee, gecenin onu olduğu gibi yutuşu ve tutmaya yemin ettiği söz geldi.

ONUNCU BÖLÜM

Myron'ın uçuştan önce vakti vardı.

Şehir merkezindeki Starbucks'tan kahve aldı. Siparişini alan barista tipik somurtkan yüzle işini yaptı. Myron'a kahvesini vermek için tezgâhın üzerine doğru kaldırırken, elindeki fincan dünyanın en ağır yüküymüş gibi bir tavır takındı ve o sırada arkasındaki kapı gürültüyle açıldı. Barista insanlar içeri girerken gözlerini devirdi.

Bugün altı kişilerdi, yoğun kardan kaçıyorlar gibi titreyerek içeri doluştular. Burunlarını çekip yüzlerine dokundular. Dört adam tıraşsızdı. İki kadın da kedi çişi gibi kokuyordu.

Akıl hastasıydılar. Gerçekten. Çoğu geceyi komşu şehrin psikiyatri tesisi Essex Pines'ta geçirirdi. Liderlerinin –nereye giderlerse gitsin önde o duruyordu– adı Larry Kidwell'di. Grup günün çoğunu şehirde dolaşarak geçirirdi. Livingstonlular onlara Şehrin Delileri derdi. Myron elinde olmadan onların tuhaf bir rock grubu olduklarını düşündü: Lityum Larry ve İlaçlı Beşli.

Bugün her zamankinden daha az uyuşuk görünüyorlardı, bu da Pines'taki ilaç saatlerinin yaklaştığı anlamına geliyordu. Larry ekstra asabiydi. Myron'a yaklaşıp el salladı.

"Selam, Myron," dedi yüksek sesle.

"Neler oluyor, Larry?"

"Bin dört yüz seksen yedi gezegen bir günde yaratıldı, Myron. Bin dört yüz seksen yedi. Ben ise metelik yüzü görmedim. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Myron başını salladı. "Anlıyorum."

Larry Kidwell ilerledi. Uzun, dolaşık saçları Indiana Jones şapkasının altından çıkıyordu. Yüzünde yara izleri vardı. Eskimiş mavi kotu belinden düşüyordu ve musluk tamircisi çatalı bisiklet park edecek kadar geniş görünüyordu.

Myron kapıya yöneldi. "Boş ver, Larry."

"Sen de, Myron." Myron'ın elini sıkmak için uzandı. Diğerleri donup kaldı, bütün gözler –ilaçlardan donuklaşmış gözler– Myron'daydı. Myron elini uzatıp Larry'le tokalaştı. Larry sıkıca tutup onu kendine çekti. Nefesi, elbette ki berbat kokuyordu.

"Bir sonraki gezegen," diye fısıldadı Larry, "seninki olabilir. Sadece seninki."

"Bunu bilmek harika, teşekkürler."

"Hayır!" dedi fısıltıyla, ama bu kez sesi daha sertti. "Gezegen. Gizli Ay. Seni almak için gelecek, anlıyor musun?"

"Sanırım."

"Bunu göz ardı etme."

Myron'ın elini bıraktı, gözleri büyümüştü. Myron ar-

kaya doğru adım attı. Adamın gerginliğini görebiliyordu.

"Tamam, Larry."

"Uyarımı dikkate al, adamım. Ay'ı yerinden oynattı. Anlıyor musun? Senden o kadar nefret ediyor ki, Ay'ı yerinden oynattı."

Gruptaki diğer kişiler tamamen yabancıydı ama Myron Larry'nin trajik hikâyesini biliyordu. Larry Kidwell, Myron'ın okulunda ondan iki sınıf üstteydi. Acayip popülerdi. İnanılmaz bir gitaristti, kızlarla arası iyiydi, son yılında kasabanın en seksi kızı Beth Finkelstein'le bile çıkmıştı. Larry, Livingston Lisesi'ni ikincilikle bitirmişti. Babasının mezun olduğu Yale Üniversitesi'ne gitmiş ve her açıdan harika bir sömestr geçirmişti.

Sonra her şey paramparça oldu.

Şaşırtıcı olan, her şeyi daha da korkunç yapan, olayın nasıl olduğuydu. Larry'nin hayatında korkunç bir olay olmamıştı. Aile trajedisi filan yoktu. Uyuşturucu, alkol ya da kız arkadaş sorunu olmadı.

Doktorun teşhisi: kimyasal dengesizlik.

Kim nasıl kanser olduğunu bilebilir ki? Larry'de de aynı şey olmuştu. Zihinsel bir rahatsızlığı vardı. Hafif bir OKB* olarak başladı, sonra daha ciddi bir hal aldı ve ardından, kimse, ne kadar denerlerse denesinler onun çöküşünü durduramadı.

Larry ikinci yılında, yakalayıp da yiyebilsin diye fare kapanları kuruyordu. Sanrılar görmeye başladı. Yale'i bıraktı. Sonra intihar girişimleri, majör halüsinasyonlar ve benzer

** Obsesif Kompulsif Bozukluk, kişinin istemediği ve tekrarlanan düşünceler, hisler, fikirler, takıntılar veya bir davranışı yapmaya doğru sürülmek. (ç.n.)*

problemler başladı. Larry, "Üç yüz yirmi altıncı gezegenden Klizetler geldi ve yuva kurdu," diye bir eve girdi. Aile o sırada evdeydi.

Larry Kidwell o zamandan beri psikiyatri enstitülerine girip çıkıyor. Güya Larry'nin tamamen iyi olduğu zamanlar var; bu zamanlarda da neye dönüştüğünü görmek onun için çok acı verici oluyor, yüzünü parçalıyor –yüzündeki izlerin kaynağı da bu– ve acı içinde öyle bir haykırıyor ki, çareyi onu uyuşturmakta buluyorlar.

"Tamam," dedi Myron. "Uyarı için teşekkürler."

Myron kapıya yönelip kapıyı itti. Yandaki Chang's Kuru Temizleme'ye girdi. Maxine Chang tezgâhın arkasındaydı. Her zamanki gibi çok çalışmaktan bitkin görünüyordu. Tezgahta Myron'ın yaşlarında iki kadın vardı. Çocuklarından ve üniversitelerinden bahsediyorlardı. Şu sıralar herkesin konuştuğu buydu. Her nisan ayında, Livingston adeta üniversite kabullerinin konuşulduğu bir kar küresi oluyordu. Ebeveynlere bakarsan, bahisler bundan daha yüksek olamazdı. Bu haftalarda, posta kutularına düşen ince veya kalın zarflar evlatlarının hayatlarının geri kalanında ne kadar mutlu ve başarılı olacaklarını belirleyecekti.

"Ted, Penn'in bekleme listesindeydi, ama Lehigh'e girdi," dedi biri.

"Chip Thompson'un Penn'e girdiğine inanabiliyor musun?"

"Babası."

"Ne? Dur bir dakika, oradan mezun, değil mi?"

"Onlara çeyrek milyon dolar verdi."

"Tahmin etmeliydim. Chip'in dersleri berbattı."

"Onun denemelerini yazsın diye bir profesyonel tuttuklarını duydum."

"Bunu Cole için de yapmalıydım."

Bunun gibi işte. Bir o, bir diğeri.

Myron Maxine'e selam verdi. Maxine Chang ona hep kocaman bir gülümsemeyle karşılık verirdi. Ama bugün vermedi. "Roger!" diye bağırdı.

Roger Chang arka taraftan geldi. "Selam, Myron."

"N'aber, Roger?"

"Bu sefer gömleklerin katlanmasını istemiştin, değil mi?"

"Doğru."

"Hemen gelirim."

"Maxine," dedi kadınlardan biri, "Roger'a okuldan haber geldi mi?"

Maxine başını bile kaldırmadı. "Rutgers'a kabul edildi," dedi. "Diğerlerinde de bekleme listesinde."

"Vay canına, tebrikler."

"Teşekkür ederim." Ama heyecanlı görünmüyordu.

"Maxine, ailenizden üniversiteye giden ilk kişi o olmayacak mı?" diye sordu diğer kadın. Köpek seviyor olsa sesi ancak bu kadar kendini beğenmiş olabilirdi. "Sizin için ne muhteşem."

Maxine fişi yazdı.

"Hangi üniversitelerin bekleme listesinde?"

"Princeton ve Duke."

Mezun olduğu okulun adını duymak Myron'a Aimee'yi hatırlattı. Aklına Larry ve tehditkâr konuşması geldi. Myron kötü alametlere inanan biri değildi, ama işe çomak sokmak da istemiyordu. *Aimee'yi tekrar arasam mı,* diye düşündü ama ne diyecekti? Önceki geceyi düşündü, zihninde yeniden yaşadı, her şey daha farklı olabilir miydi diye merak etti.

Roger –Myron çocuğun lise son sınıfta olduğunu unutmuştu– geri geldi ve ona katlanmış gömlekleri verdi. Myron gömlekleri alarak bunları hesabına yazmasını söyledi ve kapıya yöneldi. Uçuştan önce hâlâ vakti vardı.

Bu nedenle Brenda'nın mezarına gitti.

Mezarlık hâlâ okul bahçesine bakıyordu. Bu hâlâ alışamadığı bir şeydi. Güneş onun kasvetiyle dalga geçer gibi, her ziyaretinde tüm parlaklığıyla ışıldıyordu. Tek başına orada dikildi. Başka ziyaretçi yoktu. Hemen yanına bir mezar daha kazılmıştı. Myron öylece durdu. Başını kaldırdı ve güneşin yüzüne vurmasına izin verdi. Güneşin yüzüne değişini hâlâ hissedebiliyordu. Brenda, elbette ki hissedemiyordu. Bir daha da edemeyecekti.

Basit bir düşünce, ama gerçek bu.

Brenda Slaughter öldüğünde sadece yirmi altı yaşındaydı. Eğer yaşasaydı, iki hafta sonra otuz dört yaşına basacaktı. Eğer Myron sözünü tutsaydı, şimdi onun nerede olacağını merak etti. *Onunla olur muydu,* diye düşündü.

Öldüğünde, Brenda pediatri ihtisasının ortasındaydı. Bir doksan boyunda, göz kamaştırıcı, Afroamerikan bir modeldi. Profesyonel basketbol oynamak üzereydi, yeni kadınlar ligi

için yeni bir yüz ve imajdı. Tehditler alıyordu. Bunun üzerine ligin sahibi tarafından onu koruması için Myron tutulmuştu.

İyi iş, yıldızlar takımı.

Orada durup aşağı bakarken yumruklarını sıktı. Buraya geldiğinde onunla hiç konuşmazdı. Oturup yoğunlaşmayı hiç denemedi. Aklına iyi şeyleri, onun kahkahasını, güzelliğini ya da olağanüstü varlığını getirmedi. Arabalar vızır vızır geçiyordu. Okul bahçesi sessizdi. Dışarıda oynayan çocuk yoktu. Myron kıpırdamadı.

Hâlâ onun yasını tuttuğu için gelmemişti buraya. Gelmişti, çünkü tutmuyordu.

Artık Brenda'nın yüzünü güçlükle hatırlıyordu. Paylaştıkları o tek öpücük... Onu düşündüğünde artık bir anıdan çok hayal gibi geliyordu. Sorun da buydu. Brenda Slaughter ellerinden kayıp gidiyordu. Çok geçmeden hiç var olmamış gibi olacaktı. Bu yüzden Myron buraya rahatlamak ya da ona saygısını göstermek için gelmedi. Geldi, çünkü hâlâ canının yanmasına, yaralarının açık kalmasına ihtiyacı vardı. Öfkelenmek istiyordu, çünkü hayatına devam etmek –ona olanlara rağmen huzurlu olmak– mide bulandırıcıydı.

Hayat devam ediyor. Bu iyi bir şeydi, değil mi? Öfke ortaya çıkar gibi oluyor ve sonra yok oluyor. Yaralar iyileşiyor. Ama bunun olmasına izin verirsen, ruhun da bir parça ölüyor.

Bu sebeple Myron orada dikildi ve titreyene dek yumruklarını sıktı. Onu gömdükleri güneşli günü ve onun intikamını aldığı o korkunç günü düşündü. Öfkesini yeniden

toparladı. Öfke bir güç gibi içinde toplanıyordu. Dizlerinin bağı çözüldü. Sendeledi, ama yıkılmadı.

Brenda'yla bir ilişkisi olmuştu. Onu korumak istemişti. Çok ileri gitmiş, gidince de onun ölümüne sebep olmuştu.

Myron mezara baktı. Güneş hâlâ tüm sıcaklığıyla üzerindeydi, ama tepeden tırnağa ürperdiğini hissetti. Onca gün varken ziyaret için neden bugünü seçtiğini merak etti ve sonra Aimee'yi, ileri gitmeyi, koruma isteğini düşündü ve bunun bir kez daha olmasına izin vermenin korkusunu duydu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Claire Biel mutfak lavabosunun yanında duran ve eşi dediği yabancıya baktı. Erik özenle bir sandviç yiyordu, kravatı gömleğinin içine sıkıştırılmıştı. Çeyrek sayfa olarak titizce katlanmış bir gazete duruyordu önünde. Yavaşça yiyordu. Kol düğmeleri vardı. Gömleği kolalıydı. Kolalı giysileri seviyordu. Her şeyi ütülü isterdi. Dolabındaki bütün takım elbiseleri onar santimetre arayla asılı duruyordu. Bunu ölçerek yapmıyordu. İçinden geliyordu. Ayakkabıları sürekli cilalıydı ve askerideymiş gibi sıraya diziliydi.

Kimdi bu adam?

Küçük kızları Jane ve Lizzie beyaz ekmeğe fıstık ezmesi ve reçel sürüyordu. Dolu ağızlarıyla sohbet ediyorlardı. Gürültü yaptılar. Sütleri küçük damlalar halinde masaya döküldü. Erik okumaya devam etti. Jane izin istedi. Claire, "Evet," dedi. İkisi birlikte kapıya yöneldiler.

"Durun," dedi Claire.

Durdular.

"Tabaklar lavaboya."

İçlerini çektiler ve gözlerini devirdiler, henüz dokuz ve on yaşlarında olmalarına rağmen ablalarından çok şey öğrenmişlerdi. Adirondacks'in yoğun karında ilerliyorlarmış gibi yavaşça geri dönüp külçe gibi ağır gelen tabaklarını alarak dağları aşarcasına lavabonun içine bıraktılar.

"Teşekkür ederim," dedi Claire.

Çıktılar. Oda artık sessizdi. Erik sessizce yemeye devam ediyordu.

"Biraz daha kahve var mı?" diye sordu.

Biraz daha kahve koydu ona. Erik bacak bacak üstüne attı, pantolonunu buruşturmamaya özen gösterdi. On dokuz yıldır evlilerdi, ama daha iki yıl geçmeden tutkuları uçup gitmişti. Artık havanda su dövüyorlardı ve bunu o kadar uzun zamandır yapıyorlardı ki, artık zor gelmiyordu. En büyük klişe zamanın ne çabuk geçtiğidir, ama gerçek bu. Tutkuları çok uzun zaman önce yitip gitmiş gibi görünmüyordu. Bazen, tıpkı şu anki gibi ona bakıyor ve nefesini kestiği zamanları hatırlayabiliyordu.

Erik hâlâ kafasını kaldırmadan, "Aimee'yle konuştun mu?" diye sordu.

"Hayır."

Gömleğinin kolunu çekmek için kolunu uzattı, saatine baktı ve tek kaşını kaldırdı. "Öğleden sonra iki."

"Muhtemelen yeni kalkıyordur."

"Onu biz arayabiliriz."

Yerinden kalkmadı.

"*Biz* derken," dedi Claire, "*beni* mi kastediyorsun?"

"Eğer istersen ben ararım."

Telefona uzandı ve kızlarının numarasını çevirdi. Aimee'ye geçen sene telefon almışlardı. Aimee onlara aylık on dolara kendi hatlarına üçüncü bir hat ekleyebileceklerini anlatan bir reklam göstermişti. Erik oralı olmadı. Ama, Aimee huysuzluk yaptı, bütün arkadaşlarının –herkes!– telefonu olduğunu söyledi ve tartışma Erik'in meşhur, "Biz herkes değiliz," cümlesiyle bitti.

Ama Aimee buna hazırdı. Hemen taktik değiştirdi ve anne baba koruma güdüsüne dokundu: "Eğer kendi telefonum olursa, bana her an ulaşabilirsiniz. Beni yedi gün yirmi dört saat bulabilirsiniz. Acil bir durum olduğunda da..."

Konu burada noktalanmıştı. Anneler bu apaçık gerçeği bilirdi: Seks ve mahalle baskısı da satardı ama hiçbir şey korku kadar para etmezdi.

Çağrı telesekretere düştü. Aimee'nin coşkulu sesi –bu ses kaydını telefonu alır almaz oluşturmuştu– Claire'e mesaj bırakmasını söyledi. Kızının sesi her zamanki gibi tanıdıktı ve sebepsiz yere içini burktu.

Bip sesi geldiğinde Claire, "Selam tatlım, ben annen. Beni ara, olur mu?" dedi.

Telefonu kapattı.

Erik hâlâ gazetesini okuyordu. "Cevap vermedi mi?"

"Tanrım, bu telefonu ona niye verdik ki? Beni ara demek için mi?"

Ona alaycı bir ifadeyle baktı. "Belki de telefonunun şarjı bitmiştir."

"Olabilir."

"Şarj etmeyi hep unutuyor," dedi, başını iki yana sallayarak. "Kimde kalacaktı? Steffi'de, değil mi?"

"Stacy."

"Doğru, her neyse. Belki de Stacy'i aramalıyız."

"Neden?"

"Eve gelmesini istiyorum. Perşembe gününe yetiştirmesi gereken bir proje ödevi var."

"Bugün pazar. Üniversiteye yeni girdi."

"Tembellik edebilir yani?"

Claire ona telefonu uzattı. "Sen ara."

"Olur."

Ona numarayı verdi. Erik numaraları tuşladı ve telefonu kulağına götürdü. Claire arkadan küçük kızlarının kıkırdadıklarını duydu. Sonra biri bağırdı, "İstemiyorum!" telefon açıldığında Erik boğazını temizledi. "İyi günler, ben Erik Biel. Aimee Biel'in babasıyım. Kızım şu anda orada mı, diye merak etmiştim."

Yüz ifadesi değişmedi. Ses tonu değişmedi. Ama Claire onun telefonu tutuşundan, kalbinin derinliklerinde bir yerlerde ani bir sızı hissetti.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Myron'ın Miami'ye dair iki tezat düşüncesi vardı. Birincisi, hava o kadar güzeldi ki, buraya taşınmalıydı. İkincisi, çok fazla güneş vardı. Her şey çok parlaktı. Myron havaalanında bile gözlerinin kamaştığını hissetti.

Bu Myron'ın kaynakçı gözlüğü misali büyük güneş gözlükleri takan anne ve babası sevgili Ellen ve Al Bolitar için sorun değildi. Havaalanında onu beraber bekliyorlardı. Myron onlara gelmemelerini, taksiyle geleceğini söylemişti, ama babası ısrar etmişti. "Seni her zaman havaalanından ben almıyor muyum? O büyük tipi sonrası Chicago'dan gelişini hatırlasana?"

"Bu on sekiz yıl önceydi, baba."

"Öyle mi? Yolu unuttuğumu mu düşünüyorsun?"

"Orası Newark Havalimanı'ydı."

"On sekiz dakika, Myron."

Myron gözlerini kapadı. "Hatırlıyorum."

"Tam on sekiz dakika."

"Hatırlıyorum, baba."

"Bu evden Newark Havalimanı A Terminali'ne geliş sürem. Eskiden zaman tutardım, hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum, evet."

Sonuç olarak ikisi de bronz tenleri ve yeni çıkan yaşlılık lekeleriyle havalimanındaydı. Myron yürüyen merdivenden aşağı indiğinde, annesi ona doğru koştu ve sanki 1974 yılında dönen savaş esirlerini karşılıyormuş gibi sımsıkı sarıldı. Babası hayatından memnun gülümsemesiyle geride bekledi. Myron da annesine sarıldı. Annesi gözüne daha küçük gelmişti. Burada böyle olur hep. Anne ve babanız dev mumya kafalar gibi küçülür, renkleri koyulaşır.

Annesi, "Valizini alalım," dedi.

"Aldım."

"Bu mu? Sadece bir çanta mı?"

"Bir geceliğine geldim."

"Hâlâ."

Myron onun yüzüne baktı, ellerini kontrol etti. Titremenin daha belirgin hale geldiğini görünce içi sızladı.

"Ne oldu?" dedi.

"Bir şey yok."

Annesi başını iki yana salladı. "Hep kötü bir yalancı olmuşsundur. Tina Ventura'yla seni bastığımda bana bir şey olmadığını söylediğini hatırlıyor musun? Bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Lisenin ilk yılıydı. Anne ve babası dün ne yediklerini hatırlamazlardı ama Myron'ın gençliğine dair her soruya sanki dün gece hepsini çalışmış gibi cevap verirlerdi.

Teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. "Yakalandım."

"Ukalalık etme. Bunu da hatırlıyorum."

Babasının yanına vardılar. Myron onu yanağından öptü. Hep böyle yapardı. Bunu asla aşamazsınız. Cildi sarkmış geldi. Hâlâ Old Spice kokuyordu, ama her zamankinden daha hafifti. Bir koku daha vardı, farklı bir koku ve Myron bunun yaşlılık olduğunu düşündü. Arabaya doğru yürümeye başladılar.

"Bil bakalım kiminle karşılaştım?" dedi annesi.

"Kiminle?"

"Dotte Derrick. Onu hatırlıyor musun?"

"Hayır."

"Elbette ki hatırlıyorsun. O şeyden vardı bahçesinde, ne diyorsunuz ona?"

"Aa, doğru. O. O şeyden vardı."

Neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu, ama böylesi daha kolaydı.

"Neyse, önceki gün Dotte'yi gördüm ve konuşmaya başladık. O ve Bob buraya dört sene önce taşınmış. Yerleri Fort Lauderdale'de, ama Myron, orası gerçekten harabe. Yani hiç bakılmamış. Al, Dotte'nin yerinin adı neydi? Sunshine Vista gibi bir şeydi, değil mi?"

"Kimin umurunda," dedi babası.

"Teşekkürler, Bay Yardımsever. Neyse, Dotte orada oturuyor. Berbat bir yer. Dökülüyor. Al, Dotte'nin yaşadığı yer dökülüyor, değil mi?"

"Sadede gel, El," dedi babası. "Sadede."

"Geliyorum, şimdi geliyorum. Nerede kalmıştım?"

"Dotte Bir Şey," dedi Myron.

"Derrick. Onu hatırlıyorsun, değil mi?"

"Çok iyi," dedi Myron.

"Tamam, güzel. Neyse, Dotte'nin hâlâ kuzeyde kuzenleri var. Levine'ler. Onları hatırlıyor musun? Hatırlaman için bir sebep yok, boş ver. Neyse, kuzenlerinden biri Kasselton'da yaşıyor. Kasselton'u biliyorsun değil mi? Onlarla lisedeyken oynardın..."

"Kasselton'u biliyorum."

"Acele etme."

Babası kollarını gökyüzüne kaldırdı. "Sadede, El. Sadede gel."

"Doğru, affedersin. Haklısın. Haklıysan haklısındır. Uzun lafın kısası..."

"Hayır, El, hiçbir zaman uzun lafı kısaltamıyorsun," dedi babası. "Çoğu kısa lafı uzatıyorsun. Ama asla uzun lafın kısası olmuyor."

"Ben konuşabilir miyim, Al?"

"Sanki seni biri durdurabilecekmiş gibi. Sanki seni kocaman silahlar ya da tanklar durdurabilecekmiş gibi."

Myron elinde olmadan güldü. Bayanlar ve baylar, Ellen ve Alan Bolitar'la tanışın ya da annesinin hep dediği gibi "Biz El Al'ız, İsrail havayolları gibi."

"Neyse, Dotte'yle şundan bundan konuşuyorduk. Bilirsin, her zamanki şeyler. Ruskin'ler şehirden taşınmış. Gertie Schwartz'ın safrakesesinde taş varmış. Antonietta Vitale, o güzel kadın, Montclair'den bir milyonerle evlenmiş. Bunun

gibi şeyler işte. Sonra Dotte bana –bu arada bunu Dotte'den duyuyorum, senden değil– senin biriyle çıktığını söyledi."

Myron gözlerini kapadı.

"Bu doğru mu?"

Hiçbir şey demedi.

"Dotte bana altı çocuklu bir dulla çıktığını söyledi."

"İki çocuklu," dedi Myron.

Annesi durdu ve gülümsedi.

"Ne oldu?"

"Seni faka bastırdım."

"Ha?"

"Eğer iki çocuk deseydim doğrudan inkâr edecektin." Annesi parmağını havaya kaldırdı. "Ama altı dersem tepki vereceğini biliyordum. Seni yakaladım."

Myron babasına baktı. Babası omuz silkti. "Son zamanlarda çok fazla *Matlock** izliyor."

"Çocuklu mu, Myron? Çocuklu bir kadınla mı çıkıyorsun?"

"Anne, bunu mümkün olduğunca kibar söyleyeceğim: Kaybol!"

"Beni dinle, Bay Komik Adam. İşin içine çocuklar girdiğinde, öyle mutlu mesut devam edemezsin. Bunun onlar üzerindeki etkisini de düşünmen gerekir. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Sen 'Kaybol'un anlamını biliyor musun?"

"Güzel, ne istiyorsan onu yap." Şimdi de o teslim olmuş

** 1986 ile 1995 yılları arasında Amerika'da yayınlanan, başrolünde Andy Griffith'in oynadığı bir televizyon dizisi. (e.n.)*

gibi yaptı. Anne-oğul gibi. "Neden umursuyorum ki?"

Yürümeye devam ettiler; Myron ortada, babası sağda, annesi ise solda. Hep böyle yürürlerdi. Artık hızları daha yavaştı. Bu onu çok da rahatsız etmedi. Onlar yetişebilsin diye yavaş yürümeye her zamankinden daha hevesliydi.

Eve geldiler ve arabayı özel park yerine bıraktılar. Annesi özellikle havuzun kenarından geçen uzun yolu seçti, böylelikle Myron'ı komşularına tanıtabilirdi. Annesi, "Oğlumla tanışmış mıydınız?" deyip durdu ve Myron da onları hatırlıyormuş gibi yaptı. Kadınların bir kısmı, yetmiş yaşını aşmış olmalarına rağmen gayet iyi görünüyorlardı. Dustin Hoffman'ın *Mezun*'da dediği gibi "Estetik." Ama farklı bir türü. Myron estetik cerrahiye karşı değildi, ama belli bir yaşı geçtikten sonra, ister ayrımcılık olsun, ister olmasın, bu onu ürkütüyordu.

Ev de çok aydınlıktı. Yaşınız ilerledikçe daha az ışığa ihtiyaç duyduğunuzu düşünürsünüz, ama hayır. Annesi ve babası ilk beş dakika kaynakçı gözlüğüne benzeyen güneş gözlüklerini çıkarmadı. Annesi aç olup olmadığını sordu. Evet diyecek kadar zekiydi. Çoktan Tony's diye bir yerden bir sürü sandviç siparişi vermişti –annesinin pişirdikleri Guantánamo Kampı'nda* bile verilemezdi– ve "tıpkı eski Eppes Essen" gibiydi.

Yediler, sohbet ettiler, annesi babasının dudağının kenarında kalan lahana parçalarını almaya çalıştı, ama elleri çok titriyordu. Myron babasıyla göz göze geldi. Annesinin Par-

** 2002 yılından itibaren askeri hapishane olarak kullanılmakta olan, Guantánamo Körfezi Askeri Üssü'nün bir bölümüne verilen isim. Burada, başta Afganistan olmak üzere çeşitli ülkelerde ele geçirilen, El-Kaide ve Taliban ile ilgisi olduğundan şüphelenen kişiler tutulmaktadır. (ç.n.)*

kinson'u gittikçe kötüleşiyordu, ama Myron'a bundan bahsetmediler. Yaşlanıyorlardı. Babasında kalp pili vardı. Annesinde de Parkinson. Ama yine de ilk görevleri oğullarını bundan uzak tutmaktı.

"Toplantı için kaçta gitmen gerek?" diye sordu annesi.

Myron saatine baktı. "Şimdi."

Vedalaştılar, yine sarılıp öpüştüler. Arabayla uzaklaşırken onları terk ediyormuş, o güvenli limana doğru giderken düşmanla tek başlarına savaşmaları gerekecekmiş gibi hissetti. Yaşlanan ebeveynlere sahip olmak çok kötüydü, ama Esperanza gibi anne ve babasını genç yaşta kaybedenleri düşününce, böylesi daha iyiydi.

Myron asansöre binince telefonuna baktı. Aimee hâlâ onu geri aramamıştı. Numarayı tekrar aradı ve telesekretere düşünce şaşırmadı. *Bu kadar yeter,* diye düşündü. Evi arayacaktı. Neyse öğrenecekti.

Aimee'nin sesi kulağında yankılandı: *Söz vermiştin...*

Erik ve Claire'in evini aradı. Claire cevap verdi. "Alo?"

"Selam, ben Myron."

"Merhaba."

"Ne var ne yok?"

"Pek bir şey yok," dedi Claire.

"Bu sabah Erik'i gördüm..." *adamım, bu gerçekten o gün müydü?* "...ve bana Aimee'nin Duke'e kabul edildiğini söyledi. Ben de tebrik etmek istedim."

"Evet, teşekkürler."

"Orada mı?"

"Hayır, şu an yok."

"Daha sonra arayabilir miyim?"

"Evet, elbette."

Myron konuyu değiştirdi. "Her şey yolunda mı? Kafan karışık gibi."

Daha çok şey söylemek istedi, ama yine Aimee'nin söyledikleri *–Annemlere söylemeyeceğine söz vermiştin–* ona engel oldu.

"Şey, sanırım," dedi Claire. "Bak, gitmem gerek. O referans mektubunu yazdığın için teşekkürler."

"Hiç önemli değil."

"Çok önemli. Onun sınıfında dördüncü ve yedinci sırada olan çocuklar da başvurdu, ama kabul edilmediler. Fark sensin."

"Bundan şüpheliyim. Aimee harika bir aday."

"Olabilir, ama yine de teşekkürler."

Arkadan bir homurdanma sesi geldi. Erik'e benziyordu.

Kulaklarında hâlâ Aimee'nin sesi vardı. *Onlarla işler bu ara harika.* Claire telefonu kapattığında Myron söyleyecek başka bir şey bulmaya çalışıyordu.

Loren Muse yeni bir cinayet davası almıştı, çifte cinayetti, East Orange'daki bir gece kulübünün önünde iki adam vurulmuştu. Söylenenlere göre, cinayetler John "Hayalet"

Asselta adında, bu bölgede doğup büyümüş, tetikçi olarak nam salmış bir adam tarafından işlenmişti. Asselta'nın son birkaç yıldır sesi soluğu çıkmıyordu. Şayet geri döndüyse, onları epeyce meşgul edecek demekti.

Özel hattı çaldığı sırada Loren balistik raporunu inceliyordu. Telefonu açtı ve, "Muse," dedi.

"Bil bakalım, ben kimim?"

Gülümsedi. "Lance Banner, yaşlı kurt. Sen misin?"

"Benim."

Banner, ikisinin de büyüdüğü Livingston, New Jersey'de görevli bir polis memuruydu.

"Bu zevki neye borçluyum?"

"Hâlâ Katie Rochester'ın kayboluşunu araştırıyor musun?"

"Pek değil," dedi.

"Neden?"

"Öncelikle, şiddet kanıtı yok. İkincisi, Katie Rochester on sekiz yaşından büyük."

"Neredeyse."

"Hukuka göre, on sekiz dediğin seksen oluyor. O nedenle, resmi olarak yürüttüğümüz bir soruşturma yok şu an."

"Gayriresmi olarak?"

"Edna Skylar adında bir doktorla tanıştım." Edna'nın anlattıklarını ona aktardı ve bunu yaparken patronu, eyalet savcısı Ed Steinberg'e anlatırken kullandığı sözcükleri kullandı. Steinberg bir sonuca varmadan önce uzun süre beklemişti: "Böyle bir ihtimalin peşinden koşacak kaynağımız yok."

Bitirdiğinde Banner, "Sen en başta davayı nasıl aldın peki?" diye sordu.

"Dediğim gibi, aslında dava filan yoktu. Kız reşit, şiddet kanıtı yok, kaideleri biliyorsun. O nedenle bu olaya kimse atanmadı. Olay da başlı başına tartışmalı. Ama babası, Dominick, basına çok fazla konuştu, muhtemelen görmüşsündür, onun bir tanıdığının tanıdığı Steinberg'i tanıyormuş..."

"O da olayı sana verdi."

"Doğru. Anahtar sözcük *verdi*. Geçmişte kaldı yani."

Lance Banner, "On dakikan var mı?" diye sordu.

"East Orange'daki çifte cinayeti duydun mu?"

"Duydum."

"Ben yönetiyorum soruşturmayı."

"Sana *verildi* yani?"

"Ne dediğimi anladın."

"Anladım," dedi Banner. "İşte bu yüzden sadece on dakika istiyorum."

"Önemli bir şey mi?" diye sordu.

"Şöyle diyelim..." durup doğru sözcüğü düşündü, "...çok tuhaf."

"Ve Katie Rocherster'ın ortadan kaybolmasıyla ilgili?"

"En fazla on dakika, Loren. Sadece bu kadar. Kahretsin, beş olsun."

Saatine baktı. "Ne zaman?"

"Şu anda sizin binanın lobisindeyim," dedi. "Bize bir oda ayarlayabilir misin?"

"Beş dakika için mi? Şşş, karın yatak odasındaki performansın konusunda şaka yapmıyormuş."

"Hayal etmeye devam et, Muse. Çın sesini duydun mu?

Asansöre biniyorum. Odayı hazır et."

Livingston polis dedektifi Lance Banner'ın saçı asker tıraşıydı. İriyarı, insanın aklına dik açıları getirecek bir vücut yapısı vardı. Loren onu ilkokuldan beri tanıyordu ve o zamanlarki hali hiç aklından çıkmıyordu. Beraber büyüdüğünüz çocuklarla hep böyle olur. Onları hâlâ ikinci sınıf öğrencisi gibi görürsünüz.

Loren onun içeri girerken tereddütlü olduğunu, onu nasıl selamlayacağını bilemediğini –yanağından mı öpmeliydi yoksa profesyonel bir tokalaşma mı olmalıydı?– gördü. Kendisi devreye girerek onu kendine çekip yanağından öptü. Sorgu odasındaydılar ve ikisi de sorgucu sandalyesine yöneldi. Banner çekildi, iki elini de havaya kaldırdı ve onun tam karşısına oturdu.

Lance, "Belki de bana haklarımı okumalısın," dedi.

"Tutuklama için yeterli bilgi edininceye kadar bekleyeceğim. Anlat bakalım, Katie Rocherster'la ilgili neler biliyorsun?"

"Gevezeliğe vaktin yok, ha?"

Ona gözlerini dikip baktı.

"Tamam, tamam, konuya girelim. Claire Biel diye bir kadın tanıyor musun?"

"Hayır."

"Livingston'da yaşıyor," dedi Banner. "Çocukken adı Claire Garman'dı."

"Hâlâ hayır."

"Zaten bizden büyük. Dört ya da beş yaş." Omuzlarını silkti. "Sadece merak ettim."

"A-ha," dedi Loren. "Bana bir iyilik yap, Lance. Farz et ki ben karınım, bu yüzden ön sevişmeyi geçelim."

"Pekâlâ, dinle o zaman. Bu sabah beni aradı. Claire Biel. Kızı dün gece dışarı çıkmış ve bir daha geri dönmemiş."

"Kaç yaşında?"

"On sekizine yeni basmış."

"Kaçırılma şüphesi var mı?"

Kendi kendine düşünür gibi bir hal aldı yüzü. "Henüz yok."

"Yani?"

"Yani normalde bir süre bekleriz. Senin de telefonda dediğin gibi, on sekizden büyük ve şiddet kanıtı yok."

"Katie Rochester gibi."

"Doğru."

"Ama?"

"Anne ve babasını biraz tanıyorum. Claire ağabeyimle aynı sınıftaydı. Bizim mahallede oturuyorlar. İlgili insanlar. Ama görünüşe bakılırsa, kız kendi dalgasında. Önceki gün üniversiteye kabul edilmiş. Duke'e girmiş. İlk seçimiymiş. Arkadaşlarıyla parti yapmak için çıkmış. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Anlıyorum."

"Ama biraz kontrol etmenin kime ne zararı var, değil mi? Ben de en basitinden başladım. Kızlarının –adı Aimee

bu arada– iyi olduğunu söyleyip aileyi rahatlatmak için."

"Ne yaptın peki?"

"Aimee harcama yapmış mı ya da ATM'den para çekmiş mi diye bakmak için kredi kartı numarasını inceledim."

"Ve?"

"Beklendiği gibi. Gecenin ikisinde ATM'den çekebileceği en yüksek tutar olan bin doları çekmiş."

"Bankadan videoyu aldın mı?"

"Aldım."

Loren bunun artık saniyeler içinde yapılabildiğini biliyordu. Artık eski tip kasetler yoktu. Videolar artık dijital ve e-posta yoluyla hemen gönderilip indirilebiliyor.

"Videodaki Aimee'ydi," dedi. "Buna şüphe yok. Yüzünü saklamaya filan da çalışmamış."

"Yani?"

"Yani kaçmış, değil mi?"

"Doğru."

"Kesin sonuç," diye devam etti. "Parayı çekiyor, partiye gidiyor, her neyse. Lisenin son yılında kurtlarını döküyor." Banner başını çevirdi.

"Haydi, Lance. Sorun nedir?"

"Katie Rochester."

"Katie de aynı şeyi yaptığı için mi? Ortadan kaybolmadan önce ATM kullandığı için mi?"

Belki evet, belki hayır der gibi başını öne arkaya salladı. Gözleri hâlâ uzaklardaydı. "Sadece Katie'yle aynı şeyi yaptığı için değil," dedi. "*Tamamen* aynı şeyleri yaptığı için."

"Anlamadım."

"Aimee Biel'in kullandığı ATM Manhattan'daydı," konuşmasını yavaşlatarak devam etti, "Elli İkinci Sokak ve Altıncı Cadde'nin köşesindeki Citibank ATM'si."

Loren'in kafasına kaynar sular indi sanki.

Banner, "Katie Rochester'ın kullandığıyla aynı, değil mi?" diye sordu.

Başını salladı ve gerçekten de aptalca bir şey söyledi. "Tesadüf olabilir."

"Olabilir," dedi.

"Başka bir şey var mı?"

"Daha yeni başlıyoruz, ama telefon kayıtlarını aldık."

"Ve?"

"Parayı alır almaz birini aramış."

"Kimi?"

Lance Banner arkasına yaslandı ve bacak bacak üstüne attı. "Bizden birkaç sınıf üstte bir çocuk vardı, büyük basketbol yıldızı Myron Bolitar, hatırlıyor musun?"

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Myron, Miami'de yeni müşterisi Rex Storton ile Rex'in çok fazla insan gelip gittiği için tercih ettiği büyük bir restoranda akşam yemeği yedi. Bennigans ya da TGI Fridays gibi aynı derecede evrensel ve berbat olan restoran zincirlerinden biriydi.

Storton yaşlanmakta olan bir aktördü, bir zamanlar kendisini Loni Anderson Dinner Theater'da sunacak ve adını La-La Land'*in üst sıralarına taşıyacak bağımsız bir rol arayan süperstardı. Rex polo yakalı, yakası yukarı kaldırılmış pembe tişörtü, o yaşta bir adamın giymeyeceği beyaz pantolonu ve masada onun tam karşısında oturmadığınız sürece güzel görünen beyaz peruğuyla göz kamaştırıyordu.

Myron yıllarca sadece profesyonel sporcuları temsil etmişti. Basketbolcularından biri sınırları aşıp film yapmaya karar verince, Myron da aktörlerle tanışmaya başladı. İşinin yeni dalı kök saldı ve şimdi spor bölümünü tamamen Esperanza'ya devretmiş, Hollywood müşterilerine bakmaya başlamıştı.

** Los Angeles. (ç.n.)*

Tuhaftı. Kendisi de bir sporcu olduğu için, o meslektekilerle daha yakın ilişkiler kurması bekleniyordu. Öyle olmadı. Aktörleri daha çok sevdi. Sporcuların çoğu hemen, göreceli olarak erken yaşta seçilir ve başından beri ilah gibi görülürler. Sporcular okulun en gözde isimleri olurlar ve bütün partilere davet edilirler. Bütün seksi kızları kaparlar. Yetişkinler onlara yalakalık eder. Öğretmenler onları hoş tutar.

Aktörlerse farklıdır. Çoğu tayfın karşı ucundan çıkar. Pek çok şehirde sporcular öndedir. Aktörler çoğunlukla takıma giremeyen ve kendine başka bir aktivite arayan çocuklardır. Genellikle çok küçük –hiç gerçek hayatta bir aktörle tanışıp ne kadar küçük olduğunu gördünüz mü?– ya da plansız olurlar. O nedenle oyunculuğa yönelirler. Sonra, star olduklarında kendilerine yapılan muameleye alışamazlar. Şaşkına dönerler. Bu yüzden daha kadirşinastırlar. Çoğu durumda –hayır, hepsinde değil– bu onları sporcu rakiplerinden daha mütevazı yapar.

Elbette başka etkenler de vardır. Aktörlerin ancak alkışların doldurabileceği bir boşluğu doldurmak için sahneye çıktığı söylenir. Doğru olsa bile, bu oyuncuları karşısındakini memnun etmek konusunda daha endişeli yapar. Sporcular insanların bahis oynamalarına alışıkken ve hayattaki görevlerinin bu olduğuna inanmışken, aktörler bu raddeye belli bir güvensizlikle gelir. Sporcuların kazanması gerekir. Sizi yenmesi gerekir. Aktörler ise sadece sizin alkışlamanızı sağlamalı ve sizden onay almalıdır.

Bu da onları beraber çalışması daha kolay insanlar haline getiriyor.

Yine de bu tamamen bir genelleme –Myron da her şeyden önce bir sporcuydu ve kendini zor biri olarak görmüyordu– ama çoğu genelleme gibi bunda da gerçeklik payı var.

Rex'e bağımsız rolü "yaşlı, karşı cinsin giydiği kıyafetleri giyen, ama vicdanlı bir araba hırsızı" diyerek anlattı. Rex başını salladı. Bir kokteyl partisindeymiş gibi gözleri sürekli mekânı tarıyordu ve önemli birinin içeri girmesini bekliyordu. Rex'in bir gözü sürekli girişteydi. Aktörlerle durum böyle oluyordu. Myron basından nefret etmesiyle dünyaca ün salmış birini temsil etmişti. Fotoğrafçılarla savaş halindeydi. Gazeteleri dava etmişti. Mahremiyet istemişti. Ama ne zaman Myron onunla akşam yemeği yese, aktör mekânın ortasında bir masa seçiyor, kapıya dönüyor ve içeri biri girdiğinde de bir an için başını kaldırıp tanındığından emin olmaya çalışıyordu.

Gözleri hâlâ bir o yana bir bu yana giderken Rex, "Evet, evet, anladım. Elbise giymek zorunda mıyım?" diye sordu.

"Bazı sahnelerde evet."

"Bunu daha önce de yapmıştım."

Myron kaşını kaldırdı.

"Profesyonel olarak, demek istemiştim. Ukalalık etme. Çok da beğenildi. Elbise güzeldi herhalde."

"Ne yani, göğüs dekoltesi yok mu?"

"Komiksin, Myron. Kafa adamsın. Yeri gelmişken, prova çekimi yapmak zorunda mıyım?"

"Zorundasın."

"Tanrı aşkına, seksen tane film çevirdim."

"Biliyorum, Rex."

"Onlardan birine bakamaz mı?"

Myron omuz silkti. "Bana böyle dedi."

"Senaryoyu beğendin mi?"

"Beğendim, Rex."

"Bu yönetmen kaç yaşında?"

"Yirmi iki."

"Tanrım. O doğduğunda benim modam çoktan geçmişti."

"L.A. uçuşunu ödeyecekler."

"*First class* mı?"

"Ekonomi, ama sanırım *business class*'a aldırabilirim."

"Ben kiminle konuşuyorum zaten? Eğer rol uygun olsaydı kanatta bile otururdum."

"İşte aradığım ruh."

Bir anne-kız gelip Rex'ten imza istedi. Rex gülümsedi ve göğsünü şişirdi. Anne olduğu açıkça belli olan kadına bakıp, "Kardeş misiniz?" diye sordu.

Kadın giderken hâlâ gülüyordu.

"Bir mutlu müşteri daha," dedi Myron.

"Mutlu etmeyi seviyorum."

Balıketli bir sarışın imza için geldi. Rex onu biraz haşin öptü. Kız uzaklaşırken Rex elindeki kâğıdı kaldırdı. "Bak."

"O ne?"

"Telefon numarası."

"Korkunç."

"Ne diyeyim, Myron? Kadınları seviyorum."

Myron kafasını kaldırdı ve sağına baktı.

"Ne oldu?"

"Merak ettiğim şu," dedi Myron, "evlilik sözleşmen."

"Komiksin."

Kızarmış tavuktan biraz daha yediler. Belki de biftek ya da karidesti. Kızardığı zaman hepsinin tadı aynı oluyordu. Myron, Rex'in gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu.

"Ne oldu?" dedi Myron.

"Bunu kabul etmek zor," dedi Rex, "ama ancak parlak ışıkların altındayken yaşıyorum. Üç karım ve dört çocuğum oldu. Hepsini seviyorum. Onlarla geçirdiğim zamandan çok keyif aldım. Ama ancak spot ışıklarının altındayken gerçekten kendim gibi hissediyorum."

Myron hiçbir şey demedi.

"Sana acınası mı geliyor?"

Myron omuz silkti.

"Bir şey daha var."

"Nedir?"

"Kalbinin derinliklerinde, sanırım çoğu insan aynı. Şöhreti arzuluyorlar. İnsanların kendilerini tanımalarını ve yollarda durdurmalarını istiyorlar. İnsanlar bunun yeni bir şey olduğunu söylüyor. Ama bence hep böyleydi."

Myron zavallı yemeğine baktı.

"Bana katılıyor musun?"

"Bilmiyorum, Rex."

"Benim için, spot ışığı solmaya başladı, ne dediğimi anlıyor musun? Parça parça sönüyor. Ben şanslıydım. Ama tek seferlik başarılar kazanan insanlarla karşılaştım. Dostum,

onlar asla mutlu olamazlar. Bir daha asla. Ama ben, yavaş yavaş solarken, buna alışabilirim. Şimdi bile, insanlar hâlâ beni tanıyor. Bu nedenle her akşam dışarıda yiyorum. Evet, bunu söylemek çok kötü, ama gerçek bu. Şimdi bile, yetmişlerimdeyken, kendimi spot ışıklarının altında görmenin hayalini kuruyorum. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Anlıyorum," dedi Myron. "Bu nedenle seni seviyorum."

"Nedenmiş o?"

"Bu konuda dürüstsün. Çoğu aktör bana bunun sadece iş olduğunu söylüyor."

Alay eder gibi bir ses çıkardı. "Ne koca bir yalan. Ama bu onların hatası değil, Myron. Şöhret bir uyuşturucudur. En etkilisi. Ona esir olursunuz, ama bunu kabul etmek istemezsiniz." Rex ona kızların kalplerini eriten parıltılı gülümsemesiyle baktı. "Ya sen, Myron?"

"Ne olmuş bana?"

"Dediğim gibi, şu spot ışığı var, değil mi? Benim için yavaş yavaş soldu. Ama senin için, ülkenin en iyi üniversite basketbolcusu, profesyonel kariyerine başlıyor..."

Myron bekledi.

"...Sonra *şak* diye..." Rex parmağını şaklattı, "...ışıklar sönüyor. Hem de sadece... kaç yaşındaydın, yirmi bir mi, yirmi iki mi?"

"Yirmi iki," dedi Myron.

"Nasıl baş ettin? Ayrıca ben de seni seviyorum, tatlı şey. Onun için bana gerçeği anlat."

Myron bacak bacak üstüne attı. Yüzünün kızardığını

hissetti. "Yeni programı beğendin mi?"

"Neyi, Dinner Theater gösterisini mi?"

"Evet."

"Berbat bir şey. New Jersey 17. Yol'daki Lodi'de striptiz yapmaktan bile kötü."

"Bunu kişisel deneyimlerinden mi biliyorsun?"

"Konuyu değiştirmeye çalışma. Nasıl baş ettin?"

Myron içini çekti. "Çoğu insan inanılmayacak kadar iyi şekilde baş ettiğimi düşünüyor."

Rex elini havaya kaldırıp, *yapma, yapma* der gibi parmaklarını salladı.

"Tam olarak ne bilmek istiyorsun?"

Rex düşündü. "İlk olarak ne yaptın?"

"Sakatlıktan sonra mı?"

"Evet."

"Tedavi. Bol bol tedavi."

"Basketbol hayatının bittiğini fark edince de...?"

"Hukuk fakültesine geri döndüm."

"Nerede?"

"Harvard."

"Çok etkileyici. Demek hukuk fakültesine gittin. Sonra?"

"Sonrasını biliyorsun, Rex. Hukuk doktorası yaptım, bir spor acentesi açtım, sonra da bunu oyunculara ve yazarlara da hizmet veren büyük bir acente haline getirdim." Omuzlarını silkti.

"Myron?"

"Efendim?"

"Ben gerçeği istemiştim."

Myron çatalını aldı, ağzına bir lokma attı ve yavaşça çiğnedi. "Işıklar sönmedi, Rex. Tam bir elektrik kesintisi yaşadım. Ömür boyu karartma."

"Bunu biliyorum."

"O nedenle bunu aşmam gerekti."

"Ve?"

"Bu işte."

Rex başını iki yana sallayarak gülümsedi.

"Ne?"

"Bir dahaki sefere," dedi Rex. Çatalını aldı. "Bir dahaki sefere anlatırsın."

"Baş belasısın."

"Ama beni seviyorsun, unuttun mu?"

Yemeklerini ve içkilerini bitirdiklerinde saat geç olmuştu. Arka arkaya iki gece içmek... Myron Bolitar, ayyaş yıldız. Myron, ailesinin evine dönmeden önce Rex'in güvenle evine vardığından emin oldu. Anahtarı vardı. Anne ve babasını uyandırmamak için sessizce girdi içeri. Bunun bir işe yaramayacağını bilse de...

Televizyon açıktı. Babası oturma odasındaydı. Myron içeri girdiğinde, babası uyanıyormuş gibi yaptı. Oysaki uyumuyordu. Babası daima Myron eve dönene kadar beklerdi. Myron kaçta dönerse dönsün... Myron'ın şu an kırklarında olmasının hiçbir önemi yoktu.

Myron babasının sandalyesinin arkasına geçti. Babası dönüp ona gülümsedi, bu ona sakladığı ve Myron'a bu ada-

mın gözlerindeki en muhteşem varlıkmış gibi hissettiren bakıştı; buna nasıl karşı koyabilirdi ki?

"Eğlendiniz mi?"

"Rex oldukça havalı bir adam," dedi Myron.

"Onun filmlerini severdim." Babası birkaç kez başını salladı. "Otur biraz."

"Ne oldu?"

"Sadece otur."

Oturdu. Myron ellerini birleştirip kucağına koydu. Sekiz yaşındaymış gibi. "Annemle mi ilgili?"

"Hayır."

"Parkinson'u gittikçe kötüleşiyor."

"Parkinson böyledir, Myron. Gittikçe kötüleşir."

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır."

"Sanırım bir şeyler söyleyebilirim, en azından."

"Söyleme. Böylesi daha iyi. Zaten annenin bilmediği ne söyleyeceksin ki?"

Şimdi birkaç kez baş sallama sırası Myron'daydı. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Hiçbir şey. Yani, annen birbirimize açık olmamızı istiyor."

"Ne konuda?"

"Bugünkü *New York Times*."

"Pardon?"

"Gazetede bir şeyler vardı. Annen üzüleceğini ve konuşmamız gerektiğini düşündü. Ama bunu yapacağımı sanmıyorum. Benim yapacağım sana gazeteyi verip okutmak ve

sonra seni bir süre yalnız bırakmak. Eğer konuşmak istersen, yanıma gel, olur mu? Eğer istemezsen, seni rahat bırakacağım."

Myron kaşlarını çattı. "*The New York Times*'ta bir şeyler mi var?"

"Pazar ekinde." Babası ayağa kalktı ve çenesiyle pazar gazetelerini işaret etti. "On altıncı sayfa. İyi geceler, Myron."

"İyi geceler, baba."

Babası koridora çıktı. Parmak ucunda yürümesine gerek yoktu. Annesi Judas Priest konseri olsa bile uyanmazdı. Gece gözcüsü babasıydı, annesiyse uyuyan prenses. Myron ayağa kalktı. Pazar ekini alarak on altıncı sayfayı açtı, fotoğrafı gördü ve kalbine bir topuklu ayakkabı saplanmış gibi hissetti.

The New York Times'ın Pazar eki bölümü üst düzey dedikodu sayfalarıydı. En sık okunan bölümü de düğün ilanlarıydı. Orada, on altıncı sayfada, sol üst köşede, Ken bebeklere benzeyen, dişleri pırıl pırıl parlayan bir adamın fotoğrafı vardı. Çenesi Cumhuriyetçi senatör gibi yarıktı ve adı Stone Norman'dı. Haber, Stone'un kurumsal alım satımda uzmanlaşan ve başarılı bir finansal girişim olan BMV Yatırım Grubu'nu kurup yönettiğini anlatıyordu.

Homurdandı.

Nişan ilanı, Stone Norman ve müstakbel eşinin gelecek cumartesi günü Manhattan'daki Tavern on the Green'de evleneceğini söylüyordu. Törene saygıdeğer isimler katılacaktı. Ardından da yeni evli çift hayatlarına Scarsdale, New York'ta başlayacaktı.

Daha da homurdandı, Stone diye diye.

Ama yüreğini yakan bunlar değildi. Hayır, bunu yapan, gerçekten canını acıtan ve dizlerinin bağını çözen şey; ihtiyar Stone'un evlendiği, fotoğrafta Myron'ın gayet iyi bildiği şekilde gülümseyen kadındı.

Myron bir an sadece baktı. Elini uzatıp müstakbel gelinin yüzünü parmağıyla okşadı. Biyografisinde hem PEN/Faulkner hem de Ulusal Kitap Ödülü'ne aday gösterildiği yazıyordu. Adı Jessica Culver'di ve haberde anlatılmasa da on yıldan fazla süre Myron Bolitar'ın hayatının aşkı olmuştu.

Öylece oturup baktı.

Ruh eşi olduğunu düşündüğü kadın, Jessica, başka biriyle evleniyordu.

Yedi yıl önce, ayrıldıklarından bu yana onu hiç görmemişti. Onun için hayat devam etmişti. Elbette ki Jessica için de. Neden şaşırıyordu ki?

Gazeteyi bıraktı, sonra yine aldı. Neredeyse bir ömür önce Myron, Jessica'ya evlenme teklif etmişti. Jessica hayır demişti. Sonraki on yıl içinde bir ayrı bir barışık yaşamışlardı. Ama sonunda Myron evlenmek istedi, Jessica ise istemedi. Jessica bu fikri oldum olası sevmemişti: banliyöler, çitler, çocuklar, barbeküler, Küçükler Ligi maçları, Myron'ın ailesinin sürdüğü yaşam...

Ama şimdi Jessica yüce Stone Norman'la evleniyor ve New York, Scarsdale'in süper banliyösüne yerleşiyordu.

Myron gazeteyi özenle katlayıp sehpaya koydu. Ayağa kalkıp içini çekti ve koridora çıktı. Geçerken ışıkları da kapattı. Anne ve babasının yatak odasının önünden geçti. Oku-

ma ışığı hâlâ açıktı. Babası orada olduğunu anlasın diye yalandan öksürdü.

"İyiyim," dedi yüksek sesle.

Babası cevap vermedi ve Myron buna memnun olmuştu. Adam ip cambazı gibiydi, önemsediğini burnunu sokmadan, önüne çıkmadan gösteriyordu.

Jessica Culver; hayatının aşkı, hep ruh eşi olduğuna inandığı kadın, evleniyordu.

Myron uyuyup bunu unutmak istedi. Ama uyku tutmadı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Aimee Biel'in ailesiyle konuşma vakti.

Sabahın altısı. Eyalet müfettişi Loren Muse bağdaş kurup yere oturdu. Polis dosyaları ve raporları her yere saçılmıştı. Ortada da onun çizdiği zaman çizelgesi duruyordu.

Diğer odadan şiddetli bir horlama sesi geldi. Loren on yıldan fazladır aynı berbat evde oturuyordu. Büyüyen tek şey monoton kırmızı tuğlalar olmasına rağmen, bunlara "bahçe" daireleri diyorlardı. Hapishane hücrelerine benzeyen, yukarı çıkan ya da aşağı inen insanlara yahut kişisel hayatı Araf'ta kalanlara ara durak vazifesi gören güçlü yapılardı.

Horlama sesi bir erkek arkadaştan gelmiyordu. Loren'in bir erkek arkadaşı vardı –Pete adında tam bir zavallı– ama başından birden fazla evlilik geçmiş, bir zamanların arzulanan kadını, şimdilerin sarkık Carmen Valos Muse Brewster Bilmem Ne'si olan annesi ile yaşıyordu. Horlaması hayat boyu sigara içmiş, yıllarca ucuz şarap içmiş bir tiryakininken farksızdı.

Tezgâhın üstü kraker kırıntılarıyla doluydu. Kapağı açık

ve içine Excalibur* misali saplanmış bıçakla duran fıstık ezmesi kavanozu, adeta bir gözetleme kulesi gibi duruyordu. Loren telefon kayıtlarını, kredi kartı ekstrelerini, otoyol geçiş kayıtlarını inceledi. Bu belgeler ortaya enteresan bir resim çıkarmıştı.

Tamam, diye düşündü Loren, *şimdi bunun haritasını çıkaralım.*

• 01.56: Aimee Biel 52. Sokak'taki Citibank ATM'sini kullanıyor. Katie Rochester'ın üç ay önce kullandığı ATM. Tuhaf.

• 02.16: Aimee Biel Myron Bolitar'ın Livingston'daki evini arıyor. Arama sadece birkaç saniye sürüyor.

• 02.17: Aimee Myron Bolitar adına kayıtlı bir ceptelefonunu arıyor. Arama üç dakika sürüyor.

Loren kendi kendine başını salladı. Aimee Biel'in önce Bolitar'ın evini araması ve cevap vermeyince ceptelefonunu araması mantıklıydı, bu ilk aramanın kısalığını açıklıyordu.

• 02.21: Myron Bolitar Aimee Biel'i arıyor. Bu arama bir dakika sürüyor.

Edindikleri bilgilere göre, Bolitar sıklıkla arkadaşı Windsor Horne Lockwood III'ün New York'taki Dakota dairesinde kalıyordu. Lockwood polis tarafından bilinen biriydi; iyi yetiştirilmesine ve lüks bir hayat sürmesine rağmen birkaç

* *Efsanevi Britanya Kralı Arthur'un taşıdığı, Glaston Gölü ve Avalon Adası'nın Leydisi Vivien tarafından kendisine verilmiş olan kılıcın ismidir. (ç.n.)*

saldırı ve iki cinayetin şüphelisiydi. Adam Loren'in şimdiye dek gördüğü en çılgın üne sahip adamdı. Ama yine de, bunun eldeki olayla pek bir bağlantısı varmış gibi görünmüyordu.

Buradaki önemli nokta, Bolitar'ın muhtemelen Lockwood'un Manhattan'daki evinde kalıyor olma ihtimaliydi. Arabası yakınlardaki bir otoparktaydı. Gece görevlisine göre Bolitar arabasını saat 02.30 civarı almıştı.

Henüz ellerinde kanıt yoktu ama Loren, Bolitar'ın şehir merkezine gidip Aimee Biel'i aldığından emindi. Civar işyerlerinin güvenlik kamerası kayıtlarını almaya çalışıyorlardı. Bolitar'ın arabası onlardan birinde görünüyor olabilirdi. Ama şimdilik bu bir tümevarım gibi duruyordu.

Zaman çizelgesinin devamı:

• 03.11: Fort Lee'de, 4. Yol üzerinde, George Washington Köprüsü'nün hemen sağındaki bir Exxon benzin istasyonunda Bolitar'ın kredi kartının kullanıldığına dair bir belge var.

• 03.55: Bolitar'ın arabasının otoyol geçiş kaydı onun Garden State Parkway'den güneye gittiğini ve Bergen County gişelerinden geçtiğini gösteriyor.

• 04.08: Otoyol geçiş kaydı, hâlâ güneye devam edip Essex County gişelerinden de geçtiğini belgeliyor.

Olay gişelerdeydi. 145 numaralı çıkıştan çıkmış olabilirdi, böylelikle Livingston'daki evine giderdi. Loren rotayı çizdi. Hiçbir mantığı yoktu. George Washington Köprüsü'ne

çıkıp oradan Parkway'e geçmezsiniz. Geçseniz bile, Bergen gişelerine gelmek kırk dakika sürmez. Gecenin o vaktinde en fazla yirmi dakika sürer.

Bu durumda Bolitar nereye gitmişti?

Zaman çizelgesine geri döndü. Üç saatten fazla süren bir boşluk vardı, ama saat 07.18'de Myron Bolitar Aimee Biel'in ceptelefonunu aramıştı. Açılmamıştı. O sabah iki kez daha aramıştı. Cevap yoktu. Dün de Biel'in ev numarasını aramıştı. Birkaç saniyeden uzun süren tek arama buydu. Loren, *aileyle mi konuştu acaba,* diye düşündü.

Telefonu aldı ve Lance Banner'ı aradı.

"Ne oldu?" diye sordu Banner.

"Aimee'nin ailesine Bolitar'dan bahsettin mi?"

"Henüz değil."

"Sanırım," dedi Loren, "artık zamanı geldi."

Myron'ın yeni bir sabah alışkanlığı vardı. Kalkar kalkmaz ilk işi gazeteyi alıp savaşta ölen ve yaralananlara bakıyordu. İsimleri tarıyordu. Hepsini. Jeremy Downing'in listede olmadığından emin olmaya çalışıyordu. Sonra başa dönüp her ismi yavaşça teker teker okuyordu. Rütbeyi, memleketini ve yaşını okuyordu. Yazdıkları bilgiler bunlardı. Ama Myron listede adı geçen her çocuğun birer Jeremy olduğunu biliyordu, çünkü sokağında yaşayan on dokuz yaşındaki herhangi bir çocuk da olabilirdi. Myron birkaç dakika için o yaşta, bu kadar gençken, umut doluyken, hayata dair hayal-

leri varken ölmenin, sonsuza dek yok olmanın, ailelerin düşüncelerinin ne demek olduğunu düşündü.

Liderlerimizin de aynısını yapmasını ümit etti. Ama bundan şüpheliydi.

Myron'ın ceptelefonu çaldı. Arayan kişiye baktı. TATLI YANAK yazıyordu. Bu Win'in gizli numarasıydı. Myron cevap verdi.

Win giriş konuşması yapmadan, "Uçağın öğleden sonra birde iniyor," dedi.

"Artık havayolları için mi çalışıyorsun?"

"Havayolları için çalışmak mı?" diye tekrar etti Win. "İyi fikir."

"N'aber?"

"Havayolları için çalışmak," dedi Win tekrar. "Dur, bu cümleyi bir hazmedeyim. Havayolları için çalışmak. Muhteşem."

"Bitti mi?"

"Bekle, bir kalem alıp şunu yazayım. Havayolları. İçin. Çalışmak."

Win işte.

"Şimdi bitti mi?"

"Tekrar başlıyorum: Uçağın öğleden sonra birde iniyor. Seni havaalanından alacağım. Knicks maçına iki biletim var. Saha kenarında oturacağız, belki yanımızda da Paris Hilton ya da Kevin Bacon olur. Ben şahsen Kevin Bacon'ı tercih ederim."

"Sen Knicks'i sevmezsin ki," dedi Myron.

"Doğru."

"Aslında, basketbol maçına gitmeyi sevmezsin. Neden...?" Myron anlamıştı. "Lanet olsun."

Sessizlik oldu.

"Ne zamandan beri Pazar eklerini okuyorsun, Win?"

"Birde. Newark Havalimanı. Görüşürüz."

Klik.

Myron kapattı ve elinde olmadan güldü. Bu Win'di işte. Ne adam.

Mutfağa yöneldi. Babası kalkmıştı, kahvaltı hazırlıyordu. Jessica'nın düğünüyle ilgili hiçbir şey söylemedi. Annesiyse sandalyesinden fırlayıp, ölümcül bir hastalığa tutulmuş gibi ona bakarak iyi olup olmadığını sordu. Myron onu iyi olduğuna ikna etti.

"Jessica'yı yedi yıldır görmüyorum," dedi. "O kadar da büyük bir olay değil."

Annesi de babası da mutlu olmuşlar gibi başlarını salladı.

Birkaç saat sonra havaalanına gitmek için evden ayrıldı. Bir an duvara çarpmış gibi oldu ama artık iyiydi. Yedi yıl. Yedi yıl önce ayrılmışlardı. Jessica ilişkileri boyunca baskın olan taraf olmuştu, sonunda ilişkiye son veren de Myron.

Jessica geçmişti. Ceptelefonunu çıkardı ve Ali'yi aradı; şimdiki zamanı.

"Miami Havaalanı'ndayım," dedi.

"Yolculuğun nasıldı?"

Ali'nin sesini duymak onun içini ısıtmıştı. "İyiydi."

"Ama?"

"Aması yok. Seni görmek istiyorum."

"Saat ikiye ne dersin? Çocuklar dışarıda olacak, söz veriyorum."

"Aklında ne var?" diye sordu.

"Teknik terim –bekle, sözlüğüme bir bakayım– 'öğle arası seksi' olacaktı."

"Ali Wilder, seni küçük cadaloz."

"Buyurun benim."

"İkide gelemem. Win beni Knicks maşına götürecek."

"Maçtan hemen sonraya ne dersin?" diye sordu.

"Ulaşılması zoru oynadığında nefret ediyorum."

"Bunu evet olarak alıyorum."

"Fazlasıyla."

"Sen iyi misin?" diye sordu.

"İyiyim."

"Sesin keyifsiz geliyor."

"Keyifli olmaya çalışıyorum."

"O zaman çok zorlama."

Bir an duraksadılar. Myron ona onu sevdiğini söylemek istedi. Ama çok erkendi. Belki de Jessica'dan öğrendiği şeydi bu, zamanlama yanlıştı. Böyle bir şeyi ilk söylediğinde yanlış gerekçeyle olmasını istemezsin.

Bu sebeple onun yerine, "Uçağa almaya başladılar," dedi.

"Görüşürüz, yakışıklı."

"Dur, oraya akşam gelirsem yine 'öğle arası seksi' olacak mı? Akşam seksi olmaz mı?"

"Bunu söylemek uzun sürer. Zaman kaybetmek istemiyorum."

"Bu da demek oluyor ki..."

"Kendine dikkat et, yakışıklı."

Erik Biel, karısı Claire bir sandalye çekmişken kanepede oturmayı tercih etti. Loren bunu fark etti. Bu durumdaki bir çift yan yana oturur, birbirilerini rahatlatırdı. Beden dilleri ikisinin de birbirinden mümkün olduğunca uzak kalmak istediklerini gösteriyordu. İlişkilerinde bir çatırdama olabilirdi. Yahut da böyle bir şey yaşamak o kadar acıydı ki hassasiyet bile –özellikle de hassasiyet– yürekleri yakıyordu.

Claire Biel onlara çay ikram etti. Loren gerçekten de istememişti; ama insanlara kontrolün onlarda olduğunu hissettirmenin, sıradan günlük bir iş yapmalarına izin vermenin onları rahatlattığını öğrenmişti. Bu yüzden kabul etti. Arkasında kalan Lance Banner çay almadı.

Lance sözü ona bırakmıştı. Onları tanıyordu. Sorgu için yardımı olabilirdi, ama Loren topu çevirmişti. Çayından bir yudum aldı. Sessizliğin onları biraz daha yumuşatmasına izin verdi: İlk konuşmayı onlara bıraktı. Bazılarına bu zalimce gelebilirdi. Değildi, şayet Aimee'ye bir faydası dokunacaksa. Eğer Aimee sağ salim bulunursa, bu hemen unutulacaktı. Eğer bulunamazsa, sessizliğin yarattığı rahatsızlık baş etmek zorunda kalacakları acının yanında hiçbir şeydi.

"İşte," dedi Erik Biel, "yakın arkadaşlarının bir listesini çıkardık ve yanlarına telefon numaralarını yazdık. Hepsini çoktan aradık. Bir de erkek arkadaşı Randy Wolf var. Onunla da konuştuk."

Loren isimlere bir göz attı.

"Herhangi bir gelişme var mı?" diye sordu Erik.

Erik Biel çok şekilci, diye düşündü Loren. Anne Claire'in yüzünde ise kaybolan çocuğun izini görebilirdiniz. Uyumamıştı. Berbat haldeydi. Ama Erik, kolalı gömleği, kravatı ve yeni tıraş olmuş haliyle daha çok rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Güçlü olmaya çalışıyordu, ama böyle bir durumda yavaş yavaş yıpranmak diye bir şey yoktu. Yıkıldığı zaman bu çok çirkin ve kalıcı olacaktı.

Loren kâğıdı Lance Banner'a verdi. Döndü ve dik oturdu. Gözlerini Erik'e dikerek bombayı attı: "Myron Bolitar adında bir adam tanıyor musunuz?"

Erik kaşlarını çattı. Loren bakışını anneye çevirdi. Claire Biel tuvaleti yalamasını istemiş gibi bir yüz ifadesiyle bakıyordu.

"Aile dostumuz," dedi Claire Biel. "Onu ortaokuldan beri tanıyorum."

"Kızınızı tanıyor mu?"

"Elbette. Ama ne ilgisi..."

"Aralarında nasıl bir ilişki vardı?"

"İlişki mi?"

"Evet. Kızınız ve Myron Bolitar. Aralarında nasıl bir ilişki vardı?"

Eve girdiklerinden bu yana ilk kez, Claire dönüp bir şeyler söylemesi için kocasına baktı. Erik de karısına döndü. İkisi de yüzlerine koca bir kalasla vurulmuş gibiydi.

Sonunda Erik konuştu. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Bir şey demek istemiyorum, Bay Biel. Size bir soru soruyorum. Kızınız Myron Bolitar'ı ne kadar iyi tanıyordu?"

Claire: "Myron aile dostumuz."

Erik: "Aimee'nin üniversiteye kabul edilmesi için referans mektubu yazdı."

Claire de başını salladı. "Doğru. Böyle işte."

"Böyle işte derken?"

Cevap vermediler.

Loren sesindeki sakinliği korudu. "Görüşüyorlar mı?"

"Görüşmek mi?"

"Evet. Telefon konuşması da olabilir. Belki de e-posta." Loren ardından ekledi. "Siz ikiniz olmadan."

Loren bunun mümkün olabileceğini düşünmemişti, ama Erik Biel'in sırtı iyice dikleşti. "Neden bahsediyorsunuz siz?"

Tamam, diye düşündü Loren. Bilmiyorlardı. Oynamıyorlardı. Şimdi vites değiştirip dürüstlüklerini kontrol etme zamanıydı. "Bay Bolitar'la en son ne zaman konuştunuz?"

"Dün," dedi Claire.

"Saat kaçta?"

"Emin değilim. Öğleden önce, sanırım."

"O mu aradı, siz mi onu aradınız?"

"O burayı aradı," dedi Claire.

Loren, Lance Banner'a baktı. Anneye bir puan. Bu telefon kayıtlarıyla örtüşüyordu.

"Ne istedi?"

"Bizi kutlamak."

"Ne konuda?"

"Aimee Duke'e kabul edildi."

"Başka bir şey demedi mi?"

"Onunla konuşup konuşamayacağını sordu."

"Aimee'yle mi?"

"Evet. Onu tebrik etmek istedi."

"Siz ne söylediniz?"

"Evde olmadığını. Sonra da ona referans mektubu için teşekkür ettim."

"O ne dedi?"

"Daha sonra onu tekrar arayacağını söyledi."

"Başka bir şey dedi mi?"

"Hayır."

Loren bunları not aldı.

Claire Biel, "Myron'ın bu işle bir ilgisi olduğunu düşünemezsiniz," dedi.

Loren ona baktı, sessiz kaldı ve ona konuşmaya devam etmesi için fırsat verdi. Hayal kırıklığına uğramamıştı.

"Onu tanımanız gerek," diye devam etti Claire. "İyi bir adamdır. Ona sonuna kadar güvenirim."

Loren başını salladı ve Erik'e döndü. "Ya siz, Bay Biel?"

Gözleri odaklanamıyordu.

Claire, "Erik?" dedi.

"Myron'ı dün gördüm," dedi.

Loren doğruldu. "Nerede?"

"Ortaokulun spor salonunda." Sesi acı çekiyor gibiydi. "Pazar sabahları toplanıp basketbol oynarız."

"Saat kaçtaydı bu?"

"Yedi buçuk. Belki de sekiz."

"Sabah mı?"

"Evet."

Loren, Lance'e geri döndü. Lance yavaşça başını salladı. O da fark etmişti. Bolitar sabah beşten, altıdan önce eve varmış olamazdı. Birkaç saat sonra da kayıp kızın babasıyla basketbol oynamaya mı gitmişti?

"Bay Boiltar'la her pazar maç yapar mısınız?"

"Hayır. Yani, eskiden biraz oynardı. Ama aylardır gelmemişti."

"Onunla konuştunuz mu?"

Erik yavaşça başını salladı.

"Bir saniye durun," dedi Claire. "Myron'la ilgili neden bu kadar çok soru sorduğunuzu bilmek istiyorum. Onun tüm bunlarla ne ilgisi var?"

Loren onu duymazdan geldi, gözleri Erik Biel'deydi. "Ne konuştunuz?"

"Aimee, sanırım."

"Ne dedi?"

"Bu konuda sessiz kalmaya çalıştı."

Erik, Myron Bolitar'ın onun yanına geldiğini, sonra egzersizlerden ve erken kalkmaktan bahsettiklerini, sonra onun Aimee konusunu açtığını, nerede olduğunu sorduğunu, gençlerin ne kadar sorunlu olabileceklerini söylediğini anlattı. "Ses tonu tuhaftı."

"Nasıl yani?"

"*Nasıl* sorunları olduğunu bilmek istedi. Aimee'nin su-

ratsız mı olduğu, internette çok mu zaman geçirdiği gibi şeyler sordu. O an bunun tuhaf olduğunu düşündüm."

"Nasıl görünüyordu?"

"Berbat."

"Yorgun mu? Tıraşsız mı?"

"İkisi de."

"Tamam, bu kadar yeter," dedi Claire Biel. "Bu soruları neden sorduğunuzu bilmeye hakkımız var."

Loren ona baktı. "Siz avukatsınız, değil mi Bayan Biel?"

"Evet."

"O zaman bana şu konuda yardımcı olun: Hangi kanun size bir şeyler söylememi zorunlu kılıyor?"

Claire ağzını açtı, ama bir şey demedi. *Çok sert davrandım,* diye düşündü Loren, ama iyi polis-kötü polisi sadece suçlulara karşı oynamıyorlardı. Tanıklara da yapıyorlardı bunu. Bundan hoşlanmıyordu ama etkili bir yöntemdi.

Loren, Lance'e baktı. Lance anlamıştı. Yumruğuna öksürdü. "Aimee'nin Myron Bolitar'la bir bağlantısı olduğuna dair elimizde bilgiler var."

Claire'in gözleri kısıldı. "Ne tür bilgiler?"

"Önceki gece, saat ikide Aimee onu aramış. Önce evinden. Sonra da ceptelefonundan. Ardından da Bay Bolitar'ın şehirdeki otoparktan arabasını aldığını biliyoruz." Lance zaman çizelgesini açıklamaya devam etti. Claire'in beti benzi attı. Erik ellerini yumruk yaptı.

Lance bitirdiğinde, anne de baba da soru soramayacak kadar sersemleyince Loren öne eğildi. "Myron ve Aimee'nin

arasında aile dostluğundan öte bir şey olması mümkün mü?"

"Kesinlikle hayır," dedi Claire.

Erik gözlerini kapadı. "Claire..."

"Ne?" diye tersledi. "Myron'ın bu işe karıştığına inanıyor olamazsın..."

"Hemen öncesinde aramış..." Omuzlarını silkti. "Aimee onu neden arasın ki? Onu spor salonunda gördüğümde neden hiçbir şey söylemesin?"

"Bilmiyorum, ama aklıma..." durdu, parmağını şaklattı- "...bir dakika, Myron bir arkadaşımla çıkıyor aslında. Ali Wilder. Orta yaşlı bir kadın. İki çocuklu, tatlı bir dul. Myron'ın böyle bir şey..."

Erik gözlerini sıkıca kapattı.

Loren, "Bay Biel?" dedi.

Ses tonu yumuşaktı. "Aimee son zamanlarda kendinde değildi."

"Nasıl yani?"

Erik'in gözleri hâlâ kapalıydı. "Bunu ergenlik sorunları olarak görüp üzerinde durmadık. Ama son birkaç aydır çok içine kapanıktı."

"Bu çok normal, Erik," dedi Claire.

"Daha da kötüleşmişti."

Claire başını iki yana salladı. "Sen onun hâlâ küçük bir kız olduğunu düşünüyorsun. Hepsi bu."

"Bundan daha fazlası olduğunu biliyorsun, Claire."

"Hayır, Erik, bilmiyorum."

Gözlerini yeniden kapadı.

"Ne oldu, Bay Biel?" diye sordu Loren.

"İki hafta önce onun bilgisayarını açmaya çalıştım."

"Neden?"

"Çünkü e-postalarını okumak istiyordum."

Karısı ona baktı ama Erik onu görmedi ya da umursamadı. Loren devam etti.

"Ne oldu peki?"

"Şifresini değiştirmiş. Giremedim."

"Çünkü mahremiyet istiyordu," dedi Claire. "Bunun anormal olduğunu mu düşünüyorsun? Çocukken benim de günlüğüm vardı. Üzerine kilit takmıştım, hâlâ da saklıyorum. Ne olmuş yani?"

Erik devam etti. "İnternet servis sağlayıcımızı aradım. Ana hesabın faturası benim üzerime. Böylelikle bana yeni bir şifre verdiler. Ben de girip e-postalarını kontrol ettim."

"Ve?"

Omuzlarını silkti. "Silinmişti. Hepsi. Her şeyi silmişti."

"Senin gizlice gireceğini biliyordu," dedi Claire. Ses tonunda hem öfke hem de korumacı bir tavır vardı. "Buna karşı kendini koruyordu."

Erik hızla ona döndü. "Buna gerçekten inanıyor musun, Claire?"

"Sen gerçekten Myron'la bir ilişki yaşadığına inanıyor musun?"

Erik cevap vermedi.

Claire, Loren ve Lance'e döndü. "Myron'a bu aramaları sordunuz mu?"

"Henüz sormadık."

"Neyi bekliyorsunuz peki?" Claire çantasını aldı. "Hemen gidelim. Bize açıklayacaktır."

"Livingston'da değil," dedi Loren. "Kocanızla basketbol oynadıktan kısa süre sonra Miami'ye gitmiş."

Claire bir şey daha soracak oldu, ama durdu. Loren ilk kez yüzündeki şüpheyi gördü. Bunu kullanmaya karar verdi. Ayağa kalktı.

"Size haber vereceğiz," dedi Loren.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Myron uçaktaki yerine oturdu ve eski aşkı Jessica'yı düşündü.

Onun için mutlu olması gerekmiyor muydu?

Sürekli onu çileden çıkarıyordu. Annesi ve Esperanza onu hiç sevmemişti. Babası, büyük bir televizyon spikeri gibi tarafsız kalmıştı. Win umursamıyordu. Win'in gözlerinde kadınlar ya becerilebilir ya da becerilemezdi. Jessica kesinlikle becerilebilir olanlardandı, ama neye yarar?

Kadınlar Myron'ın Jessica'nın güzelliğiyle kör olduğunu düşünmüştü. Rüya gibi yazıyordu. Tutkuludan iki atım ötedeydi. Ama farklılardı. Myron anne ve babası gibi yaşamak istiyordu. Bu Jessica için tam bir saçmalıktı. Onları sürekli olarak iten ve birbirlerine çeken bir gerginlik vardı.

Şimdi Jessica, Stone adında bir Wall Street adamıyla evleniyordu. *Koca Stone,* diye düşündü Myron. *Rolling Stone. The Stoner. Smokin' Stone. The Stone Man.*

Myron ondan nefret etmişti.

Jessica'ya ne olmuştu?

Yedi yıl, Myron. Bir insanı değiştirir.

Ama bu kadar mıydı?

Uçak indi. Terminal binasına yaklaşırken telefonunu kontrol etti. Win'den mesaj gelmişti:

UÇAĞIN ŞİMDİ İNDİ.

LÜTFEN HAVAYOLLARI İÇİN ÇALIŞMA ESPRİNİ TAMAMLA. ALT KATTA BEKLİYORUM.

Uçak kapıya yaklaşırken yavaşladı. Pilot herkesten kemerleri bağlı şekilde oturmasını istedi. Neredeyse kimse buna kulak asmadı. Kemerlerin açılma sesi duyulabiliyordu. Neden? İnsanlar o bir saniyeyle ne kazanıyordu? Kuralları çiğnemenin verdiği keyif miydi bu?

Yine Aimee'yi arayıp aramamak arasında kaldı. Bu aşırı olabilirdi. Zaten kaç kez arayabilirdi ki? Verdiği söz çok açıktı. Onu nereye isterse götürecekti. Soru sormayacaktı. Ailesine söylemeyecekti. Böyle bir risk aldıktan sonra, Aimee'nin onu hâlâ aramamış olması şaşılacak bir şey değildi.

Uçaktan indi ve çıkışa doğru yürürken birinin, "Myron Bolitar?" diye seslendiğini duydu.

Döndü. İki kişiydiler, bir kadın ve bir erkek. Ona seslenen kadındı. Ufak tefekti, bir buçuk metreden fazla değildi boyu. Myron bir doksanın üzerindeydi. Yanında kule gibi kalmıştı. Kadın bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Yanındaki adamın saçları asker tıraşıydı. Tuhaf şekilde de tanıdık geliyordu.

Adam rozetini çıkardı. Kadın çıkarmadı.

"Ben Essex County Müfettişi Loren Muse," dedi. "Bu da Livingston Polis Dedektifi Lance Banner."

"Banner," dedi Myron otomatikman. "Buster'ın kardeşi misin?"

Lance Banner neredeyse gülümseyecekti. "Evet."

"İyi adamdır, Buster. Onunla basketbol oynardık."

"Hatırlıyorum."

"O nasıl?"

"İyi, teşekkürler."

Myron neler olduğunu bilmiyordu, ama emniyet teşkilatı tecrübesi olmuştu. Alışkanlık olarak elini ceptelefonuna uzattı ve tuşa bastı. Hızlı aramaydı. Win'i arıyordu. Win telefonu sessize alıp dinleyecekti. Bu aralarındaki eski bir numaraydı; Myron bunu yıllardır kullanmamıştı, ama şimdi madem polislerle karşı karşıyaydı, o zaman eski alışkanlıklara geri dönmeliydi.

Myron, kanunları ilgilendiren geçmiş deneyimlerinden birkaç gerçeği öğrenmişti: Kötü bir şey yapmamış olman, başının dertte olmadığı anlamına gelmez. Bunu bilerek oynamak en iyisiydi.

"Bizimle gelmenizi istiyoruz," dedi Loren Muse.

"Neyle ilgili olduğunu sorabilir miyim?"

"Çok zamanınızı almayacağız."

"Knicks maçına biletim var."

"Planlarınızı bozmamaya gayret edeceğiz."

"Saha yanı." Lance Banner'a baktı. "Ünlüler sırası."

"Bizimle gelmeyi ret mi ediyorsunuz?"

"Beni tutukluyor musunuz?"

"Hayır."

"O zaman sizinle gelmeyi kabul etmeden önce, bana konunun ne olduğunu söylemenizi istiyorum."

Loren Muse bu kez tereddüt etmedi. "Aimee Biel'le ilgili."

Bam! Bunun olacağını anlamalıydı ama anlamadı. Myron bir adım geri attı. "O iyi mi?"

"Neden bizimle gelmiyorsunuz?"

"Size bir soru sordum."

"Sizi duydum, Bay Bolitar." Başını çevirdi ve çıkışa doğru yürümeye başladı. "Neden bizimle gelmiyorsunuz? Gidince detaylı konuşuruz."

Arabayı Lance Banner kullandı. Loren Muse da yanına oturdu. Myron arka koltuktaydı.

"O iyi mi?" diye sordu Myron.

Cevap vermeyeceklerdi. Onunla oynuyorlardı. Myron bunu biliyordu ama umurunda değildi. Aimee'yle ilgili bilgi almak istiyordu. Gerisinin önemi yoktu.

"Konuşun benimle, yoksa bağıracağım."

Hiçbir şey demediler.

"Onu cumartesi gecesi gördüm. Bunu zaten biliyorsunuz, değil mi?"

Cevap vermediler. Nedenini biliyordu. Yol çok şükür ki kısa sürdü. Bu sessizliklerini açıklıyordu. İtirafını kayda

almak istiyorlardı. Bir şey söylememe haklarını sonuna kadar kullanmak istiyor olabilirlerdi ama çok geçmeden onu sorgu odasına sokup her şeyi kayda alacaklardı.

Garaja girdiler ve onu asansöre yönlendirdiler. Sekizinci kata çıktılar. Newark'talardı, eyalet mahkemesinde. Myron buraya daha önce de gelmişti. Onu sorgu odasına getirdiler. Ayna da, tek yönlü cam da yoktu. Bu da kontrolün kamerayla yapıldığı anlamına geliyordu.

"Tutuklu muyum?" diye sordu.

Loren Muse başını iki yana salladı. "Bunu söylemenizin sebebi nedir?"

"Bana bu oyunları oynama, Muse."

"Lütfen oturun."

"Hakkımda araştırma yaptınız mı? Reston Şerifi Jake Courter'ı arayın. Benim hakkımda bilgi verecektir. Başka isimler de var."

"Birazdan oraya da geleceğiz."

"Aimee Biel'e ne oldu?"

"Bu görüşmeyi filme almamızda bir sakınca var mı sizin için?" diye sordu Loren Muse.

"Hayır."

"Feragat belgesi imzalar mısınız?"

Konuşmama hakkını kullanmaktan feragat etmek içindi bu. Myron bunun ne olduğunu gayet iyi biliyordu –o bir avukattı, Tanrı aşkına– ama bunu bir kenara bıraktı. Kalbi çılgın gibi atıyordu. Aimee Biel'e bir şey olmuştu. Ya onun bir şeyler bildiğini ya da bu olayla alakası olduğunu düşünüyorlardı. Ne

kadar çabuk olur ve onları geçiştirirse, Aimee için o kadar iyiydi.

"Tamam," dedi Myron. "Şimdi, Aimee'ye ne oldu?"

Loren Muse ellerini iki yana açtı. "Ona bir şey olduğunu kim söyledi?"

"Sen söyledin, Muse. Beni havaalanında kelepçelediğinde. 'Aimee Biel'le ilgili,' dedin. Ayrıca, ukalalık etmek istemem, ama iki polis karşıma çıkıp beni götürmek istediğinde ve konunun Aimee Biel'le ilgili olduğunu söylediğinde, bunun sınıfta sakız patlattığı için olmadığını anlayabiliyorum. Hayır, ona bir şey olduğundan eminim. Lütfen beni oyalamayın, çünkü anlayabiliyorum."

"Bitti mi?"

Bitirmişti. Sinirlenmişti, o nedenle konuşmaya başladı.

Loren Muse bir kalem çıkardı. Masasında zaten bir defter duruyordu. Lance Banner ayakta kaldı ve sesini çıkarmadı. "Aimee Biel'i en son ne zaman gördünüz?"

Tekrar ne olduğunu sormayacaktı. Muse kendi bildiğini okuyacaktı.

"Cumartesi gecesi."

"Saat kaçta?"

"Sanırım gece ikiyle üç arasında."

"O zaman cumartesi gecesi demek yerine pazar sabahı demek daha mı doğru?"

Myron bu soruya hak verdi. "Evet."

"Anladım. Onu en son nerede gördünüz?"

"Ridgewood, New Jersey'de."

Bunu not defterine yazdı. "Adres?"

"Bilmiyorum."

Kalem durdu. "Bilmiyor musunuz?"

"Doğru. Saat geçti. Yolu o tarif etti. Ben de dediği yoldan gittim."

"Anladım." Arkasına yaslandı ve kalemi bıraktı. "Neden baştan başlamıyorsunuz?"

Arkalarındaki kapı açıldı. Bütün kafalar kapıya döndü. Hester Crimstein sanki odada ona hakaret edilmiş de hesabını sormak istermiş gibi bir hışımla içeri girdi. Bir süre kimse yerinden kıpırdamadı ve bir şey demedi.

Hester bekledi, kollarını iki yana açtı, sağ ayağını öne attı ve, "Ta-da!" diye bağırdı.

Loren Muse kaşını kaldırdı. "Hester Crimstein?"

"Tanışıyor muyuz, tatlım?"

"Sizi televizyondan tanıyorum."

"Sonra memnuniyetle imza veririm. Şimdi kamerayı kapatmanızı ve dışarı çıkmanızı istiyorum..." dedi Hester ve Lance Banner ile Loren Muse'a işaret etti. "...Böylece müvekkilimle konuşabilirim."

Loren ayağa kalktı. Göz göze gelmişlerdi, ikisi de aynı boydaydı. Hester'ın saçları permalıydı. Loren onu alt etmeye çalıştı. Myron neredeyse kahkaha atacaktı. Bazıları meşhur ceza avukatı Hester Crimstein'a yılan derdi, ama çoğuna göre bu yılanlara hakaret olurdu.

"Bekle," dedi Hester, Loren'e. "Bekle..."

"Anlayamadım?"

"Her an pantolonuma işeyebilirim. Korkudan yani. Bekle..."

Myron, "Hester..." dedi.

"Şşş, sen sus." Hester ona bakıp cık-cık diye ses çıkardı. "Feragat belgesi imzalamak ve avukatsız konuşmak. Ne içtin sen?"

"Sen benim avukatım değilsin."

"Şşş, sus diyorum."

"Ben kendimi temsil ediyorum."

"Ne derler, bilirsin, 'kendini temsil eden bir adamın aptal bir müvekkili vardır.' Oradaki 'aptal'ı 'beyni durmuş boş kafa' ile değiştirebilirsin."

Myron, Hester'ın nasıl bu kadar çabuk geldiğini merak etti ama cevap açıktı. Win. Myron telefonunu açar açmaz ve Win polislerin sesini duyar duymaz, Hester'ı arayıp çağırmıştı.

Hester Crimstein ülkenin en iyi savunma avukatlarından biriydi. Televizyonda *Crimstein Suç Peşinde* adlı kendine ait bir programı vardı. Hester birkaç yıl önce bir cinayet davasında Esperanza'ya yardım edince arkadaş olmuşlardı.

"Haydi." Hester, Loren ve Lance'e döndü. "Siz neden hâlâ buradasınız?"

Lance Banner öne doğru büyük bir adım attı. "Sizin onun avukatı olmadığınızı söyledi."

"İsmin neydi, yakışıklı?"

"Livingston Polis Dedektifi Lance Banner."

"Lance," dedi. "Çıbanlardan nasıl mı kurtuluyorum? Tamam, sana bir öğüt vereyim: Öne doğru bir adım atmak iyi hareketti, çok buyurgandı, ama daha cesur olmalısın. Sesini daha derinden çıkar ve kaşlarını çat. Şunun gibi: 'Seni piliç, az

önce senin avukatı olmadığını söyledi.' Dene bakalım."

Myron, Hester'ın onu öylece bırakmayacağını biliyordu. Bunu istemediğini de biliyordu. İşbirliği yapmak, bundan kurtulmak ve Aimee'ye ne olduğunu öğrenmek istiyordu."

"O benim avukatım," dedi Myron. "Bize zaman verin."

Hester onlara sırıtarak baktı, ikisi de onu tokatlamak istiyordu. Kapıya yöneldiler. Hester onlara el salladı. İkisi de çıktıktan sonra dönüp kameraya baktı. "Kapat şunu."

"Muhtemelen kapalı," dedi Myron.

"Evet, kesinlikle. Polisler asla böyle oyunlar oynamazlar."

Hester ceptelefonunu çıkardı.

"Kimi arıyorsun?" diye sordu.

"Seni buraya neden getirdiklerini biliyor musun?"

"Aimee Biel adında bir kızla ilgili," dedi Myron.

"Bunu ben de biliyorum. Ona ne olduğunu bilmiyor musun?"

"Hayır."

"Bulmaya çalıştığım da bu. Yerel müfettişim üzerinde çalışıyor. En iyisidir, teşkilattaki herkesi tanır." Hester telefonu kulağına götürdü. "Evet, ben Hester. Ne var ne yok? A-ha. A-ha." Hester not almadan dinledi. Bir dakika sonra "Teşekkürler, Cingle. Araştırmaya devam et ve neler bulabiliyorsun, bir bak."

Hester telefonu kapattı. Myron "*Eee?*" der gibi ona doğru omuzlarını silkti.

"Bu kız, soyadı Biel."

"Aimee Biel," dedi Myron. "Ne olmuş ona?"

"Kayıp."

Myron yumruk yemiş gibi oldu.

"Cumartesi gecesi eve hiç dönmemiş. Bir arkadaşında kalması gerekiyormuş. Oraya hiç gitmemiş. Kimse ona ne olduğunu bilmiyor. Seni de kızla ilişkilendiren telefon kayıtları varmış. Başka şeyler de. Müfettişim tam olarak ne olduğunu bulmaya çalışıyor."

Hester oturdu. Masanın karşısından ona baktı. "Şimdi evlat, Hester Teyze'ne her şeyi anlat bakalım."

"Hayır," dedi Myron.

"Ne?"

"Bak, burada iki seçeneğin var. Ya ben onlarla konuşurken oturup dinlersin ya da seni kovarım."

"Önce benimle konuşmalısın."

"Zaman kaybedemeyiz. Onlara her şeyi anlatmama izin vermek zorundasın."

"Masum olduğun için mi?"

"Elbette ki masumum."

"Polis *asla* yanlış adamı tutuklamaz zaten."

"Bu riski alacağım. Eğer Aimee'nin başı dertteyse, benimle zaman kaybetmelerine izin veremem."

"Sana katılmıyorum."

"O zaman kovuldun."

"Bana Trump'laşma. Sana tavsiye veriyorum, hepsi bu. Müvekkil sensin."

Ayağa kalktı, kapıyı açtı ve onları içeri çağırdı. Loren

Muse onun yanından geçip oturdu. Lance köşedeki yerini aldı. Muse kıpkırmızı bir suratla duruyordu, muhtemelen Hester gelmeden önce onu arabada sorguya çekmediği için kendine kızıyordu.

Loren Muse bir şey söyleyecekti ama Myron elini kaldırıp onu durdurdu.

"Hemen konuya girelim," dedi Myron onlara. "Aimee Biel kayıp. Bunu artık biliyorum. Muhtemelen telefon kayıtlarımızı çıkardınız, böylelikle sabaha karşı ikide beni aradığını biliyorsunuz. Şimdiye dek başka ne öğrendiğinizi bilmiyorum, onun için size yardımcı olayım. Benden onu almamı istedi. Ben de onu aldım."

"Nereden?" diye sordu Loren.

"Manhattan'ın göbeğinden. Elli İkinci Sokak ile Beşinci Cadde'nin kesiştiği yerden, sanırım. Henry Hudson Caddesi'nden George Washington Köprüsü'ne doğru sürdüm. Benzin istasyonundaki kredi kartı dökümünü buldunuz mu?"

"Evet."

"O zaman orada durduğumuzu biliyorsunuz. Oradan Dördüncü ve On yedinci Yol'a geçip, Ridgewood'a yöneldik." Myron onların duruşlarının değiştiğini fark etti. Bir şey kaçırmıştı ama devam etti. "Onu çıkmaz sokağın sonundaki bir eve bıraktım. Sonra da eve döndüm."

"Adresi hatırlamıyorsun, doğru mu?"

"Doğru."

"Başka bir şey var mı?"

"Ne gibi?"

"Neden Aimee Biel'in ilk olarak seni aradığı gibi?"

"Ben onların aile dostuyum."

"Yakın bir arkadaş olmalısınız."

"Öyleyim."

"Peki, neden sen? Yani, önce Livingston'daki evini aramış. Sonra da ceptelefonunu. Neden ailesi, teyzesi, amcası ya da bir okul arkadaşı yerine seni aradı?" dedi Loren ve ellerini havaya kaldırdı. "Neden sen?"

Myron'ın sesi yumuşaktı. "Ona söz verdirmiştim."

"Söz mü?"

"Evet."

Bodrumu, kızların sarhoş birinin arabasına binmekten bahsedişlerini ve onlara söz verdirişini anlattı. Bunu yaparken yüz ifadelerinin değiştiğini gördü. Hester'ınkinin bile. Kelimeleri, gerekçesi kulaklarında çınlıyordu, ama nedenini açıklayamıyordu. Anlatışı uzun sürdü. Sesindeki savunmacı tavrı duyabiliyordu.

Bitirdiğinde Loren, "Daha önce birilerine bu sözü verdirdin mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Hiç mi?"

"Hiç."

"Başka çaresiz ve sarhoş bir kıza gönüllü şoförlük yapmadın mı?"

"Hey!" Hester buna kayıtsız kalamazdı. "Söylediklerini tamamen çarpıtıyorsun. Sorunu sordun ve cevabını da aldın. Devam et."

Loren koltuğunda yer değiştirdi. "Peki ya genç erkekler? Erkeklerden de seni aramalarını istiyor musun?"

"Hayır."

"Sadece kızlar mı?"

"Sadece *bu* iki kız," dedi Myron. "Planladığım gibi olmadı."

"Anladım." Loren çenesini ovuşturdu. "Peki ya Katie Rochester?"

Hester, "O kim?" diye sordu.

"Katie Rochester'a da sarhoş olduğunda seni araması için söz verdirdin mi?"

"Yine dediklerini tamamen çarpıtıyorsun," diye araya girdi Hester. "Onları içkili araba kullanmaktan koruyor."

"Doğru, kesinlikle, o bir kahraman," dedi Loren. "Katie Rochester'a aynı şeyi yaptın mı?"

"Katie Rochester'ı tanımıyorum," dedi Myron.

"Ama adını duydun."

"Evet."

"Nasıl duydun?"

"Haberlerde. Olay nedir Muse, her kaybın şüphelisi ben miyim?"

Loren gülümsedi. "Hepsinin değil."

Hester, Myron'a doğru eğilip kulağına fısıldadı. "Bundan hoşlanmıyorum, Myron."

O da hoşlanmıyordu.

Loren devam etti: "Demek Katie Rochester'la hiç tanışmadın?"

Avukatlığından vazgeçemiyordu. "Bildiğim kadarıyla hayır."

"Bildiğin kadarıyla hayır. O zaman kim bilecek?"

"İtiraz ediyorum."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi Myron.

"Peki ya babası Dominick Rochester?"

"Hayır."

"Ya da annesi Joan? Onunla hiç tanıştın mı?"

"Hayır."

"Hayır," diye tekrar etti Loren, "yoksa bildiğin kadarıyla hayır mı?"

"Çok fazla insanla tanışıyorum. Hepsini hatırlayamam. Ama bu isimler hiçbir çağrışım yapmadı."

Loren Muse masaya baktı. "Aimee'yi Ridgewood'a bıraktığını söyledin."

"Evet, arkadaşı Stacy'nin evine."

"Arkadaşına mı?" Bu Loren'in ilgisini çekti. "Bundan daha önce söz etmemiştin."

"Şimdi bahsediyorum."

"Stacy'nin soyadı ne?"

"Aimee söylemedi."

"Anladım. Bu Stacy'le tanıştın mı?"

"Hayır."

"Aimee'yi ön kapıya kadar geçirdin mi?"

"Hayır, arabada bekledim."

Loren Muse şaşırmış gibi yaptı. "Onu koruma sözüne arabandan kapıya kadar olan bölüm dahil değil mi?"

"Aimee benden arabada kalmamı istedi."

"O zaman evin kapısını kim açtı?"

"Kimse."

"Aimee içeri kendisi mi girdi?"

"Stacy'nin uyuyor olabileceğini ve her seferinde arka kapıdan kendisinin girdiğini söyledi."

"Anladım." Loren ayağa kalktı. "O zaman gidelim."

"Onu nereye götürüyorsunuz?" diye sordu Hester.

"Ridgewood'a. O çıkmaz sokağı bulacak mı, bir bakalım."

Myron da onunla beraber ayağa kalktı. "Aimee'nin ailesinden Stacy'nin adresini bulamaz mısınız?"

"Stacy'nin adresini zaten biliyoruz," dedi Loren. "Sorun şu ki, Stacy Ridgewood'da oturmuyor. Livingston'da oturuyor."

ON ALTINCI BÖLÜM

Myron sorgu odasından çıktığında, koridorun sonundaki odada Claire ve Erik Biel'i gördü. O mesafeden ve camın arkasından bile gerginlikleri hissedilebiliyordu. Durdu.

"Sorun ne?" diye sordu Loren Muse.

Çenesiyle işaret etti. "Onlarla konuşmak istiyorum."

"Ne diyeceksin?"

Tereddüt etti.

"Kendini ifade etmeye çalışarak zaman mı kaybetmek istiyorsun?" diye sordu Loren Muse, "yoksa Aimee'yi bulmamıza yardım etmek mi?"

Haklıydı. Zaten şu aşamada ne diyecekti ki? *Kızınıza zarar vermedim* mi? *Sarhoş bir çocuğun arabasına binmesin diye, onu Ridgewood'da bir eve götürüp bıraktım* mı? Bunun ne yararı olacaktı?

Hester ona veda öpücüğü verdi. "Çeneni kapalı tut."

Ona baktı.

"Pekâlâ, her neyse. Eğer seni tutuklarlarsa beni ara, tamam mı?"

"Tamam."

Myron Lance Banner ve Loren Muse'la birlikte garaja inen asansöre bindi. Banner arabayı alıp çalıştırdı. Myron sorgulayan gözlerle Loren'e baktı.

"Bize eşlik etmesi için bir yerel polis bulacak."

"Öyle mi?"

Loren Muse arkasında parmaklık olan devriye arabasına yöneldi. Myron için arka kapıyı açtı. Myron içini çekip bindi. Kendisi de şoför koltuğuna geçti. Konsola yerleştirilmiş bir dizüstü bilgisayar vardı. Ona bir şeyler yazmaya başladı.

"Şimdi ne var?" diye sordu Myron.

"Ceptelefonunu alabilir miyim?"

"Neden?"

"Ver onu bana."

Verdi. Arama kaydına baktı ve sonra yan koltuğa bıraktı.

"Hester Crimstein'i tam olarak ne zaman aradın?" diye sordu.

"Aramadım."

"O zaman nasıl..."

"Uzun hikâye."

Win adının geçmesini istemezdi.

"Pek hoş bir şey değil," dedi. "Bu kadar çabuk avukatını aramak."

"Nasıl göründüğü umurumda değil."

"Hayır, sanırım değil."

"Sırada ne var?"

"Ridgewood'a gidiyoruz. Aimee Biel'i nereye bıraktığını bulmaya çalışacağız."

Yola çıktılar.

"Seni bir yerlerden biliyorum," dedi Myron.

"Livingston'da büyüdüm. Çocukken senin basketbol maçlarından birkaçına gittim."

"Öyle değil," dedi. Doğruldu. "Dur bir dakika, Hunter olayına bakan sen değil miydin?"

"Ben..." durdu "...de vardım o işte."

"İşte bu. Matt Hunter olayı."

"Onu tanıyor musun?"

"Ağabeyi Bernie'yle aynı sınıftaydım. Cenazesinde de vardım." Arkasına yaslandı. "Şimdi ne yapacaksın? Evim için, arabam için arama izni mi çıkaracaksın?"

"İkisini de yapacağım." Saatine baktı. "Şimdi hallediliyordur."

"Muhtemelen Aimee'nin ikisinde de bulunduğuna dair kanıt bulacaksın. Sana partiden, benim bodrum katımda olduğundan bahsettim. Önceki gece onu bıraktığımı da söyledim."

"Olduğu gibi, evet."

Myron gözlerini kapadı. "Bilgisayarımı da alacak mısın?"

"Elbette."

"Orada çok özel görüşmelerim var. Müşteri bilgileri."

"Dikkatli olacaklardır."

"Hayır, olmazlar. Bana bir iyilik yap, Muse. Bilgisayarın kontrolünü sen yap, olur mu?"

"Bana güveniyor musun? Neredeyse gururum okşanacak."

"Tamam, bak, kartlarımız açık," dedi Myron. "İyi bir şüpheli olduğumu biliyorum."

"Gerçekten mi? Neden? Onu son gören sensin diye mi? Çocukluğunun geçtiği evde tek başına yaşayan ve gece yarısı kızları evine alan eski bir sporcusun diye mi?" omuzlarını silkti. "Neden şüpheli olasın ki?"

"Ben yapmadım, Muse."

Gözlerini yoldan ayırmadı.

"Ne oldu?" diye sordu Myron.

"Bana benzin istasyonunu anlat."

"Benzin..." O an anladı. "Aa."

"Aa ne?"

"Elinde ne var? Güvenlik kamerası kaydı mı, görevlinin ifadesi mi?"

Bir şey demedi.

"Aimee ailesine söyleyeceğimi düşündüğü için bana çok kızgındı."

"Bunu düşünmesinin sebebi ne?"

"Çünkü ona sorular sorup durdum. Neredeydi, kiminleydi, neler oldu gibi."

"Ona onu nereye isterse götüreceğine söz verdin, hiç soru sormadan."

"Doğru."

"Neden sözünden döndün?"

"Dönmedim."

"Ama?"

"İyi görünmüyordu."

"Nasıl yani?"

"O saatte şehirde çocukların parti için gittiği bir yerde

değildi. Sarhoş görünmüyordu. İçki kokusu da almadım. Her şeyden çok üzgün görünüyordu. Ben de sebebini öğrenebileceğimi düşündüm."

"Bundan hoşlanmadı mı?"

"Hoşlanmadı. Benzin istasyonuna gelince arabadan indi. Ona başka soru sormayacağıma ve ailesine anlatmayacağıma söz verene dek de arabaya binmedi." Myron kaşlarını çattı, onun güvenini sarstığı için nefret ediyordu. "Evde sorun yaşadığını söyledi."

"Anne ve babasıyla mı?"

"Evet."

"Sen ne dedin?"

"Bunun normal olduğunu."

"Dostum," dedi Loren, "çok iyisin. Başka neler dedin? 'Zaman her yaranın ilacı' filan mı?"

"Beni biraz rahat bırak, Muse, olur mu?"

"Hâlâ benim baş şüphelimsin, Myron."

"Hayır, değilim."

Kaşlarını indirdi. "Pardon?"

"Bu kadar aptal değilsin. Ben de değilim."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Beni dün akşamdan beri tanıyorsun. Bir yerleri aradın. Kimlerle konuştun?"

"Jake Courter'dan bahsetmiştin."

"Onu tanıyor musun?"

Loren Muse başını salladı.

"Şerif Courter benim hakkımda ne söyledi?"

"Üç eyaleti kapsayan alanda basurdan daha çok rahatsızlık verdiğini."

"Ama bunu yapmadığımı, değil mi?"

Bir şey demedi.

"Yapma, Muse, bu kadar aptal olamayacağımı biliyorsun. Telefon kayıtları, kredi kartı ekstreleri, otoyol geçiş kayıtları, benzin istasyonunda bir görgü tanığı... Bu çok fazla. Anlattıklarımın meyvesini toplayacağını da biliyorsun. Telefon kayıtları Aimee'nin ilk beni aradığını gösteriyor. Bu da benim sana anlattıklarımla örtüşüyor."

Bir süre sessizce yola devam ettiler. Arabanın telsizi çaldı. Loren telsizi eline aldı. Lance Banner, "Yanımda bir yerel polis var. Yoldayız," dedi.

"Ben de varmak üzereyim," dedi. Sonra Myron'a döndü: "Hangi çıkışı kullanmıştın, Ridgewood Caddesi mi, Linwood mu?"

"Linwood."

Bunu mikrofona tekrar etti. Ön camdan yeşil tabelayı gösterdi. "Linwood Caddesi batı mı, doğu mu?"

"Hangisinde Ridgewood yazıyorsa."

"O zaman batı olacak."

Arkasına yaslandı. Loren rampayı çıktı. "Buradan ne kadar uzakta olduğunu hatırlıyor musun?"

"Emin değilim. Bir süre dümdüz gittik. Sonra arka arkaya birkaç dönüş yaptık. Hatırlamıyorum."

Loren kaşlarını çattı. "Bana unutkan olduğunu söyleme, Myron."

"O zaman seni kandırdım."

"O aramadan önce neredeydin?"

"Bir düğünde."

"Çok içtin mi?"

"İçmem gerekenden çok."

"Seni aradığında sarhoş muydun?"

"Muhtemelen üfleme testinden geçerdim."

"Ama alkollü olduğunu hissediyordun?"

"Evet."

"İronik, değil mi?"

"Tıpkı Alanis Morissette şarkısı gibi," dedi. "Sana bir sorum var."

"Senin sorularını cevaplayacak değilim, Myron."

"Bana Katie Rochester'ı tanıyıp tanımadığımı sormuştun. Bu sadece rutin bir işlem miydi, yoksa ikisinin kayboluşu arasında bir benzerlik mi var?"

"Dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Sadece bilmek istiyorum..."

"Anlat. Anlatman gerek. Şimdi baştan alalım. Her şeyi. Aimee'nin anlattıkları, senin söylediklerin, telefon konuşmaları, onu bırakışın, her şey."

Anlattı. Linwood Caddesi'nin köşesinde Myron yanlarından bir Ridgewood polis arabasının geçtiğini fark etti. Lance Banner yolcu koltuğundaydı.

"Beraber mi geliyorlar?" diye sordu Myron.

"Daha çok bir protokol. Buradan nereye gittiğinizi hatırlıyor musun?"

"Sanırım o büyük havuzdan sağa döndük."

"Tamam. Bilgisayarda bir harita var. Oradan çıkmaz sokaklara bakıp ne bulacağımızı bir görelim."

Myron'ın büyüdüğü Livingston, yeni zenginlerin ve Yahudilerin oturduğu, birbirine benzeyen müstakil evlerin yan yana dizildiği, büyük bir alışveriş merkezi olan eski bir çiftlik alanıydı. Ridgewood'da eski Viktorya tarzı evler ve WASP'lar, daha bereketli araziler ve içinde restoranlarla dükkânların bulunduğu gerçek bir şehir merkezi vardı. Ridgewood'daki evler farklı zamanlarda inşa edilmişti. Sokakların her iki yanındaki ağaçlar koruyucu birer çatı gibi evlerin üzerini örtüyordu. Burada daha az benzerlik vardı.

Bu sokak tanıdık mıydı?

Myron kaşlarını çattı. Bilemiyordu. Gün içinde görünen benzerlik fazla değildi, ama gece ormanlık alan gibiydi burası. Loren çıkmaz sokağa girdi. Myron başını iki yana salladı. Sonra bir tanesine daha, bir tanesine daha. Yollar plansız ve amaçsız şekilde kesişiyordu, tıpkı soyut bir resim gibi.

Bol bol çıkmaz sokak.

"Aimee'nin sarhoş görünmediğini söylemiştin," dedi Loren.

"Doğru."

"Nasıl görünüyordu?"

"Aklı başından gitmiş gibiydi." Doğruldu. "Ben erkek arkadaşından ayrıldığını düşünmüştüm. Sanırım adı Randy. Onunla konuştunuz mu?"

"Hayır."

"Neden?"

"Sana hesap vermem mi gerekiyor?"

"Ondan değil, ama bir kız kayboluyor, soruşturan sensin..."

"Soruşturma filan yok. Kız reşit, şiddet kanıtı yok, sadece birkaç saattir kayıp..."

"Beni ikna ettin."

"Kesinlikle. Claire ve Erik elbette ki arkadaşlarını aradılar. Erkek arkadaşı Randy Wolf önceki gece onunla beraber değilmiş. Ailesiyle evdeymiş."

Myron kaşlarını çattı. Loren Muse dikiz aynasından bunu gördü. "Ne oldu?" diye sordu.

"Lise son sınıfta, cumartesi gecesi," dedi Myron, "ve Randy anne babasıyla evde mi oturuyor?"

"Bana bir iyilik yap, Bolitar. Sadece evi bul, olur mu?"

Dönüşü yapar yapmaz Myron dejavu yaşadı. "Sağda. Çıkmaz sokağın sonunda."

"Burası mı?"

"Henüz emin değilim." *Sonra:* "Evet. Evet, burası."

Arabayı kenara çekip park etti. Ridgewood polis arabası da onların arkasına park etti. Myron pencereden dışarı baktı. "Birkaç metre daha ilerle."

Loren dediğini yaptı. Myron'ın gözü evdeydi.

"Ee?"

Başını salladı. "Burası. Evin yanındaki o kapıyı açtı." Neredeyse, *Bu onu son görüşüm oldu*, diyecekti, ama kendini tuttu.

"Arabada bekle."

Loren arabadan indi. Myron onu izledi. Diğer arabaya yönelip Banner ve Ridgewood Polisi logolu ve üniformalı polisle konuştu. Eve bakıp bir şeyler dediler. Sonra Loren Muse yürümeye başladı. Zili çaldı. Bir kadın açtı. Myron kadını ilk başta göremedi. Sonra kadın dışarı çıktı. Hayır, tanıdık değildi. Zayıftı. Beyzbol şapkasının altından sarı saçları çıkıyordu. Spordan yeni gelmiş gibi görünüyordu.

İki kadın on dakika boyunca konuştu. Loren kaçacağından korkuyormuş gibi arada dönüp Myron'a baktı. Bir ya da iki dakika daha geçti. Loren ve kadın el sıkıştı. Kadın içeri girdi ve kapıyı kapattı. Loren arabaya geri dönüp arka kapıyı açtı.

"Bana Aimee'nin yürüdüğü yeri göster."

"Ne dedi?"

"Ne dediğini düşünüyorsun?"

"Aimee Biel'i hiç tanımadığını."

Loren Muse işaretparmağını önce burnuna götürdü, sonra da Myron'a yöneltti.

"Ev burası," dedi Myron. "Bundan eminim."

Myron patikaya çıktı. Kapıda durdu. Aimee'nin burada nasıl durduğunu hatırladı. El sallayışını, onun içine kurt düşüren şeyi hatırladı.

"Ben..." Durdu. Yararı yoktu. "İçeri girdi. Gözden kayboldu. Sonra geri geldi ve bana el sallayıp gidebileceğimi işaret etti."

"Sen de gittin mi?"

"Evet."

Loren Muse onu başka bir devriye arabasına götürme-

den önce arka bahçeye baktı. "Seni evine bırakacaklar."

"Ceptelefonumu alabilir miyim?"

Ona telefonu fırlattı. Myron arka koltuğa oturdu. Banner arabayı çalıştırdı. Myron kapı kolunu tuttu.

"Muse?"

"Ne oldu?"

"Bu evi seçmesinin bir sebebi vardı," dedi Myron.

Kapıyı kapattı. Sessizce yola çıktılar. Myron kapıya baktı ve tıpkı Aimee Biel gibi yavaş yavaş küçülüp gözden kayboluşunu izledi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Katie'nin babası Dominick Rochester yemek masasının başına oturdu. Üç oğlu da oradaydı. Karısı Joan mutfaktaydı. Kalan iki boş sandalye ona ve Katie'ye aitti. Etini çiğneyerek sandalyeye baktı, Katie'nin orada belirmesini ister gibiydi.

Joan mutfaktan çıktı. Elinde bir tabak dilimlenmiş rozbif vardı. Adam boşalmakta olan tabağını ona uzattı, ama Joan zaten koymaya başlamıştı. Dominick Rochester'ın eşi evde kalıp evi çekip çeviriyordu. O çalışan kadın saçmalıklarından biri değildi. Dominick bunu istemezdi.

Belli belirsiz teşekkür etti. Joan yerine geçti. Oğlanlar sessizce yemeklerini yiyordu. Joan eteğini düzeltti ve çatalını eline aldı. Dominick onu izledi. Eskiden çok güzeldi. Şimdi ise gözleri matlaşmış ve silik bir tipti. Üzerine daimi bir sükûnet çökmüştü. Gün içinde çok fazla içiyor ve Dominick'in bunu bilmediğini düşünüyordu. Sorun değildi. O hâlâ çocuklarının annesiydi ve hizaya gelmişti. O nedenle oralı olmadı.

Telefon çaldı. Joan Rochester ayağa fırladı ama Dominick ona oturmasını işaret etti. Ağzını sildi ve sandalyeden

kalktı. Dominick iriyarı bir adamdı. Şişman değildi. İriydi. Kalın boyun, geniş omuzlar, geniş göğüs, kalın kollar ve bacaklar.

Soyadı Rochester'dı ve bundan nefret ediyordu. Babası soyadlarını değiştirmişti, çünkü kulağa çok etnik gelmesini istemiyordu. Ama babası iradesi zayıf ve zavallı biriydi. Dominick eski soyadını almak istedi, ama bu da zayıflıktı. Dominick'in dünyasında, asla zaaf gösteremezdiniz. Babasının üzerine çullanmışlardı. Onu berber dükkânını kapatmaya zorladılar. Onunla dalga geçtiler. Babası bunu atlatabileceğini düşünüyordu. Dominick'se gayet iyi biliyordu.

Ya birilerinin kafasını ezersiniz ya da kafanız ezilir. Soru sormazsınız. Onlarda mantık arayamazsınız, en azından başında. Önce kafaları ezersiniz. Kafaları ezersiniz ve onlar size saygı duyuncaya dek eleştirilirsiniz. Sonra onları anlarsınız. Onlara savaşa hazır olduğunuzu gösterirsiniz. Kandan, kendinizinkinden bile korkmadığınızı gösterirsiniz. Kazanmak istersiniz, kanınızın içinde gülümsersiniz. Bu onların ilgisini çeker.

Telefon tekrar çaldı. Arayan kişiye baktı. Numara gizliydi, ama orayı arayan çoğu kişi diğerlerinin yaptıkları işten haberdar olmasını istemezdi. Ahizeyi eline aldığında hâlâ çiğniyordu.

Telefonun diğer ucundaki ses, "Elimde senin için bir şey var," dedi.

Arayan eyalet savcısının ofisindeki kontağıydı. Eti yuttu. "Devam et."

"Kayıp bir kız daha var."

Bu ilgisini çekmişti.

"O da Livingston'dan. Aynı yaş, aynı sınıf."

"Adı?"

"Aimee Biel."

Bu isim ona bir şey ifade etmedi, ama zaten Katie'nin arkadaşlarını iyi tanımıyordu. Elini telefona koydu. "İçinizde Aimee Biel diye bir kız tanıyan var mı?"

Kimse bir şey demedi.

"Hey, burada bir soru sordum. Katie'nin yaşıtı."

Çocuklar başlarını salladı. Joan hareket etmedi. Onunla göz göze geldi. Yavaşça başını salladı.

"Dahası var," dedi kontağı.

"Ne gibi?"

"Kızınla bir bağlantısını bulmuşlar."

"Nasıl bir bağlantı?"

"Bilmiyorum. Gizlice dinliyorum. Ama sanırım ikisinin de kaybolduğu yerle ilgili. Myron Bolitar diye bir adam tanıyor musun?"

"Eski basketbol yıldızı mı?"

"Evet."

Rochester onu birkaç kez görmüştü. Aynı zamanda Bolitar'ın Rochester'ın pis arkadaşlarıyla anlaşmazlıkları olduğunu da biliyordu.

"Ne olmuş ona?"

"İşin içindeymiş."

"Nasıl?"

"Kayıp kızı Manhattan'dan almış. Kız en son o zaman

görülmüş. Senin Katie'yle aynı ATM'yi kullanmış."

Şaşırdı. "Ne yapmış?"

Dominick'in kontağı biraz daha anlattı, Bolitar'ın Aimee Biel'i Jersey'e geri getirişinden, benzin istasyonundaki görevlinin onları tartışırken gördüğünden ve nasıl ortadan kaybolduğundan bahsetti.

"Polis onunla görüştü mü?"

"Evet."

"Ne demiş?"

"Pek bir şey söylememiş sanırım. Avukatını istemiş."

"O..." Dominick yüzünü ateş bastığını hissetti. "Orospu çocuğu. Onu tutukladılar mı?"

"Hayır."

"Neden?"

"Henüz yeterli kanıt yok."

"Ne yani, öylece serbest mi bıraktılar?"

"Evet."

Dominick Rochester hiçbir şey demedi. Çok sessizdi. Ailesi bunu fark etti. Hepsi sessizdi, kıpırdamaya korkuyorlardı. Sonunda ağzını açtığında, ses tonu çok sakindi ve ailesi tuttukları nefesleri verdi.

"Başka bir şey var mı?"

"Şimdilik bu kadar."

"Araştırmaya devam et."

Dominick telefonu kapattı. Masaya döndü. Bütün ailesi onu izliyordu.

Joan, "Dom?" dedi.

"Bir şey yok."

Açıklama ihtiyacı hissetmedi. Onları bu işe karıştırmadı. Bu tip işlerle ilgilenmek onun göreviydi. Baba, ailenin sorunsuz şekilde uyuyabilmesi için gece nöbeti tutan bir askerdi.

Garaja yöneldi. İçeri girince gözlerini kapadı ve öfkesini yatıştırmaya çalıştı. Olmayacaktı.

Katie...

Gözüne metal beyzbol sopası ilişti. Bolitar'ın sakat diziyle ilgili haberi okuduğunu hatırladı. Bu acı mıydı, sakat dizin verdiği acı mıydı ki!

Birkaç telefon açtı, biraz araştırma yaptı. Bolitar geçmişte New York'u idare eden Ache Kardeşler'le anlaşmazlık yaşamıştı. Bolitar yumruklarına güvenen ve Windsor Bilmem Ne adındaki bir psikopatla takılan sert bir adam olmalıydı.

Bolitar'ı alt etmek kolay olmayacaktı.

Ama o kadar da zor olmamalıydı. Dominick en iyisiyken hele.

Ceptelefonu, sahte bir isimle parayı verip hemen alınabilen ve içindeki dakikaları bitince atılan kullan-at türündendi. Oradan birinin izini sürmek imkânsızdı. Raftan kullanılmamış bir tane aldı. Bir an için onu elinde tutup bir sonraki adımını düşündü. Nefesi sıklaşmıştı.

Dominick bugün payına düşecek kadar kafa ezmişti, ama eğer bu numarayı arıyorsa, eğer İkizler'i arıyorsa, daha önce hiç geçmediği bir çizgiyi geçiyor demekti.

Kızının gülümsemesini düşündü. On iki yaşındayken nasıl diş teli takmak zorunda kalışını, saçını nasıl yaptığını,

uzun zaman önce, küçücük bir kızken ona nasıl baktığını ve dünyadaki en güçlü adam oluşunu hatırladı.

Dominick numaraları tuşladı. Bu aramadan sonra, telefondan kurtulmak zorundaydı. Bu İkizler'in kurallarından biriydi ve söz konusu bu ikisiyse, kim olduğunun, ne kadar sert biri olduğunun ya da Livingston'daki bu güzel evi almak için ne kadar uğraştığının hiçbir önemi yoktu; İkizler'le uğraşamazdın.

Telefon ikinci çalışında açıldı. Alo demedi. Selamlamadı da. Sadece sessizlik vardı.

Dominick, "İkinize de ihtiyacım var," dedi.

"Ne zaman?"

Dominick metal sopayı eline aldı. Onun ağırlığını seviyordu. Kayıp kızı bir yerlere götüren ve sonra konuşmayıp avukatını isteyen, şimdi ise özgür olup ya televizyon izleyen ya da yemeğinin tadını çıkaran bu Bolitar denen adamı düşündü.

Bunu yanına bırakamazdı. İkizler'i devreye sokması gerekse bile.

"Şimdi," dedi Dominick Rochester. "İkinize de şimdi ihtiyacım var."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Myron Livingston'daki evine geldiğinde, Win çoktan oradaydı.

Win ön bahçedeki bir şezlonga uzanmıştı. Bacaklarını üst üste atmıştı. Çorapsız keten pantolon, mavi bir tişört giymiş ve baş döndürücü yeşil renkte bir Lilly Pulitzer kravat takmıştı. Bazı insanlar her şeyi giyip kendilerine yakıştırabilirdi. Win o insanlardan biriydi.

Gözlerini kapamış, yüzünü güneşe dönmüştü. Myron yanına gelene kadar da gözlerini açmadı.

"Hâlâ Knicks maçına gitmek istiyor musun?" diye sordu Win.

"Sanırım pas diyeceğim."

"Başka birini götürsem senin için sorun olur mu?"

"Hayır."

"Dün gece Scores'ta bir kızla tanıştım."

"Striptizci mi?"

"Lütfen." Win parmağını kaldırdı. "O bir erotik dansçı."

"Kariyer kadını. Güzel."

"Adı Bambi, sanırım. Belki Tawny'dir."

"Gerçek adı mı bu?"

"Ona dair hiçbir şey gerçek değil," dedi Win. "Bu arada, polisler buradaydı."

"Evi mi aradılar?"

"Evet."

"Bilgisayarımı aldılar mı?"

"Evet."

"Lanet olsun."

"Endişelenme. Ben onlardan önce gelip kişisel dosyalarının yedeğini aldım. Sonra da sabit diski temizledim."

"Sen," dedi Myron. "Çok iyisin."

"En iyisi," dedi Win.

"Nereye yedekledin?"

"Anahtarlığımdaki USB diske," dedi sallayıp göstererek, gözleri hâlâ kapalıydı. "Rica etsem biraz sağa kayabilir misin? Güneşimi kapatıyorsun."

"Hester'ın araştırmasından yeni bir şey çıktı mı?"

"Genç Bayan Biel ATM kullanmış," dedi Win.

"Aimee nakit mi çekmiş?"

"Yok, kütüphaneden kitap almış. Evet, nakit çekmiş. Görünen o ki, Aimee Biel seni aramadan birkaç dakika önce bir ATM'den bin dolar çekmiş."

"Başka bir şey var mı?"

"Ne gibi?"

"Bunu diğer kayıp vakasıyla ilişkilendiriyorlar. Katie Rochester diye bir kız."

"İki kız da aynı bölgede kaybolmuş. Elbette ki aralarında bağlantı kuracaklar."

Myron kaşlarını çattı. "Sanırım başka bir şey daha var."

Win tek gözünü açtı. "Sorun var."

"Ne oldu?"

Win hiçbir şey demedi, sadece bakıyordu. Myron döndü ve onun bakışını takip etti. Midesine bir şeyin oturduğunu hissetti.

Gelenler Erik ve Claire'di.

Bir an kimse yerinden kıpırdamadı.

Win, "Yine güneşimi kapatıyorsun," dedi.

Myron, Erik'in yüzünü gördü. Öfke vardı. Myron onlara doğru yürümeye başladı, ama bir şey onu durdurdu. Claire kocasının kolunu tuttu. Kulağına bir şey fısıldadı. Erik gözlerini kapadı. Claire Myron'a doğru yürüdü, başı dikti. Erik geride kaldı.

Claire, Myron'ın kapısına doğru yürüdü. Onun yanından geçti.

Myron, "Benim yapmadığımı..."

"İçeride." Claire ön kapıya doğru yürümeye devam etti. "İçeride bana her şeyi anlatmanı istiyorum."

Essex County savcısı Ed Steinberg, Loren'in patronu, ofise döndüğünde onu bekliyordu.

"Ee?"

Olanları anlattı. Steinberg özünde yumuşak, iriyarı bir

adamdı, ama insanda sarılıp mıncıklama isteği uyandırıyordu. Elbette ki evliydi. Loren çekici olup da evli olmayan biri görmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Anlatmayı bitirdiğinde Steinberg, "Bolitar'la ilgili biraz daha araştırma yaptım. O ve arkadaşı Win'in bir zamanlar federallerle çalıştığını biliyor muydun?" dedi.

"Bir şeyler anlatılıyordu," dedi.

"Joan Thurston'la konuştum." Thurston New Jersey eyaleti için atanmış Birleşik Devletler savcısıydı. "Çoğu söylenti, ama işin özünde kimse Win'in o kadar da masum olmadığını düşünüyor. Fakat Bolitar için çok düzgün biri diyorlar."

"Ben de aynı hissiyattayım," dedi Loren.

"Anlattıklarına inanıyor musun?"

"Bütününe bakınca, sanırım inanıyorum. Sadece çok çılgınca. Ayrıca, kendisinin de belirttiği gibi, onun kadar deneyimli bir adam arkada bu kadar çok delil bırakır mı?"

"Ona tuzak mı kurulmuş?"

Loren yüzünü buruşturdu. "O da pek mantıklı gelmiyor. Aimee Biel onu aramış. Sanırım sır onda gizli."

Steinberg ellerini masanın üzerinde birleştirdi. Gömleğinin kolları yukarı sıvanmıştı. Ön kolları çok iriydi ve kürk denebilecek kadar çok kılla kaplıydı. "Onun kaçmış olma ihtimali de var, değil mi?"

"Var," dedi Loren.

"Katie Rocherster'la da aynı ATM'yi mi kullanmış?"

Omuzlarını silkti. "Ben bunun bir tesadüf olduğunu düşünmüyorum."

"Belki de birbirlerini tanıyorlardır."

"İki tarafın da ailesi öyle demiyor."

"Bu bir şey ifade etmez," dedi Steinberg. "Aileler çocuklarına dair *hiçbir şey* bilmez. Bana güven, genç kızlarım var. Bil ki, çocuklarına dair en çok şey bildiğini iddia eden ebeveynler, en azını bilenlerdir." Sandalyesini düzeltti. "Bolitar'ın evindeki ve arabasındaki aramadan bir şey çıktı mı?"

"Hâlâ inceliyorlar," dedi Loren. "Ama ne bulabilirler ki? Zaten evde de arabada da olduğunu biliyoruz."

"Araştırmayı yereller mi yaptı?"

Başını salladı.

"O zaman bırakalım geri kalanını da yereller yapsın. Henüz elimizde dava da yok zaten. Kız reşit, değil mi?"

"Doğru."

"Güzel, o zaman sorun yok. Yerellere bırak işi. Senin East Orange'daki cinayetlere yoğunlaşmanı istiyorum."

Steinberg ona olayla ilgili biraz daha bilgi verdi. Dinledi ve odaklanmaya çalıştı. Büyük bir olaydı, ona şüphe yoktu. Çifte cinayet. Belki de büyük bir tetikçi bölgeye geri dönmüştü. Bu sevdiği türden bir olaydı. Bütün zamanını alacaktı. Bunu biliyordu. İhtimalleri de biliyordu. Aimee Biel, Myron'ı aramadan önce para çekmişti. Bu da kaçırılmadığını, muhtemelen de iyi olduğunu düşündürüyordu. Her iki koşulda da Loren Muse'un artık işe bulaşmaması gerekiyordu.

Endişe ve acının insanı yaşlandırdığını söylerler, ama Claire Biel'de durum tam tersi olmuştu. Elmacıkkemikleri-

nin üzerindeki deri gerilmişti; hatta o kadar gergindi ki, sanki kan akışı durmuştu. Yüzünde hiç çizgi yoktu. Solgun ve neredeyse iskelet gibiydi.

Myron sıradan bir anıyı hatırladı. Çalışma salonu, okulun son yılı. Oturmuş konuşuyorlardı ve Myron onu güldürüyordu. Claire normalde sessiz, sakin biriydi. Yumuşak bir ses tonuyla konuşurdu. Ama Myron onu konuşturduğunda, aptal filmlerden replikler tekrarladığında, Claire gülmekten ağlayacak hale geliyordu. Myron duramıyordu. Onun gülmesini seviyordu. İçindeki saf keyfin dışarı çıktığı böyle anlar çok hoşuna gidiyordu.

Claire ona baktı. Arada bir, her şeyin güzel olduğu böyle zamanlara gider insanın zihni. Geri dönüp her şeyin nasıl başladığını, izlediğin yolu, buraya nasıl geldiğini, geri dönüp olayların akışını değiştirebileceğin bir an olsa burada değil de daha iyi bir yerde olacağını düşündüğün anlar olur.

"Anlat bana," dedi Claire.

Anlattı. Evdeki partiyle başladı, Aimee ve Erin'in bodrumdaki konuşmalarına kulak misafiri oluşunu, verdirdiği sözü, gece gelen telefonları anlattı. Hepsini tek tek söyledi. Benzin istasyonunda durduklarından, hatta Aimee'ye anne ve babasını aramasının daha iyi olacağını söylediğinden de bahsetti.

Claire dimdik duruyordu. Hiçbir şey demedi. Dudak kenarlarında bir titreme oldu. Arada bir gözlerini kapatıyordu. Arada kendini kaybedecek gibi oluyordu, ama kendine hâkim olmaya çalışıyordu.

Bitirince ikisi de hiçbir şey demedi. Claire başka soru sormadı. Ayaktaydı ve çok kırılgan görünüyordu. Myron ona doğru yaklaştı, ama bunun yanlış bir hamle olduğunu hemen anladı.

"Ona asla zarar vermeyeceğimi biliyorsun," dedi.

Cevap vermedi.

"Claire?"

"Little Park'taki çemberde buluştuğumuz zamanı hatırlıyor musun?"

Myron biraz bekledi. "Orada çok buluştuk, Claire."

"Oyun bahçesinde. Aimee üç yaşındaydı. Good Humor kamyonu gelmişti. Ona kızarmış bademli şekerleme almıştın."

"Nefret etmişti."

Claire gülümsedi. "Hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum."

"O gün nasıl olduğumu da hatırlıyor musun?"

Düşündü. "Nereye varmaya çalıştığını anlamıyorum."

"Aimee sınırlarını bilmiyordu. Her şeyi deniyordu. O yüksek kaydırağa binmek istedi. Büyük bir merdiven vardı. Bunun için çok küçüktü. En azından ben öyle düşünüyordum. O benim ilk çocuğumdu. Sürekli korku içindeydim. Ama onu durduramadım. O nedenle merdivene tırmanmasına izin verdim, ama hemen yanında duruyordum, hatırladın mı? Sen de dalga geçmiştin."

Başını salladı.

"O doğmadan önce, kendi kendime aşırı korumacı ebeveynlerden biri olmayacağıma dair söz vermiştim. Buna

yemin etmiştim. Ama Aimee o merdivene tırmanmaya başladığında ben de hemen arkasına geçip ellerimle poposundan tuttum. Ne olur ne olmaz diye. Ayağı kayarsa diye. Oyun bahçesi gibi masum bir yerde bile ebeveynler en kötüsünü düşünür. Sürekli o küçük ayağının basamaktan kayabileceğini düşünüyordum. Eli kayıp da ters bir açıyla kafasının ya da boynunun üstüne düşecekmiş gibi geliyordu..."

Sesi kısıldı.

"Onun için arkasında durdum. Her şeye hazırdım."

Claire durdu ve ona baktı.

"Ona asla zarar vermem ben," dedi Myron.

"Biliyorum," dedi yumuşak bir tonda.

Bunun onu rahatlatmış olması gerekiyordu. Ama rahatlatmadı. Ses tonunda onu tedirgin eden bir şey vardı.

"Ona zarar vermezsin, bunu biliyorum." Gözleri yanıyordu. "Ama suçsuz da değilsin."

Buna ne cevap vereceğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Neden evlenmedin?" diye sordu.

"Bunun konumuzla ne ilgisi var?"

"Sen tanıdığım en iyi, en nazik adamlardan birisin. Çocukları seviyorsun. Heteroseksüelsin. Neden hâlâ evlenmedin?"

Myron kendini tuttu. *Claire şokta,* dedi kendi kendine. Kızı kayıptı. Ne dediğini bilmiyordu.

"Bence bu yüzden başkalarına zarar veriyorsun, Myron. Nereye gidersen git, insanların canı yanıyor. Bence sen bu yüzden evlenmedin."

"Sence lanetli filan mıyım?"

"Hayır, öyle değil. Ama küçük kızım kayıp." Ses tonu ağırlaşmıştı, her kelimenin ayrı bir ağırlığı vardı. "Onu son gören sensin. Onu koruyacağına söz vermiştin."

Öylece durdu.

"Bana söylemeliydin."

"Söz vermiştim..."

"Sakın," dedi elini kaldırıp. "Bu bir bahane değil. Aimee'nin haberi bile olmazdı. Beni kenara çekip, 'Bak, Aimee'ye bir sorunu olduğunda beni arayabileceğini söyledim,' diyebilirdin. Bunu anlardım. Hatta hoşuma bile giderdi, çünkü tıpkı merdivende olduğu gibi yine onun yanında olabilirdim. Onu koruyabilirdim, çünkü ebeveynler böyle yapar. Bir ebeveyn, Myron, aile dostu değil."

Kendini savunmak istedi ama tartışmayacaktı.

"Ama sen bunu yapmadın," diye devam etti, sözleri üzerine yağmur gibi yağıyordu. "Bunun yerine ona, ailesine söylemeyeceğine dair söz verdin. Sonra onu bir yere götürdün ve bıraktın, ama benim yapacağım gibi gözün onun üzerinde olmadı. Anlıyor musun? Bebeğime bakamadın. Şimdi de kayboldu."

Hiçbir şey demedi.

"Bu durumda ne yapacaksın?" diye sordu.

"Ne?"

"Bu durumda ne yapacaksın diye sordum."

Ağzını açtı, kapattı, tekrar denedi. "Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun." Claire'in gözleri birden odaklanmış

ve berraklaşmıştı. "Polis iki şeyden birini yapacak. Bunu şimdiden görebiliyorum. Kulak arkası ediyorlar. Aimee seni aramadan önce ATM'den para çekmiş. Ya kaçtığını düşünecekler ya da senin olayla bir ilgin olduğunu. Belki de ikisi birden. Sen onun kaçmasına yardım etmiş de olabilirsin. Sen onun erkek arkadaşısın. Öte yandan, o on sekiz yaşında. O kadar üzerinde durmayacaklar. Onu bulmayacaklar. Başka öncelikleri olacak."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Onu bul."

"Ben insanları koruyamıyorum. Bunu kendin de söyledin."

"O zaman buna şimdi başlasan iyi edersin. Kızım senin yüzünden kayıp. Seni bundan mesul tutuyorum."

Myron başını iki yana salladı. Ama Claire anlamak istemiyordu.

"Ona söz verdirdin. Tam da bu evde. Ona söz verdirdin. Şimdi sen de aynısını yapacaksın, lanet olsun. Bana bebeğimi bulacağına dair söz ver. Onu eve geri getireceğine söz ver."

Bir dakika sonra –gerçekten de son *ya şöyle olsaydı ne olurdu?* geldi– Myron söz verdi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Ali Wilder sonunda Caligula* dediği editörünü aramak için Myron'ın eli kulağında ziyaretini düşünmeyi bıraktı.

"Bu paragrafı anlamıyorum, Ali."

İçini çekti. "Nesi var, Craig?" Craig editörün kendini tanıtırken kullandığı isimdi, ama Ali gerçek adının Caligula olduğundan emindi.

11 Eylül'den önce Ali'nin şehirdeki büyük bir dergide sağlam bir işi vardı. Kevin'ın ölümünden sonra, buna devam etmesi mümkün olmadı. Erin ve Jack'in ona evde ihtiyacı vardı. Uzun süreli izin aldı ve sonra çoğunlukla dergilere yazan bir serbest gazeteci oldu. Başta, herkes ona iş teklif ediyordu. Hepsini reddetmişti ve şimdi bunun aptalca bir gurur olduğunu görüyordu. Kendisine "acınmasından" nefret ediyordu. Bunu aşmıştı ve artık pişmandı.

Caligula boğazını temizledi, bir düzeltme yapıp paragrafı sesli okudu: *"En yakın şehir Pahrump. Pahrump'u çöplükle eşdeğer, bir şahin Las Vegas'ı yese ve kötü kısımlarını*

** Gaius Julius Caesar Augustus Germanicus; daha çok Caligula takma adı ile bilinen, 37 - 41 yılları arasında görev yapmış, Julio-Claudian Hanedanı mensubu ve Roma İmparatorluğu'nun üçüncü imparatoru. (ç.n.)*

*tükürse, yol kenarında kalacak şeyler gibi canlandırabilirsiniz gözünüzde. Bir sanat şekli olarak yapışkanlık. Bir White Castle restoranı gibi görünen bir genelev. Dev kovboylu tabelalar, havai fişek dükkânları, kumarhaneler, karavan parkı ve kurutulmuş et tabelalarıyla kapışıyor. Bulunan tüm peynirler Amerikan teklileri.**"*

Anlamlı bir duraklamadan sonra Caligula, "Son satırla başlayalım," dedi.

"A-ha."

"Şehirdeki tek peynirin Amerikan teklileri olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet," dedi Ali.

"Emin misin?"

"Anlayamadım?"

"Yani, süpermarkete gittin mi?"

"Hayır." Ali tırnağını yemeye başladı. "Bu gerçek bir bilgi değil. Şehir anlatmaya çalışıyorum."

"Gerçekdışı şeyler yazarak mı?"

Ali bunun nereye gittiğini biliyordu. Bekledi. Caligula onu hayal kırıklığına uğratmadı.

"Şehirde başka tür peynirler olmadığını nereden biliyorsun, Ali? Bütün market raflarına baktın mı? Bakmış olsan bile, civar şehirlerden Pahrump'a başka peynirler getirmediklerini nereden biliyorsun? Ya da posta yoluyla sipariş almadıklarını? Ne dediğimi anlıyor musun?"

Ali gözlerini kapadı.

"Bunu Amerikan teklilerinin şehirdeki tek peynir oldu-

---

* *İşlenmiş Amerikan peynirine verilen isim. (ç.n.)*

ğunu söyleyerek basıyoruz ve birden belediye başkanı bizi arıyor ve, 'Hey, bu doğru değil. Tonlarca çeşidimiz var. Gouda, İsveç peynirleri, çedar, provolone*...' diyor."

"Anlıyorum, Craig."

"Sonra rokfor, mavi peynir ve mozarella..."

"Craig..."

"...bir de, kreme ne diyeceksin?"

"Krem mi?"

"Krem peynir işte. O da bir peynir çeşidi, değil mi? Krem peynir. En berbat yerde bile krem peynir vardır. Anladın mı?"

"Doğru, hı hı." Tırnağını yemeye devam etti. "Anladım."

"O nedenle bu satır çıkmak zorunda." Kalemle üzerini çizdiğini duydu. "Şimdi ondan önceki cümleye geçelim, şu karavan parkları ve kuru etle ilgili olan."

Caligula kısaltmayı seviyordu. Ali bu tip editörlerden nefret ederdi. Kevin'la bunun şakasını yaparlardı. Yazılarını ilk okuyan hep Kevin olmuştu. Onun işi, ne karalarsa karalasın ona harika olduğunu söylemekti. Ali, çoğu yazar gibi, güvensizdi. Övülmeye ihtiyacı vardı. Yazarken aldığı her eleştiri onun elini kolunu bağlıyordu. Kevin bunu anlamıştı. O nedenle övüyordu. Editörleriyle tartıştığında da, özellikle de Caligula gibi dar görüşlüler, Kevin daima onun yanındaydı.

Myron'ın onun yazdıklarını beğenip beğenmeyeceğini merak etti.

Bir kısmını okumak istemişti ama Ali sürekli geçiştiriyordu. Ülkenin en büyük yazarlarından biri olan Jessica Cul-

** İtalya'nın güneyine özgü bir peynir. (ç.n.)*

ver'la çıkmış biriydi o. Jessica Culver *The New York Times Book Review*'in ön sayfasında yer almıştı. Kitapları bütün büyük kitap ödüllerinin son listesine kalmıştı. Bu da yetmiyormuş gibi, Ali Wilder'ı profesyonel anlamda geçmesinin yanında, kadın göz kamaştırıcıydı.

Ali'nin onunla aşık atması nasıl mümkün olabilirdi?

Kapı çaldı. Saatine baktı. Myron'ın gelmesi için çok erkendi.

"Craig, seni sonra arayayım mı?"

Caligula iç çekti. "Pekâlâ, tamam. Bu arada ben de bunu biraz kırpayım."

Bunu söylediğinde yüzünü buruşturdu. Bir editörle ıssız adada kalmakla ilgili eski bir espri vardı. Açlıktan ölüyorsun. Elindeki tek şey bir bardak portakal suyu. Günler geçiyor. Ölmek üzeresin. Tam o sırada içmek üzere portakal suyunu alıyorsun ve editör elinden alıp bardağa işiyor. Şaşkınlıkla ona bakıyorsun. "İşte," diyor editör, sana bardağı uzatıp. "Biraz düzeltilmeye ihtiyacı vardı."

Kapı tekrar çaldı. Erin merdivenlerden aşağı inerken "Ben açarım," diye bağırdı.

Ali telefonu kapattı. Erin kapıyı açtı. Ali onun kaskatı kesildiğini gördü. Adımlarını hızlandırdı.

Kapıda iki adam vardı. İkisinde de polis rozeti vardı.

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi Ali.

"Siz Ali ve Erin Wilder mısınız?"

Ali'nin dizlerinin bağı çözüldü. Hayır, Kevin'ın başına gelenleri yeniden yaşamıyordu. Ama yine de burada bir parça

dejavu vardı. Kızına döndü. Erin'in yüzü bembeyazdı.

"Ben Livingston Polis Dedektifi Lance Banner. Bu da Kasselton Dedektifi John Geenhall."

"Konu nedir?"

"Size birkaç soru sormak istiyoruz, şayet mümkünse."

"Ne hakkında?"

"İçeri gelebilir miyiz?"

"Öncelikle neden geldiğinizi bilmek istiyorum."

Banner konuştu. "Size Myron Bolitar hakkında birkaç soru sormak istiyoruz."

Ali başını salladı, anlam vermeye çalıştı. Kızına döndü. "Erin, biraz yukarı çık ve ben de memur beylerle konuşayım, olur mu?"

"Aslında, şey, hanımefendi..."

Konuşan Banner'dı.

"Evet?"

"Sormak istediğimiz sorular," dedi kapıdan içeri girip başıyla Erin'i göstererek. "Kızınıza, size değil."

Myron, Aimee'nin odasına girip ayakta dikildi.

Biel'lerin evi onun evinden yürüme mesafesindeydi. Claire ve Erik önden gitmişti. Myron birkaç dakika Win'le konuştu ve ona polisin Katie Rochester ve Aimee konusunda neler bulduklarını öğrenip öğrenemeyeceklerini sordu. Sonra da yürüyerek onların peşinden gitti.

Myron eve girdiğinde Erik çoktan gitmişti.

"Arabayla dolaşıyor," dedi Claire onu koridora yönlendirerek. "Erik onun takıldığı yerlere giderse onu bulabileceğini düşünüyor."

Aimee'nin kapısının önünde durdular. Claire kapıyı açtı.

"Ne arıyorsun?" diye sordu.

"Keşke bilsem," dedi Myron. "Aimee şu Katie Rochester denen kızı tanıyor muydu?"

"Kayıp olan diğer kız o, değil mi?"

"Evet."

"Sanmıyorum. Aslında, haberlerde gördüğüm zaman ona sormuştum, biliyor musun?"

"Anladım."

"Aimee onu civarda gördüğünü, ama tanımadığını söylemişti. Katie ortaokula Mount Pleasant'ta gitmişti. Aimee ise Heritage'a. Nasıl olduğunu hatırlarsın."

Hatırlıyordu. İkisi de liseye gittiklerinde kendilerine has grupları vardı.

"Arkadaşlarını arayıp sormamı ister misin?"

"İşe yarayabilir."

İkisi de bir süre oldukları yerden kıpırdamadı.

Claire, "Seni burada yalnız mı bırakayım?" diye sordu.

"Şimdilik, evet."

Bıraktı. Kapıyı arkasından çekti. Myron etrafa baktı. Gerçeği söylemişti –burada ne aradığına dair hiçbir fikri yoktu– ama ilk adım olarak iyi olabilirdi. O genç bir kızdı. Sırlarını odasında saklıyor olmalıydı, değil mi?

Burada olmak ona aynı zamanda iyi hissettiriyordu.

Claire'e söz verdiği andan itibaren, bütün bakış açısı değişmeye başlamıştı. Hisleri tuhaf şekilde hassaslaşmıştı. Bu şeyi –soruşturma– yapmayalı uzun zaman olmuştu, ama hafıza kasları hemen devreye girmişti. Kızın odasında olmak her şeyi geri getirmişti. Basketbolda, en iyisini yapmak için sahaya inmeniz gerekir. Böyle bir şey yaparken de durum benzerdir. Burada, kurbanın odasında olmak öyle hissettirmişti. Onu sahaya indirmişti.

Odada iki tane gitar vardı. Myron enstrümanlara dair hiçbir şey bilmiyordu ama belli ki biri elektrik, diğeri de akustikti. Duvarda bir Jimi Hendrix posteri vardı. Şeffaf kutulara penalar yerleştirilmişti. Myron üzerlerini okudu. Koleksiyoner penalarıydı. Biri Keith Richards'a, diğerleri Nils Lofgren, Eric Clapton ve Buck Dharma'ya aitti.

Myron gülümsedi. Kızın iyi bir zevki vardı.

Bilgisayarı halihazırda açıktı, akvaryumlu ekran koruyucu dönüp duruyordu. Aimee beste yapıyordu. Bunu, yetenekli annesini ve şimdi nerede olduğunu düşündü. Son yazdığı sözlere göz attı. Özel bir şey yoktu. İndirdiği dosyalara bakmayı denedi. Yeni birkaç fotoğraf vardı. Onları açtı. *Bir grup arkadaşıyla beraber Aimee,* diye düşündü. Bunlarda da özel bir şey yoktu, ama belki de Claire'e göstermeliydi.

Gençlerin fazlasıyla çevrimiçi mesajlaştığını biliyordu. Bilgisayar başında oturmanın rahatlığında, bazen aynı anda düzinelerce insanla konuşuyorlardı. Myron bundan yakınan çok sayıda ebeveyn biliyordu, ama onun zamanında da dedikodu için birbiri ardına telefonlar açılıyordu. IMing bundan daha mı kötüydü?

Arkadaş listesini açtı. *SpazaManiacJackII, MSGWatkins ve YoungThangBlaine742* gibi en az elli ekran ismi vardı. Myron bunlara bastı. Claire ve Erik'ten Aimee'nin bir arkadaşıyla beraber bu isimlerin üzerinden geçmesini isteyecek, oraya ait olmayan ve içlerinden hiçbirinin bilmediği bir isim olup olmadığını görecekti. Uzun süreli bir işti ama bu onları meşgul edecekti.

Bilgisayarın faresini bir kenara bıraktı ve eski usul aramaya başladı. Önce masanın üstü. Çekmecelere baktı. Kalemler, kâğıtlar, not kartları, boş piller, bir dizi bilgisayar yazılım CD'si. Kişisel bir şey yoktu. Planet Music diye bir yere ait birkaç fatura vardı. Myron gitarlara baktı. Arkalarında Planet Music etiketi vardı.

Hayret.

Bir sonraki çekmeceye geçti. Yine bir şey yoktu.

Üçüncü çekmecede Myron bir şey görüp durdu. Uzandı ve incelemek için eline aldı. Gülümsedi. Plastik zarfta saklanmıştı... Myron'ın amatör basketbol kartıydı. Myron fotoğraf çekimini hatırladı. Aptalca birkaç poz –sayı atarken, pas verirken, üçlü sıkıştırma pozisyonunda– vermişti ama onların içinden eğilmiş ve top sürerken olanı seçmişlerdi. Fonda boş bir arena vardı. Fotoğrafta yeşil Boston Celtics formasını giyiyordu, hayatı boyunca giydiği beş seferden biriydi bu. Kart şirketi sakatlığından önce birkaç bin tane basmıştı. Bunlar artık koleksiyoner parçası olmuştu.

Polisin bunu görünce neler düşüneceği aklına gelmiş olmasına rağmen, Aimee'de de bir tane olduğunu bilmek güzeldi.

Kartı çekmeceye geri koydu. Artık üzerinde parmak izleri olmalıydı, ama zaten odanın her yerinde vardı. Sorun değildi. Devam etti. Bir günlük bulmak istiyordu. Filmlerde böyle olurdu hep. Kız bir günlük yazar ve orada gizli erkek arkadaşını, ikili hayatını ve her şeyini anlatırdı. Bu kurgu işe yarardı. Ama gerçekte böyle olmuyordu.

İç çamaşırı çekmecesine denk geldi. Kendini berbat hissetti ama direndi. Eğer bir şey saklayacaksa, orası burası olmalıydı. Ama hiçbir şey yoktu. Her şeyiyle tam bir genç kızdı. Üstleri o derece kötüydü. Altlara doğru baktıkça açık seçik bir şey buldu. Bakmak için çıkardı. Üzerinde Bedroom Rendezvous* diye bir iç çamaşırı mağazasının etiketi vardı. Beyaz, transparan ve hemşire fantezisini çağrıştıran bir şeydi. Kaşlarını çattı ve bununla ne işi olduğunu merak etti.

Etrafta çok sayıda koca kafalı insan biblolarından vardı. Yataktan beyaz kulaklıklı bir iPod sarkıyordu. Şarkılara baktı. Aimee Mann yazıyordu. Bunu küçük bir zafer olarak düşündü. Ona birkaç yıl önce, ön adının ilgisini çekeceği düşüncesiyle Aimee Mann'in *Lost in Space*'ini vermişti. Şimdi de Aimee Mann'in beş tane CD'sini almış olduğunu gördü. Bu hoşuna gitti.

Aynaya kıstırılmış fotoğraflar vardı. Hepsi kalabalık fotoğraflardı, Aimee bir grup kız arkadaşıyla beraberdi. Voleybol takımına ait iki tane vardı; birisi klasik takım pozuydu, diğeri de eyalet şampiyonu olduklarındaki kutlamadandı. Lise rock grubuna ait birkaç fotoğraf vardı, Aimee bunlarda gitar çalıyordu. Çalarkenki yüzüne baktı. Gülüşü nefes kesi-

* *Yatak Odası Randevusu. (ç.n.)*

yordu, ama zaten o yaştaki hangi kızın gülüşü nefes kesici değildi ki?

Yıllığını buldu. Sayfalarını karıştırmaya başladı. O mezun olduğundan bu yana yıllıklarda çok şey değişmişti. Her şeyden önce, içlerinde DVD vardı. *Eğer vaktim olsa izlerdim,* diye düşündü Myron. Katie Rochester'ın sayfasına baktı. Bu fotoğrafı daha önce haberlerde görmüştü. Onunla ilgili yazılanları okudu. Betsy ve Craig'le takılmayı, Ritz Diner'daki cumartesi gecelerini özleyecekmiş. Önemli bir şey yoktu. Aimee Biel'in sayfasını açtı. Aimee çok sayıda arkadaşından, en sevdiği öğretmenleri Bayan Korty ve Bay D.'den, voleybol koçu Bay Grady'den, takımdaki bütün kızlardan bahsediyordu. Şöyle bitirmişti, "Randy, son iki yılımı çok özel kıldın. Sonsuza dek beraber olacağımızı biliyorum."

Güvenilir Randy.

Randy'nin yazdıklarına baktı. Neredeyse Rastafaryanlar* gibi kabarık, kıvırcık saçları olan, iyi görünen bir çocuktu. Cücük sakalı ve parlak bir gülümsemesi vardı. Yazısında çoğunlukla spordan bahsetmişti. Aimee'den de lise hayatını nasıl "zenginleştirdiğini" söyleyerek bahsetmişti.

Hmm.

Myron bunu değerlendirdi, tekrar aynaya baktı ve o an bir ipucu yakalamış olabileceğini düşündü.

Claire kapıyı açtı. "Bir şey var mı?"

---

* *Rastafarianizm, Etiyopya'nın son imparatoru olan Haile Selassie'yi tanrının dünyadaki yansıması olarak gören dinin ve bu dine bağlı olarak ortaya çıkmış olan inanış ve düşünce biçiminin adıdır. Rastalar saçlarını taramaz ve kesmezler bu şekilde uzayan saçlar bir süre sonra Dreadlock ismini alan bir saç modeline dönüşür. Rastalar bu şekilde Jah'ın uzun tırnaklarıyla bir gün onları yeryüzünden alıp Zion'a götüreceğine inanırlar. (ç.n.)*

Myron aynayı gösterdi. "Bu."

"Ne olmuş ona?"

"Bu odaya ne sıklıkla geliyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Burada bir genç kız yaşıyor."

"Bu nadiren mi demek oluyor?"

"Neredeyse hiç."

"Kendi çamaşırlarını kendi mi yıkıyor?"

"O bir genç, Myron. Hiçbir şey yapmaz."

"O zaman kim yıkıyor?"

"Yatılı bir kadınımız var. Adı Rosa. Neden sordun?"

"Fotoğraflar," dedi.

"Ne olmuş onlara?"

"Randy adında bir erkek arkadaşı var, değil mi?"

"Randy Wolf. Tatlı bir çocuktur."

"Bir süredir beraberler mi?"

"İkinci yıldan beri. Neden?"

Yine aynayı gösterdi. "Onun hiç fotoğrafı yok. Odanın her yerine baktım. Hiçbir yerde ona ait bir fotoğraf yok. Onun için bu odaya en son ne zaman girdiğini sordum." Ona baktı. "Önceden var mıydı?"

"Evet."

Aynanın alt kısmındaki boş yerleri gösterdi. "Bunlar rasgele yerleştirilmiş gibi görünüyor, ama bahse girerim ki fotoğrafları buradan kaldırmış."

"Ama mezuniyet balosuna beraber gittiler, üç gün önce."

Myron omuz silkti. "Belki de orada büyük bir kavga ettiler."

"Onu aldığında Aimee'nin üzgün göründüğünü söylemiştin, değil mi?"

"Doğru."

"Belki de o zaman ayrıldılar," dedi Claire.

"Olabilir," dedi Myron. "O zamandan beri eve gelmediğini ve fotoğrafların aynadan kaldırıldığını düşünürsek. Onu almadan bir ya da ki gün önce ayrılmış olabilirler. Bir şey daha var."

Claire bekledi. Myron ona Bedroom Rendezvous'dan alınan çamaşırı gösterdi. "Bunu daha önce görmüş müydün?"

"Hayır. Burada mı buldun bunu?"

Myron başını salladı. "Çekmecenin en altında. Giyilmemiş gibi görünüyor. Etiketi hâlâ üstünde."

Claire suskunlaştı.

"Ne oldu?"

"Erik polise Aimee'nin son dönemlerde tuhaf davranmaya başladığını söylemişti. Ona karşı çıktım, ama gerçek şu ki, öyleydi. Çok sır saklar olmuştu."

"Bu odada dikkatimi çeken başka ne oldu, biliyor musun?"

"Nedir?"

"Bu çamaşırı bir kenara bırakırsak –hem çok şey anlatabilir, hem de hiçbir şey– senin söylediğinin tam tersi aslında: burada gizli hiçbir şey yok. Yani lise son sınıf öğrencisi. Bir şeyler olmalı, değil mi?"

Claire bunu düşündü. "Bunun neden olduğunu düşünüyorsun?"

"Bir şeyleri gizlemek için çok çaba sarf ediyormuş gibi.

Kişisel eşyalarını sakladığı, Erik ve senin ulaşamayacağını düşündüğü bir yerlere bakmalıyız. Okul dolabı gibi mesela."

"Bunu şimdi mi yapmamız gerek?"

"Bence önce Randy'yle konuşsak daha iyi olur."

Kaşlarını çattı. "Babası."

"Ne olmuş ona?"

"Adı Jake. Herkes ona Koca Jake der. Senden bile iri. Karısı da çapkının teki. Koca Jake geçen yıl Randy'nin maçlarından birinde biriyle kavgaya tutuştu. Çocuklarının önünde zavallı adamı bayılttı. Tam bir geri zekâlı."

"Tam bir geri zekâlı?"

"Tam."

"Vay." Myron alnındaki teri siler gibi yaptı. "Kısmen geri zekâlı olsaydı düşünürdüm. Ama tam geri zekâlıysa, benlik biriymiş."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Randy Wolf, yeni Laurel Yolu kısmında oturuyordu. Eskitilmiş tuğlalı sıfır evlerin metrekareleri Kennedy Havalimanı'ndan daha büyüktü. Dövme demirden bir kapısı vardı. Kapı Myron'ın içeri girebileceği kadar aralıktı. Bahçe bitkilerle doluydu ve çimler öyle yeşildi ki, sanki biri sprey boyayla boyamıştı. Kapının önüne park etmiş üç tane SUV vardı. Yanlarında ise yeni cilalanmış ve üzerinde güneşin ışıldadığı kırmızı bir Corvette duruyordu. Myron bu manzaraya uyan bir Prince şarkısını mırıldanmaya başladı. Elinde değildi.

Arka bahçeden tenis topu sesi geliyordu. Myron sese doğru döndü. Dört esnek vücutlu kadın tenis oynuyordu. Hepsi saçlarını atkuyruğu yapmıştı ve beyaz tenis eteği giymişti. Myron oldum olası beyaz tenis eteği giymiş kadınları çok beğenirdi. Esnek kadınlardan biri servis atacağı sırada onu fark etti. Myron kadının şahane bacakları olduğunu gördü. Tekrar baktı. Evet, şahaneydi.

Bronz bacaklara bakmak bir ipucu değildi, ama neden şansını değerlendirmesin?

Myron el salladı ve servis atan kadına gülümsedi. Kadın da ona karşılık verdi ve diğer kadınlardan kendisine bir dakika izin vermelerini istedi. Myron'a doğru koştu. Koyu renkli atkuyruğu iki yana sallanıyordu. Ona çok yakın durdu. Derin derin nefes alıyordu. Terden tenis etekleri vücuduna yapışıyordu. Bu sebeple biraz içleri de görünüyordu –Myron yine gözünü alamadı– ama kadının umurundaymış gibi görünmüyordu.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Bir eli kalçasındaydı.

"Merhaba, adım Myron Bolitar."

Bolitar Kitabı'nın düzgünlük üzerine dördüncü kuralı: Kadınlara büyüleyici bir cümleyle yaklaş.

"Adınız," dedi. "Tanıdık geliyor."

Konuşurken dili dönüyordu.

"Bayan Wolf siz misiniz?"

"Bana Lorraine deyin."

Lorraine Wolf iki tarafa da çekilebilecek bir tarzda konuşuyordu.

"Oğlunuz Randy'yi arıyordum."

"Yanlış cevap," dedi.

"Affedersiniz."

"Randy'nin annesi olmak için ne kadar genç göründüğümü söyleyecektiniz."

"Orası çok açık," dedi Myron. "Sizin gibi zeki bir kadın bunu hemen fark etmiş olmalı."

"İyi telafi ettiniz."

"Teşekkürler."

Diğer kadınlar filede toplanmıştı. Havluları boyunlarında, yeşil bir şey içiyorlardı.

"Randy'yi neden arıyorsunuz?" diye sordu.

"Onunla konuşmam gerek."

"Evet, onu anladım. Belki bana ne hakkında olduğunu da söylemek istersiniz."

Arka kapı gürültülü biçimde açıldı. Kocaman bir adam –Myron bir doksanın üzerinde ve doksan yedi kiloydu, bu adam ondan en az beş santimetre daha uzun ve on beş kilo daha fazlaydı– kapıdan girdi.

Koca Jake Wolf, diye düşündü Myron, eve gelmişti.

Siyah saçları geri yatırılmıştı. Gözlerini kısarak baktı.

"Bir dakika, bu Steven Seagal değil mi?" diye sordu Myron, fısıltıyla.

Lorraine Wolf kıkırdadı.

Koca Jake paldır küldür yürüyordu. Myron'a bakmaya devam etti. Myron birkaç saniye bekledi, sonra göz kırptı ve Stan Laurel'i* andıran Koca Jake'e el salladı.

Koca Jake bundan memnun olmuşa benzemiyordu. Lorraine'in yanına gelip ona sarıldı ve onu sıkıca kalçasına doğru çekti.

"Selam, tatlım," dedi gözleri hâlâ Myron'ın üzerindeyken.

"Merhaba, tekrar!" dedi Myron.

"Sana demedim."

"O zaman neden bana bakıyorsunuz?"

Koca Jake kaşlarını çattı ve karısını kendine biraz daha

** Laurel ve Hardy, yirminci yüzyılın ilk çeyreğinde çevirdikleri kısa filmlerle ünlü olmuş ABD'li komedi ikilisi. Bu ikilinin üyeleri, Stan Laurel ve onun ortağı Oliver Hardy'dir. (ç.n.)*

çekti. Lorraine biraz rahatsız oldu, ama sesini çıkarmadı. Myron bu hareketi daha önce de görmüştü. Özgüvensizlik öfkesi olduğundan şüphelendi. Jake karısını öpecek kadar gözlerini ayırdı, sonra yine onu kendine çekti. Ardından yine Myron'a bakmaya başladı.

Myron buranın kendi bölgesi olduğunu ilan etmek için Koca Jake'in oraya işeyip işemeyeceğini merak etti.

"Sen oyununa dön, tatlım. Ben ilgilenirim."

"Zaten bitirmiştik."

"O zaman siz hanımlar neden içeri girip bir şeyler içmiyorsunuz, hmm?"

Onu bıraktı. Rahatlamış görünüyordu. Kadınlar patikadan yürüdü. Myron tekrar onun bacaklarına baktı. Ne olur ne olmaz diye. Kadın ona gülümsedi.

"Hey, ne istiyorsun sen?" diye çıkıştı Koca Jake.

"Olası ipuçları," dedi Myron.

"Ne?"

Myron ona döndü. "Boş ver."

"O zaman burada ne işin var?"

"Adım Myron Bolitar."

"Yani?"

"Güzel cevap."

"Ne?"

"Boş ver."

"Komedyen filan mısın?"

"'Komik aktör' tabirini tercih ederim. Komedyenler hep aynı şeyleri yapıyorlar."

"Ne demek...?" Koca Jake durdu, kendini topladı. "Bunu hep yapıyor musun?"

"Neyi?"

"Davet edilmediğin yere gelmek?"

"İnsanlar beni ancak bu şekilde içeri alıyor," dedi Myron.

Koca Jake biraz daha homurdandı. Üzerinde dar bir kot pantolon ve bol düğmeli ipek bir gömlek vardı. Boynundan göğüs kıllarının arasına karışmış bir altın zincir sarkıyordu. Fonda "Stayin' Alive" çalmıyordu ama çalmalıydı.

"Bir tahminde bulunayım," dedi Myron. "Kırmızı Corvette. Senin, değil mi?"

Biraz daha baktı. "Ne istiyorsun?"

"Oğlun Randy'yle konuşmak istiyorum."

"Neden?"

"Biel Ailesi adına buradayım."

Gözlerini kırpıştırdı. "Yani?"

"Kızlarının kayıp olduğundan haberin var mı?"

"Yani?"

"Bu 'yani' repliği hiç eskimez, Jake, gerçekten. Aimee Biel kayıp ve oğluna onunla ilgili bir şeyler sormak istiyorum."

"Onun bu olayla bir ilgisi yok. Cumartesi gecesi evdeydi."

"Tek başına mı?"

"Hayır. Benimle birlikte."

"Ya Lorraine? O da burada mıydı? Yoksa gece dışarıda mıydı?"

Koca Jake Myron'ın karısına adıyla hitap etmesinden hoşlanmamıştı. "Bu seni ilgilendirmez."

"Öyle de olsa, yine de Randy'yle konuşmalıyım."

"Hayır."

"Neden?"

"Randy'nin bu işe bulaşmasını istemiyorum."

"Neye?"

"Hey," dedi Myron'a doğru parmağını kaldırıp. "Tavrını beğenmedim."

"Beğenmedin mi?" Myron ona yarışma programına katılmış gibi koca bir gülümsemeyle karşılık verdi. Koca Jake'in kafası karışmıştı. "Bu daha mı iyi? Güzel, değil mi?"

"Defol."

"Beni kim çıkaracak, derdim ama gerçekten bu çok alışıldık bir şey olur."

Koca Jake gülümsedi ve Myron'ın üzerine yürüdü. "Kimin çıkaracağını mı görmek istiyorsun?"

"Dur, bekle, senaryoyu kontrol edeyim." Myron sayfaları çeviriyormuş gibi yaptı. "Tamam, burası. Ben, 'Hayır, kim?' diyorum. Sonra sen, 'Ben,' diyorsun."

"Doğru anlamışsın."

"Jake?"

"Ne var?"

"Çocukların evde mi?" diye sordu Myron.

"Neden? Bunun olayla ne ilgisi var?"

"Lorraine zaten senin küçük bir adam olduğunu biliyor," dedi Myron yerinden kıpırdamadan, "ama seni çocuklarının önünde benzetmek istemem."

Jake'in nefes alış verişi homurtuya dönüştü. Arkasına

bakmadı ama göz kontağı kurmakta zorlanıyordu. "Ah, buna değmezsin."

Myron gözlerini devirdi, senaryodaki sıradaki repliği atladılar. Olgunluk.

"Zaten oğlum o sürtükten ayrıldı."

"Sürtük derken...?"

"Aimee. Onu terk etti."

"Ne zaman?"

"Üç, dört ay önce. Onunla işi bitmişti."

"Geçen hafta mezuniyet balosuna beraber gittiler."

"O göstermelik bir şeydi."

"Göstermelik mi?"

Omuzlarını silkti. "Bunların olmasına şaşırmıyorum."

"Neden böyle diyorsun, Jake?"

"Çünkü Aimee iyi değildi. Sürtüğün tekiydi."

Myron kanının donduğunu hissetti. "Neden böyle diyorsun?"

"Onu tanıyorum, tamam mı? Bütün aileyi tanıyorum. Oğlumun parlak bir geleceği var. Sonbaharda Dartmouth'a gidecek ve önüne hiçbir engelin çıkmasını istemiyorum. O nedenle beni dinle, Bay Basketbol. Evet, kim olduğunu biliyorum. Çok havalı zannediyorsun kendini. Asla profesyonel olamayan koca, sert bir basketbolcu. All-American'a giremeyen adam. Sana zor olduğunu söylemediler herhalde."

Koca Jake sırıttı.

"Dur bir dakika, burada gözyaşlarına boğulup ağlamam gerekmiyor mu?" diye sordu Myron.

Koca Jake parmağını Myron'ın göğsüne koydu. "Oğlumdan uzak dur, beni anladın mı? O sürtüğün ortadan kaybolmasıyla hiçbir ilgisi yok."

Myron elini öne attı. Jake'i testislerinden yakaladı ve sıktı. Jake'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Myron kimsenin olanı biteni göremeyeceği şekilde pozisyon almıştı. Sonra da Jake'in kulağına fısıldayabilmek için öne eğildi.

"Artık Aimee'ye böyle demeyeceğiz, değil mi Jake? Başını sallayabilirsin."

Koca Jake başını salladı. Yüzü mora dönüyordu. Myron gözlerini kapadı, kendi kendine küfretti ve sonra onu bıraktı. Jake derin bir nefes aldı ve geriye doğru sendeleyerek bir dizinin üzerine çöktü. Myron uyuşturucu almış, kontrolünü kaybetmiş gibi hissediyordu.

"Hey, bak, ben sadece..."

"Defol," dedi Jake. "Beni... beni yalnız bırak."

Myron bu kez söyleneni yaptı.

Buick Skylark'ın ön koltuğunda İkizler, Myron'ın Wolf'ların evinin önünden çıkışını izledi.

"Bizim çocuk burada."

"Evet."

Aslında ikiz değillerdi. Kardeş bile değillerdi. Birbirlerine benzemiyorlardı. Doğum günleri aynıydı: 24 Eylül. Jeb, Orville'den sekiz yaş daha büyüktü. Bu isimle anılmalarının bir sebebi doğum günlerinin aynı olmasıydı. Diğeri ise ta-

nıştıkları yerdi: Minnesota Twins* beyzbol maçında. Bazıları onları bir araya getiren şeyin kaderin sadist bir oyunu ya da yıldızların kesişmesi olduğunu iddia ediyordu. Diğerleri de iki kayıp ruhun, barındırdıkları zalimlik ve psikozlarla mıknatıs misali birbirlerini çektiğini iddia ediyor.

Jeb ve Orville Minneapolis'teki Dome'un açık tribününde; büyük ikiz Jeb, biradan beyni uyuşmuş beş kişiyle kavgaya tutuştuğunda tanışmıştı. Orville devreye girmişti ve ikisi birlikte beşini de hastanelik etmişti. Bu sekiz yıl önceydi. Adamlardan üçü hâlâ komadaydı.

Jeb ve Orville bir daha birbirlerinden ayrılmadılar.

Tek başlarına olan, hiç evlenmemiş ve hiç uzun ilişkileri olmamış bu iki adam ayrılmaz hale geldi. Şehirden şehre, kasabadan kasabaya taşındılar ve her seferinde arkalarında birer enkaz bıraktılar. Zevk için barlara girip kavga çıkarır, bir adamı öldürmeden nasıl ölesiye dövebileceklerine bakarlardı. Montana'da motosikletli bir uyuşturucu çetesini dağıttıklarında ünleri iyice sağlamlaştı.

Jeb ve Orville tehlikeli görünmüyordu. Jeb fular takıyor ve ceket giyiyordu. Orville ise Woodstock alışkanlığını devam ettiriyordu: atkuyruğu, dağınık bir sakal, pembe çerçeveli gözlükler ve batik boyalı tişört. Arabada oturup Myron'ı izlediler.

Jeb her zamanki gibi İngilizce şarkıları kendi İspanyolcasıyla karıştırarak söylemeye başladı. Şu an Police'in "Message in a Bottle" şarkısını söylüyordu.

"*I hope that someone gets my***, *I hope that someone gets my, I hope that someone gets my, mensaje en una botella...*"

---

* *İkizler. (ç.n.)*
** *İng. Umarım biri benim... (e.n.)*

"Bunu sevdim, dostum," dedi Orville.

"Teşekkür ederim, *mi amigo*."

"Adamım, senin yaşın daha küçük, *American Idol* yarışmasını denemelisin. Şu İspanyolca şeyiyle. Bunu sevecekler-dir. Her şeyden nefret eden jüri Simon bile beğenir."

"Simon'u seviyorum."

"Ben de. Acayip biri."

Myron'ın arabaya binişini izlediler.

"Sence bu evde ne işi vardı?" diye sordu Orville.

Şarkı söyleyerek: "*You ask me if our love would grow*, yo no se, yo no se*."

"Beatles, değil mi?"

"Bingo."

"*Yo no se* de bilmiyorum demek."

"Yine doğru."

"Harika." Orville arabanın saatine baktı. "Rochester'ı arayıp neler olduğunu anlatmalı mıyız?"

Jeb omuzlarını silkti. "Olabilir."

Myron Bolitar arabasını çalıştırdı. Onlar da peşinden gitti. Rochester ikinci çalışta telefonu açtı.

"Evden çıktı," dedi Orville.

Rochester, "Takip etmeye devam edin," dedi.

"Senin dolarların," dedi Orville omuzlarını silkerek. "Ama bence boşa gidecek, dostum."

** İng. Bana aşkımız devam edecek mi diye soruyorsun. Beatles'ın* Something *isimli şarkısı. (e.n.)*

"Kızları nerede sakladığına dair bir ipucu bulabilirsiniz."

"Eğer şimdi onun tepesine binersek, bize her türlü ipucunu verir."

Bir an tereddüt ettiler. Orville gülümsedi ve Jeb'e doğru başparmağını kaldırdı.

"Ben onun evindeyim," dedi Rochester. "Onu buraya getirmenizi istiyorum."

"Evin orada mısın, içinde misin?"

"Orada mı, içinde mi derken?"

"Evinin."

"Dışarıdayım. Arabada."

"O zaman plazma televizyonu olup olmadığını bilmiyorsun."

"Ne? Hayır, bilmiyorum."

"Onunla bir süre çalışacaksak, varsa iyi olur. Uzun sürerse diye, ne demek istediğimi anladın mı? Yankees Boston'a karşı oynuyor. Jeb ve ben HD'de izlemeye bayılıyoruz. Ondan soruyorum."

Yine bir süre konuşmadılar.

"Belki vardır," dedi Rochester.

"Bu harika olur. O DLP teknolojisi de güzel. Yüksek çözünürlüklü her şey güzel sanırım. Bu arada, planın filan var mı?"

"O eve gelene kadar bekleyeceğim," dedi Dominick Rochester. "Ona onunla konuşmak istediğimi söyleyeceğim.

İçeri gireceğiz. Siz de içeri geleceksiniz."

"Kökten çözüm."

"Şimdi nereye gidiyor?"

Orville arabadaki navigasyona baktı. "Hey, eğer yanılmıyorsam, şu anda Bolitar'ın evine gidiyoruz."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Ceptelefonu çaldığında Myron eve iki blok uzaktaydı.

"Sana hiç Cingle Shaker'dan bahsetmiş miydim?" diye sordu Win.

"Hayır."

"Bir özel dedektif. Biraz daha ateşli olsaydı, dişlerin filan erirdi."

"Şahane, gerçekten."

"Onu tuttum," dedi Win.

"Senin adına sevindim."

"Birkaç saniyeliğine aradım. Hâlâ konuşuyoruz."

"Bak sen," dedi Myron.

Win hâlâ birden çok kez yattığı bir kadından bahsediyordu; daha insanca anlatmak gerekirse, gümüş yıldönümünü kutlayan bir evlilik gibiydi.

"Bu samimi anı benimle paylaşmanın bir sebebi var mı?" diye sorarken Myron bir şey hatırladı. "Dur, Cingle adında bir özel dedektif mi? Ben sorgudayken Hester Crimstein onu aradı, değil mi?"

"Kesinlikle. Cingle kayıp vakalarıyla ilgili bazı bilgilere ulaşmış."

"Toplantı ayarladın mı?"

"Baumgart's'ta seni bekliyor."

Myron'ın en sevdiği restoranlardan biri olan, hem Çin hem de Amerikan yemekleri servis eden Baumgart's kısa süre önce Livingston'a da bir şube açmıştı.

"Onu nasıl tanıyacağım?"

"Dişlerini eritecek kadar ateşli," dedi Win. "Baumgart's'taki kaç kadın bu tarife uyabilir?"

Win kapattı. Beş dakika sonra Myron restorana girdi. Cingle onu hayal kırıklığına uğratmadı. Olabildiğince yuvarlak hatlı, Marvel çizgi romanlarındaki kadın karakterlerin vücut bulmuş hali gibiydi. Myron selam vermek için mekânın sahibi Peter Chin'in yanına gitti. Peter ona kaşlarını çattı.

"Ne oldu?"

"O Jessica değil," dedi Peter.

Myron ve Jessica eskiden Baumgart's'a giderdi, Englewood'daki orijinaline ama. Peter bu ayrılığa hiç alışamamıştı. Hiç konuşulmasa da, Myron'ın buraya başka bir kadın getirmeye izni yoktu. Yedi yıl boyunca bu kurala uymuştu, Peter'dan çok kendisi için.

"Sevgilim değil."

Peter bir Cingle'a baktı, bir Myron'a baktı ve, *Kimi kandırıyorsun sen?* bakışı attı.

"Değil," dedi, sonra da ekledi, "Jessica'yı yıllardır görmediğimi de biliyorsun."

Peter parmağını havaya kaldırdı. "Yıllar uçup gider ama kalp aynı yerde kalır."

"Lanet olsun."

"Ne oldu?"

"Fal kurabiyelerini okumaya devam ediyorsun, değil mi?"

"Çok akıllıca şeyler oluyor onlarda."

"Sana bir şey diyeyim. Onun *New York Times*'ı oku. Pazar ekini."

"Çoktan okudum."

"Ve?"

Peter yine parmağını kaldırdı. "İki atı birini arkada bırakarak koşturamazsın."

"Hey, bunu sana ben söyledim. Yiddiş bu."

"Biliyorum."

"Buraya da uymuyor."

"Git otur yerine." Peter elini sallayıp onu yanından gönderdi. "Kendi siparişini kendin ver. Sana yardım etmiyorum."

Cingle onu karşılamak için ayağa kalktığında başlar pek o yana dönmedi. Selamlaşıp oturdular.

"Demek Win'in arkadaşısın," dedi Cingle.

"Öyleyim."

Onu biraz inceledi. "Psikopat gibi görünmüyorsun."

"Kendimi denge olarak düşünmeyi tercih ediyorum."

Önünde hiç kâğıt yoktu.

"Polis dosyası var mı elinde?" diye sordu Myron.

"Hiç yok. Henüz resmi bir soruşturma yok."

"Elinde ne var peki?" diye sordu.

"Katie Rochester ATM'lerden para çekmeye başladı. Sonra kaçtı. Kanıt yok. Ailenin itirazları dışında aksini söyleyen bir şey yok."

"Beni havaalanından alan müfettiş..." diye başladı Myron.

"Loren Muse. O iyi biri, bu arada."

"Doğru, Muse. Bana Katie Rochester'la ilgili çok fazla şey sordu. Sanırım beni açıkça bu iki olayla da ilişkilendiriyorlar."

"Hem evet, hem hayır. Katie ve Aimee arasında bir bağ var. Doğrudan sana bağlı olduğundan emin değilim."

"Bu da?"

"Son ATM kayıtları."

"Ne olmuş onlara?"

"İki kız da Manhattan'daki aynı Citibank ATM'sini kullanmış."

Myron durdu, bunu sindirmeye çalıştı.

Garson geldi. Yeni bir adamdı. Myron onu tanımıyordu. Genelde Peter garsonla birkaç atıştırmalık gönderirdi. Bugün göndermedi.

"İnsanların bana bakmasına alışkınım," dedi Cingle. "Ama mekânın sahibi bana yere işemişim gibi bakıyor."

"Eski kız arkadaşımı özlüyor."

"Çok tatlı."

"Hayranım ona."

Cingle, Peter'la göz göze geldi ve parmağını kaldırıp alyansını gösterdi. "O güvende. Ben zaten evliyim," dedi.

Peter dönüp gitti.

Cingle omuz silkti, ATM olayını ve Aimee'nin yüzünün güvenlik kamerasında tespit edildiğini anlattı. Myron anlamlandırmaya çalıştı. Hiçbir şey bulamadı.

"Bilmen gereken bir şey daha var."

Myron bekledi.

"Edna Skylar diye bir kadın var. St. Barnabas'ta doktor. Polisler bunu gizli tutuyorlar, çünkü Rochester'ın babası delinin teki, ama görünen o ki Dr. Skylar Katie Rochester'ı Chelsea'de görmüş."

Ona Edna Skylar'ın onu metroya kadar takip edişini, bir adamla beraber olduğunu, Katie'nin ondan bunu kimseye söylememesini istediğini anlattı.

"Polis buna baktı mı?"

"Neye baktı mı?"

"Katie'nin nerede olduğuna, yanındaki adamın kim olduğuna, herhangi bir şeye?"

"Neden? Katie Rochester on sekiz yaşında. Kaçmadan önce para çekti. Bir şekilde onu istismar eden bir babası var. Polislerin düşünecek başka işleri var. Gerçek suçlar. Muse East Orange'daki bir çifte cinayetle ilgileniyor. İnsan gücü kısıtlı. Edna Skylar'ın doğruladığı şeyi zaten biliyorlardı."

"Katie Rpchester'ın kaçtığını."

"Doğru."

Myron arkasına yaslandı. "İkisinin de aynı ATM'yi kullanmış olması?"

"Ya şaşırtıcı bir tesadüf..."

Myron başını iki yana salladı. "Mümkün değil."

"Katılıyorum. Mümkün değil. Ya o ya da onlar kaçmayı birlikte planladılar. Aynı ATM'yi seçmiş olmalarının bir sebebi vardı. Ne olduğunu bilmiyorum. Ama belki de bunu birlikte planladılar. Katie ve Aimee aynı liseye gidiyordu, değil mi?"

"Doğru, ama aralarında başka bir bağlantı bulamadım."

"İkisi de on sekiz yaşında, liseden yeni mezun oldular, ikisi de aynı şehirden." Cingle omuz silkti. "Bir şeyler olmalı."

Haklıydı. Rochester'larla konuşmalı, ne bildiklerini görmeliydi. Dikkatli olmak zorundaydı. Olayın bu kısmını açığa çıkarmaması gerekiyordu. Ayrıca doktorla, Edna Skylar'la da konuşmak istiyordu. Ondan Katie'nin yanındaki adamın eşkalini, hangi metroya bindiklerini, ne yöne gittiklerini öğrenebilirdi.

"Sorun şu ki," dedi Cingle, "eğer Katie ve Aimee kaçtıysa, kaçmalarının bir sebebi olmalı."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi Myron.

"Bulunmak istemiyor olabilirler."

"Doğru."

"Ne yapacaksın?"

"Onları yine de bulacağım."

"Ya gizlenmek istiyorlarsa?"

Myron, Aimee Biel'i düşündü. Erik'i ve Claire'i düşündü. İyi insanlardı. Güvenilir, sağlam. Aimee'nin onlardan kaçmasına sebep olan, onu bu kadar kötü bir şeye iten şeyin ne olduğunu çok merak etti.

"Sanırım bunu zamanı gelince öğreneceğiz," dedi.

Win loş striptiz kulübünün köşesinde tek başına oturuyordu. Kimse onu rahatsız etmiyordu. Onu iyi tanıyorlardı. Eğer yanında birini isteseydi, bunu söylerdi.

Müzik kutusunda 80'lerin en leş şarkılarından biri olan, Mr. Mister'in "Broken Wings"i çalıyordu. Myron bunu o dönemin en berbat şarkısı ilan etmişti. Win ise buna karşılık, Starship'in "We Built This City on Rock-n-Roll" şarkısının daha kötü olduğunu söylemişti. Bu tartışma bir saat kadar sürüp hiçbir yere varmamıştı. Sonuç olarak, bu tip durumlarda yaptıkları gibi, Esperanza'ya taraf seçmesi için gittiler ve o da Kajagoogoo'nun "Too Shy" şarkısını önerdi.

Win köşe masada oturup etrafa bakmayı ve içkisini içmeyi seviyordu.

Şehirde büyük bir beyzbol maçı vardı. Oyuncuların bir kısmı rahatlamak için "beyler kulübü"ne, tabiri caizse striptiz kulübüne gelmişti. Çalışan kızlar çılgına döndü. Win kendi yaşı şüpheli olan striptizcilerden birinin, takımın en iyi atıcılarından birinin dikkatini çekişini izledi.

"Kaç yaşındayım demiştin?" diye sordu striptizci.

"Yirmi dokuz," dedi atıcı.

"Vay canına." Başını iki yana salladı. "*O kadar* büyük görünmüyorsun."

Win'in dudaklarında müstehzi bir gülümseme belirdi. Gençlik işte.

Windsor Horne Lockwood III büyük bir servetin içine doğmuştu. Bunu hiç inkâr etmedi. Babalarının milyarlarıyla hayata başlayıp böbürlenen multi milyarderleri sevmezdi. Büyük zenginliklerde deha söz konusu olmazdı pek. Riskleri görecek kadar zekiyseniz, bunlardan kaçınabilirsiniz. Düşünme şekli –güvenli düşünme– asla büyük bir varlığa götürmez.

Win hayata Philadelphia'da seçkin bir ortamda başlamıştı. Ailesi evvelden beri borsadaydı. Bu eyaletin ilk hazine sekreteri olan bir akrabası vardı. Win yalnızca büyük bir servetle doğmamış, aynı zamanda ayaklarının altına dillere destan bir zenginlik serilmişti.

O da üzerine düşeni yaptı.

Sorunu da buydu. Eskiden beri, sarı saçlarını, pembe yüzünü ve narin hatlarını, bununla beraber ukala tavırlarını gören herkes ondan nefret ediyordu. Windsor Horne Lockwood III'e bakıyordunuz ve elitlik, hak edilmemiş bir servet, herkese tepeden bakan birini görüyordunuz. Bu yumuşak görünümlü, soğuk ve ayrıcalıklı çocuğu görünce, bütün eksiklikleriniz hınç ve kıskançlıkla yükseliyordu.

Bu da çirkin olaylara sebebiyet vermişti.

Win on yaşındayken Philadelphia Hayvanat Bahçesi'nde annesinin yanından ayrılmıştı. Şehirdeki okuldan gelen bir grup öğrenci onu mavi ceketi ve ceket cebindeki püsküller görünce onu bir güzel benzetmişti. Hastanelik olmuştu ve neredeyse bir böbreğini kaybediyordu. Bedensel acı çok kötüydü. Ama küçük ve korkmuş bir çocuk olmak bundan daha beterdi.

Win bunu yaşamayı bir daha asla istemedi.

Win insanların görünüşe bakıp saçma sapan önyargılara sahip olduğunu biliyordu. Buradan hiç iyi sonuç çıkmazdı. Evet, Afroamerikanlara, Yahudilere ve her neyseniz ona karşı belirli önyargılar vardı. Örneğin, eğer kilolu bir kadını *donut* yerken görürseniz hemen harekete geçersiniz. Saçma yargılara varırsınız; onun iradesiz, tembel, uyuşuk, muhtemelen aptal ve kendine saygısı olmayan biri olduğunu söylersiniz.

Tuhaf şekilde, benzer durum insanlar Win'i gördüğünde de oluyordu.

Bir seçim şansı vardı. Ya kendi korunaklı kozasında insanlardan uzak ve korku dolu bir hayat yaşayacaktı ya da bir şey yapacaktı.

O ikincisini seçti.

Para her şeyi daha da kolaylaştırıyordu. Tuhaf olsa da Win daima Myron'ı gerçek hayattaki Batman olarak görmüştü, ama Pelerinli Süvari çocukluğunda Win'in rol modeli olmuştu. Bruce Wayne'in tek süper gücü devasa servetiydi. Suçla savaşacak biri haline gelmek için bunu kullandı. Win de parasını kullanarak benzer bir şey yaptı. Delta Force ve Yeşil Bereliler'in eski liderlerinden birini tutup onlardan biriymiş gibi eğitim aldı. Win ayrıca ateşli silahlar, bıçaklar ve birebir dövüş konusunda da dünyanın en önde gelen isimlerini buldu. Farklı ülkelerden savaş sanatları öğrendi ve bunu yapmak için ya onları Bryn Mawr'daki aile mülküne çağırdı ya da kendisi gitti. Kore'de münzevi bir savaş sanatları üstadından eğitim almak için bir yıl boyunca ülkenin güneyindeki

tepelerde yaşadı. Acıyı, iz bırakmadan vurmayı öğrendi. Gözdağı verme taktikleri konusunda kendini eğitti. Elektroniği, kilitleri, yeraltı dünyasını, güvenlik prosedürlerini öğrendi.

Hepsi birden gelmişti. İş yeni teknikleri öğrenmeye geldiğinde Win adeta bir sünger gibiydi. Çok, ama çok çalıştı, günde en az beş saat eğitim gördü. Doğal olarak hızlı elleri, açlığı, arzusu, iş ahlakı, soğukluğu vardı.

Korku uçup gitti.

Win yeterli eğitimi aldığında, şehrin uyuşturucu kaynayan, suçun kol gezdiği köşelerinde dolaştı. Oralara püsküllü mavi ceketler, pembe tişörtler ya da çorapsız ayakkabılar giyerek gidiyordu. Kötü adamlar onu görüp dudaklarını yalayacaktı. Gözlerinde nefret olacaktı. Saldıracaklardı. Win de karşılık verecekti.

Orada daha iyi dövüşçülerin olabileceğini düşünüyordu, özellikle de o yeni yetişirken.

Ama çok yoktu.

Ceptelefonu çaldı. Açıp, "Konuş," dedi.

"Dominick Rochester diye bir adamı dinliyoruz."

Telefon Win'in yaklaşık üç yıldır görmediği eski bir iş arkadaşından geliyordu. Sorun değildi. Onların dünyasında işler böyle yürüyordu. Dinliyor olması onu şaşırtmamıştı. Rochester'ın muhtemelen bir bağlantısı vardı. "Devam et."

"Biri ona, Bolitar'ın kızıyla bir alakası olduğunu söylemiş."

Win bekledi.

"Rochester'ın hattı güvenli. Emin değiliz. Ama İkizler'i aradığını düşünüyoruz."

Sessizlik oldu.

"Onları tanıyor musun?"

"Ünlerini duymuştum," dedi Win.

"Duyduklarını al ve bunlara steroid ekle. İçlerinden birinin tuhaf bir hastalığı var. Acı hissetmiyor, ama acı vermeyi çok seviyor. Diğeri, adı Jeb –ve evet, kulağa nasıl geleceğini biliyorum– ısırmayı seviyor."

"Anlat," dedi Win.

"Bir keresinde İkizler'in dövdüğü bir adamı görmüştük, Jeb'in dişleri de adamın üzerinden geçmişti. Vücudu...yani, kan gölüydü. Adamın gözlerini ısırmıştı, Win. Aklıma geldikçe hâlâ uykum kaçıyor."

"Belki de bir gece lambası almalısın."

"Düşünmedim sanma. Beni ürkütüyorlar," dedi telefondaki ses, "tıpkı senin beni *ürküttüğün* gibi."

Win, o adamların dünyasında bunun İkizler'e yapılabilecek en büyük iltifat olduğunu biliyordu. "Rochester'ın Myron Bolitar'ı öğrenir öğrenmez İkizler'i aradığına mı inanıyorsun?"

"Dakikalar içinde, evet."

"Bilgi için teşekkürler."

"Win dediklerimi iyi dinle. Bu adamlar kaçık. Kansas City'deki mafyalardan biri onları kiralamış. Zaten işe yaramamış. Mafya babası onları sinirlendirmiş, bilmiyorum nasıl. Bunun için, mafya babası da aptal değil, onlarla barışmak istemiş. Yapacak bir şey yok. İkizler dört yaşındaki torununu kaçırmış. Dört yaşında, Win. Onu paramparça edip geri gön-

dermişler. Sonra –bunu iyi dinle– bunu yaptıktan *sonra* mafya babasının parasını almışlar. Onlara teklif ettiği kadar para. Daha fazlasını istememişler. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Win telefonu kapattı. Cevap vermeye gerek yoktu. Çok iyi anlamıştı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Myron telefonunu eline aldı, Ali'nin sesini duymak için arayacaktı ki, evin önündeki arabayı fark etti. Telefonunu cebine koydu ve evin önüne park etti.

Myron'ın bahçe duvarında iriyarı bir adam oturuyordu. Myron yaklaşınca adam ayağa kalktı. "Myron Bolitar?"

"Evet."

"Seninle konuşmak istiyorum."

Myron başını salladı. "Neden içeri geçmiyoruz?"

"Kim olduğumu biliyor musun?"

"Kim olduğunu biliyorum."

Dominick Rochester'dı. Myron onu televizyon haberlerinden hatırlamıştı. İçine ayak girecek büyüklükte gözeneklerle dolu, zalim bir yüzü vardı. Adamdan dalga dalga ucuz kolonya kokusu geliyordu. Myron nefesini tuttu. Rochester'ın, kendisinin olayla bağlantısı olduğunu nasıl öğrendiğini merak etti, ama önemli değildi. *Bu iyi olacak,* diye düşündü Myron. O da zaten Rochester'la konuşmak istiyordu.

Myron içindeki kötü hissin ne zaman geldiğinden emin

değildi. Diğer araba dönüş yaptığı sırada olabilirdi. Dominick Rochester'ın yürüyüşünden de olabilirdi. Myron asıl belanın kimsenin bulaşmak istemediği Koca Jake Wolf değil de Rochester olduğunu anlamıştı.

Ama yine biraz basketbola benziyordu. Myron'ın kendini oyuna iyice kaptırdığı, atış yapmak için sıçradığı, parmaklarının topu tam olması gerektiği gibi kavradığı, ellerinin alın hizasında kaldığı, gözünün potaya, sadece potaya odaklandığı, zamanın havada duruyormuşçasına yavaşladığı ve sahanın geri kalanını gördüğü anlar oluyordu.

Burada bir terslik vardı.

Myron elinde anahtarlarla kapıda durdu. Döndü ve Rochester'a baktı. Rochester'ın her şeye –insana, köpeğe, dosya dolabına, sıradağlara– aynı duygusuzlukla bakan siyah gözleri vardı. Ne görürse görsün, önünde ne kadar korkunç ya da mutluluk verici bir şey yaşanırsa yaşansın değişmiyorlardı.

"Neden burada konuşmuyoruz?" dedi Myron.

Rochester omuzlarını silkti. "Nasıl istersen."

Araba, Buick Skylark yavaşladı.

Myron ceptelefonunun titrediğini hissetti. Baktı. Win'in TATLI YANAKLAR hattıydı arayan. Telefonu kulağına götürdü.

Win, "İki tane çok kötü adam var..."

Myron o sırada kafasını eğdi.

Rochester yumruk savurmuştu.

İlki Myron'ın kafasının üzerini sıyırdı. İçgüdüleri paslanmıştı, ama Myron hâlâ çevresini iyi okuyordu. Son saniyede Rochetser'ın elini yumruk yaptığını görmüştü. Yumruk-

tan kaçmak için son anda çömeldi. Yumruk kafasının hemen üzerine geldi. Canı acımıştı, ama muhtemelen Rochester'ın parmak kemikleri daha kötüydü.

Telefon yere düştü.

Myron bir dizinin üzerine çöktü. Rochester'ın kolunu bileğinden yakaladı. Boştaki elinin parmaklarını büktü. Bu zaman zaman gerekliydi, ama gerçekte bunu yapmaktan kaçınmalısınız. Yumruğunuzla sert bir yere vurursanız elinizi kırarsınız.

Avuç içiyle özellikle de hassas noktalara saldırmak genellikle daha etkiliydi. Yumruğunuzu kullanarak hafifçe vurmalı ya da dürtmelisiniz. Tüm gücünüzle vuramazsınız, çünkü el kemikleriniz basınca dayanamaz. Ama eğer avuç içiyle dikkatli şekilde vurursanız parmaklar bükülür ve korunur, bilek geri kıvrılır, avuç içinizin etli kısmıyla radius, ulna ve humerusa –yani uzun kol kemiklerine– basınç yaparsınız.

Myron'ın yaptığı buydu. Şu an hedef alacağı nokta kesinlikle kasıktı ama Myron Rochester'ın buna hazırlıklı olduğunu fark etti. Bunu bekliyor olmalıydı.

Öyle de oldu. Rochester kendini korumak için bir dizini yukarı kaldırdı.

Myron bunun üzerine diyaframı hedef aldı. Darbe göğüs kafesinin hemen altına isabet ettiğinde, koca adam nefessiz kaldı. Myron, Rochester'ın kolunu çekti ve kötü bir judo fırlatışı gibi görünen bir hareketle adamı fırlattı. Doğrusu şu ki, gerçek kavgalarda, bütün fırlatışlar çok kötü görünüyordu.

Saha. Şimdi oradaydı. Her şey yavaşladı.

Myron arabanın durduğunu gördüğü sırada Rochester hâlâ havadaydı. İçinden iki adam indi. Rochester kaya misali yere düştü. Myron ayağa kalktı. İki adam ona doğru yürüyordu.

İkisi de gülümsüyordu.

Rochester yerde döndü. Her an doğrulacaktı. O zaman üç kişi olacaklardı. Arabadaki iki adam yavaş yavaş gelmiyordu. Yorgun ya da endişeli de görünmüyorlardı. Oyun oynayan çocukların motivasyonuyla yaklaşıyorlardı Myron'a.

İki tane çok kötü adam...

Bir saniye daha geçti. Yolcu koltuğundaki adamın saçı atkuyruğuydu ve sürekli pipo kokan, ortaokul sanat öğretmenine benziyordu. Myron'ın aklından hızla düşünceler geçiyordu. Saliseler içinde. Böyle olurdu. Tehlike altındayken, ya zaman yavaşlardı ya da düşüncelerin hızlanırdı. Hangisinin olduğunu söylemek güçtür.

Myron yerde yatan Rochetser'ı, yaklaşan iki adamı, Win'in uyarısını, Rochester'ın neyin peşinde olabileceğini, ona nasıl savunmasız şekilde saldıracaklarını, Cingle'ın Rochester'ın ne kadar leş bir adam olduğunu söyleyişini düşündü.

Cevap çok açıktı: Dominick Rochester, Myron'ın kızının ortadan kayboluşuyla bir ilgisi olduğunu düşünüyordu.

Rochester muhtemelen Myron'ın polis tarafından sorgulandığını ve bir sonuca ulaşmadığını biliyordu. Rochester gibi bir adam bunu kabul edemezdi. O nedenle o da adamın ayağını kaydırmak için elinden geleni yapacaktı.

İki adam artık yaklaşık üç adım ötedeydi.

Diğer bir konu: Ona burada, sokağın ortasında, herkesin

gözünün önünde saldırabileceklerdi. Bu da belli bir çaresizlik, tedbirsizlik ve evet, güven duygularını aynı anda hissettiriyordu, ki Myron hiçbirini istemiyordu.

Bunun üzerine Myron seçimini yaptı: Kaçtı.

İki adam avantajlıydı. Hızlanmaya başlamışlardı bile. Myron başlangıç noktasından çıkıyordu.

Sporculuk burada işe yarayabilirdi.

Myron'ın dizi hızını pek etkilememişti. Bu daha çok bir yan hareketti. Myron onlar eğilsin diye sağa doğru bir adım attı. Eğildiler. Sonra da hızla sola döndü. Adamlardan biri – Hippi Sanat Öğretmeni değil, diğeri– dengesini kaybetti ama sadece bir saniyeliğine. Toparlandı. Dominick Rochester da.

Ama asıl sorun yaratan Hippi Sanat Öğretmeni'ydi. Adam hızlıydı. Ona çelme takacak kadar yaklaşmıştı.

Myron onu atlatmakta zorlandı.

Ama hayır. Win onu uyarmak için aramıştı. Eğer o seviyeye gelseydi, bu muhtemelen çok kötü bir adam olacaktı. Myron bir yumrukla yıkılmayacaktı. Yıkılırsa geçen zaman diğerlerinin yetişmesine yetecekti. Sanat Öğretmeni'ni alt etmenin ve yola devam etmenin bir yolu yoktu.

Myron hızlanmayı denedi. Win'i arayacak kadar arayı açmayı ve ona...

Ceptelefonu. Lanet olsun, yanında değildi. Rochester ona vurduğunda düşürmüştü.

Onu kovalamaya devam ettiler. Bir banliyö caddesine gelmişlerdi. Sokakta koşan dört adam. Gören var mıydı? Ne düşüneceklerdi?

Myron'ın bir avantajı daha vardı: Mahalleyi biliyordu.

Arkasına bakmadı ama Sanat Öğretmeni'nin hemen arkasında olduğunu biliyordu. İçinizde ve dışınızda milyonlarca şey doğru işlemedikçe –kariyeri ne kadar kısa olursa olsun, profesyonel olarak top peşinde koşmuştu– profesyonel bir sporcu olamazsınız. Myron Livingston'da büyümüştü. Lisesinde bu işe giren altı yüz kişi vardı. Kapılardan giren sayısız harika sporcu vardı. Hiçbiri profesyonel olamadı. İki ya da üç tanesi alt ligde beyzbol oynadı. Bir ya da iki tanesi başka spor dalları için seçildi. Hepsi buydu. Her çocuk bunu hayal eder ama gerçekte hiçbiri yapamaz. Hiçbiri. Kendi çocuğunuzun farklı olduğunu düşünürsünüz. Değildir. NBA, NFL ya da MLB'ye giremeyeceklerdi. Bu olmayacaktı.

İhtimaller çok uzundu.

Buradaki şey, Myron ilerledikçe, evet bunun için çok çabaladı, günde dört beş saat basket atıyordu, ürkütücü derecede mücadeleciydi, doğru akıl çerçevesine sahip oldu, bütün bunlar onda vardı ve o hepsini yaptı, ama eğer olağanüstü fiziksel becerilerle donatılmış olmasaydı, bunların hiçbiri onu bulunduğu noktaya taşımaya yetmezdi.

Bu becerilerden biri de hızdı.

Ayak sesleri arkasında kalıyordu.

Birisi, muhtemelen Rochester, bağırdı: "Onu bacağından vurun!"

Myron hızlanmaya devam etti. Kafasında gideceği bir yer vardı. Şu an mahalleyi biliyor olması çok işine yarayacaktı. Coddington Terrace'a çıkan yokuşa doğru yöneldi. Yo-

kuşun tepesine vardığında hazırlandı. Oraya onlardan yeterince önce giderse, aşağı inen virajda bir nokta yakalayacağını biliyordu.

O aşağı inen viraja geldiğinde arkasına bakmadı. Soldaki iki evin arasında gizli bir patika vardı. Myron orayı Burnet Hill İlkokulu'na giderken kullanıyordu. Bütün çocuklar yapardı bunu. Çok tuhaftı –iki evin arasında asfalt dökülmüş bir yürüyüş yolu vardı– ama hâlâ durduğunu biliyordu.

Çok kötü adamlarsa bilmiyordu.

Asfalt yol çok göz önündeydi, bu yüzden Myron'ın başka bir fikri vardı. Soldaki evde Horowitz'ler yaşıyordu. Myron çok eskiden onlardan biriyle beraber ormana bir ağaç ev yapmıştı. Bayan Horowitz buna çok sinirlenmişti. Myron şimdi o yöne saptı. Çalıların altından sürünerek geçtikleri bir yol vardı, burası Horowitz'lerin Coddington Terrace'taki evlerinin arka bahçesinden Ridge Yolu'ndaki Seiden'ların bahçesine bağlanıyordu.

Myron ilk çalıyı kenara itti. Hâlâ duruyordu. Ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp açılan yerden geçti. Kahverengi dallar yüzünü sıyırdı. Onu daha masum bir zamana taşıdığı için çok canını yakmadı.

Diğer tarafa, yaşlı Seiden'ların bahçesine geçtiğinde peşindekilerin hâlâ hayatta olup olmadığını merak etti. Cevap çok çabuk geldi.

Bayan Seiden arka bahçedeydi. Kafasında bir eşarp, elinde de bahçe eldivenleri vardı.

"Myron?" sesinde ne bir tereddüt ne de şaşkınlık vardı.

"Myron Bolitar, sen misin?"

Onun oğlu Doug'la aynı sınıftaydı, ama on yaşından beri ne bu patikayı kullanmıştı ne de o arka bahçeye gelmişti. Ama bu tip yerlerde bunun bir önemi yoktu. Eğer ilkokulda arkadaş olmuşsanız, daima aranızda bir bağ olurdu.

Bayan Seiden yüzündeki saçları çekti. Ona doğru yürümeye başladı. Lanet olsun. Kimsenin bu işe dahil olmasını istemiyordu. Bir şey söylemek için ağzını açtı, ama Myron parmağını dudaklarına götürerek onu susturdu.

Kadın da onun yüzündeki bakışı görünce durdu. Myron ona eve girmesini işaret etti. Kadın hafifçe başını sallayıp eve yöneldi. Arka kapıyı açtı.

Biri, "Nereye gitti bu?" diye bağırdı.

Myron, Bayan Seiden'ın gözden kaybolmasını bekledi. Ama içeri girmedi.

Göz göze geldiler. Şimdi bakışlarla anlaşma sırası Bayan Seiden'daydı. Ona içeri gelmesini işaret etti. Myron başını iki yana salladı. Çok tehlikeliydi.

Bayan Seiden orada, dimdik durdu.

Hareket etmeyecekti.

Çalıların arasından bir ses geldi. Myron başını o yöne çevirdi. Ses durdu. Sincap olabilirdi. Onu burada bulmalarına imkân yoktu. Ama Win onlardan "çok kötü" diye bahsederken, bu aynı zamanda işlerinde de çok iyi oldukları anlamına geliyordu. Win hiçbir şeyi abartmazdı. Eğer o bu adamlar çok kötü dediyse...

Myron sesi dinledi. Artık gelmiyordu. Bu onu yeterince korkutmuştu.

Bayan Seiden'ı daha fazla tehlikeye atmak istemiyordu. Başını bir kez daha iki yana salladı. Kadın kapıyı açık tutarak olduğu yerde bekliyordu.

Tartışmanın anlamı yoktu. Livingston annelerinden daha inatçı çok az varlık vardır.

Yerden giderek arka kapıya ulaştı ve kadını da içeri çekti.

Kadın kapıyı kapattı.

"Yerde kalın."

"Telefon," dedi Bayan Seiden, "orada."

Mutfakta bulunan bir duvar telefonuydu. Win'i aradı.

"Evinden on iki kilometre uzaktayım," dedi Win.

"Evde değilim," dedi Myron. "Ridge Yolu'ndayım." Biraz daha bilgi almak için Bayan Seiden'a baktı.

"Yetmiş sekiz," dedi. "Ridge Caddesi ayrıca, Yol değil cadde."

Myron onun dediklerini tekrar etti. Onların Dominick Rochester da dahil üç kişi olduklarını söyledi.

"Silahın var mı?" diye sordu Win.

"Hayır."

Win ona öğüt vermeye kalkmadı ama Myron bunu istediğini biliyordu. "Diğer ikisi çok iyi ve sadist," dedi Win. "Ben oraya gelene kadar saklan."

"Hiçbir yere kıpırdamıyoruz," dedi Myron.

Tam o sırada arka kapı gürültüyle açıldı.

Myron döner dönmez Hippi Sanat Öğretmeni'nin içeri daldığını gördü.

"Kaçın!" diye bağırdı Myron, Bayan Seiden'a. Ama de-

diğini yaptı mı diye bakmadı. Sanat Öğretmeni dengesini kaybetmişti. Myron da onun üzerine atladı.

Ama Sanat Öğretmeni hızlıydı.

Myron'ın saldırısından kaçtı. Myron isabet ettiremeyeceğini anladı. Sol kolunu uzattı ve Sanat Öğretmeni'nin çenesini hedef aldı. Yumruğu Sanat'ın kafasına geldi ve atkuyruğu şiddetini azalttı. Sanat sinirlenmişti. Hızla dönerek Myron'ın kaburgasına sert bir yumruk attı.

Adam çok hızlıydı.

Her şey yine yavaşladı. Myron uzaktan gelen ayak seslerini duyabiliyordu. Bayan Seiden koşuyordu. Sanat Öğretmeni Myron'a gülümsedi, derin derin nefes alıyordu. O yumruğun hızı Myron'a muhtemelen ayakta durup karşılık veremeyeceğini düşündürdü. Myron iri olduğu için avantajlıydı. Bu da onu yere indirmek anlamına geliyordu.

Sanat Öğretmeni toparlanıp bir yumruk savurdu. Myron onun üzerine atıldı. Birinin üzerine atılırsanız, özellikle de iriyseniz, size sert şekilde vurması zordur. Myron Sanat Öğretmeni'nin tişörtünü omuzlarından kavradı. Sırayla kollarını kaldırarak onu döndürdü.

Myron sıçrayıp kolunu adamın burnuna çarptı. Myron doksan yedi kiloydu. Böyle bir cüsseniz varken kolunuzla bir adamın burnuna vurursanız, adamın burnu kuş yuvası gibi dağılır.

Ama yine, Sanat Öğretmeni çok iyiydi. Myron'ın ne yapmaya çalıştığını anladı. Hafifçe eğildi. Myron'ın kolu şimdi pembe çerçeveli gözlüklere gelecekti. Sanat Öğretmeni

gözlerini kapayarak hızla gözlüğü aşağı çekti. Aynı anda da dizini Myron'ın karnına götürdü. Myron kendini korumak için öne eğildi. Bu, vuruşunun vereceği gücün büyük bir kısmını yok edecekti.

Yere indiklerinde gözlük çerçevesi bükülmüştü ama vuruş çok güçlü olmamıştı. Sanat Öğretmeni artık iyice havaya girmişti. Ağırlığını tarttı. Myron eğildiği için dizi çok fazla baskı uygulamamıştı. Ama dizi hâlâ oradaydı. Bir de hızı.

Myron'ı başının üzerinden fırlattı. Myron olduğu yerde döndü. Bir saniyeden daha kısa sürede ikisi de yeniden ayaktaydı.

İki adam karşı karşıyaydı.

Kavgayla ilgili şunu hiç anlatmazlar: Neredeyse felç olacak kadar korkarsınız. İlk birkaç seferinde Myron bu baskının dizlerini neredeyse ayakta duramayacağını düşündürecek kadar titrettiğini hissetmişti, korkağın teki gibiydi. Hayatında bir ya da iki kez kavgaya karışmış, bir barın önünde sarhoşun tekiyle birbirine girmiş biri, bu diz titremesini hissedince kendinden utanır. Utanmamalıdır. Bu doğal bir biyolojik tepkidir. Herkes böyle hisseder.

Soru şu: Bununla nasıl baş edeceksiniz? Deneyimle öğrendiğiniz şey; bunu kontrol edebileceğiniz, hatta dizginleyebileceğinizdir. Nefes almanız gerekir. Sakinleşmeniz gerekir. Gerginken darbe alırsanız bu daha çok hasar bırakır.

Adam yamulan gözlüklerini fırlattı. Myron'ın gözünün içine baktı. Bu da oyunun bir parçasıydı. Ona bakıyordu. Adam çok iyiydi. Win de öyle demişti.

Ama Myron da öyleydi.

Bayan Seiden çığlık attı.

İki adam da sese dönmedi. Ama Myron onun yanına gitmesi gerektiğini biliyordu. Ona saldıracakmış gibi yaptı, Sanat da harekete geçti hemen ve bu sırada Myron sesin geldiği, evin ön tarafına doğru koştu.

Ön kapı açıktı. Bayan Seiden orada duruyordu. Yanında da parmaklarını onun koluna dolamış, arabadan inen diğer adam duruyordu. Bu adam Sanat'tan birkaç yaş daha büyüktü ve fular takıyordu. Fular, tekrar söyleyeceğim, eski *I Dream of Jeannie* dizisinden fırlamış Roger Haley gibiydi.

Vakit yoktu.

Sanat Öğretmeni arkasındaydı. Myron kenara çekilip sert bir sağ yumruk savurdu. Sanat Öğretmeni çömeldi ama Myron buna hazırlıklıydı. Yumruğu yarısında durdurup adamın boynuna yönlendirdi.

Myron onu kafasından tutmuştu.

Ama şimdi Fular, korkunç bir asi çığlığıyla Myron'ın üzerine atladı.

Myron diğerinin boynunu bırakmadan bir tekme savurdu. Fular tekmenin göğsüne inmesine izin verdi. Vücudunu gevşetip o hızla Myron'ın bacağına sarıldı.

Myron dengesini kaybetti.

Sanat Öğretmeni o sırada kendini kurtarmayı başardı. Myron'ın boğazına doğru bir bıçak savurdu. Myron eğilince darbe çenesine isabet etti. Dişleri takırdadı.

Fular Myron'ın bacağına sımsıkı sarıldı. Myron onu

uzaklaştırmaya çalıştı. Sanat Öğretmeni gülüyordu. Ön kapı yeniden açıldı. Myron Win olması için dua etti.

Değildi.

Gelen Dominick Rochester'dı. Nefes nefeseydi.

Myron, Bayan Seiden'ı uyarmak istedi ama tam o sırada öncekilere benzemeyen bir acı hissetti. Myron kan donduracak bir çığlık attı. Bacağına baktı. Fular başını öne eğmişti.

Myron'ın bacağını ısırıyordu.

Myron tekrar bağırdı, sesi Sanat Öğretmeni'nden gelen kahkaha ve tezahüratlara karıştı.

"Haydi, Jeb! Vuhuuu!"

Myron tekmelemeye devam etti, ama Fular daha da derinden ısırıyor ve bir Terrier'in yapacağı gibi bacağını bırakmıyordu.

Acı dayanılmazdı, tüm vücudunu sarıyordu.

Myron panikledi. Boştaki ayağının üzerine kalkmaya çalıştı. Fular da dişlerini iyice sıkıyordu. Myron daha sert tekmeledi ve sonunda adamın kafasına bir tekme atabildi. Çok sertti. Sonunda kendini kurtardığında eti iyice açılmıştı. Fular yere oturdu, ağzından bir şey sarkıyordu. Myron dehşet içinde bunun bacağından kopan bir et parçası olduğunu fark etti.

Sonra onun üzerine çullandılar. Üçü birden. Üst üste.

Myron başını eğdi ve iki yana sallanmaya başladı. Birinin çenesi eline geldi. Homurtu ve küfür duyuyordu. Biri onun midesine vurdu.

Bacağında yine dişleri hissetti, aynı noktada. Yarayı iyice açıyordu.

Win. Win nerede kalmıştı?

Tekrar toparlandı, ne yapacağını düşünürken yine o melodik sesi duydu. "Ah, Bay Bolitar…?"

Myron başını kaldırdı. Konuşan Sanat Öğretmeni'ydi. Elinde silah vardı. Diğer eliyle de Bayan Seiden'ı saçından tutuyordu.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Myron'ı ikinci kattaki büyük bir sedir dolaba götürdüler. Myron yerde yatıyordu. Ellerini arkasından bantlamışlar, bacaklarını da bağlamışlardı. Dominick Rochester elinde silahla onun üzerinde dikildi.

"Arkadaşın Win'i mi aradın?"

Myron, "Kimi?" diye sordu.

Rochester kaşlarını çattı. "Bizi aptal mı sanıyorsun?"

"Eğer Win'i tanıyorsan," dedi Myron, gözlerini ona dikerek, "ve neler yapabileceğini biliyorsan, o zaman cevabım evet. Sanırım çok aptalsınız."

Rochester onunla alay etti. "Göreceğiz," dedi.

Myron hızla durum değerlendirmesi yaptı. Pencere yoktu, tek giriş vardı. Onu bu yüzden oraya getirmişlerdi: Pencere yoktu. Böylelikle Win pencereden giremez ya da uzaktan saldıramazdı. Bunu fark etmişler, düşünmüşler ve bu sebeple onu bağlayıp buraya getirmişlerdi.

Bu hiç iyi olmamıştı.

Dominick Rochester silahlıydı. Sanat Öğretmeni de

öyle. Buraya ulaşmak neredeyse imkânsızdı. Ama Win'i tanıyordu. Myron'ın ona sadece zaman tanıması gerekiyordu.

Sağında, Fularlı Isırık hâlâ gülümsüyordu. Dişlerinde kan –Myron'ın kanı– vardı. Sanat Öğretmeni ise soldaydı.

Rochester, Myron'a yakından bakabilmek için öne eğildi. Hâlâ kolonya kokuyordu ve her zamankinden de kötüydü. "Sana ne istediğimi söyleyeceğim," dedi. "Sonra da seni Orville ve Jeb'le baş başa bırakacağım. Kaybolan kızla bir bağlantın olduğunu biliyorum. Onunla bir bağlantın varsa, benim Katie'mle de bir bağlantın vardır. Mantıklı, değil mi?"

"Bayan Seiden nerede?"

"Kimsenin ona zarar vermek gibi bir niyeti yok."

"Kızınla hiçbir ilgim yok," dedi Myron. "Ben sadece Aimee'yi bir yere bıraktım. Hepsi bu. Polis de söyleyecektir sana."

"Avukatını istemişsin."

"Ben avukat istemedim. Avukatım kendi geldi. Bütün sorulara cevap verdim. Onlara Aimee'nin beni arayıp onu almamı istediğini anlattım. Onu nereye bıraktığımı da gösterdim."

"Peki ya benim kızım?"

"Onu tanımıyorum. Hayatımda hiç görmedim."

Rochester, Orville ve Jeb'e baktı. Myron hangisinin hangisi olduğunu bilmiyordu. Bacağı ısırık yüzünden çok acıyordu.

Sanat Öğretmeni atkuyruğunu yeniden yapıp tokayla sımsıkı tutturdu. "Ben ona inanıyorum."

"Ama," diye ekledi Fularlı Isırık, "emin olmak zorundayız, *tengo que estar seguro*."

Sanat Öğretmeni kaşlarını çattı. "Bu kimdi?"

"Kylie Minogue."

"Vay, hiç anlamadım, dostum."

Rochester ayağa kalktı. "Siz işinizi yapın. Ben de alt kata göz kulak olayım."

"Bekle," dedi Myron. "Ben hiçbir şey bilmiyorum."

Rochester bir an ona baktı. "O benim kızım. Bu riski alamam. O yüzden burada olacak şey şu: İkizler senin üzerinde çalışacak. Ondan sonra da aynı hikâyeyi anlatmaya devam edersen, olayla bir ilgin olmadığını anlayacağım. Ama eğer varsa, belki çocuğumu kurtarabilirim. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Rochester kapıya yöneldi.

İkizler ona yaklaştı. Sanat Öğretmeni Myron'ı geri itti. Sonra da onun bacaklarının üstüne oturdu. Fular ise Myron'ın göğsüne oturdu. Aşağı bakıp dişlerini gösterdi. Myron yutkundu. Onu üzerinden atmaya çalıştı, ama elleri arkada bantlıyken bunu yapması imkânsızdı. Midesine korkudan kramplar giriyordu.

"Bekle," dedi Myron tekrar.

"Hayır," dedi Rochester. "Zaman kazanmaya çalışıyorsun. Şarkı söyleyeceksin, dans edeceksin, hikâyeler uyduracaksın..."

"Hayır, bu..."

"Bırak da bitireyim, olur mu? O benim kızım. Bunu anlamak zorundasın. Sana inanmam için sökülmen gerek. İkizler. Onlar bu işte gayet iyidir."

"Beni dinle, olur mu? Ben Aimee Biel'i bulmaya çalışıyorum..."

"Hayır..."

"...ve eğer onu bulabilirsem, kızını bulmak için de büyük bir şans doğmuş olacak. Sana söylüyorum. Bak, beni araştırdın, değil mi? Win'i de böyle öğrendin."

Rochester durup bekledi.

"Yaptığım işin bu olduğunu da duymuş olmalısın. Başı derde giren insanlara yardım ediyorum. O kızı bir yere bıraktım ve ortadan kayboldu. Onu bulmak kızın ailesine olan borcum."

Rochester İkizler'e baktı. Myron uzaktan bir araba teybi sesi duydu. Şarkı gelip gidiyordu. Çalan şarkı Starship'ten "We Built This City on Rock-n-Roll"du.

Myron'a göre dünyanın en kötü *ikinci* şarkısıydı.

Fularlı Isırık eşlik etmeye başladı, "*We built* este ciudad, we built este ciudad, we built este ciudad...*" Hippi Sanat Öğretmeni hâlâ Myron'ın bacağını tutarken kafasını sallamaya ve iş arkadaşına eşlik etmeye başladı.

"Sana gerçeği söylüyorum," dedi Myron.

"Her koşulda," dedi Rochester, "bana gerçeği söylüyor olsan da olmasan da İkizler burada. Onlar öğrenecek. Anlıyor musun? Onlara yalan söyleyemezsin. Senin biraz canını yaktıklarında, bize bilmek istediğimiz her şeyi anlatacaksın."

"Ama o zaman iş işten geçmiş olacak," dedi Myron.

"Uzun sürmez." Rochester, Sanat Öğretmeni'ne baktı.

Sanat Öğretmeni, "Yarım saat, en fazla bir saat," dedi.

"Ben bundan bahsetmiyorum. Çok yaralı olacağım. Bir işe yaramayacağım."

"Haklı," dedi Sanat Öğretmeni.

**İng. İnşa ettik. (e.n.)*

"İz bırakıyoruz," diye ekledi Fular, dişlerini göstererek.

Rochester bunu düşündü.

"Orville, eve gelmeden önce neredeydi demiştin?"

Sanat Öğretmeni –Orville– ona Randy Wolf'un adresini verdi ve ona restorandan bahsetti. Onu takip ediyorlardı ve Myron bunu fark etmemişti. Ya gerçekten çok iyilerdi ya da Myron fena halde paslanmıştı, belki ikisi de. Rochester Myron'a o iki yere neden gittiğini sordu.

"O evde kızın erkek arkadaşı oturuyor," dedi Myron. "Ama evde değildi."

"Olayla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Myron olumlu cevap vermesinin daha iyi olacağını biliyordu. "Durumu anlamak için Aimee'nin arkadaşlarıyla konuşuyorum. Erkek arkadaşından daha iyi kim bilebilir?"

"Peki ya restoran?"

"Bir kaynakla tanıştım. Ellerinde kızın ve Aimee'yle ilgili neler olduğunu bilmek istiyordum. İkisi arasında bir bağlantı bulmaya çalışıyorum."

"Şimdiye kadar ne öğrendin peki?"

"Yeni başlıyorum."

Rochester biraz daha düşündü. Sonra yavaşça başını iki yana salladı. "Benim duyduğum, Biel denen kızı gece ikide aldığın."

"Doğru."

"Gece ikide," diye tekrar etti.

"Beni aradı."

"Neden?" Yüzü kızarmıştı. "Liseli kızları almak hoşuna mı gidiyor?"

"Ondan değil."

"Sanırım bana masum bir şey olduğunu söyleyeceksin?"

"Öyleydi."

Myron onun öfkelenmeye başladığını görebiliyordu. Kendini kaybediyordu.

"O sapık Michael Jackson'ın davasını izlemiş miydin?"

Bu soru Myron'ın kafasını karıştırdı. "Biraz, sanırım."

"Küçük erkek çocuklarıyla yatıyordu, değil mi? Bunu kabul ediyor. Ama sonra da diyor ki, 'Ama bu masum bir şeydi.'"

Myron şimdi nereye varmaya çalıştığını anlamıştı.

"Şimdi de sen bana kalkmış, gece yarıları liseli kızları arabana aldığını söylüyorsun. Gecenin ikisinde. Ardından da 'Ama bu masum bir şeydi' diyorsun."

"Beni dinle..."

"Yok, yeterince dinledim."

Rochester başıyla İkizler'e devam etmelerini işaret etti.

Yeterince zaman geçmişti. Myron, Win'in eve girmiş olmasını umuyordu. Son bir hamle bekliyordu muhtemelen. Myron hareket edemiyordu, onun için başka bir şey denedi.

Myron hiçbir uyarı beklemeden bir çığlık attı.

Mümkün olduğunca gür ve uzun bir çığlıktı, sonrasında Sanat Öğretmeni Orville yumruğunu dişlerinin arasına soktu.

Ama çığlık beklenen etkiyi yaratmıştı. Bir an herkes ona döndü. Bir saniyeliğine. Daha fazla değil.

Bu yetmişti.

Rochester'ın boynuna bir kol dolandı ve alnına silahı dayadı. Rochester'ın yanında Win'in yüzü belirdi.

"Bir dahaki sefere," dedi Win burnunu buruşturarak, "lütfen kolonyanı Exxon benzin istasyonlarından almaktan kaçın."

İkizler şaşkına dönmüştü. Anında Myron'ın üzerinden indiler. Sanat Öğretmeni uzak köşeye çekildi. Fularlı Isırık Myron'ın arkasına geçip onu havaya kaldırarak kalkan gibi kullandı. Şimdi o da silahını çıkarmış, Myron'ın ensesine dayamıştı.

Ortam kilitlenmişti.

Win kolunu Rochester'ın boynunda tutuyordu. Soluk borusunu sıktı. Rochester'ın yüzü oksijen azaldıkça morarmaya başladı. Gözleri kaydı. Birkaç saniye sonra Win şaşırtıcı bir şey yaptı: Adamın boğazını bıraktı. Rochester öğürdü ve derin bir nefes aldı. Win adamı kendine siper ederek, silahı hâlâ kafasının arkasında tutup Sanat Öğretmeni'ne doğrulttu.

"O iğrenç kolonyanın kokusunu almasın diye hava kaynağını kesiyordum," dedi Win açıklama yaparak. "Çok merhametliyimdir."

İkizler ormanda üzerine bastıkları küçük ve sevimli bir şeymiş gibi Win'i inceliyordu. Ondan korkmuşa benzemiyorlardı. Win sahneye gelir gelmez, bu anı daha önce yaşamışlar gibi hareketlerini koordine ettiler.

"Böyle yavaş yavaş yaklaşıyorsun," dedi Sanat Öğretmeni Win'e gülümseyip. "Dostum, bu radikal bir hareketti."

"Olağanüstü," dedi Win. "Anladın mı?"

Kaşlarını çattı. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Çevik. Modaya uygun. Çiçek gücü."

Sanat Öğretmeni *Bu adama inanabiliyor musun?* dercesine Fularlı Isırık'a baktı.

"Ah adamım, dostum neyle uğraştığından haberin yok senin."

"Silahlarınızı indirin," dedi Win, "yoksa ikinizi de öldürürüm."

İkizler biraz daha güldü, hoşlarına gitmişti bu.

"Dostum, hesap yapmayı biliyor musun sen?"

Win boş gözlerle Sanat Öğretmeni'ne baktı. "Evet."

"Görüyorsun ya, iki silahımız var. Senin de bir."

Fularlı Isırık başını Myron'ın omzuna dayadı. "Sen," dedi Win'e, heyecanla dudaklarını yaladı. "Bizi tehdit edemezsin."

"Haklısın," dedi Win.

Bütün gözler Rochester'ın şakağına dayalı silahtaydı. Bu bir hataydı. Eski bir sihirbaz hilesi gibiydi bu. İkizler Win'in Rochester'ın boğazını neden bıraktığını hiç merak etmemişti. Ama cevap basitti:

Win –Rochester'ın vücudunu onların önünü kapatsın diye kullanarak– ikinci silahını hazır etsin diye.

Myron başını hafifçe sola kaydırdı. İkinci silahtan gelen, Rochester'ın sol kalçasında gizli duran silahtaki kurşun Fularlı Isırık'ın alnının tam ortasına isabet etti. Hemen öldü. Myron yanağına sıçrayan ıslaklığı hissetti.

Aynı anda Win, Rochester'ın kafasına dayalı duran ilk silahı da ateşledi. Kurşun Sanat Öğretmeni'nin boğazına isabet etti. Adam ellerini boğazına götürerek yere yığıldı. Ya ölmüştü

ya da kan kaybından ölecekti. Win işini şansa bırakmadı.

İkinci kurşunu da adamın iki gözünün arasına attı.

Win, Rochester'a döndü. "Nefes al, yoksa senin sonun da onlar gibi olacak."

Rochester inanılmaz şekilde sakindi. Win Myron'ın yanına eğilerek bantları sökmeye başladı. Fularlı Isırık'ın cansız bedenine baktı.

"İyi düşün," dedi Win cesede. Sonra Myron'a baktı. "Anladın mı? Isırırken iyi düşün."

"Şahane. Bayan Seiden nerede?"

"Güvende, evin dışında, ama ona bir açıklama borçlusun."

Myron bunu düşündü.

"Polisi aradın mı?" diye sordu Myron.

"Henüz değil. Bazı sorular sormak istersin diye."

Myron Rochester'a baktı.

"Onunla aşağıda konuş," dedi Win, Myron'a silah uzatarak. "Ben de arabayı garaja çekip temizliğe başlayayım.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Temizlik.

Myron'ın, açık açık konuşmamış olmalarına rağmen Win'in ne demek istediğiyle ilgili bazı fikirleri vardı. Win'in her yerde mülkleri, Sussex County, New Jersey'nin gözden uzak bölümlerinde geniş arazileri vardı. Mülk, üç hektardan fazlaydı. Çoğu da yerleşim olmayan ormanlardı. Eğer kime ait olduğunu bulmak için araştırırsanız, Cayman Adaları'nda bir holdinge ulaşırdınız. Hiçbir isim çıkmazdı.

Myron'ın bir zamanlar Win'in yaptıklarına canı sıkılıyordu. Tamamen ahlaklı davrandığı zamanlar da olmuştu. Eski dostuna hayatın kutsallığı ve kural tanımazlığın tehlikeleriyle ilgili uzun, karmaşık vaazlar vermişti. Win ona bakıp sadece üç kelime etmişti:

Biz veya onlar.

Win bu "açmaza" bir ya da ancak iki dakika daha katlanabilirdi. O ve İkizler durumu anlamalıydı. Siz giderseniz biz de gideriz, kimsenin canı yanmaz. Bunun gibi. Ama böyle olmadı.

İkizler daha Win'in sahneye girdiği andan itibaren ölmüştü.

En kötüsü de Myron'ın artık kendini bu konuda kötü hissetmemesiydi. Umursamıyordu. Bunu yeniden yapmaya, onları öldürmek normal bir şeymiş gibi gelmeye ve ölenlerin gözleri uykularını kaçırmamaya başladığında... Bunu yapmaya bir son vermesi gerektiğini biliyordu. İnsanları kurtarmak, iyiyle kötü arasındaki ince çizgide gidip gelmek insanın ruhundan çalıyordu.

Belki de çalmıyordu.

Belki o çizgide gidip gelmek –her iki tarafı da görmek– seni acı gerçekle yüz yüze getiriyordu. Gerçek şuydu: Bir milyon Sanat Öğretmeni Orville ve Fularlı Isırık Jeb, masum birinin, bir Brenda Slaughter'ın ya da bir Aimee Biel'in, bir Katie Rochester'ın, çok uzaklardaki asker oğlu Jeremy Downing'in hayatına değmez.

Bu şekilde hissetmek ahlakdışı görünebilir. Ama öyle. Bu düşünceyi savaşa da uyarladı. En şerefli anlarda, yüksek sesle konuşamadığı anlarda Myron, lanet bir çölde kaçmaya çalışan sivilleri pek önemsemedi. Demokrasileri var mı, yok mu, özgürlüğü tattılar mı, hayatları daha iyi olabilir miydi, umurunda olmadı. Onun umurunda olan Jeremy gibi çocuklardı. Gerektiğinde diğer tarafta yüzlercesi, binlercesi ölüyordu. Ama kimsenin kendi çocuğunu incitmesine izin vermezdi.

Myron Rochester'ın karşısına oturdu. "Az önce yalan söylemiyordum. Aimee Biel'i bulmaya çalışıyorum."

Rochester öylece baktı.

"İki kızın da aynı ATM'yi kullandığını biliyor muydun?"

Rochester başını salladı.

"Bunun bir sebebi olmalı. Bu bir tesadüf değil. Aimee' nin ailesi senin kızını tanımıyor. Aimee'nin de tanımadığını düşünüyorlar."

Rochester sonunda ağzını açtı. "Karıma ve çocuklarıma sordum," dedi, ses tonu yumuşaktı. "Hiçbiri Katie'nin Aimee'yi tanıdığını düşünmüyor."

"Ama ikisi de aynı okuldaydı," dedi Myron.

"Orası büyük bir okul."

"Bir bağlantı var. Olmalı. Onu gözden kaçırıyoruz. Senden ve ailenden istediğim, o bağlantıyı araştırmaya başlamanız. Katie'nin arkadaşlarına sorun. Eşyalarına bakın. Kızını Aimee'ye bağlayan bir şey var. Bunu bulunca çok yaklaşmış olacağız."

Rochester, "Beni öldürmeyeceksin," dedi.

"Hayır."

Gözleri üst kata gitti. "Adamın doğru olanı yaptı. Yani İkizler'i öldürmekten bahsediyorum. Eğer onları bıraksaydı, annene seni doğurduğu güne lanet edinceye dek işkence yaparlardı."

Myron yorum yapmamayı tercih etti.

"Onları tutmam aptallıktı," dedi Rochester. "Ama çaresizdim."

"Merhamet arıyorsan cehenneme git."

"Sadece anlamanı istiyorum."

"Anlamak istemiyorum," dedi Myron. "Aimee Biel'i bulmak istiyorum."

* * *

Myron acil servise gitti. Doktor bacağındaki ısırığa baktı ve başını iki yana salladı.

"Tanrım, sana köpekbalığı filan mı saldırdı?"

"Köpek," diye yalan söyledi Myron.

"Onu uyutmalısın."

Win lafa girdi. "Çoktan uyuttuk."

Doktor dikiş attı ve bandajladı. Çok acıyordu. Myron'a antibiyotik ve ağrı kesici verdi. Oradan çıktıklarında Win Myron'ın hâlâ silahı olup olmadığını kontrol etti. Vardı.

"Yanında kalmamı ister misin?" dedi Win.

"Ben iyiyim." Araba hızlanarak Livingston Caddesi'ne girdi. "O iki adamın icabına bakıldı mı?"

"Sonsuza dek."

Myron başını salladı. Win onun yüzüne baktı.

"Onlara İkizler diyorlar," dedi Win. "Fularlı ve yaşça daha büyük olan önce meme uçlarını koparıp atarmış. Böyle ısınıyorlarmış. Önce bir meme ucu, sonra diğeri."

"Anlıyorum."

"Aşırı tepki gösterme vaazı vermeyecek misin?"

Myron parmaklarını göğsüne götürdü. "Gerçekten meme uçlarımı seviyorum."

Win onu eve bıraktığında saat geç olmuştu. Myron ön kapının orada düşürdüğü ceptelefonunu buldu. Arayanlara baktı. Birkaç cevapsız çağrı vardı, çoğu da işle ilgiliydi. Esperanza Antigua'da balayında olduğu için bunlarla kendisinin ilgilenmesi gerekiyordu. Buna dertlenmek için artık çok geçti.

Ali de aramıştı.

Asırlar önce ona akşam geleceğini söylemişti. Gece uğrayıp "öğle arası seksi" yapacaklarına dair şakalaşmışlardı. Hey, bu gerçekten de bugün müydü?

Sabaha kadar beklemek konusunda kararsız kaldı ama Ali endişelenebilirdi. Ayrıca, onun sıcak sesini duymak *gerçekten* iyi olurdu, hem de çok iyi. Bu çılgın, yorucu, acılı günde buna ihtiyacı vardı. Kötüydü. Bacağı acıyordu.

Ali ilk çalışta cevap verdi. "Myron?"

"Hey, umarım seni uyandırmadım."

"Polisler buradaydı."

Sesinde hiçbir sıcaklık yoktu.

"Ne zaman?"

"Birkaç saat önce. Erin'le konuşmak istediler. Senin bodrumundayken kızların verdiği bir sözle ilgili."

Myron gözlerini kapadı. "Lanet olsun. Onun bu işe karışmasını hiç istememiştim."

"Senin anlattığının arkasında durdu bu arada."

"Çok üzgünüm."

"Claire'i aradım. Bana Aimee'den bahsetti. Ama anlamıyorum. Bu kızlara neden böyle bir söz verdirdin?"

"Beni aramalarını mı diyorsun?"

"Evet."

"Onların sarhoş birinin arabasına bindiklerinden bahsettiklerini duydum. Bunun bir daha olmasını istemedim."

"Ama neden sen?"

Ağzını açtı ama hiçbir şey diyemedi.

"Yani Erin'le daha o gün tanışmıştın. Onunla ilk kez konuştun o gün."

"Bunu planlamadım, Ali."

Bir sessizlik oldu. Myron bundan hoşlanmadı.

"Aramız iyi mi?" diye sordu.

"Bunun için biraz zamana ihtiyacım var," dedi.

Midesinin burkulduğunu hissetti.

"Myron?"

"Bu durumdaaaa," dedi kelimeyi uzatarak, "öğle arası seksi iptal edilmedi?"

"Şakanın sırası değil."

"Biliyorum."

"Aimee kayıp. Polis evime geldi ve kızıma sorular sordu. Bu senin için normal olabilir ama benim dünyam için değil. Seni suçlamıyorum, ama…"

"Ama?"

"Benim… benim zamana ihtiyacım var."

"Zamana ihtiyacın var," diye tekrar etti Myron. "Bu daha çok 'yalnız kalmaya ihtiyacım var' gibi geliyor kulağa."

"Yine şaka yapıyorsun."

"Hayır, Ali, yapmıyorum."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Aimee'nin kendini o çıkmaz sokağa bıraktırmasının bir sebebi olmalıydı.

Myron duş aldı ve eşofman giydi. Pantolonunda kan vardı. Kendi kanı. Aklına kan lekelerini çıkarmakla ilgili konuşulan çamaşır deterjanı reklamlarının geçtiği eski *Seinfield* bölümü geldi. Eğer kıyafetlerinizde kan lekesi varsa, muhtemelen en büyük derdiniz çamaşır olmazdı.

Ev sessizdi, alışıldık ev sesleri hariç. Çocukken, geceleri bu sesler onu korkuturdu. Şimdi ise ne ürkütüyor ne de rahatlatıyordu. Mutfakta yürürken zeminin çıkardığı yankıyı duyabiliyordu. Bu yankı sadece yalnızken duyuluyordu. Bunu düşündü. Claire'in insanların hayatlarına şiddet ve yıkım getirdiğiyle, hâlâ evlenmeyişiyle ilgili söyledikleri geldi aklına.

Boş evin mutfağında tek başına oturdu. Planladığı hayat bu değildi.

İnsanlar plan yapar, Tanrı gülermiş.

Başını iki yana salladı. Çok doğru bir sözdü.

Bu kadar yakınma yeter, diye düşündü Myron. "Planlar"

onun aklını başına getirdi. Şunu öğrenmeliydi: Aimee Biel ne planlıyordu?

O ATM'yi seçmesinin bir sebebi olmalıydı. O çıkmaz sokağı seçmesinin de bir sebebi olmalıydı.

Myron arabasına gidip Ridgewood'a doğru yol almaya başladığında neredeyse gece yarısı olmuştu. Artık yolu biliyordu. Çıkmaz sokağın sonuna park etti. Arabayı stop etti. Ev karanlıktı, tıpkı iki gece önceki gibi.

Tamam, şimdi ne olacaktı?

Myron olasılıkların üzerinden geçti. Birincisi, Aimee çıkmaz sokağın sonundaki o eve gerçekten de girdi. Kapıyı açan, beyzbol şapkalı, zayıf, sarışın kadın Loren Muse'a yalan söylemişti. Belki de kadının haberi yoktu. Belki Aimee onun oğluyla takılıyordu ya da kızı arkadaşıydı ve kadın bunu bilmiyordu.

Şüpheliydi.

Loren Muse aptal değildi. Kapıda yeterince uzun süre kalmıştı. Bunları değerlendirmiştir. Eğer bir şey varsa peşinden giderdi.

Onun için Myron bu ihtimali eledi.

Bu da bu evin bir yanıltma taktiği olduğu anlamına geliyordu.

Myron arabanın kapısını açarak aşağı indi. Sokak sessizdi. Çıkmaz sokağın sonunda bir hokey kalesi vardı. Muhtemelen çocuklu bir mahalleydi. Sadece sekiz ev vardı ve neredeyse hiç trafik yoktu. Çocuklar belli ki hâlâ sokakta oynuyordu. Myron evlerden birinin önünde eski bir basket po-

tası gördü. Muhtemelen buna da devam ediyorlardı. Çıkmaz sokak küçük bir oyun bahçesi gibiydi.

Köşeden bir araba döndü, tıpkı Aimee'yi bıraktığı akşam olduğu gibi.

Myron gözlerini kıstı. Saat gece yarısıydı. Sokakta sadece sekiz ev vardı, hepsinin ışıkları sönüktü, herkes gece halindeydi.

Araba onunkinin arkasına çekip park etti. Myron, Aimee'nin babası Erik Biel daha arabadan inmeden gümüş rengi Benz'i tanımıştı. Sokak loştu, ama Myron onun yüzündeki öfkeyi görebiliyordu. Bu onu sinir bozucu bir çocuk gibi gösteriyordu.

"Burada ne işin var?" diye bağırdı Erik.

"Seninle aynı şey için, sanırım."

Erik daha da yaklaştı. "Claire Aimee'yi neden buraya getirdiğinle ilgili hikâyeyi yutabilir, ama..."

"Ama ne, Erik?"

Hemen cevap vermedi. Üzerinde hâlâ takım elbise vardı, ama jilet gibi görünmüyordu. "Sadece onu bulmak istiyorum," dedi.

Myron hiçbir şey demedi, dilediği gibi konuşmasına izin verdi.

"Claire senin yardım edebileceğini düşünüyor. Bu tip işlerde iyi olduğunu söylüyor."

"Öyleyim."

"Claire'in parlak zırhlı şövalyesisin," dedi acı bir ses tonuyla. "Neden siz ikiniz beraber olmadınız, bilmiyorum."

"Ben biliyorum," dedi Myron. "Çünkü birbirimizi o şekilde sevmiyoruz. Aslında, Claire'i tanıdım tanıyalı, gerçekten sevdiği tek adam sen oldun."

Erik ayağını değiştirdi, sözler önemli değilmiş gibi davrandı. "Sokağa döndüğümde arabadan iniyordun. Ne yapacaktın?"

"Aimee'nin ayak izlerini takip edecektim. Gerçekten nereye gittiğine dair bir fikrimiz olabilir belki."

" 'Gerçekten nereye' derken?"

"Bu yeri seçmesinin bir sebebi var. Bu evi şaşırtmaca olarak seçti. Gideceği asıl yer burası değildi."

"Kaçtığını düşünüyorsun, değil mi?"

"Sıradan bir kaçırma olayı ya da ona benzer bir şey olmadığını düşünüyorum," dedi Myron. "Beni buraya özellikle getirdi. Soru, bunu neden yaptığı."

Erik başını salladı. Gözleri dolmuştu. "Ben de yanında gelsem sorun olur mu?"

Sorun olurdu ama Myron omuzlarını silkti ve eve yöneldi. Evdekiler uyanıp polisi arayabilirdi. Myron bu riski almaya razıydı. Kapıyı açtı. Aimee buradan girmişti. Onunla aynı şekilde döndü ve evin arkasına geçti. Yana açılan bir cam kapı vardı. Erik de yanında sessizce duruyordu.

Myron cam kapıyı açmayı denedi. Kilitliydi. Eğildi ve kapının altını kontrol etti. Pislik birikmişti. Kapının çerçevesinde de durum aynıydı.

Kapı bir süredir hiç açılmamıştı.

Erik, "Ne oldu?" diye fısıldadı.

Myron ona sessiz olmasını işaret etti. Perdeler sımsıkı kapalıydı. Myron ayağa kalkmadı ve ellerini gözlerine siper ederek camdan içeri baktı. Pek bir şey göremedi, ama sıradan bir oturma odası gibi görünüyordu. Bir genç odası değildi. Arka kapıya yöneldi. Orası mutfağa açılıyordu. Yine bir genç odası değildi.

Elbette ki Aimee yanlış söylemiş olabilirdi. Stacy'nin odasına gitmek için arka kapıdan girdiğini söylemek istemiş olabilirdi, yatak odası hemen orada olacak diye bir şey yoktu. Ama lanet olsun, Stacy burada bile oturmuyordu ki. Her iki koşulda da Aimee açıkça yalan söylemişti. Kapının açılmıyor olması ve yatak odasına gitmemesi de cabası. Bu sadece süstü.

Peki, o zaman nereye gitmişti?

Ellerini ve dizlerini yere koydu, kalem şeklindeki fenerini çıkarıp yere tuttu. Ayak izi bulmayı ümit ediyordu ama yakın zamanda hiç yağmur yağmamıştı. Yanağını çimlere koydu ve bir ezilme var mı diye baktı. Yine pek bir şey yoktu.

Erik de bakmaya başladı. El feneri yoktu. Bahçede neredeyse hiç ışık yoktu. Ama yine de baktı, Myron da ona engel olmadı.

Birkaç saniye sonra Myron ayağa kalktı. El fenerini aşağıda tuttu. Bahçe yaklaşık iki dönümdü, hatta belki daha bile fazla. Etrafı çitle çevrili bir havuz vardı. Kapı bir metre seksen santimetre yüksekliğindeydi ve kilitliydi. İmkânsız olmasa da zordu. Ama Myron Aimee'nin buraya yüzmeye gelmiş olabileceğinden şüphelendi.

Arka bahçe ormana karışmıştı. Myron ağaçların içine,

mülk sınırına kadar gitti. Ev ahşap çitle çevriliydi, ama ağaçlık alana gelince bu çitlerin yerini tel örgüler alıyordu. Daha ucuz ve daha az estetikti, ama orada otların ve ağaçların içinde kalınca ne önemi vardı?

Myron şimdi ne bulacağından oldukça emindi.

Kendi evinin yakınındaki Horowitz-Seiden sınırından pek de farklı değildi. Elini çitin altına götürdü ve çalılar boyunca takip etti. Erik de onu izledi. Myron Nike spor ayakkabı giymişti; Erik ise çorapsız, süet ayakkabı.

Myron'ın eli aşırı büyümüş bir çama denk geldi.

Bingo, yer burasıydı. Çitin bu kısmı açıktı. El fenerini tuttu. Paslı haline bakılırsa, burası en son yıllar önce açılmıştı. Myron çalıyı biraz kenara çekti ve üzerine bastı. Erik de aynı şekilde.

Kestirmeyi bulmak daha kolaydı. Beş altı metreden daha uzun değildi. Yıllar önce muhtemelen daha uzun bir patikaydı, ama görünüşe göre artık daha ince çalılar koruyordu orayı. Eğer toprağınız kullanılabilir durumdaysa, bırakın kullanılsın.

O ve Erik, başka bir çıkmaz sokaktaki iki arka bahçenin ortasına çıktılar.

"Sence Aimee buradan mı kaçtı?"

Myron başını salladı. "Bence öyle."

"Peki şimdi?"

"Bu sokakta kimlerin oturduğunu öğrenmeliyiz. Aimee'yle bir ilişkisi olup olmadığına bakarız."

"Ben polisi arayacağım," dedi Erik.

"Şansını deneyebilirsin; ilgilenebilirler de, ilgilenmeyebilirler de. Eğer tanıdığı biri burada oturuyorsa, bu kaçtığı ihtimalini kuvvetlendirir."

"Yine de deneyeceğim."

Myron başını salladı. Erik'in yerinde olsaydı o da aynı şeyi yapardı. Bahçeden geçip çıkmaz sokağa çıktılar. Myron bir cevap bulma umuduyla evleri inceledi.

"Myron?"

Erik'e döndü.

"Bence Aimee kaçtı," dedi. "Bence benim hatamdı."

Yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

"O değişmişti. Claire ve ben, ikimiz de bunu gördük. Randy'yle bir şeyler olmuştu. O çocuğu gerçekten seviyordum. Araları iyiydi. Onunla bu konuda konuşmaya çalıştım. Ama bana anlatmadı. Ben... kulağa çok aptalca gelecek. Randy'nin onu zorladığını düşündüm. Bilirsin. Cinsel anlamda."

Myron başını salladı.

"Ama hangi çağda yaşıyoruz ki? Zaten iki yıldır beraberler."

"O zaman konunun bu olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Hayır."

"O zaman ne?"

"Bilmiyorum." Sessizleşti.

"Senin hatan olduğunu söyledin."

Erik başını salladı.

"Aimee'yi buraya getirdiğimde," dedi Myron, "sana ve Claire'e hiçbir şey söylememem için bana yalvardı. İkinizle de arasının iyi olmadığını söyledi."

"Gizlice onu izliyordum," dedi Erik.

Bu doğrudan bir cevap değildi, ama Myron oralı olmadı. Erik bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Myron ona zaman tanıyacaktı.

"Ama Aimee... o bir genç kız. O yaşlarını hatırlıyor musun? Bir şeyleri nasıl gizleyeceğini öğrenirsin. O nedenle çok dikkatliydi. Benden daha deneyimliydi. Ona güvenmediğimden değil. Ama gözünün çocuğunun üzerinde olması bir ebeveynlik görevidir. Bunu bildikleri zaman da pek hoş olmuyor."

Karanlıkta durup evlere baktılar.

"Ama bilmediğin, sen onları gözetlerken, arada bir de onların seni gözetlediğidir. Belki yolunda gitmeyen bir şeylerden şüpheleniyorlar ve yardım etmek istiyorlar. Belki de çocuklar ebeveynlerine göz kulak oluyorlar."

"Aimee seni mi gözetledi?"

Başını salladı.

"O ne buldu, Erik?"

"Bir ilişkim olduğunu."

Erik bunu söylediği anda hissettiği rahatlamanın etkisiyle oracığa yığılacak gibi oldu. Myron bir an boş hissetti kendini, bomboş. Sonra da Claire'i, lisedeki halini, Bay Lampf'ın İngilizce dersinde tedirginlikle altdudağını yiyişini düşündü. İçini bir öfke kapladı.

"Claire biliyor mu?"

"Bilmiyorum. Biliyorsa da hiçbir şey söylemedi."

"Bu ilişki. Ciddi bir şey mi?"

"Evet."

"Aimee nasıl öğrendi?"

"Bilmiyorum. Kesin öğrenip öğrenmediğinden de emin değilim aslında."

"Aimee sana hiçbir şey söylemedi mi?"

"Hayır. Ama... dediğim gibi. Bir şeyler değişmişti. Onu yanağından öpmeye gidiyordum ve kendini çekiyordu. Hiç istemiyordu. Onu tiksindiriyormuşum gibi."

"Bu gençlerde normaldir."

Erik başını öne eğerek iki yana salladı.

"O zaman sen onu gözetlerken, e-postalarını kontrol etmeye çalışırken, aynı zamanda onun neyin peşinde..."

"Bilip bilmediğini öğrenmek istiyordum, evet."

Myron yine Claire'i düşündü, bu kez düğündeki halini, bu adamla yeni bir hayata başlayışını, Esperanza'nın cumartesi günkü gülüşü gibi gülümsemesini, ona hiç kanının ısınmamış olmasının şaşılacak bir durum olmamasını getirdi aklına.

Erik onun aklını okuyormuş gibi, "Hiç evlenmedin. Bilemezsin," dedi.

Myron onun burnuna bir yumruk atmak istedi. "Sen öyle diyorsan."

"Her şey bir anda olmuyor," dedi.

"A-ha."

"Elinden kayıp gitmeye başlıyor. Her şey. Bu herkesin başına geliyor. Giderek kopuyorsun. Önemsiyorsun ama farklı bir biçimde. İşin, ailen ve evin. İkiniz dışında her şey oluyor. Sonra bir gün uyanıyorsun ve o hissi geri istiyorsun.

Seksi bir kenara bırak. Tam olarak o da değil. Tutkuyu arıyorsun. Bunu sevdiğin kadından alamayacağını da biliyorsun."

"Erik?"

"Ne oldu?"

"Gerçekten bunu dinlemek istemiyorum."

Başını salladı. "Sen anlattığım tek kişisin."

"Evet, şanslı yıldızın altında doğmuş olmalıyım."

"Ben sadece... yani, buna..."

Myron elini kaldırdı. "Sen ve Claire beni ilgilendirmiyorsunuz. Ben Aimee'yi bulmak için buradayım, evlilik danışmanlığı yapmak için değil. Ama bir şeyi açıkça ifade edeyim ki, benim derdimin ne olduğunu bil. Eğer Claire'e zarar verirsen, ben..."

Durdu. Bu kadar ileri gitmek aptalca olacaktı.

"Ne yaparsın?"

"Hiçbir şey."

Erik az kalsın gülecekti. "Hâlâ onun parlak zırhlı şövalyesisin, ha Myron?"

Myron onu *gerçekten* de yumruklamak istiyordu. Onun yerine kafasını çevirerek, önünde iki araba duran sarı eve baktı. İşte o an gördü.

Myron donup kaldı.

"Ne oldu?" dedi Erik.

Hemen ona döndü. "Yardımın lazım."

Erik hazırdı. "Söyle."

Myron kendi kendine söylenerek patikaya geri döndü. Hâlâ paslıydı. Bu gösteriye hiç izin vermemeliydi. İhtiyacı

olan son şey Erik'in ukalalık taslamasıydı. Bu işi Erik olmadan halletmeliydi.

"Bilgisayarla aran iyi midir?"

Erik kaşlarını çattı. "Sanırım."

"İnternete bağlanmanı istiyorum. Bu sokaktaki her adresi arama motoruna yazmanı istiyorum. Burada oturanların listesine ihtiyacımız var. Hemen eve gidip bunu yapman gerekiyor."

"Şimdi bir şey yapamaz mıyız?" diye sordu Erik.

"Ne gibi?"

"Kapıları çalmak gibi."

"Ne diyeceğiz? Ne yapacağız?"

"Belki biri onu burada esir tutuyordur, bu blokta."

"Çok şüpheli. Öyle olsa bile, kapıları çalmak onları panikletecektir. Gecenin bu saatinde kapılarını çalınca polisi ararlar. Komşularını uyarırlar. Beni dinle, Erik. İlk önce ne gerekiyorsa onu yapalım. Bir sonuç çıkmayabilir. Aimee bu patikayı kullanmamış da olabilir."

"Kullandığını düşündüğünü söylemiştin."

"Düşünüyorum. Bu bir anlam ifade etmez. Ayrıca belki buradan sonra beş blok daha gitmiştir. Etrafta dolaşıp duramayız. Eğer yardım etmek istiyorsan eve git. O adreslere bak. Bana isimleri bul."

Şimdi patikadaydılar. Kapıdan çıkıp arabalarına döndüler.

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu Erik.

"Takip etmem gereken birkaç işim daha var."

Erik daha fazlasını sormak istedi ama Myron'ın ses tonu

ve beden dili buna engel oldu. "Araştırmayı bitirir bitirmez seni arayacağım," dedi Erik.

İkisi de arabalarına bindi. Myron, Erik'in gidişini izledi. Sonra da ceptelefonunu çıkarıp hızlı aramadan Win'i aradı.

"Konuş."

"Bir eve girmeni istiyorum."

"Güzel. Anlat bakalım."

"Aimee'yi bıraktığım yerde bir patika buldum. Başka bir çıkmaz sokağa çıkıyor."

"Aa. O zaman nereye gittiğine dair bir fikrimiz mi var?"

"Fernlake Çıkmazı, 16 numara."

"Çok kesin konuştun."

"Evin önünde bir araba var. Arka camda da bir çıkartma. Livingston Lisesi'ndeki öğretmen otoparkına ait."

"Yola çıkıyorum hemen."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Myron ve Win üç blok ötede, bir ilkokulun yanında buluştu. Burada park etmiş bir araba daha az şüphe çekerdi. Win siyah giymişti, bir de sarı saçlarını gizleyecek siyah bir bere takmıştı.

"Ben alarm sistemi görmedim," dedi Myron.

Win başını salladı. Alarmlar çok dert değildi. "Otuz dakika içinde gelirim."

Geldi de. Dakikti.

"Kız evde değil. Evde iki öğretmen yaşıyor. Adamın adı Harry Davis. Livingston Lisesi'nde İngilizce dersi veriyor. Karısı Lois. Gen Rock'ta bir ortaokulda öğretmenlik yapıyor. Fotoğraflardan anladığım kadarıyla üniversite çağında iki kızları var ve evde değillerdi."

"Bu bir tesadüf olamaz."

"İki arabaya da GPS izleyici taktım. Davis'in ayrıca sınav kâğıtları ve ders planlarıyla dolu eski bir çantası var. Bir tane de ona yerleştirdim. Sen eve git ve biraz uyu. O uya-

nıp harekete geçince ben sana haber veririm. Takip edeceğim. Gözümüz üzerinde olacak."

Myron yatağa uzandı. Uyku tutmayacağını düşündü ama uyudu. Alt kattan gelen metalik bir ses duyuncaya dek derin bir uyku çekti.

Babasının uykusu hep hafif olmuştur. Myron gençken gece uyanıp babasını uyandırmadan onların yatak odasının önünden geçmeye çalışırdı. Hiç başaramadı. Babası yavaşça da uyanmazdı. Sıçrayarak uyanırdı, sanki biri başından aşağı buzlu su dökmüş gibi.

Sesi duyunca ona da aynısı oldu. Yatakta sıçradı. Silahı komodinin üzerindeydi. Eline aldı. Ceptelefonu da oradaydı. Win'i aradı, açıp gizlice dinleyeceği hattı.

Myron olduğu yerde durup dinledi.

Ön kapı açıldı.

Gelen her kimse sessiz olmaya çalışıyordu. Myron yatak odasının duvarına yaslandı. Bekledi ve biraz daha dinledi. Gelen kişi ön kapıdan girdi. Tuhaftı. Kilit eskiydi. Sökülebilirdi. Ama bunu sessizce yapması –tek bir klik sesiyle– gelenin işinde iyi olduğunu gösteriyordu.

Bekledi.

Ayak sesleri.

Çok sessizdi. Myron sırtını duvara dayadı. Silahı sımsıkı

tutuyordu. Isırık yüzünden bacağı acıyordu. Başı dönüyordu. Odaklanmaya çalıştı.

Duracak en iyi yeri hesap etti. Kapının yanındaki duvara yaslandı; şimdi bulunduğu yerden daha rahat dinleyebiliyordu, ama filmlerde gördüklerine rağmen, biri odasına girerse burası ideal yer değildi. Her şeyden önce, bu adam iyiyse zaten ilk bakacağı yer orası olacaktı. İkincisi, eğer birden fazla kişilerse, kapının arkası gelenin üstüne atlamak için en kötü yerdi. Hemen saldırıp yerinizi belli ederdiniz. Önce ilk adamı haklamalı, ama bu sırada ikincinin sizi harcamasına izin vermemeliydiniz.

Myron banyo kapısına doğru ilerledi. Arkasında durdu, kapı neredeyse kapalıydı. Şahane bir açısı vardı. Gelenin girişini görebilirdi. Vurabilir ya da saldırabilirdi. Vurmaya kalkışsa, karşısındaki ona karşılık verse yahut geri çekilse fark etmezdi, tüm bu ihtimallere karşı yeri çok iyiydi.

Ayak sesleri yatak odası kapısında durdu.

Bekledi. Nefesini kulaklarında duyuyordu. Win bu sabır kısmında çok iyiydi. Bu asla Myron için geçerli olmamıştı. Kendini sakinleştirdi. Nefesini yavaşlattı. Gözleri kapı aralığındaydı.

Bir gölge gördü.

Myron silahını tam ortasına doğrulttu. Win doğrudan kafaya nişan alabilirdi, ama Myron göğsün tam ortasını hedef alıyordu, merhametli bir hedef.

Eve giren kişi içeri girip, ışığın altına geçince Myron ne-

redeyse çığlık atacaktı. Elinde silahıyla kapının ardından çıktı.

"Vay, vay," dedi eve giren kişi. "Yedi yıl sonra o elindeki silah mı, yoksa beni gördüğüne çok mu sevindin?"

Myron hareket etmedi.

Yedi yıl. Yedi yıl sonra. Saniyeler içinde o yedi yıl hiç yaşanmamış gibi oluverdi.

Jessica Culver, eski ruh eşi, geri dönmüştü.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Alt kata, mutfağa indiler.

Jessica buzdolabını açtı. "Çikolatalı içecek yok mu?"

Myron başını iki yana salladı. Çikolatalı Yoo-hoo onun sevdiği içecekti. Beraber yaşarlarken elinin altında bolca bulunurdu.

"Artık içmiyor musun?"

"Pek değil."

"Sanırım birileri her şeyin değiştiğini görmüş."

"İçeri nasıl girdin?" diye sordu.

"Olukta hâlâ anahtar bırakıyorsun. Tıpkı baban gibi. Bir keresinde kullanmıştık. Hatırlıyor musun?"

Hatırlıyordu. Kıkırdayarak gizlice bodruma girmişler, sevişmişlerdi.

Jessica ona gülümsedi. *Yıllar kendini gösteriyor,* diye düşündü. Göz kenarlarında artık daha çok çizgi vardı. Saçları daha kısa ve daha şekilliydi. Ama etkisi hâlâ aynıydı.

İnsanı dizlerinin üzerine çöktürecek kadar güzeldi.

Jessica, "Bana bakıyorsun," dedi.

Hiçbir şey demedi.

"Hâlâ bunu yapabildiğimi görmek güzel."

"Evet, Stone Norman şanslı bir adam."

"Doğru," dedi. "Göreceğini tahmin etmiştim."

Myron hiçbir şey demedi.

"Tanısan onu severdin," dedi.

"Aa, eminim."

"Herkes seviyor onu. Çok arkadaşı var."

"Ona Stoner mı diyorlar?"

"Sadece eski ahbapları."

"Tahmin etmeliydim."

Jessica biraz onu inceledi. Bakışları Myron'ın yüzünü kızarttı. "Berbat görünüyorsun, bu arada."

"Bugün biraz dayak yedim de."

"O zaman bazı şeyler hiç değişmiyor. Win nasıl?"

"Değişmeyen şeylerden bahsedip duruyor."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Böyle konuşup duracak mıyız," dedi Myron, "yoksa bana neden geldiğini söyleyecek misin?"

"Birkaç dakika daha konuşamaz mıyız?"

Myron *nasıl istersen* der gibi omuzlarını silkti.

"Annenler nasıl?" diye sordu.

"İyiler."

"Beni hiç sevmemişlerdi."

"Evet, sevdiklerini sanmıyorum."

"Ya Esperanza? Hâlâ bana Kaltaklar Kraliçesi diyor mu?"

"Yedi yıldır adını pek ağzına almadı."

Bu onu gülümsetti. "Sanki Voldemort'muşum gibi. Harry Potter serisindeki."

"Evet, adı anılmaması gerekensin."

Myron sandalyesinde yer değiştirdi. Birkaç saniyeliğine başını çevirdi. Korkunç güzeldi. Güneş tutulmasına bakmak gibiydi. Her birkaç saniyede bir başını çevirme ihtiyacı hissediyordu insan.

"Neden burada olduğumu biliyorsun," dedi.

"Stoner'la evlenmeden son bir kaçamak mı?"

"İster miydin?"

"Hayır."

"Yalancı."

Haklı olup olmadığını merak etti ama olgun davranacaktı. "Stoner ile 'boner'* sözcüğünün kafiyeli olduğunu fark etmiş miydin?"

"Adın Myron olup da," dedi Jessica, "başkalarının isimleriyle dalga geçmek."

"Bozuldun, biliyorum." Gözleri kıpkırmızıydı. "Sarhoş musun sen?"

"Çakırkeyif diyelim. Cesaretimi toplayacak kadar içtim."

"Evime girmek için mi?"

"Evet."

"Ne oldu, Jessica?"

"Sen ve ben," dedi. "asla gerçekten atlatamadık."

Bir şey demedi.

"Atlatmışız gibi yaptım, sen de atlatmışız gibi yaptın.

---

* *Büyük hata. (ç.n.)*

Ama ikimiz de bunu biliyoruz." Jessica yan döndü ve yutkundu. Myron onun boynuna baktı. Gözlerindeki acıyı görebiliyordu. "Evleneceğimi okuduğunda aklından ilk geçen ne oldu?"

"Sen ve Stoner için en iyisini diledim."

Bekledi.

"Ne düşündüğümü bilmiyorum," dedi.

"Canın yandı mı?"

"Ne dememi bekliyorsun, Jess? Uzun zaman birlikteydik. Elbette ki canımı yaktı."

"Sanki..." durup düşündü, "...seninle yedi yıldır görüşmüyor olmama rağmen, sanki birbirimize geri dönmemiz bir zaman meselesi gibiydi. Sanki bu da sürecin bir parçasıymış gibi. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Hiçbir şey demedi, ama içinde bir şeylerin parçalanmaya başladığını hissediyordu.

"Sonra bugün, ilanımın basılı halini görünce –benim yazdığım ilanın– şöyle dedim. 'Dur bir dakika, bu gerçek. Myron ve ben evlenmiyoruz.'" Başını iki yana salladı. "Doğru ifade edemiyorum."

"Bir şey söylemene gerek yok, Jessica."

"Bu mu?"

"Buraya geldin," dedi. "Bunlar sadece düğün öncesi tedirginlikler."

"Bana ukalalık etme."

"Ne dememi istiyorsun?"

"Bilmiyorum."

Bir süre öylece oturdular. Myron elini uzattı. O da tuttu.

İçine doğru bir şeylerin aktığını hissetti.

"Neden burada olduğunu biliyorum," dedi Myron. "Şaşırdığımı bile söyleyemeyeceğim."

"Aramızda hâlâ bir şeyler var, değil mi?"

"Bilmiyorum..."

"Sanki bir 'ama' duyuyorum."

"Ne yaşadıysak beraber yaşadık; aşk, ayrılıklar, benim sakatlığım, bütün o acı, beraber geçen onca zaman, seninle evlenmek isteyişim..."

"O kısmı ben anlatayım, olur mu?"

"Bekle. Sıralamış gidiyorum."

Jessica gülümsedi. "Üzgünüm."

"Onca şey yaşıyorsun, hayatlarınız birbirinin içine geçiyor. Sonra bir gün, son veriyorsun. Bıçak gibi kesip atıyorsun. Ama o kadar iç içe geçmişsiniz ki, her şey olduğu yerde kalıyor."

"Hayatlarımız birer ağ gibi birbirine sarmalanmıştı," dedi.

"Sarmalanmıştı," diye tekrar etti. "Kulağa çok değerli geliyor."

"Bir şekilde doğruydu da."

Başını salladı.

"O zaman ne yapıyoruz biz?"

"Hiçbir şey. Bu sadece hayatın bir parçası."

"Seninle neden evlenmediğimi biliyor musun?"

"Bunun konuyla ilgisi yok, Jess."

"Bence de yok. Sadece anlatmak istiyorum."

Myron onun elini bıraktı ve *güzel, devam et* der gibi bir el işareti yaptı.

"Çoğu insan anne ve babasının hayatlarından nefret eder. Asilik ederler. Ama sen tam da onlar gibi olmak istiyordun. Ev, çocuklar..."

"Sen de istemiyordun," diye sözünü kesti. "Bunu biliyoruz."

"Olay bu değil. O hayatı da isteyebilirdim."

"Sadece benimle değil."

"Öyle olmadığını biliyorsun. Ben sadece emin değildim..." Başını salladı. "Sen o hayatı istedin. Ben de o hayatı benden daha mı çok istediğinden emin olamadım."

"Bu," dedi Myron, "şimdiye dek duyduğum en saçma şey."

"Belki de öyle, ama böyle hissediyorum."

"Harika, seni yeterince sevmedim."

Ona baktı, başını iki yana salladı. "Hiçbir erkek beni senin sevdiğin kadar sevmedi."

Sessizlik oldu. Myron, *Stoner ne oldu,* ifadesi takındı.

"Dizini sakatladığında..."

"Yine başlama. Lütfen."

Jessica devam etti. "Dizini sakatladığında, değiştin. Bunu aşmak için çok uğraştın."

"Sen kendine acımayı seçerdin," dedi Myron.

"Bu daha fazla işe yarayabilirdi. Çünkü senin yaptığın korkup kaçmak oldu. Sahip olduğun her şeye öyle bir sarıldın ki, nefessiz kaldın. Birdenbire ölümlü oldun. Başka bir şeyi daha kaybetmek istemedin ve birdenbire..."

"Hepsi harika, Jess. Hey, unutuyordum. Duke'te psiko-

lojiye giriş dersini kimden almıştın sen? Her kimse seninle gurur duymalı."

Jessica başını iki yana salladı.

"Ne oldu?" dedi Myron.

"Hâlâ evli değilsin, değil mi Myron?"

"Tıpkı," dedi, "senin gibi."

"Tuşe. Peki, şu son yedi yılda ciddi bir ilişki yaşadın mı?"

Omuzlarını silkti. "Şu an yaşıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Ne oldu, çok mu şaşırdın?"

"Hayır, ama bir düşün. Bay Adanmış, Bay Uzun İlişki Adamı, başka birini bulman neden bu kadar uzun sürüyor?"

"Sakın söyleme." Bir elini kaldırdı. "Beni diğer kadınlar için mi hazırladın?"

"Bu anlaşılabilir bir durum," diye kaşını kaldırdı Jessica. "Ama hayır, hiç sanmıyorum."

"Kulaklarımı açtım, seni dinliyorum. Neden? Neden şimdiye kadar mutlu bir evliliğim olmadı?"

Jessica omuzlarını silkti. "Hâlâ üzerinde düşünüyorum."

"Düşünme. Artık seni ilgilendirmiyor."

Yine omuzlarını silkti.

İkisi de oturmaya devam etti. Bunları konuşurken bu kadar rahat olması çok komikti.

"Arkadaşım Claire'i hatırlıyor musun?" dedi Myron.

"Şu şekilci adamla evlenen, değil mi? Düğünlerine gitmiştik."

"Erik." Tüm bunlardan bahsetmek istemedi, onun için

başka bir yerden girdi. "Bu akşam bana Claire'le aralarında sorunlar oluğundan bahsetti. Bunun kaçınılmaz olduğunu, er ya da geç ışığın söndüğünü ve her şeyin solduğunu, ilişkinin başka bir şeye dönüştüğünü anlattı. Tutkuyu özlediğini söyledi."

"Başkalarıyla mı takılıyor?" diye sordu Jessica.

"Neden sordun?"

"Yaptıklarına kılıf bulmaya çalışıyor gibi geldi."

"Yani sen bu solup gitme hikâyesine inanmıyor musun?"

"Elbette ki bir şeyler vardır. Tutku hep aynı ateşle kalmaz."

Myron bunu düşündü. "Bizde kalmıştı."

"Evet," dedi.

"Solmamıştı."

"Hiç. Ama gençtik. Belki de sonunda bunun için ayrıldık."

Bunu düşündü. Onun elini tekrar tuttu. Bir elektrik hissediyordu. Sonra Jessica ona baktı. *O bakış*, daha açık ifade etmek gerekirse. Myron donup kaldı.

A-ha.

"Sen ve şu yeni kadın," dedi Jessica. "Aranızdaki ilişki özel mi?"

"Sen ve Stoner-Boner," diye karşılık verdi. "Aranızdaki ilişki özel mi?"

"Belden aşağı vuruyorsun. Ama konu Stone değil. Senin yeni kadının da değil. Biziz."

"Ne düşünüyorsun, hızlı bir seksin olayları aydınlatacağını mı?"

"Kadınlar konusunda hâlâ kelimelerin ustası olduğunu görüyorum."

"Kelime ustasından bir kelime daha: hayır."

Jessica bluzunun en üst düğmesiyle oynadı. Myron ağzının kuruduğunu hissetti. Ama Jessica durdu.

"Haklısın," dedi.

Daha ileri gitmediğine pişman olup olmayacağını merak etti. Eğer gitseydi, o zaman ne yapacağını da merak etti.

Sonra konuşmaya başladılar, geçen yılları telafi ettiler. Myron ona Jeremy'den, okyanus aşırı görevinden bahsetti. Jessica da kitaplarından, ailesinden, Batı Sahili'nde çalışarak geçirdiği zamanlardan. Stoner'ı anlatmadı. Myron da Ali'yi.

Sabah oldu. Hâlâ mutfaktaydılar. Saatlerdir konuşuyorlardı, ama zamanın nasıl geçtiğini hiç anlamadılar. Çok iyi gelmişti. Saat yedide telefon çaldı. Myron açtı.

Win, "En sevdiğimiz öğretmenimiz işe gidiyor," dedi.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Myron ve Jessica sarılıp vedalaştı. Uzun bir sarılma oldu. Myron Jessica'nın saçının kokusunu alabiliyordu. Şampuanın adını hatırlamıyordu ama içinde leylak ve yabani çiçek kokusu vardı, beraberlerken de bunu kullanıyordu.

Myron Claire'i aradı. "Sana hızlıca bir şey soracağım," dedi.

"Erik akşam seni gördüğünü söyledi."

"Evet."

"Bütün gece bilgisayar başındaydı."

"Güzel. Bak, Harry Davis adında bir öğretmen tanıyor musun?"

"Kesinlikle. Aimee geçen yıl ondan İngilizce dersi aldı. Aynı zamanda şimdi de rehberlik uzmanı, sanırım."

"Onu sever miydi?"

"Çok. Neden sordun? Bu olayla bir ilgisi mi var?"

"Yardım etmek istediğini biliyorum, Claire. Erik'in de yardım etmek istediğini biliyorum. Ama bana bu konuda güvenmek zorundasın, tamam mı?"

"Sana güveniyorum."

"Erik sana bulduğumuz kestirme yoldan bahsetti mi?"

"Evet."

"Harry Davis yolun diğer tarafında oturuyor."

"Aman Tanrım."

"Aimee onun evinde filan değil. Kontrol ettik."

"Kontrol ettik de ne demek? Nasıl kontrol ettiniz?"

"Lütfen, Claire, sadece beni dinle. İş üzerindeyim ve bunu işime karışılmadan yapmam gerek. Erik'i benden uzak tut, olur mu? Ona internetten bütün civar sokakları araştırmasını istediğimi söyle. O bölgede dolaşmasını, ama çıkmaz sokağa girmemesini söyle. Daha da iyisi, ona Dominick Rochester'ı aramasını söyle, Katie'nin babası."

"O bizi aradı."

"Dominick Rochester mı?"

"Evet."

"Ne zaman?"

"Dün gece. Seninle görüştüğünü söyledi."

Görüşmek, diye düşündü Myron. Güzel tanım.

"Bu sabah buluşacağız, Rochester'lar ve biz. Katie ve Aimee arasında bir bağ olup olmadığına bakacağız."

"Güzel. Bu işe yarayacaktır. Dinle, kapatmam gerek."

"Arayacak mısın?"

"Bir şey öğrenir öğrenmez."

Myron ağlama sesi duydu.

"Claire?"

"İki gün oldu, Myron."

"Biliyorum. Takipteyim. Polise de biraz daha baskı yapabilirsin. Kırk sekiz saatlik süreyi aştık çünkü."

"Tamam."

Güçlü ol gibi bir şey demek istedi, ama çok aptalca geldiği için vazgeçti. Veda edip kapattı. Sonra da Win'i aradı.

"Konuş," dedi Win.

"Telefona hâlâ bu şekilde cevap verdiğine inanamıyorum. 'Konuş.'"

Sessizlik oldu.

"Harry Davis hâlâ okula doğru mu gidiyor?"

"Evet."

"Yoldayım."

Livingston Lisesi onun mezun olduğu okuldu. Myron arabayı çalıştırdı. Toplam yol üç kilometre kadardı ama peşine takılan her kimse, ya bu işte çok iyi değildi ya da umursamıyordu. Belki de İkizler'le yaşadığı olaydan sonra Myron çok ihtiyatlı olmuştu. Her iki koşulda da, ilk dönüşünden beri peşinde gri bir Chevy ya da Caprice vardı.

Win'i aradı ve o meşhur, "Konuş," lafını duydu.

"Takip ediliyorum," dedi Myron.

"Yine mi Rochester?"

"Olabilir."

"Model ve plaka?"

Myron ona verdi.

Win, "Hâlâ 280. Yol'dayız, onun için biraz oyalan. Onları Mount Pleasant Caddesi'ne çek. Ben arkalarına geçeceğim, kavşakta buluşuruz," dedi.

Myron Win'in söylediğini yaptı. Harrison İlkokulu'nun oradan U dönüşü yaptı. Peşinden giden Chevy düz devam etti. Myron Livingston Caddesi'ne diğer taraftan girdi. Bir sonraki trafik ışıklarına vardığında, gri Chevy hemen arkasındaydı.

Myron okulun önündeki büyük kavşaktan döndü, park etti ve arabadan indi. Etrafta hiç dükkân yoktu ama burası Livingston'ın kalbiydi. Polis karakolu, mahkeme binası, şehir kütüphanesi ve şehrin büyük tacı Livingston Lisesi oradaydı.

Kavşakta erkenciler koşuyor ve yürüyüş yapıyordu. Çoğu ileri yaşlardaydı ve yavaş hareket ediyordu. Ama hepsi değil. Dört kişiden oluşan, sıkı vücutlu, seksi ve muhtemelen yirmilerinde olan bir grup kadın ona doğru koşuyordu.

Myron onlara gülümsedi ve kaşını kaldırdı. "Selam, hanımlar," dedi yanından geçerlerken.

İki tanesi gülümsedi. Diğer ikisi ise sanki az önce pantolonuna kaka yaptığı anons edilmiş gibi baktı.

Win yanında belirdi. "Onlara ful voltaj mı gülümsedin?"

"Seksen doksan vat diyelim."

Win bir şey demeden önce genç kadınlara baktı. "Lezbiyenler."

"Öyle olmalı."

"Burada çok var, değil mi?"

Myron kafasından hesap yaptı. Myron muhtemelen onlardan on beş, yirmi yaş daha büyüktü. İş genç kızlara gelince, bunu hissetmeyi hiç istemezsiniz.

"Peşinden gelen araba," dedi Win gözlerini genç koşuculardan ayırmadan, "logosuz bir polis arabası ve içinde de

üniformalı iki polis var. Kütüphanenin otoparkına park ettiler ve şu an teleobjektifle bizi izliyorlar."

"Yani şu an fotoğraflarımızı mı çekiyorlar?"

"Olabilir," dedi Win.

"Saçım nasıl?"

Win eliyle *eh* der gibi bir hareket yaptı.

Myron bunun ne anlama geldiğini düşündü. "Muhtemelen hâlâ şüpheli olduğumu düşünüyorlar."

"Ben olsam ben de görürdüm," dedi Win. Elinde avuçiçi bilgisayara benzeyen bir şey vardı. Arabanın GPS'ni izliyordu. "En sevdiğimiz öğretmenimiz her an burada olabilir."

Öğretmen otoparkı okulun batısındaydı. Myron ve Win oraya doğru yürüdü. Onunla ders başlamadan, dışarıda konuşmanın daha iyi olacağına karar verdiler.

Oraya giderlerken Myron, "Gecenin üçünde bil bakalım evime kim geldi?" dedi.

"Wink Matindale?"

"Hayır."

"O adamı severim."

"Kim sevmez? Jessica."

"Biliyorum."

"Nasıl..." Sonra hatırladı. Kapıdaki klik sesini duyunca Win'i aramıştı. Mutfağa inerlerken telefonu kapatmıştı.

Win, "Onu becerdin mi?" diye sordu.

"Evet. Defalarca. Ama son yedi yılda değil."

"Güzel cevaptı. Söylesene, eski günlerin hatırına kırıştırmaya mı gelmiş?"

"Kırıştırmak mı?"

"Anglo köklerim. Ee?"

"Bir beyefendi öpüştüğünü asla söylemez. Ama evet."

"Ret mi ettin?"

"Temiz kaldım."

"Şu asaletin," dedi Win. "Duyan hayran olur."

"Ama sen değil."

"Hayır, bana sorarsan –dikkatle dinle, büyük laf edeceğim– gerçekten, gerçekten çok moronca."

"Başka biriyle birlikteyim."

"Anladım. O zaman sen ve Bayan Altı Nokta Sekiz sadece birbirinizle kırıştırmaya mı söz verdiniz?"

"Öyle değil. Birine kalkıp, 'Hey, artık başkalarıyla yatmayalım,' diyemezsin."

"O zaman söz filan vermedin?"

"Hayır."

Win iki elini de kaldırdı, kendini tamamen kaybetmişti. "O zaman anlamıyorum. Jessica uyuşturucu filan mı almıştı?"

Win işte. "Unut gitsin."

"Anlaşıldı."

"Onunla yatmak işleri daha da karmaşık hale getirmekten başka bir işe yaramaz, tamam mı?"

Win öylece baktı.

"Ne?"

"Adeta koca bir kızsın," dedi Win.

Biraz daha yürüdüler.

Win, "Hâlâ bana ihtiyacın var mı?" dedi.

"Sanmıyorum."

"O zaman ofiste olacağım. Bir sorun olursa, tuşa basıver."

Win yanından ayrılırken Myron başını salladı. Harry Davis arabasından indi. Otoparkta grup grup insan vardı. Myron başını iki yana salladı. Hiçbir şey değişmemişti. Gotikler hâlâ sadece siyah giyiyor ve gümüş çiviler takıyordu. Zekiler ağır sırt çantaları taşıyor, bir eczane zincirinin müdür yardımcıları gibi yüzde yüz polyester, düğmeli kısa kollu gömlekler giyiyordu. En çok alanı kaplayan sporculardı, arabaların kaputlarında oturuyor ve hava çok sıcak olmasına rağmen deri ceketler giyiyorlardı.

Harry Davis ağır ağır yürüyordu ve yüzünde sevilen gülümsemesi vardı. Ortalama bir görünüşü vardı ve tam bir lise öğretmeni gibi giyinmişti, yani kötüydü. Bütün gruplar ona selam verdi, bunun bir anlamı vardı. Önce zekiler onunla el sıkışıp, "Selam, Bay D.!" dedi.

Bay D.?

Myron durdu. Aimee'nin yıllığını ve en sevdiği öğretmenlerini düşündü: Bayan Korty...

...ve Bay D.

Davis yürümeye devam etti. Sırada gotikler vardı. Ona hafifçe başlarını salladılar, bu şekilde yeterince havalıydılar. Sporcuların yanına geldiğinde de, "Yo, Bay D!" diyerek çak yaptılar.

Harry Davis durdu ve onlardan biriyle konuşmaya başladı. İkisi gruptan birkaç adım uzaklaştılar. Çocuğun üzerinde okul takımının ceketi vardı, sırtında bir futbol topu ve

manşetlerinde de *oyun kurucu* anlamına gelen OB kısaltması vardı. Çocukların bir kısmı ona seslendi. "Hey, Farm," diye bağırdılar. Ama oyun kurucu öğretmeni dinliyordu. Myron daha yakından görmek için ilerledi.

"Peki, merhaba," dedi Myron kendi kendine.

Harry Davis'le konuşan çocuk –Myron artık gayet net görebiliyordu, cücük sakalını, Rastafaryan saçlarını– Randy Wolf'tan başkası değildi.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Myron bir sonraki adımını düşündü, konuşmalarına izin mi verseydi, yoksa karşılarına mı çıksaydı? Saatine baktı. Zil çalmak üzereydi. Harry Davis de Randy Wolf da içeri girecekti ve bugün bir daha onları görme şansı olmayacaktı.

Gösteri zamanı.

Myron onlara on adım mesafeye geldiğinde, Randy onu fark etti. Çocuğun gözleri onu tanıdığını belli edercesine büyüdü. Randy, Harry Davis'in yanından ayrıldı. Davis ne olduğunu görmek için döndü.

Myron el salladı. "Selam, beyler."

İkisi de farların önünde kalmış gibi dondu.

"Babam seninle konuşmamamı söyledi," dedi Randy.

"Ama baban beni pek tanımıyor. Çok tatlıyımdır." Myron şaşkın öğretmene el salladı. "Merhaba, Bay D."

Neredeyse onları kıstırmıştı ki arkasından bir ses duydu.

"Bu kadar yeter."

Myron arkasını döndü. Önlerinde üniformalı iki polis duruyordu. Biri uzun ve sıskaydı. Diğeri ise kısa boylu, uzun,

koyu renkli, kıvırcık saçlı, çalı gibi bıyıkları olan bir adamdı. Kısa olan VH1 kanalının 80'ler özel yayınından fırlamış gibi duruyordu.

Uzun olan, "Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" dedi.

"Burası kamusal alan. İçeri giriyorum."

"Bana küstahlık mı yapıyorsun sen?"

"Küstahlık yaptığımı mı düşünüyorsun?"

"Sana tekrar soracağım, akıllı çocuk. Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Sınıfa," dedi Myron. "Geometri sınavım var."

Uzun olan kısa olana baktı. Randy Wolf ve Harry Davis tek kelime etmeden izliyordu. Öğrencilerin bir kısmı fark edip toplanmaya başladı. Zil çaldı. Uzun boylu memur, "Tamam, izleyecek bir şey yok burada. Dağılın, sınıflarınıza gidin," dedi.

Myron, Wolf ve Davis'i gösterdi. "Onlarla konuşmam gerek."

Uzun boylu memur onu duymazdan geldi. "Sınıfa girin." Sonra Randy'ye bakarak, "Hepiniz," diye ekledi.

Kalabalık seyreldi ve sonra yok oldu. Randy Wolf ve Harry Davis de gitmişti. Myron iki memurla yalnız kalmıştı.

Uzun olan Myron'a yaklaştı. Aynı boydaydılar ama Myron ondan on, on beş kilo daha fazlaydı. "Bu okuldan uzak dur," dedi yavaşça. "Onlarla konuşma. Soru sorma."

Myron düşündü. *Soru sorma mı*? Bir şüpheliye böyle bir şey denmez. "Kime soru sormayayım?"

"Kimseye hiçbir şey sorma."

"Bu çok tuhaf."

"Daha mı net konuşmamı istersin?"

"İyi olur, evet."

"Yine mi küstahlaşıyorsun?"

"Sadece açıklama istiyorum."

"Hey, tuvalet kâğıdı." Konuşan VH1 80'ler kuşağından fırlayan kısa boylu polisti. Copunu çıkarıp eline aldı. "Bu açıklama yeterli mi?"

İki polis de Myron'a gülümsedi.

"Sorun ne?" Fırça bıyıklı kısa boylu polis, copu avucuna vuruyordu. "Dilini mi yuttun?"

Myron önce uzun boylu polise, sonra da bıyıklı kısa olana baktı. Ardından şöyle dedi: "Darryl Hall aradı. Buluşma turu hâlâ geçerli mi diye soruyor."

Bu cümle gülümsemeleri bir anda yok etti.

Uzun boylu memur, "Ellerini arkana koy," dedi.

"Ne yani, bana John Oates'e benzemediğini mi söyleyeceksiniz?"

"Ellerini arkana koy!"

"Hall ve Oates* *Sarah Smile*? *She's Gone?*"

"Hemen!"

"Bu bir aşağılama değil. Çoğu kadın John Oates'e bayılır, eminim."

"Arkanı dön hemen!"

"Neden?"

"Seni kelepçeleyeceğim. Tutukluyoruz."

"Hangi suçtan?"

---

* *Daryl Hall ve John Oates'ın 1972 yılında kuruduğu iki kişilik grup. (ç.n.)*

"Müessir fiil."

"Kime karşı?"

"Jake Wolf. Bize onun mülküne izinsiz girip ona saldırdığını söyledi."

Bingo.

Polisle uğraşmak işe yaramıştı. Şimdi bu adamların neden peşinde olduklarını biliyordu. Aimee'nin ortadan kaybolmasıyla ilgili değildi. Onları buraya getiren Koca Jake Wolf'un baskısıydı.

Elbette ki plan kusursuz işlememişti. Şu an onu tutukluyorlardı.

John Oates'e benzeyen polis kelepçeleri taktı ve özellikle derisini sıkıştırdı. Myron uzun boylu olana baktı. Şimdi biraz gergin görünüyordu, gözleri sağa sola kayıyordu. Myron bunun iyi bir şey olduğunu düşündü.

Kısa boylu olan kelepçesinden tutup, evden çıktığından beri onu takip eden aynı gri Chevy'e yönlendirdi. Myron'ı arka koltuğa itti, kafasını kapıya çarptırmak istedi ama Myron buna hazırdı ve eğildi. Ön koltukta, Myron Win'in bahsettiği teleobjektifli fotoğraf makinesini gördü.

Hmm. Fotoğraf çeken, onu evden beri takip eden, Randy'yle konuşmasını engelleyen, onu kelepçeleyen iki polis... Koca Jake nüfuzlu olmalıydı.

Uzun boylu olan geride kaldı ve sonra yetişti. Bu ona biraz hızlı gelmişti. Myron buna oynayabileceğini düşündü. Çalı bıyıklı, kısa boylu ve koyu, kıvırcık saçlı olan Myron'ın yanına oturdu ve sırıttı.

"*Rich Girl*'ü gerçekten severdim," dedi Myron ona. "Ama *Private Eyes,* yani, o şarkının nesi var? 'Özel dedektifler seni izliyor.' Yani, bütün gözler seni izlemiyor mu? Halk, özel, her neyse?"

Kısa boylu memurun sigortaları tahmin ettiğinden daha çabuk atmıştı. Myron'ın karnına bir yumruk savurdu. Myron yine hazırlıklıydı. Bu onun yıllar içinde yumruk yemek konusunda aldığı derslerden biriydi. Eğer biriyle fiziksel münasebete gireceksen, bu hayati önem taşıyordu. Gerçek bir kavgada, ne kadar iyi olursan ol illa dayak yersin. Psikolojik olarak nasıl tepki verdiğin kavganın sonucunu belirler. Eğer ne bekleyeceğinizi bilmiyorsanız, kendinizi korursunuz. Aşırı savunmaya geçersiniz. Korkunun sizi ele geçirmesine izin verirsiniz.

Eğer kafa atılırsa, açıları kullanmanız gerekir. Yumruğu öylece alamazsınız, hele de burnunuza. Hafifçe kafanızı kaydırmanız bile işe yarar. Dört parmak kemiğinin isabet etmesindense, belki iki ya da üç tanesi denk gelir. Bu da çok şeyi değiştirir. Aynı zamanda vücudunuzu da rahatlatmalısınız, kendinizi bırakmalısınız. Saldırıdan kaçmalı, tam anlamıyla yumruktan kaçmalısınız. Darbe karnınıza geliyorsa, özellikle de elleriniz arkanızdan kelepçeliyse, karın kaslarınızı sıkmanız ve doğrudan gelmesin diye öne eğilmeniz gerekir. Myron'ın yaptığı da buydu.

Yumruk o kadar acıtmadı. Ama Myron, uzun boylu olanın gerginliğini fark ettiğinden, De Niro'yu kıskandıracak bir performans ortaya koydu.

"Aarrrgggggghhh!"

"Lanet olsun, Joe," dedi uzun boylu olan, "ne yapıyorsun sen?"

"Benimle dalga geçiyordu!"

Myron öne eğik durdu ve nefessiz kalmış gibi yaptı. Öğürdü ve kontrolsüz öksürdü.

"Onu darp ediyorsun, Joe!"

"Sadece bir yumruk attım. İyileşir."

Myron biraz daha öksürdü. Nefes alamıyormuş gibi yaptı. Vücudu kasılıyor gibi rol kesti. Gözlerini kaydırdı ve sudan çıkmış balık gibi çırpınmaya başladı.

"Sakin ol, lanet olsun!"

Myron dilini dışarı çıkararak nefes almaya çalıştı. Bir yerlerde bir cast ajansı Scorsese'yi arıyor olmalıydı.

"Boğuluyor!"

"İlaç!" dedi Myron.

"Ne?"

"Nefes alamıyorum!"

"Lanet olsun, kelepçelerini çıkar!"

"Nefes alamıyorum!" dedi Myron vücudunu titreterek. "Kalp ilacı! Arabamda!"

Uzun olan kapıyı açtı. Ortağından anahtarı alıp kelepçeleri açtı. Myron kasılmalara ve gözlerini kaydırmaya devam etti.

"Hava!"

Uzun olanın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Myron ne düşündüğünü görebiliyordu: Olaylar kontrolden çıkıyordu. Her şey kontrolden çıkıyordu.

"Hava!"

Uzun olan kenara çekildi. Myron arabadan aşağı yuvarlandı. Ayağa kalkıp arabasını gösterdi. "İlaç!"

"Git," dedi uzun olan.

Myron arabasına koştu. Şaşkına dönen iki memur öylece izledi. Myron da bunu bekliyordu. Buraya sadece onun gözünü korkutmaya gelmişlerdi. Başka bir şey beklemiyorlardı. Şehir polisleriydi onlar. Bu mutlu banliyönün vatandaşları sorgusuz sualsiz onlara itaat ediyordu. Sakinliklerini kaybedip bir adama saldırmışlardı. Bu büyük bir dert olabilirdi. İkisi de bunun sona ermesini istiyordu. Myron da. O ihtiyacı olanı öğrenmişti, Koca Jake Wolf korkmuştu ve bir şeyler saklıyordu.

Myron arabasına varınca anahtarı kontağa soktu, arabayı çalıştırdı ve basıp gitti. Dikiz aynasından arkaya baktı. O iki polisin kendisini takip etmeyeceğini biliyordu.

Etmediler de. Orada öylece kaldılar.

Aslında o gittiği için rahatlamışlardı bile.

Gülümsemek zorunda kaldı. Evet, bunu sorgulayacak halleri yoktu.

Myron Bolitar geri dönmüştü.

OTUZUNCU BÖLÜM

Myron telefonu çaldığı sırada yapacağı sıradaki işi düşünüyordu. Arayan kişinin numarası yerine BÖLGE DIŞI yazıyordu. Eline aldı. Esperanza, "Nerelerdesin sen?" dedi.

"Hey, balayı nasıl gidiyor?"

"Berbat, nedenini bilmek ister misin?"

"Tom seni üzüyor mu?"

"Evet, siz erkekleri baştan çıkarmak ne zor. Hayır, sorunum iş ortağımın müşterilerden gelen telefonlara cevap vermemesi. Ayrıca iş ortağım benim yokluğumu telafi etmek için ofiste bile değil."

"Üzgünüm."

"Aa, bak bu telafi etti işte."

"Koca Cyndi'den bütün aramaları ceptelefonuma yönlendirmesini isteyeceğim. Mümkün olan en kısa sürede de ofiste olacağım."

"Sorun ne?" diye sordu Esperanza.

Myron onun balayını daha fazla berbat etmek istemiyordu, onun için, "Bir şey yok," dedi.

"Çok yalancısın."

"Söylüyorum ya, bir şey yok."

"Güzel, ben de Win'e sorarım."

"Bekle, tamam."

Kısaca anlattı.

"Yani," dedi Esperanza, "iyi bir şey yaptığın için kendini mecbur hissediyorsun."

"Onu son gören bendim. Onu bir yere bıraktım ve gittim."

"Gittin mi? Bu nasıl bir saçmalık? O on sekiz yaşında, Myron. Bu da onu bir yetişkin yapıyor. Senden onu bırakmanı istemiş. Sen de nazik bir şekilde –aptalca diye de eklemeliyim– onu bırakmışsın. Hepsi bu."

"Öyle değil."

"Bak, farz et ki Win'i eve bıraktın, eve güvenle gireceğinden emin olur muydun?"

"Güzel benzetme."

Esperanza güldü. "Evet, öyle. Eve dönüyorum."

"Hayır, dönmüyorsun."

"Haklısın, dönmüyorum. Ama iki işi birden tek başına halledemezsin. Onun için Koca Cyndi'den aramaları buraya yönlendirmesini isteyeceğim. Ben işlerle ilgilenirim. Sen de süper kahramancılık oynarsın."

"Ama balayındasın. Tom ne olacak?"

"O bir erkek, Myron."

"Yani?"

"Biraz verdiğim sürece mutludur."

"Bu çok zalim bir genelleme."

"Evet, berbat olduğumu biliyorum. Biraz daha konuşabiliriz, Hector'u emzirdiğim için Tom anlamaz. Ayrıca bu ona biraz daha golf oynaması için zaman verir. Golf ve seks, Myron. Bu Tom'un rüya balayı."

"Bunu telafi edeceğim."

Bir süre sessizlik oldu.

"Esperanza?"

"Böyle bir iş yapmayalı uzun zaman oldu, biliyorum," dedi. "Sana tekrar yapmayacağına dair söz verdirdiğimi de biliyorum. Ama belki... belki bu iyi bir şeydir."

"Nereden biliyorsun?"

"Lanet olsun, keşke bilebilsem. Tanrım, düşünecek daha önemli şeylerim var. Bikini giydiğimde görünen çatlaklar. Artık çatlağım olduğuna inanamıyorum. Çocuğun işi, biliyorsun."

Bir dakika sonra kapattılar. Myron komplo teorileri üreterek arabayla bir süre dolaştı. Eğer polisin gözü onun üzerindeyse veya Rochester peşine başka birini takmaya karar verdiyse, bu araba pek uygun olmazdı. Bunu düşünerek Claire'i aradı. İlk çalışta telefon açıldı.

"Bir şey mi öğrendin?"

"Pek değil, ama seninle arabalarımızı değiştirebilir miyiz?"

"Tabii ki. Ben de seni arayacaktım. Rochester'lar şimdi gitti."

"Ve?"

"Bir süre sohbet ettik. Aimee ve Katie arasında bir bağ bulmaya çalıştık. Ama başka bir şey çıktı ortaya. Seninle üzerinden geçmem gereken bir şey."

"Evinden iki dakika uzaktayım."

"Ön bahçede bekleyeceğim seni."

Myron arabadan iner inmez, Claire ona kendi arabasının anahtarlarını fırlattı. "Bence Katie Rochester evden kaçtı."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"O babayla tanıştın mı?"

"Evet."

"Her şeyi açıklıyor, değil mi?"

"Olabilir."

"Ama dahası, annesiyle tanıştın mı?"

"Hayır."

"Adı Joan. Ürkek, her an dayak yiyecek diye bekliyor gibi."

"Kızlar arasında bir bağ buldunuz mu?"

"İkisi de alışveriş merkezinde vakit geçirmeyi seviyormuş."

"Bu kadar mı?"

Claire omuzlarını silkti. Berbat görünüyordu. Cildi artık daha da gergindi. Son bir günde beş kilo vermiş gibi görünüyordu. Yürürken vücudu titriyordu, sanki sert bir rüzgâr esse onu yere düşürecekmiş gibiydi. "Aynı anda öğle yemeği yiyorlarmış. Son dört yılda bir tane ortak ders almışlar, Bay Valentine'den beden eğitimi. Hepsi bu."

Myron başını iki yana salladı. "Başka bir şey çıktı dedin."

"Annesi. Joan Rochester."

"Ne olmuş ona?"

"Bunu gözden kaçırmış olabilirsin, çünkü sürekli ürkek ve bir şeylerden korkan bir hali var."

"Neyi kaçırmışım?"

"Ondan korkuyor. Kocasından."

"Yani? Onunla tanıştım. Ben de korkuyorum."

"Doğru, tamam, ama bir şey var. Ondan korktuğu kesin, ama kızıyla ilgili bir korkusu *yok*. Elimde kanıt filan yok, ama öyle hissediyorum. Bak, annemin kanser olduğu zamanı hatırlıyor musun?"

Lisenin ikinci yılıydı. Zavallı kadın altı ay sonra öldü. "Elbette."

"Aynı şeyi yaşayan diğer kızlarla tanıştım. Kanserli aileler için bir destek grubuydu. Bir kere, arkadaşlarını da yanında getirebildiğin bir piknik yaptık. Ama tuhaftı, çünkü kimin o acıyı gerçekten yaşadığını ve kimin onun arkadaşı olduğunu anlayabiliyordun. Acı çeken biriyle tanışır tanışmaz bunu anlıyordun. Hissediliyordu."

"Joan Rochester'dan bu hissi almadın mı?"

"Bir şeyler hissettim, ama 'kızım kayıp' hissi değildi. Onun üzerine gitmedim. Kahve yapmasına yardım etmek istedim. Ama daha ileri gitmedim. Sana diyorum, o bir şeyler biliyor. Kadın korkuyor, ama benimki gibi bir korku değil."

Myron bunu düşündü. Bunun bir milyon açıklaması olabilirdi, özellikle de çok net bir şey vardı –insanlar baskıya farklı tepkiler verir– ama Claire'in bu konudaki sezgilerine güvenmek istedi. Soru şuydu: Bu ne anlama geliyordu? Ne yapabilirdi?

"Bunu bir düşüneyim," dedi sonunda.

"Bay Davis'le konuştun mu?"

"Henüz değil."

"Ya Randy?"

"Takipteyim. Bunun için senin arabana ihtiyacım var. Bu sabah okul kampüsüne giderken polis peşimdeydi."

"Neden?"

Randy'nin babasından bahsetmek istemedi ve, "Henüz bilmiyorum. Bak, şimdi gideyim ben, olur mu?"

Claire başını sallayıp gözlerini kapadı.

"O iyi," dedi Myron ona yaklaşıp.

"Öyle olsun." Claire onu durdurmak için elini kaldırdı. "Beni teselli ederek vakit kaybetme."

Myron başını salladı, onun SUV'una bindi. Gideceği bir sonraki yeri merak etti. Belki de okula geri dönecekti. Müdürle konuşacaktı. Belki müdür Randy ve Harry Davis'i odasına çağırabilirdi. Ama sonra ne olacaktı?

Ceptelefonu çaldı. Yine arayan kişi görünmüyordu. Arayanın numarasını görme teknolojisi hiçbir işe yaramıyordu. Kaçınmak istediğiniz insanlar zaten servislerini bloke ediyorlardı.

"Alo?"

"Selam, yakışıklı, mesajını aldım."

Telefon şirketindeki kontağı Gail Berruti'ydi. Birinin onu arayıp "piç" dediği o acayip konuşmaları unutmuştu. Bu şimdi önemsiz geliyordu, sadece çocukça bir şakaydı, ama belki de bir bağlantısı vardı. Claire, Myron'ın insanlara yıkım

getirdiğini söylemişti. Belki de geçmişinden biri çıkıp onun peşine düşmüştü. Belki Aimee de bunun kurbanı olmuştu.

Zorun da zoruydu bu iş.

"Ne zamandır senden haber alamıyordum," dedi Berruti.

"Evet, meşguldüm."

"Belki de değildin. Nasılsın?"

"Çok iyiyim. Numaranın izini sürebildin mi?"

"Bu bir iz sürme değil, Myron. Telefon mesajında öyle demişsin. 'Numaranın izini sür.' Buna iz sürmek denmez. Sadece baktım."

"Her neyse."

"Her neyse değil. Gayet iyi biliyorsun. Televizyondaki gibi. Hiç televizyonda bir telefonun izinin sürüldüğünü gördün mü? Numaranın izini sürmek için adama hatta kalmasını söylerler. Hemen bulursun izini. Hemen olur. Zaman almaz. Bunu neden yaparlar?"

"Daha şüpheli," dedi Myron.

"Çok aptalca. Televizyonda kafalarına ne eserse onu yapıyorlar. Önceki gece bir polisiye izliyordum, DNA testi yapmaları beş dakika sürdü. Kocam John Jay'de, kriminal laboratuvarda çalışıyor. DNA sonucunu bir ayda alırlarsa kendilerini şanslı sayıyorlar. Bu arada telefonla ilgili bilgileri almaları –bilgisayarda birkaç tuşa basarak dakikalar içinde halledilebiliyor olmasına rağmen– asır sürüyor. Bir de kötü adam, yerinin tespit edilmesinden bir saniye sonra telefonu kapatıyor. Hiç böyle bir iz sürme gördün mü? Mümkün değil. Sinirleniyorum, anlıyor musun?"

Myron, Berruti'yi konuya geri döndürmeye çalıştı. "Numaraya baktın mı?"

"Elimde. Merak da etmiyor değilim: Neden lazım bu sana?"

"Ne zamandan beri umurunda oluyor bu?"

"Doğru dedin. Tamam, devam edelim o zaman. Öncelikle, her kimse gizli kalmak istemiş. Aramalar ankesörlü telefondan yapılmış."

"Nereden?"

"Yer 110 Livingston Caddesi, Livingston, New Jersey'e yakın."

Şehir merkezi, diye düşündü Myron. Onun gittiği Starbucks ve kuru temizlemeciye yakın. Myron bunu düşündü. Çıkmazda mıydı? Olabilir. Ama düşündü.

"Senden benim için iki iyilik daha yapmanı rica edeceğim, Gail," dedi Myron.

"İyilik diyorsan ödeme yok demektir."

"Lafın gelişi," dedi Myron. "Bunun icabına bakacağımı biliyorsun."

"Evet, biliyorum. Ne lazım?"

Harry Davis, John Knowles'ın *Özel Bir Barış* dersini veriyordu. Yoğunlaşmaya çalıştı, ama sözcükler ağzından bilmediği bir dili ekrandan okuyormuş gibi çıkıyordu. Öğrenciler not alıyordu. Orada olmadığını, kendi içinde savrulduğunu fark edip etmediklerini merak etti. Üzücü olan da,

bunu fark etmediklerinden şüphe ediyor olmasıydı.

Myron Bolitar neden onunla konuşmak istemişti?

Myron Bolitar'ı şahsen tanımıyordu, ama bu okulun koridorlarında yirmi yıldan fazla zaman geçirip onu tanımamak imkânsızdı. Adam burada bir efsaneydi. Okulun bütün basketbol rekorlarını elinde tutuyordu.

Peki neden onunla konuşmak istemişti?

Randy Wolf onun kim olduğunu biliyordu. Babası onu Myron'la konuşmaması konusunda uyarmıştı. Neden?

"Bay D.? Yo, Bay D.?"

Ses kafasındaki sisi dağıttı.

"Efendim, Sam."

"Tuvalete gidebilir miyim?"

"Git."

Ardından Harry Davis durdu. Elindeki tebeşiri bıraktı ve karşısındaki yüzlere baktı. Hayır, ışık saçmıyorlardı. Çoğunun kafası önlerindeki defterlerdeydi. Vladimir Khomenko, yeni değişim öğrencisi kafasını sıraya koymuştu ve muhtemelen uyuyordu. Diğerleri pencereden dışarı bakıyordu. Bir kısmı da omurilikleri jöle gibi yayılmış şekilde oturuyordu ve Davis sıradan nasıl düşmediklerini merak etti.

Ama onları önemsiyordu. Bazılarını diğerlerinden daha çok. Ama hepsi önemliydi onun için. Onun hayatıydılar. Onca yıldan sonra ilk kez, Harry Davis bunun elinden kayıp gittiğini hissediyordu.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Myron'ın başı ağrıyordu ve sebebini hemen anladı. Bugün hiç kahve içmemişti. Kafasında iki düşünceyle hemen Starbucks'a yöneldi, kafein ve ankesörlü telefon. Kafeini cücük sakallı, kirpikleriyle birleşmiş saçları olan, üstü başı bir baristadan aldı. Ankesörlü telefon içinse biraz daha uğraşması gerekecekti.

Myron dışarıdaki masalardan birine oturdu ve oradaki ankesörlü telefona baktı. Acayip kalabalıktı. Telefona doğru yürüdü. Telefonun üzeri, indirimli konuşma yapmayı sağlayan 800'lü hatların reklam çıkartmalarıyla doluydu. En öne çıkanı gece bedava konuşma veriyordu ve gecenin ne demek olduğunu bilmiyorsanız diye de üzerinde hilal resmi vardı.

Myron kaşlarını çattı. Ankesörlü telefona kendisini arayıp piç diyenin ve yaptıklarını ödeteceğini söyleyenin kim olduğunu sormak istiyordu. Ama telefon onunla konuşmayacaktı. Bu da böyle bir gündü.

Yeniden oturdu ve ne yapması gerektiğini düşündü.

Hâlâ Randy Wolf ve Harry Davis'le konuşmak istiyordu. Muhtemelen pek bir şey anlatmayacaklardı –belki de hiç konuşmayacaklardı– ama onlarla konuşmanın bir yolunu bulabilirdi. Ayrıca St. Barnabas'ta çalışan Dr. Edna Skylar'la da görüşmeliydi. Katie Rochester'ı New York'ta gördüğünü iddia etmişti. Konunun detaylarını almalıydı.

St. Barnabas'ın santralini aradı, iki aktarmadan sonra Edna Skylar telefondaydı. Myron ne istediğini söyledi.

Edna Skylar rahatsız olmuş gibiydi. "Müfettişlere benim adımı bu işin dışında bırakmalarını söylemiştim."

"Bıraktılar."

"Peki, o zaman siz nereden biliyorsunuz?"

"İyi bağlantılarım var."

Bunu düşündü. "Bu olaydaki rolünüz nedir, Bay Bolitar?"

"Bir kız daha kayboldu."

Cevap gelmedi.

"Bu kız ve Katie Rochester arasında bir bağlantı olabileceğini düşünüyorum."

"Nasıl?"

"Buluşabilir miyiz? O zaman her şeyi anlatırım."

"Ben gerçekten hiçbir şey bilmiyorum."

"Lütfen." Duraksadı. "Dr. Skylar?"

"Rocherster'ların kızını gördüğümde, bana bulunmak istemediğini söyledi."

"Bunu anlıyorum. Sadece birkaç dakika istiyorum sizden."

"Bir saat sonra bir hastam var. Öğlen görüşebiliriz."

"Teşekkür ederim," dedi, ama Edna Skylar çoktan kapatmıştı.

Lityum Larry Kidwell ve İlaçlı Beşli Starbucks'a girdi. Larry doğrudan onun masasına yöneldi.

"Bin dört yüz seksen sekiz gezegen bir günde yaratıldı, Myron. Bin dört yüz seksen sekiz. Bense metelik yüzü görmedim. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Larry her zamanki gibi berbat görünüyordu. Onun eski lisesine çok yakınlardı, ama en sevdiği restoranın sahibi Peter Chin yılların geçip gitmesi, ama kalbin aynı yerde kalmasıyla ilgili ne söylemişti? Neyse, o zaman sadece kalp kalıyor demekti.

"Bunu bildiğim iyi oldu," dedi Myron. Ankesörlü telefona döndü ve birdenbire aklına bir fikir geldi: "Dur."

"Ha?"

"Seni son gördüğümde bin dört yüz seksen yedi gezegendi, değil mi?"

Larry şaşırdı. "Emin misin?"

"Eminim." Myron'ın zihni fıldır fıldır çalışıyordu. "Ve eğer yanılmıyorsam, bir sonraki gezegenin benimki olduğunu söylemiştin. Beni almak için gelecek gizli Ay'dan söz etmiştin."

Larry'nin gözleri parladı. "Gizli Ay. Senden nefret ediyor."

"Gizli Ay nerede?"

"Aerolis güneş sisteminde. Guanchomitis'in yanında."

"Emin misin, Larry? Şeyde olmadığından emin misin...?" Myron ayağa kalktı ve onu ankesörlü telefona götürdü. Larry iki büklüm oldu. Myron bedava gece konuşmaları veren çıkarmadaki ayı gösterdi. Larry'nin ağzı açık kaldı.

"Bu Gizli Ay mı?"

"Lütfen, aman Tanrım, lütfen..."

"Sakin ol, Larry. Bu gezegeni başka kim istiyor? Kim benden bu kadar nefret ediyor?"

Yirmi dakika sonra Myron, Chang's Kuru Temizleme'ye yöneldi. Elbette ki Maxine Chang oradaydı. Sırada üç kişi vardı. Myron arkalarına geçmedi. Kenarda bekleyip kollarını bağladı. Maxine ona bakış atıp duruyordu. Myron müşteriler gidene kadar bekledi. Sonra yaklaştı.

"Roger nerede?" diye sordu.

"Okulu var."

Myron onunla göz göze geldi. "Beni aradığını biliyor muydun?"

"Seni neden arasın ki?"

"Sen söyle."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Telefon şirketinde bir arkadaşım var. Roger beni şuradaki telefondan aramış. Tam o sırada onu gören güvenilir bir tanığım da var." Bu biraz fazla abartılı olmuştu, ama Myron hiç bozuntuya vermedi. "Beni tehdit etti. Bana piç dedi."

"Roger böyle bir şey yapmaz."

"Onun başını belaya sokmak istemiyorum, Maxine. Neler oluyor?"

İçeri bir müşteri daha geldi. Maxine bağırarak Çince bir şeyler söyledi. Arka taraftan orta yaşlı bir kadın çıkıp geldi

ve müşteriyle ilgilendi. Maxine eliyle Myron'dan onu takip etmesini istedi. Myron da gitti. Askıların arasından geçtiler. Çocukken bu askıların hareket edişi ona bir bilimkurgu filmi gibi gelirdi ve bunu çok severdi. Maxine arka sokağa çıkana dek yürümeye devam etti.

"Roger iyi bir çocuk," dedi. "Çok çalışıyor."

"Neler oluyor, Maxine? Önceki gün buraya geldiğimde tuhaf davranıyordunuz."

"Ne kadar zor olduğunu anlayamazsın. Böyle bir şehirde yaşamak."

Anlıyordu –hayatı boyunca burada yaşamıştı– ama çenesini tuttu.

"Roger çok çalıştı. İyi notlar aldı. Okul dördüncüsü oldu. Diğer çocuklar. Onlar çok şımarık. Hepsinin özel öğretmenleri var. Gerçek bir iş yaptıkları yok. Roger her gün okuldan sonra burada çalışıyor. Arka odada da ders çalışıyor. Partilere gitmiyor. Bir kız arkadaşı yok."

"Tüm bunların benimle ne ilgisi var?"

"Diğer ebeveynler çocuklarının makalelerini yazmaları için birilerini tutuyor. Notlarını yükseltmek için özel ders aldırıyorlar. Büyük okullara bağışta bulunuyorlar. Başka şeyler de yapıyorlardır da ben bilmiyorum. Gittiğin üniversite çok önemli. Bütün hayatını belirleyebilir. Herkes çok korkuyor, her şeyi yapıyorlar, çocuklarını doğru okula sokmak için *her şeyi*. Bu şehirde bunu sürekli görebilirsin. İyi insanlar olabilirler, ama 'çocuğum için' diyene kadar bir şeytanı tanıyamıyorsun. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum, ama hâlâ bunun benimle ne ilgisi olduğunu anlayamıyorum."

"Anlaman lazım. Baş etmeye çalıştığımız şey bu. Bütün bu para ve güç. Aldatan, çalan ve her şeyi yapabilen bu insanlarla."

"Eğer bana bu şehirde üniversiteye kabul edilme rekabetinden bahsediyorsan, bunu biliyorum. Ben mezun olduğumda da aynı rekabet vardı."

"Ama sen basketbol oynuyordun."

"Evet."

"Roger çok iyi bir öğrenci. Çok çalışıyor. Hayali de Duke'e gitmek. Sana bunu söyledi. Muhtemelen hatırlamıyorsundur."

"Oraya başvurmakla ilgili bir şeyler söylediğini hatırlıyorum. Bunun hayali olduğunu söylediğini hatırlamıyorum ama. Birçok okula başvurmuştu."

"Orası ilk tercihiydi," dedi Maxine Chang sertçe. "Eğer Roger bunu başarsaydı, onu bekleyen bir burs vardı. Okul parası böyle ödenecekti. Bu bizim için çok önemliydi. Ama giremedi. Okul dördüncüsü olmasına rağmen. Çok iyi notları olmasına rağmen. Aimee Biel'den daha iyi notları vardı."

Maxine Chang dolmuş gözlerle ona baktı.

"Bir dakika. Roger'ın Duke'e girememesinden beni mi sorumlu tutuyorsun?"

"Bilmiyorum, Myron. Ben sadece kuru temizlemeciyim. Ama Duke gibi bir okul, New Jersey'deki bir okuldan birden fazla öğrenci almadı hiç. Bunu başaran da Aimee Biel oldu. Roger'ın notları daha iyiydi. Harika öğretmen referansları

vardı. Hiçbiri sporcu değil. Roger keman çalıyor, Aimee gitar." Maxine Chang omuzlarını silkti.

"Şimdi sen söyle bana: Neden o girdi de Roger giremedi?"

Karşı çıkmak istedi ama gerçek ona engel oldu. Bir referans mektubu yazmıştı. Yönetimdeki arkadaşını da aramıştı. İnsanlar hep böyle şeyler yapardı. Bu Roger Chang'in reddedilmesi anlamına gelmiyordu. Ama hesap basitti: Biri bir boşluğu dolduruyorsa, diğeri dışarıda kalır.

Maxine'in ses tonu yalvarıyor gibiydi. "Roger çok sinirlendi."

"Bu bir bahane değil."

"Hayır, değil. Onunla konuşacağım. Senden özür dileyecek, söz veriyorum."

Ama Myron'ın aklına bir şey daha geldi. "Roger sadece bana mı kızgın?"

"Anlamadım."

"Aimee'ye de kızgın mı?"

Maxine Chang kaşlarını çattı. "Bunu neden sordun?"

"Çünkü ankesörlü telefondan benden sonra aradığı kişi Aimee Biel. Roger ona da mı sinirliydi? Dargındı belki de?"

"Hayır, Roger böyle biri değildir."

"Doğru, sadece beni arar ve tehditler savurur."

"Kötü bir niyeti yoktu. Sadece öfkesini boşaltıyordu."

"Roger'la konuşmam gerek."

"Ne? Hayır, buna izin vermem."

"Güzel, o zaman polise giderim. Ona tehdit telefonlarından bahsederim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yapamazsın."

Yapacaktı. Belki de yapmalıydı. Ama henüz değil. "Onunla konuşmak istiyorum."

"Okuldan sonra buraya gelecek."

"O zaman üçte tekrar geliyorum. Eğer burada olmazsa polise giderim."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Dr. Edna Skylar, Myron'ı St. Barnabas Tıp Merkezi'nin lobisinde karşıladı. Üzerinde bir doktorda olması gereken her şey vardı: beyaz önlük, hastane logolu isimlik, boynundan sarkan bir stetoskop, elinde dosyalar. Kıskanılası bir edayla, hafif bir gülümsemeyle duran, sıkı ama çok da sıkı olmayan tokalaşmasıyla, etkileyici doktor havası da vardı.

Myron kendini tanıttı. Kadın doğrudan onun gözünün içine baktı ve, "Bana kayıp kızı anlatın," dedi.

Sesinde itiraza yer yoktu. Onun Myron'a inanması gerekiyordu ve Aimee'nin soyadını vermeden hikâyeyi anlattı. İkisi de lobide ayakta durdu. Hastalar ve ziyaretçiler yanlarından geçip duruyordu, hatta bazıları çok yakından geçiyordu.

Myron, "Belki daha sakin bir yere gidebiliriz," dedi.

Edna Skylar gülümsedi ama keyiften değildi. "Bu insanların düşüneceği bizden daha önemli şeyleri var."

Myron başını salladı. Oksijen maskesi takmış, tekerlekli sandalyede oturan bir adam gördü. Solgun yüzlü ve başına

hiç oturmayan bir peruk takmış hem yorgun hem de şaşkın görünen bir kadın gördü.

Edna Skylar onu izledi. "Burada çok fazla ölüm var," dedi.

"Nasıl yapıyorsunuz?" diye sordu Myron.

"Özel hayatınızı iş hayatınızdan ayırma klişesini mi soruyorsunuz?"

"Tam olarak değil."

"Gerçek şu ki bilmiyorum. İşim ilginç. Hiç eskimiyor. Çok fazla ölüm görüyorum. Bu da hiç eskimiyor. Kendi ölümlülüğümü kabul etmemi de sağlamadı. Tam aksi. Ölüm sürekli bir zulüm. Hayat tahmin bile edemeyeceğiniz kadar güzel. Ben bunu gördüm, hayatın gerçek değerini, ona dair duyduğumuz sıradan şeyleri değil. Ölüm bir düşmandır. Bunu kabul etmiyorum. Onunla savaşıyorum."

"Bu hiç yorucu olmuyor mu?"

"Elbette ki oluyor. Ama başka ne yapacaktım? Kurabiye mi pişirecektim? Wall Street'te mi çalışacaktım?" etrafına baktı. "Evet haklısınız, burası rahatsız edici. Benimle gelin ama programım yoğun. Onun için konuşmaya devam edelim."

Myron ona Aimee'nin ortadan kayboluş hikâyesinin kalanını anlattı. Mümkün olduğunca kısa tuttu –kendi adını da geçirmedi– ama iki kızın da aynı ATM'yi kullandığını söyledi. Kadın birkaç soru daha sordu, ama daha net anlamak için sadece. Onun ofisine vardılar ve oturdular.

"Kaçmış gibi geliyor kulağa," dedi Edna Skylar.

"Bunun farkındayım."

"Biri size benim adımı verdi, değil mi?"

"Hem evet, hem hayır."

"O zaman ne gördüğüme dair az çok fikriniz var?"

"Sadece kabataslak. Sizin söylediklerinizi müfettişlere onun kaçtığını düşündürmüş. Farklı düşündürecek bir şeyler gördünüz mü diye merak ediyorum ben."

"Hayır. Zihnimde olayı yüzlerce kez yaşadım."

"Bilirsiniz ki," dedi Myron, "kaçırılan kişiler sıklıkla kendilerini kaçıranlara bağlanırlar."

"Bunu biliyorum. Stockholm sendromu ve diğer tuhaf şeyler. Ama bana öyle de gelmedi. Katie bitkin görünmüyordu. Beden dili doğruydu. Gözlerinde panik ya da bir heves yoktu. Gözleri berraktı aslında. Kısa süre bakmış olmama rağmen, hiç uyuşturucu etkisi görmedim."

"Onu ilk olarak tam nerede gördünüz?"

"Sekizinci Cadde'de, Yirmi Birinci Sokak'a doğru."

"Metroya doğru mu yürüyordu?"

"Evet."

"O istasyondan iki tren geçiyor."

"C trenine biniyordu."

C treni Manhattan'da kuzey-güney hattı boyunca ilerler. Bu bir işe yaramaz.

"Yanındaki adamı anlatın."

"Otuz, otuz beş yaşlarında. Ortalama bir boyu var. İyi görünümlü. Uzun, koyu renkli saçları var. Bir de iki günlük sakalı."

"Yara izi, dövme, ona benzer bir şey?"

Edna Skylar başını iki yana salladı ve ona hikâyeyi, kocasıyla sokakta nasıl yürüdüğünü, Katie'nin nasıl farklı gö-

ründüğünü, daha olgun, daha havalı, farklı bir saç modeli olduğunu ve, "*Kimseye beni gördüğünüzü söylemeyin*," diyene dek ne kadar iyi göründüğünü anlattı.

"Korkmuş göründüğünü söylediniz?"

"Evet."

"Ama beraber olduğu adamdan değil?"

"Doğru."

"Size bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Sizin hakkınızda bir şey biliyorum," dedi. "Hayır, basketbol hayranı filan değilim, ama Google harikalar yaratıyor. Sürekli kullanırım. Hastalarda da. Eğer yeni birini görüyorsam, hemen internetten araştırırım."

"Tamam."

"Size de sorum şu: Bu kızı neden bulmak istiyorsunuz?"

"Ben bir aile dostuyum."

"Ama neden siz?"

"Bunu açıklamak güç."

Edna Skylar biraz durdu, bunu bir cevap olarak kabul edip etmeyeceğini düşündü. "Ailesi nasıl?"

"İyi değil."

"Kızları büyük ihtimalle güvendedir. Katie gibi."

"Olabilir."

"Onlara bunu anlatmalısınız. Onları rahatlatın. Onun iyi olduğunu bilmelerini sağlayın."

"Bunun bir işe yarayacağını sanmıyorum."

Başını çevirdi. Yüzü bir şeye asıldı.

"Dr. Skylar?"

"Çocuklarımdan biri evden kaçtı," dedi Edna Skylar. "On yedi yaşındaydı oğlum. Doğa ve çevre tartışmasını bilir misiniz? Berbat bir anneydim. Bunu biliyorum. Ama oğlum ilk günden beri sorunluydu. Kavgalara karışıyordu. Hırsızlık yapıyordu. On altı yaşındayken araba hırsızlığından tutuklandı. O zamanlar bilmesem de uyuşturucu kullanıyordu. Dikkat bozukluğundan bahsettiğimiz ya da çocuklara Ritalin* verdiğimiz günlerden önceydi. Eğer bu ciddi bir opsiyon olsaydı, muhtemelen yapardım. Bunu görmezden geldim ve kendiliğinden aşacağını düşündüm. Hayatına müdahil olmadım. Onu yönlendirmedim."

Her şeyi tüm dürüstlüğüyle anlattı.

"Zaten kaçtığında da bir şey yapmadım. Neredeyse bunu bekliyordum. Bir hafta geçti. İki hafta. Aramadı. Nerede olduğunu bilmiyordum. Çocuklar mutluluktur. Ama aynı zamanda kalbinizi tahmin bile edemeyeceğiniz kadar parçalayabilirler."

Edna Skylar durdu.

"Ne oldu ona?" diye sordu Myron.

"Çok dramatik bir şey değil. Sonunda aradı. Batı Sahili'ne gitmişti, büyük bir yıldız olmaya çalışıyordu. Paraya ihtiyacı vardı. Orada yaklaşık iki yıl kaldı. Başladığı hiçbir işte başarılı olamadı. Sonra geri döndü. Hâlâ berbat halde. Onu sevmeyi deniyorum, onu koruyup kollamayı, ama..." omuzlarını silkti, "...doktorluk bana doğal geliyor. Annelikse hiç."

Edna Skylar Myron'a baktı. Myron bitirmediğini anladı ve bekledi.

** Dikkat eksikliği için kullanılan bir ilaç. (ç.n.)*

"Keşke..." Boğazı düğümlendi. "Bu korkunç bir klişe, ama hepsinden öte, keşke her şeye baştan başlayabilseydim. Oğlumu seviyorum, gerçekten seviyorum, ama onun için ne yapacağımı bilmiyorum. Umutsuz vaka olabilir. Bunun kulağa ne kadar soğuk geldiğini biliyorum, ama bütün gün mesleki teşhisler koyarken, bunu özel hayatında da yapmaya başlıyorsun. Sevdiklerimi kontrol edemeyeceğimi anladım. Onun için sevmediklerimi ediyorum."

"Anlamıyorum," dedi Myron.

"Hastalarım," diye açıkladı. "Onlar bana yabancı, ama onlara çok önem veriyorum. Cömert ya da harika bir insan olduğumdan değil, zihnimde hepsi hâlâ masum olduğundan. Onları yargılıyorum. Bunun yanlış olduğunu biliyorum. Her hastaya aynı şekilde davranmam gerektiğini biliyorum ve söz konusu tedavi olunca sanırım bunu yapıyorum. Ama gerçek şu ki, eğer o kişiyi Google'da aratırsam ve hapse girdiğini, kötü bir hayat sürdüğünü öğrenirsem, onların başka bir doktora gitmeleri için çabalıyorum."

"Masumları tercih ediyorsunuz," dedi Myron.

"Kesinlikle. Saf –kulağa nasıl geldiğini biliyorum– olanlar. En azından daha saf."

Myron son dönemdeki düşüncelerini, İkizler'in hayatının ona hiçbir şey ifade etmeyişini, kendi oğlunu korumak için kaç sivilin hayatını feda edeceğini aklından geçirdi. Bu mantık çok mu farklıydı?

"Yani söylemeye çalıştığım, o ailenin iyi olmadığından bahsettiğinde onlar için üzüldüğüm. Yardım etmek istiyorum."

Myron cevap veremeden kapı çalındı. Kapı açıldı ve içeri beyaz saçlı biri girdi. Myron ayağa kalktı. Beyaz saçlı adam içeri geldi ve, "Affedersin, yanında biri olduğunu bilmiyordum," dedi.

"Sorun değil, tatlım," dedi Edna Skylar, "ama belki daha sonra gelebilirsin?"

"Elbette."

Beyaz saçlı adamda da önlük vardı. Myron'ı tanıdı ve gülümsedi. Myron bu gülüşü biliyordu. Edna Skylar basketbola düşkün değildi ama bu adam düşkündü. Myron elini uzattı. "Myron Bolitar."

"Kim olduğunuzu biliyorum. Ben Stanley Rickenback. Daha çok Bay Dr. Edna Skylar olarak bilinirim."

El sıkıştılar.

"Duke'te oynarken izlemiştim sizi," dedi Stanley Rickenback. "Başka bir şeydiniz."

"Teşekkür ederim."

"Konuşmanızı bölmek istememiştim. Güzel karım hastane kafeteryasındaki ziyafette bana eşlik eder mi, diye soracaktım."

"Ben de tam çıkıyordum," dedi Myron. Sonra ekledi: "Katie Rochester'ı gördüğü sırada siz de eşinizin yanındaydınız, değil mi?"

"Buraya bunun için mi geldiniz?"

"Evet."

"Polis memuru musunuz?"

"Hayır."

Edna Skylar çoktan ayağa kalkmıştı. Kocasını yanağından öptü. "Acele edelim. Yirmi dakika sonra hastalarım gelecek."

"Evet, oradaydım," dedi Stanley Rickenback, Myron'a. "Bu neden ilgilendiriyor sizi?"

"Başka bir kızın kayboluşunu araştırıyorum."

"Bir dakika, bir kız daha mı kaçtı?"

"Olabilir. Sizin düşüncelerinizi de almak isterim, Dr. Rickenback."

"Ne konuda?"

"Size de Katie Rochester kendisi kaçmış gibi mi geldi?"

"Evet."

"Çok emin görünüyorsunuz," dedi Myron.

"Yanında bir adam vardı. Kaçma girişiminde bulunmadı. Edna'dan kimseye söylememesini istedi ve..." Rickenback karısına döndü. "Ona söyledin mi?"

Edna yüzünü buruşturdu. "Haydi, gidelim."

"Neyi söyledi mi?"

"Kocam Stanley yaşlanıyor ve şüpheci hale geliyor," dedi Edna. "Hayal görüyor."

"Ha, ha, çok komik. Senin kendi uzmanlıkların var, benim kendi uzmanlıklarım."

"Uzmanlığınız mı?" dedi Myron.

"Önemli bir şey değil," dedi Edna.

"Önemli bir şey," diye ısrar etti Stanley.

"Güzel," dedi Edna. "Ona ne gördüğünü sandığını söyle."

Stanley Myron'a döndü. "Eşim size yüzleri nasıl incelediğini anlatmıştır. Kızı böyle tanıdı. İnsanlara bakıp bir

teşhis koyar. Keyif için. Ben bunu yapmam. Ben işimi ofiste bırakırım."

"Sizin uzmanlığınız nedir, Dr. Rickenback?"

Gülümsedi. "Şu."

"Nedir?"

"Ben bir jinekologum. O zaman bunu düşünmemiştim. Ama eve döndüğümüzde internetten Katie Rochester'ın fotoğraflarına baktım. Biliyorsunuz, medyaya servis edilmiş olanlar. Onun metroda gördüğümüz kızla aynı kişi olup olmadığını görmek istedim. Gördüğüm şeyden kesinlikle emindim."

"Nedir o?"

Stanley birden kendinden emin olamadı.

"Görüyor musunuz?" dedi Edna başını iki yana sallayarak. "Bu tam bir saçmalık."

"Olabilir," dedi Stanley Rickenback.

Myron, "Ama?" dedi.

"Ama ya Katie Rochester kilo almıştı," dedi Stanley Rickenback, "ya da belki de, ama sadece belki, hamileydi."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Harry Davis, "şimdi şu bölümü okuyun" ödevi verip sınıftan çıktı. Öğrencileri şaşkındı. Diğer öğretmenler bunu hep yapardı: ben sigara içeyim diye sizi ödevle meşgul edeyim taktiği. Ama Bay D., dört yıldır yılın öğretmeni olan adam bunu hiç yapmamıştı.

Livingston Lisesi'nin koridorları çok uzundu. Şimdiki gibi bu koridorlardan birinde tek başına kaldığında koridorun sonuna bakmak başını döndürüyordu. Ama bu Harry Davis'ti. Buranın sessiz halini sevmiyordu. Burayı canlıyken, seslerle, sırt çantalarıyla ve ergen sorunlarıyla doluyken seviyordu.

Sınıfı buldu, kapıyı hızla çaldı ve başını içeri soktu. Drew Van Dyne çoğunlukla sorunlu öğrencilere ders verirdi. Bunun yansıması içeride görülebiliyordu. Çocukların yarısının kulağında iPod vardı. Bazıları sıralarının üzerinde oturuyordu. Diğerleri pencereden aşağı sarkıyordu. İriyarı bir çocuk arka köşede bir kızla öpüşüyordu, ağızları kocaman açıktı. Salyalarını görebiliyordunuz.

Drew Van Dyne ayaklarını sıranın üzerine koymuştu,

elleri kucağındaydı. Harry Davis'e döndü.

"Bay Van Dyne? Sizinle biraz konuşabilir miyim?"

Drew Van Dyne ona ukala bir gülümseme fırlattı. Van Dyne muhtemelen otuz beş yaşlarındaydı, Davis'ten on yaş daha gençti. Okula sekiz yıl önce müzik öğretmeni olarak gelmişti. Aptal plak şirketleri dehasını keşfetmediği için sonunda müzik öğretmeni olduğunu iddia eden eski bir Rock 'n' Roll âşığıydı. Bu sebeple şimdi gitar dersi veriyordu ve bir müzik dükkânında çalışıp sizin müzik zevkinizle dalga geçiyordu.

Son zamanlarda müzik departmanındaki azalma Van Dyne'ı bebek bakıcılığına en yakın sınıf hangisiyse ona mecbur bırakmıştı.

"Neden olmasın, Bay D."

İki öğretmen koridora çıktı. Kapılar kalındı. Kapandığında koridor yine sessizleşti.

Van Dyne'ın yüzünde hâlâ aynı ukala gülümseme vardı. "Derse başlamak üzereyim. Sizin için ne yapabilirim, Bay D.?"

Davis fısıldadı çünkü burada her ses yankılanıyordu. "Aimee Biel'i duydunuz mu?"

"Kimi?"

"Aimee Biel. Buradaki öğrencilerden biri."

"Benim öğrencilerimden biri değil sanırım."

"Kız kayıp, Drew."

Van Dyne hiçbir şey demedi.

"Beni duydun mu?"

"Onu tanımadığımı söyledim."

"Drew..."

"Ve," diye sözünü kesti Van Dyne, "sanırım bir öğrenci kaybolsa, bize haber verirler, değil mi?"

"Polis kaçtığını düşünüyor."

"Sen düşünmüyor musun?" Van Dyne gülümsemeye devam etti, hatta sırıtmasını biraz daha artırdı. "Polis neden bu şekilde düşündüğünü bilmek isteyecektir, Bay D. Belki de polise gitmelisin. Onlara bildiklerini anlatmalısın."

"Bunu yapabilirim."

"Güzel." Van Dyne biraz daha yakına gelip fısıldadı. "Sanırım polis Aimee'yi en son ne zaman gördüğünü de bilmek isteyecektir, değil mi?"

Van Dyne geri çekildi ve Davis'in tepkisini bekledi.

"Görüyorsun ya, Bay D.," diye devam etti Van Dyne, "her şeyi bilmek isteyeceklerdir. Nereye gittiğini, kiminle konuştuğunu, ne konuştuğunu soracaklar. Hepsini de tek tek araştıracaklar, değil mi? Belki de yılın öğretmeninin yaptıklarını da inceleyecekler."

"Sen nasıl...?" Davis dizlerinin titremeye başladığını hissetti. "Senin kaybedeceklerin benimkilerden çok."

"Gerçekten mi?" Drew Van Dyne o kadar yakındı ki, Davis tükürüklerini yüzünde hissediyordu. "Söyle bana, Bay D. Benim tam olarak kaybedecek neyim var? Manzaralı Ridgewood'daki sevgili evim mi? Sevilen bir öğretmen olarak itibarım mı? Gençlere eğitim verme tutkumu paylaşan arsız karım mı? Yoksa bana saygı duyan kızlarım mı?"

Bir süre orada durdular, hâlâ yüz yüzeydiler. Davis ko-

nuşamadı. Uzakta bir yerde, hatta belki de başka bir dünyada, zilin çaldığını duydu. Kapılar hızla açıldı. Çocuklar dışarı döküldü. Koridorlar kahkaha ve bağırışlarla doldu. Harry Davis olduğu yerde kalmıştı. Gözlerini kapattı ve Drew Van Dyne'dan uzakta bir yerde olduğunu düşündü.

Livingston Alışveriş Merkezi eskiyor ve bunu belli etmemeye çalışıyordu, ama yapılan tadilatlar gençleştirmekten ziyade kötü bir yüz gerdirme operasyonu gibi görünüyordu.

Bedroom Rendezvous alt kattaydı. Bazıları için bu iç çamaşırı mağazası Victoria's Secret'ın kötü bir kuzeni gibiydi, ama gerçek şu ki, bu iki kuzen birbirine çok benziyordu. Her şey sunumdaydı. Büyük posterlerdeki seksi modeller, dışarı sarkan dilleri ve ellerini koydukları davetkâr yerler nedeniyle porno yıldızlarına yakındı. Bedroom Rendezvous'un sloganı balıketli modellerin göğüs arasına yazılıydı: YATAĞA NE TÜR BİR KADIN ATMAK İSTERSİN?

"Seksi olanını," dedi Myron yüksek sesle. Yine Victoria's Secret'ın Tyra ve Frederique'i oynattığı, ikisinin de vücutlarını yağlayıp, "Seksi nedir?" diye sorduğu reklamlardan çok da farklı değildi. Cevap: Gerçekten seksi kadınlar. Kıyafetler bunun yanında yersiz kalıyordu.

Satış görevlisinde kaplan desenli bir tayt vardı. Kabarık saçları vardı ve sakız çiğniyordu, ama yaptığı işten memnundu. İsimliğinde SALLY ANN yazıyordu.

"Satın almak için mi bakıyorsunuz?" diye sordu Sally Ann.

"Benim bedenime göre bir şeyiniz olduğundan emin değilim," dedi Myron.

"Şaşırdım. Ne arıyordunuz?" Posteri gösterdi. "Göğüs çatalı görmekten hoşlanır mısınız?"

"Ee, evet. Ama buraya bunun için gelmedim." Myron Aimee'nin bir fotoğrafını çıkardı. "Bu kızı tanıyor musunuz?"

"Polis misiniz?"

"Olabilirim."

"Yok."

"Neden öyle dediniz?"

Sally Ann omuzlarını silkti. "Neyin peşindesiniz o zaman?"

"Bu kız kayıp. Onu bulmaya çalışıyorum."

"Bir bakayım."

Myron fotoğrafı ona verdi. Sally Ann fotoğrafı inceledi. "Tanıdık geliyor."

"Bir müşteri olabilir mi?"

"Hayır. Müşterileri hatırlarım."

Myron elini plastik poşete attı ve Aimee'nin çekmecesinden aldığı kostümü çıkardı. "Bu tanıdık geliyor mu?"

"Elbette. Yaramaz-surat serisinden bu."

"Bunu siz mi sattınız?"

"Olabilir. Birkaç tane satmıştım."

"Etiketi hâlâ üstünde. Kimin aldığını bulmanız mümkün mü?"

Sally Ann kaşlarını çattı ve Aimee'nin fotoğrafına baktı. "Kayıp kızın bunu aldığını mı düşünüyorsunuz?"

"Bunu onun çekmecesinde buldum."

"Evet, ama yine de..."

"Ne yine de?"

"Çok ahlaksız ve rahatsız."

"Ne yani, kız seçkin mi görünüyor?"

"Hayır, ondan değil. Kadınlar bunları nadiren alır. Erkekler almaya gelir bu tip şeyleri. Kumaşı çok kaşındırıyor. Apış arasını yukarı çekiyor. Bu erkeklerin fantezisi, kadınların değil. Daha çok porno filmler gibi." Sally Ann başını salladı ve sakızını çiğnemeye devam etti. "Hiç porno film izlediniz mi?"

Myron boş baktı. "Asla, hiç," dedi.

Sally Ann kahkaha attı. "Doğru. Neyse, bir kadın film aldığında, tamamen farklı olur. Genellikle bir konusu olur ya da içinde hissiyat, aşk gibi şeyler olur. Teşhirci de olabilir, ama genellikle *Pis Fahişe 5* gibi bir şey olmaz. Ne dediğimi anlıyor musunuz?"

"Diyelim ki anladım. Ya bu kostüm?"

"Bu da aynı."

"*Pis Fahişe Bilmem Kaç* gibi mi?"

"Doğru. Hiçbir kadın bunu almaz."

"Peki bunu ona kimin aldığını nasıl öğrenebilirim?"

"Kayıt filan tutmuyoruz biz. Diğer kızlara da sorabilirim, ama..." Sally Ann omuzlarını silkti.

Myron teşekkür edip dışarı çıktı. Genç bir çocukken Myron buraya babasıyla gelmişti. Sıklıkla Herman's Spor Malzemeleri'ne gelirlerdi. O mağaza artık yoktu. Ama Bed-

room Rendezvous'dan çıkarken gözü hâlâ o mağazanın olduğu yerdeydi. İki kat aşağıda tanıdık isimli bir mağaza gördü.

PLANET MUSIC.

Myron bir anda Aimee'nin odasını hatırladı. Planet Music. Gitarları Planet Music'ten alınmıştı. Aimee'nin çekmecesinde oraya ait fişler vardı. En sevdiği müzik mağazası, Bedroom Rendezvous'un iki kat altında duruyordu.

Yine bir tesadüf mü?

Myron'ın gençliğinde buradaki mağaza piyano ve org satıyordu. Myron bunu hep merak etmişti. Alışveriş merkezlerindeki piyano-org mağazaları. Alışveriş merkezine kıyafet, CD, oyuncak, belki de video almaya gidersin. Kim piyano almak için alışveriş merkezine gider ki?

Belli ki çok az kişi.

Piyanolar ve orglar gitmişti. Planet Music CD'ler ve küçük müzik aletleri satıyordu. Kiralık etiketi olanlar da vardı. Trompetler, klarnetler, kemanlar... Muhtemelen okullardan iyi para kazanıyordu.

Tezgâhın arkasındaki çocuk yirmi üç yaşlarında, panço giymiş ve ortalama bir Starbucks baristasından daha eli yüzü düzgün bir tipti. Kazınmış kafasına örgü bir bere takmıştı. Cücük sakalı vardı.

Myron ona ters ters bakıp tezgâhın üzerine fotoğrafı koydu. "Onu tanıyor musun?"

Çocuk uzun süre tereddütte kaldı. Myron atıldı.

"Sorularıma cevap verirsen tutuklanmazsın."

"Neden tutuklanacağım?"

"Onu tanıyor musun?"

Başını salladı. "Bu Aimee."

"Buradan mı alışveriş yapıyor?"

"Evet, sürekli," dedi etrafa bakıyor, ama Myron'ı da gözden kaçırmıyordu. "Müzikten de anlar. Çoğu insan buraya gelir ve erkek müzik gruplarının CD'lerini ister." *Erkek müzik grupları* derken çoğu insanın *hayvan* derkenki ifadesi gibi bir ifade takındı. "Ama Aimee çok iyidir."

"Onu ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Çok değil. Yani buraya benim için gelmiyor."

Pançolu çocuk duraksadı.

"Kimin için geliyor?"

"Neden bilmek istiyorsunuz?"

"Çünkü sana ceplerini boşalttırmak istemiyorum."

Ellerini havaya kaldırdı. "Hey, ben tamamen temizim."

"O zaman üzerine bir şeyler yerleştiririm."

"Sen ne... Ciddi misin?"

"Hem de çok." Myron yine sertçe baktı. Bunu çok iyi beceremiyordu. Başını ağrıtıyordu. "Buraya kimi görmeye geliyor?"

"Müdür yardımcımı."

"Bir adı var mı?"

"Drew. Drew Van Dyne."

"Burada mı?"

"Hayır. Öğleden sonra gelir."

"Bir adresi var mı? Telefon numarası filan?"

"Hey," dedi çocuk, birden kafası çalıştı. "Rozetini göreyim."

"Şimdilik hoşça kal."

Myron mağazadan çıktı. Tekrar Sally Ann'i buldu.

Sakızını patlattı. "Çok çabuk geldiniz?"

"Ayrı kalamadım," dedi Myron. "Planet Music'te çalışan Drew Van Dyne diye birini tanıyor musunuz?"

"Aa," dedi o an her şeyi anlamış gibi. "Aa, evet."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Claire telefon sesiyle sıçradı.

Aimee kaybolduğundan beri uyumamıştı. Geçen iki günde Claire yeterince kahve içmişti ve kafein onu seslere karşı iyice hassaslaştırmıştı. Rochester'ların ziyaretini, babanın öfkesini ve annenin ürkekliğini düşünüp duruyordu. Anne. Joan Rochester. O kadında kesinlikle bir şey vardı.

Claire bütün sabahı Joan Rochester'ı konuşturabileceğini düşünerek Aimee'nin odasında geçirdi. Belki anneanneye bir yaklaşım. Aimee'nin odasında yeni bir şey yoktu. Claire eski kutulara, iki hafta önceden kalma gibi duran eşyalara baktı. Aimee'nin anaokulundayken Erik için yaptığı kalemlik. Birinci sınıf karnesi –hepsi A–, ayrıca bir de Bayan Rohrbach'ın Aimee'nin yetenekli bir öğrenci olduğunu, sınıfta olmaktan keyif aldığını ve parlak bir geleceği olduğunu söyleyen notu var. *Parlak gelecek* lafının kendisiyle dalga geçmesine izin verdi.

Telefon ısrarla çaldı. Uzandı, yine Aimee olmasını, bu-

nun bir yanlış anlama olduğunu ve nerede olduğunu söylemesini diledi.

"Alo?"

"O iyi."

Ses robotikti. Ne kadın ne de erkek. Bir çağrı merkezini aradığınızda müsait müşteri temsilcisini beklerken sizi karşılayan ses gibi.

"Kimsiniz?"

"O iyi. Peşini bırakın. Size söz veriyorum."

"Kimsiniz? Aimee'yle konuşayım."

Ama gelen tek cevap çevir sesiydi.

Joan Rochester, "Dominick şu an evde değil," dedi.

"Biliyorum," dedi Myron. "Sizinle konuşmak istiyorum."

"Benimle mi?" Birinin onunla konuşmak istemesi Mars'a gitmekmiş gibi bir tavır sergiledi. "Ama neden?"

"Lütfen, Bayan Rochester, bu çok önemli."

"Bence Dominick'i beklemeliyiz."

Myron üzerine gitti. "Bence hayır."

Ev tertipli ve temizdi. Düz çizgiler ve doğru açılar vardı. Kıvrımlar canlı renkler yoktu, sanki oda dikkati kendi üzerine çekmek istemiyormuş gibi her şey yerli yerindeydi.

"Size kahve ikram edebilir miyim?"

"Kızınız nerede, Bayan Rochester?"

Hızla, neredeyse onlarca kez göz kırptı. Myron kimlerin böyle göz kırptığını biliyordu. Okuldayken tartaklanan ve

bunu hiç atlatamayan çocuklar. Güçlükle tek kelime çıkarabildi ağzından: "Ne?"

"Katie nerede?"

"Ben... ben bilmiyorum."

"Yalan söylüyorsunuz."

Göz kırpıştırmaya devam etti. Myron ona acımamaya çalıştı. "Neden... yalan söylemiyorum."

"Katie'nin nerede olduğunu biliyorsunuz. Bunu gizli tutmak için haklı bir sebebiniz olduğunu düşünüyorum. Kocanızla alakalı olabilir. Bu benim sorunum değil."

Joan Rochester sırtını dikleştirmeye çalıştı. "Buradan gitmenizi istiyorum."

"Hayır."

"O zaman kocamı arayacağım."

"Elimde telefon kayıtları var," dedi Myron.

Göz kırpıştırmalar. Elini bir yumruktan kendini korumaya çalışır gibi kaldırdı.

"Ceptelefonunuz. Kocanız onu kontrol etmiyor. Etse bile New York'taki bir ankesörlü telefondan gelen arama pek bir şey ifade etmez. Ama ben Edna Skylar diye bir kadın tanıyorum."

Şaşkınlığın yerini korku amıştı. "Kim?"

"St. Barnabas'ta doktor. Kızınızı Manhattan'da görmüş. Daha açık söylemek gerekirse, Yirmi Üçüncü Sokak civarında. Oraya dört blok mesafede bir ankesörlü telefondan akşam saat yedide birkaç telefon almışsınız."

"O aramalar kızımdan değildi."

"Değil miydi?"

"Bir arkadaştandı."

"A-ha."

"Arkadaşım alışveriş için şehre gider. Enteresan bir şey görünce de beni arar. Fikrimi almak için."

"Ankesörlü telefondan mı?"

"Evet."

"Adı ne?"

"Bunu size söylemeyeceğim. Gitmeniz için ısrar ediyorum."

Myron ellerini kaldırıp omuzlarını silkti. "O zaman bu benim için bir çıkmaza gidiyor."

Joan Rochester yine gözlerini kırpmaya başladı. Daha da devam edecek gibiydi.

"Ama belki kocanız daha şanslıdır."

Beti benzi attı.

"Bildiklerimi sanırım ona da anlatmalıyım. Alışverişi seven arkadaşınızı da siz anlatırsınız. Size inanacaktır, değil mi?"

Gözleri dehşetle açıldı. "Onun nasıl biri olduğunu tahmin bile edemezsiniz."

"Sanırım edebilirim. Bana işkence etmeleri için iki kiralık katil tuttu."

"Katie'ye ne olduğunu bildiğinizi düşünüyordu. "

"Siz de ona izin verdiniz, Bayan Rochester. Olayla hiçbir ilgim olmadığını bildiğiniz halde, bana işkence etmesine, hatta belki beni öldürmesine izin verdiniz."

Göz kırpmayı bıraktı. "Kocama söylemeyin. Lütfen."

"Kızınıza zarar verme niyetinde değilim. Tek derim Aimee Biel'i bulmak."

"O kızla ilgili hiçbir şey bilmiyorum."

"Ama kızınız biliyor olabilir."

Joan Rochester başını iki yana salladı. "Anlamıyorsunuz."

"Neyi anlamıyorum?"

Joan Rochester uzaklaştı, onu orada bıraktı. Oda boyunca yürüdü. Geri döndüğünde de gözleri yaş doluydu. "Eğer onu bulursa. Eğer onu bulursa..."

"Bulmayacak."

Yine başını iki yana salladı.

"Söz veriyorum," dedi.

Sözleri –yine boş gibi görünen bir söz daha– sessiz odada yankılandı.

"O nerede Bayan Rochester? Onunla konuşmam gerek."

Sanki odadaki konsol onların konuşmalarını dinliyormuş gibi gözleri odada dolaştı. Arka kapıya yöneldi ve kapıyı açtı. Ona dışarı çıkmasını işaret etti.

"Katie nerede?" diye sordu Myron.

"Bilmiyorum. Gerçek bu."

"Bayan Rochester, gerçekten zamanım yok..."

"Aramalar."

"Ne olmuş onlara?"

"New York'tan geldiklerini söylediniz."

"Evet."

Gözlerini kaçırdı.

"Ne oldu?"

"Belki de oradadır."

"Gerçekten bilmiyor musunuz?"

"Katie söylemedi. Ben de sormadım."

"Neden?"

Joan Rochester'ın gözleri kocamandı. "Eğer bilmezsem," dedi sonunda onunla göz göze gelerek. "O zaman bana söyletemezdi."

Yan evden gelen çim biçme makinesinin sesi sessizliği bozdu. Myron bir süre bekledi. "Ama Katie'den haber aldınız?"

"Evet."

"Güvende olduğunu da biliyorsunuz."

"Babasından değil."

"Ama genel olarak, yani. Kaçırılmadı ya da ona benzer bir şey olmadı."

Yavaşça başını salladı.

"Edna Skylar onu koyu renk saçlı bir adamla birlikte görmüş. O kim?"

"Dominick'i hafife alıyorsunuz. Lütfen bunu yapmayın. Bizi rahat bırakın. Diğer kızı bulmaya çalışın. Katie'nin onunla bir ilgisi yok."

"İkisi de aynı ATM'yi kullanmış."

"Bu bir tesadüf."

Myron tartışmak istemedi. "Katie tekrar ne zaman arayacak?"

"Bilmiyorum."

O zaman benim pek işime yaramayacaksınız."

"Bu da ne demek?"

"Kızınızla konuşmalıyım. Eğer siz bana yardım edemiyorsanız, kocanızın edebileceğini düşünmek durumundayım."

Sadece başını iki yana salladı.

"Onun hamile olduğunu biliyorum," dedi Myron.

Joan Rochester hıçkırıklara boğuldu.

"Anlamıyorsunuz," dedi tekrar.

"O zaman anlatın."

"O koyu renk saçlı adam... Adı Rufus. Eğer Dom öğrenirse onu öldürür. Bu kadar basit. Katie'yese neler yapabileceğini tahmin edemiyorum."

"Peki, planları ne? Sonsuza dek saklanmak mı?"

"Bir planları olduğundan şüpheliyim."

"Ve Dominick bunların hiçbirini bilmiyor mu?"

"O aptal biri değil. Katie'nin kaçmış olabileceğini düşünüyor."

Myron düşündü. "O zaman anlamadığım bir şey var. Eğer Katie'nin kaçtığından şüpheleniyorsa, neden basına gitti?"

Joan Rochester gülümsedi, ama bu Myron'ın şimdiye dek gördüğü en acılı gülümsemeydi. "Anlamıyor musunuz?"

"Hayır."

"Kazanmayı sever o. Bedeli ne olursa olsun."

"Hâlâ..."

"Bunu onlar üzerinde baskı kurmak için yaptı. Katie'yi bulmak istiyor. Başka bir şey umurunda değil. Onun gücü bu. Yara almayı umursamaz. Büyük yaraları da. Dom utanmak nedir bilmez. Ya kaybedecektir ya da sana daha çok acı verecektir. Bu tür bir adamdır."

Sessizleştiler. Myron neden onunla evli kaldığını sormak istedi, ama bu onu ilgilendirmezdi. Bu ülkede istismar edilen çok fazla kadın vardı. Yardım etmek isterdi, ama Joan Rochester bunu kabul etmezdi, kafasında daha büyük sorunları vardı. Yine İkizler'i, onların ölümüne üzülmemesini, Edna Skylar'ı ve daha saf olduğunu düşündüğü hastaları tedavi etmek isteyişini düşündü.

Joan Rochester seçimini yapmıştı. Belki de diğerlerinden biraz daha az masumdu.

"Polise söylemelisiniz," dedi Myron.

"Neyi?"

"Kızınızın kaçtığını."

Homurdandı. "Anlamıyorsunuz, değil mi? Dom'un haberi olur. Orada tanıdıkları var. Sizden bu kadar çabuk nasıl haberi oldu sanıyorsunuz?"

Ama Myron onun Edna Skylar'ı öğrenemediğini fark etmişti. Henüz. Yani kaynakları o kadar da sağlam değildi. Myron bunu kullanıp kullanamayacağını bilmiyordu ama bakacaktı. Biraz daha yaklaştı. Joan Rochester'ın elini tuttu ve gözlerinin içine baktı.

"Kızınız güvende olacak. Garanti ediyorum. Ama onunla konuşmam gerek. Hepsi bu. Sadece konuşacağım. Anlıyor musunuz?"

Yutkundu. "Fazla seçeneğim yok, değil mi?"

Myron hiçbir şey demedi.

"Eğer işbirliği yapmazsam Dom'a gideceksiniz."

"Evet," dedi Myron.

"Katie bu akşam yedide arayacaktı," dedi. "O zaman sizi onunla görüştüreceğim."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Win Myron'ı ceptelefonundan aradı.

"Drew Van Dyne, Planet Music'teki müdür yardımcısı, aynı zamanda Livingston Lisesi'nde öğretmenmiş."

"Vay, vay," dedi Myron.

"Kesinlikle."

Myron Claire'i almaya gidiyordu. Claire ona, "o iyi" telefon konuşmasını anlattı. Myron hemen Berruti'yi aradı ve "masamda değilim" mesajıyla karşılaştı. Myron ona mesajda ne istediğini anlattı.

Şimdi Myron ve Claire, Livingston Lisesi'ne Aimee'nin dolabına bakmaya gidiyordu. Myron aynı zamanda onun eski sevgilisi Randy Wolf'la da konuşmayı umuyordu. Bir de Harry "Bay D." Davis. Ama en önemlisi Drew "Müzik Öğretmeni-İç Çamaşırı Alıcısı" Van Dyne.

"Onunla ilgili bir şey biliyor musun?"

"Van Dyne evli, çocuğu yok. Son dört yılda iki kere madde etkisinde araç kullanma cezası almış ve bir kere de uyuşturucu testine girmiş. Islahevi kaydı var ama gizli. Şim-

diye kadar öğrendiklerim bunlar."

"Peki, Aimee Biel gibi bir öğrenci için neden iç çamaşırı almış?"

"Çok açık bence."

"Az önce Bayan Rochester'la görüştüm. Katie hamile ve erkek arkadaşıyla birlikte kaçmış."

"Çok alışılmadık bir hikâye değil."

"Evet ama Aimee'nin de aynı şeyi yaptığını mı düşünüyoruz?"

"Erkek arkadaşıyla mı kaçmış? Sanmam. Kimse Van Dyne için kayıp bildirisinde bulunmamış."

"Kayıp olmasına gerek yok. Katie'nin erkek arkadaşı muhtemelen Dominick Rochester'dan korkuyor. Onun için beraberler. Ama eğer kimse Aimee ve Van Dyne'ı bilmiyorsa..."

"Bay Vayn Dyne'ın korkacak bir şeyi yok."

"Kesinlikle."

"Lütfen söyler misin, Aimee neden kaçsın?"

"Çünkü hamile."

"Peh," dedi Win.

"Peh ne?"

"Aimee neden korksun ki?" diye sordu Win. "Erik, Dominick Rochester tarzı biri değil."

Win haklıydı. "Belki Aimee kaçmamıştır. Belki hamiledir ve doğurmak istiyordur. Belki erkek arkadaşına söylemiştir. Drew Van Dyne..."

"Öğretmen olup," dedi Win söz alıp, "hayatını mahveden biri."

"Evet."

Kötü bir his vardı içinde. "Hâlâ büyük bir boşluk var," dedi Myron.

"Nedir?"

"İki kız da aynı ATM'yi kullandı. Bak, geri kalanına tesadüf bile diyemiyoruz. Bin kızın olduğu bir okulda iki kız hamile kalıyor? İstatistiksel olarak bir önemi yok. İki kızın aynı sebepten kaçtığını düşünsek bile, tamam, bu bir bağlantı olduğu ihtimalini artırıyor, ama bağlantılı olmama ihtimalleri daha büyük, değil mi?"

"Öyle," dedi Win.

"Ama sonra ikisinin de aynı ATM'yi kullanmasını düşünüyorum. Bunu nasıl açıklayacaksın?"

Win, "Senin küçük istatistiksel teşhisin dama atılıyor," dedi.

"O zaman bir şeyi gözden kaçırıyoruz."

"Her şeyi gözden kaçırıyoruz. Bu aşamada her şey varsayımlardan ibaret."

Win yine haklıydı. Çok erken fikir yürütüyor olabilirlerdi, ama yaklaşıyorlardı da. Roger Chang'in tehdit içeren "piç" telefon konuşmaları gibi başka faktörler de vardı. Bağlantılı olabilirlerdi de, olmayabilirlerdi de. Harry Davis'in olayla ilgisini de oturtamamıştı. Belki de Van Dyne ve Aimee arasında bir paravandı, ama bu da oturmuyordu. Peki, Myron Claire'e gelen "o iyi" telefon konuşması için ne yapacaktı? Myron zamanlamayı ve niyeti –rahatlatmak ya da korkutmak, her iki koşulda da neden?– düşündü, ama şimdiye kadar aklına hiçbir şey gelmemişti.

"Tamam," dedi Myron Win'e, "bu akşam için hazır mıyız?"

"Kesinlikle."

"O zaman sonra konuşuruz."

Myron, Claire ve Erik'in evinin önüne çekerken Win de telefonu kapattı. Myron daha durmadan Claire ön kapıya çıktı.

"İyi misin?" diye sordu.

Cevap çok açık olduğu için Claire cevap vermeye tenezzül etmedi. "Yine aradı mı?"

"Henüz değil. Livingston Lisesi'nde Drew Van Dyne diye bir öğretmen tanıyor musun?"

"Hayır."

"İsim bir şey çağrıştırmıyor mu?"

"Sanmıyorum. Neden?"

"Odasında bulduğum iç çamaşırını hatırlıyor musun? Onu o almış olabilir."

Yüzü kızardı. "Bir öğretmen mi?"

"Alışveriş merkezindeki müzik mağazasında çalışıyormuş."

"Planet Music."

"Evet."

Claire başını iki yana salladı. "Hiçbirini anlamıyorum."

Myron elini onun koluna koydu. "Kendini kaybetmemelisin, Claire, tamam mı? Sakin kalmana ve odaklanmana ihtiyacım var."

"Bana patronluk taslama, Myron."

"Niyetim bu değildi, ama bak, ama okula gittiğimizde biraz ters..."

"Onu kaybederiz. Bunu biliyorum. Başka ne var ne yok?"

"Joan Rochester konusunda haklıydın." Myron olanları anlattı. Claire oraya oturup pencereden dışarı baktı. Arada bir başını salladı, ama baş sallamasının onun söyledikleriyle hiç ilgisi yoktu.

"Yani Aimee'nin hamile olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Ses tonu artık sakindi, ciddiydi. Rahatlamaya çalışıyordu. Bu iyi bir şey olabilirdi.

"Evet."

Claire elini dudağına götürdü ve yolmaya başladı. Lisedeki gibi. Onca şey yaşamışlardı ama Claire'in dudaklarını hâlâ geometri sınavı öncesindeki gibi yolması çok tuhaftı. "Tamam, buna bir süre akılcı şekilde bakalım," dedi.

"Doğru."

"Aimee lisedeki erkek arkadaşından ayrıldı. Bize söylemedi. Sır saklıyordu. E-postalarını siliyordu. Kendi gibi değildi. Çekmecesinde, sıklıkla gittiği müzik mağazasında çalışan öğretmeni tarafından alınmış olabilecek bir iç çamaşırı var."

Sözcükler havada asılı kaldı.

"Benim başka bir fikrim var," dedi Claire.

"Devam et."

"Eğer Aimee hamileyse –Tanrım, bunları konuştuğumuza inanamıyorum– bir tür kliniğe filan gitmiş olmalı."

"Olabilir. Belki evde yapılan testlerden almıştır."

"Hayır." Claire'in ses tonu sertti. "O kadar da değil. Bu tip şeyleri konuşuyoruz. Arkadaşlarından biri o testlerden birini kullanmış ve sonuç pozitif çıkmış, ama hamile değilmiş.

Ben anneyim. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?"

"O tarafın kanunları nelerdir, bilmiyorum."

"Değişip duruyor."

"Dur." Myron ceptelefonunu aldı. Hastanenin santralini aradı. Dr. Stanley Rickenback'i istedi. Myron sekretere ismini verdi. Lisenin önündeki kavşaktan dönüp park etti. Rickenback telefonu aldı, bu telefonu aldığı için heyecanlı gibiydi. Myron ne istediğini söyledi. Heyecan kayboldu.

"Bunu yapamam," dedi Rickenback.

"Annesi burada."

"Bana on sekiz yaşında olduğunu söylemiştiniz. Bu kurallara aykırı."

"Dinleyin, Katie Rochester konusunda haklıydınız. Hamileymiş. Şimdi de Aimee de hamile mi diye bulmaya çalışıyoruz."

"Bunu anlıyorum, ama yardım edemem. Tıbbi kayıtlar gizlidir. Yeni HIPAA kanunlarıyla korunuyor, bütün kayıtlar bilgisayar ortamında tutuluyor ve hasta dosyasını kimin, ne zaman açtığı kayıt altına alınıyor. Bu etik olmamakla birlikte çok büyük bir kişisel risk, üzgünüm."

Telefonu kapattı. Myron camdan dışarı baktı. Sonra santralı tekrar aradı.

"Dr. Edna Skylar, lütfen."

İki dakika sonra Edna, "Myron?" dedi.

"Bilgisayarınızdan hasta dosyalarına erişebiliyorsunuz, değil mi?"

"Evet."

"Hastanedeki tüm hastaların mı?"

"Ne istiyorsun?"

"Masumlar hakkındaki konuşmamızı hatırlıyor musunuz?"

"Evet."

"Bir masuma yardım etmenizi istiyorum, Dr. Skylar." Sonra dediğini düşünüp, "Bu durumda hatta belki iki masuma," dedi.

"İki mi?"

"Aimee Biel adında on sekiz yaşında bir kıza," dedi Myron, "ve eğer haklıysak, karnındaki bebeğe."

"Tanrım. Bana Stanley'in haklı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Lütfen, Dr. Skylar."

"Bu etik değil."

Sessiz kalmasına izin verdi. Derdini anlatmıştı. Daha fazlasını söylemek işleri zora sokacaktı. Bunu kendi kendine düşünmesine izin vermek en iyisiydi.

Çok sürmedi. İki dakika sonra, bilgisayar tuşlarına basıldığını duydu.

"Myron?" dedi Edna Skylar.

"Efendim."

"Aimee Biel üç aylık hamile."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Livingston Lisesi müdürü Amory Reid, Haggar marka pantolon, içindeki atleti gösterecek kadar ince bir kumaşı olan kirli beyaz bir gömlek ve suni deri olabilecek, kalın tabanlı ayakkabılar giyiyordu. Kravatı gevşek durmasına rağmen, yine de onu boğuyormuş gibi görünüyordu.

"Okul, elbette ki, çok endişeli."

Reid ellerini masasının üzerinde birleştirdi. Bir elinde, üzerinde futbol sembolü olan bir üniversite yüzüğü vardı. Cümleyi, adeta ayna karşısında prova etmiş gibi söyledi.

Myron sağa oturdu, Claire ise sola. Hâlâ tanıdığı, sevdiği ve güvendiği kızının üç aydır hamile olduğunu öğrenmenin sersemliği vardı üzerinde. Aynı zamanda bir rahatlama da hissediyordu. Mantıklı gelmişti. Son davranışını açıklıyordu. Son zamanlarda olup bitenleri de açıklıyor olabilirdi.

"Elbette dolabını kontrol edebilirsiniz," dedi müdür yardımcısı onlara. "Bütün kilitleri açan bir ana anahtarım var."

"Ayrıca iki öğretmeninizle de konuşmak istiyoruz," dedi Claire, "bir de öğrencinizle."

Gözleri kısıldı. Önce Myron'a, sonra da Claire'e baktı. "Hangi öğretmenler?"

"Harry Davis ve Drew Van Dyne," dedi Myron.

"Bay Van Dyne bugünlük çıktı. Salı günleri saat ikide çıkar."

"Ya Bay Davis?"

Reid programa baktı. "B-202 numaralı sınıfta."

Myron sınıfın yerini biliyordu. Onca yıldan sonra. Koridorlar hâlâ A'dan E'ye doğru sıralıydı. 1'le başlayan sınıflar birinci katta, 2'yle başlayanlar ikinci kattaydı. Bezmiş bir öğretmenin, ağırkanlı bir öğrenciye A sınıfından E sınıfına gelemeyeceğini söylediğini hatırladı.

"Bakalım, Bay D.'yi dersten çıkarabilecek miyim? Bu öğretmenlerle neden konuşmak istediğinizi öğrenebilir miyim?"

Claire ve Myron birbirlerine baktı. Claire, "Bunu söylememeyi tercih ederiz," dedi.

Bunu kabul etti. İşi politikti. Eğer bir şey öğrenirse, bunu rapor etmesi gerekirdi. Kısa bir süreliğine olsa bilmemek onun için daha iyi olabilirdi. Myron iki öğretmen için de çok büyük hisler beslemiyordu, sadece bir önseziydi. Daha fazlasını öğrenene kadar okul müdürüne bilgi vermenin anlamı yoktu.

"Ayrıca Randy Wolf'la da konuşmak istiyoruz," dedi Claire.

"Korkarım buna izin veremeyeceğim."

"Neden?"

"Okul dışındayken ne isterseniz yapabilirsiniz, ama burada, ailesinden izin almam gerekir."

"Neden?"

"Kurallar böyle."

"Eğer çocuk dersi kırarken yakalanırsa, onlarla konuşabilirsiniz."

"Ben konuşabilirim, evet. Ama siz konuşamazsınız. Bu da dersi kırmak gibi bir durum değil." Reid bakışını kaçırdı. "Dahası sizin, Bay Bolitar, burada olmanıza şaşırdım."

"Beni temsil ediyor," dedi Claire.

"Bunu anlıyorum. Ama bu ona bir öğrenciyle konuşmak için kuralları çiğneme hakkı vermez, aynı şekilde bir öğretmenle de. Bay Davis'i de sizinle görüştüremem, ama onu en azından buraya çağırabiliriz. O bir yetişkin. Bunu Randy Wolf için yapamam."

Koridora çıkıp Aimee'nin dolabına doğru yürüdüler.

"Bir şey daha var," dedi Amory Reid.

"Nedir?"

"Bunun konuyla ilgisi var mı bilmiyorum ama Aimee son dönemde başını biraz derde soktu."

Durdular. Claire, "Nasıl?" dedi.

"Rehberlik ofisinde bilgisayarı kullanırken yakalandı."

"Anlamadım."

"Biz de anlamadık. Rehberlik öğretmenlerinden biri onu orada bulmuş. Bir ders notu çizelgesi basıyormuş. Kendisine ait olduğunu gördük."

Myron düşündü. "O bilgisayarlar şifre korumalı değil mi?"

"Öyle."

"Peki, nasıl girdi?"

Reid çok dikkatli konuşuyordu. "Emin değiliz. Ama teorimiz, yönetimden birinin bir hata yaptığı."

"Nasıl bir hata?"

"Biri çıkış yapmayı unutmuş olabilir."

"Başka bir deyişle, o ulaşabilsin diye erişim halinde bırakıldı?"

"Bu bir teori, evet."

Oldukça ahmakmış, diye düşündü Myron.

"Bana neden bilgi verilmedi?" diye sordu Claire.

"O kadar büyük bir sorun değildi."

"Ders notlarına girmek o kadar büyük bir sorun değil mi?"

"Kendi notlarını basıyordu. Aimee, bildiğiniz gibi, harika bir öğrenciydi. Daha önce başını hiç derde sokmamıştı. Ona sert bir uyarı yapmakla yetindik."

Utancınızı da kendinize sakladınız, diye düşündü Myron. Bir öğrencinin okulun bilgisayar sistemine girdiğini söylemek zordu. Halının altına süpürmüşlerdi.

Dolaba geldiler. Amory Reid kilidi açmak için ana anahtarı kullandı. Kapağı açınca hepsi birlikte içine baktı. Öne doğru adım atan ilk kişi Myron oldu. Aimee'nin dolabı ürkütücü derecede kişiseldi. Metalik yüzeyinde odasında gördüğüne benzer fotoğraflar vardı. Yine hiç Randy yoktu. En sevdiği gitaristlerin resimleri vardı. Askılardan birinde siyah bir Green Day American Idiot turne tişörtü, diğerinde de bir New York Liberty *sweatshirt*'ü vardı. Aimee'nin ders kitapları alta dizilmişti ve hepsi kaplıydı. Üst rafta tokalar, bir fırça ve bir ayna vardı. Claire hepsine nazikçe dokundu.

Ama burada işe yarayacak bir şey yok gibi görünüyordu. Ne açık bir delil ne de AIMEE'Yİ BULMAK İÇİN BU TARAFTAN yazan bir tabela vardı.

Myron kendini kaybolmuş ve boş hissediyordu, Aimee'nin son derece kendine has dolabının karşısında dururken, yokluğu daha da belirginleşti.

Reid'in ceptelefonu çalınca hepsinin havası değişti. Telefonu açtı, bir süre dinleyip kapattı.

"Bay Davis'in yerine dersine bakacak birini buldum. Ofiste sizi bekliyor."

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Drew Van Dyne, Aimee'yi düşünüyordu ve Planet Music'e geldiğinde şimdi ne yapacağını tasarlıyordu. Ne zaman bunu yapsa, hayatla ve yaptığı kötü seçimlerle ilgili kafası karışsa, Van Dyne ya ilaç alıyordu ya da şimdi yaptığı gibi kendisini müziğe veriyordu.

iPod kulaklıklarını kulak kanallarına iyice sokmuştu. Alejandro Escovedo'nun *Gravity*'sini dinliyor, müziğin tadını çıkarırken Escovedo'nun şarkıyı nasıl yazdığını anlamaya çalışıyordu. Van Dyne bunu yapmayı seviyordu. Şarkıyı mümkün olan en iyi şekilde parçalara ayırıyordu. Köküne inmeye, fikrin nasıl ortaya çıktığını anlamaya, ilham kaynağına ulaşmaya çalışıyordu. İlk tohum bir nota, nakarat, dörtlük ya da sözler miydi? Yazarın kalbi mi kırıktı, üzgün müydü yoksa neşe mi doluydu; daha da önemlisi neden böyle hissediyordu? O ilk adımdan sonra, bu şarkıyla nereye gitti? Van Dyne besteciyi piyano başında ya da gitar çalarken, notlar alırken, değiştirirken, düzenlerken görebiliyordu.

Mutluluk, dostum. Saf mutluluk. Bir şarkı yapmak. Dai-

ma derinlerden bir ses "Bu sen olmalıydın, Drew" dese bile.

Sana köpek pisliğiymişsin gibi bakan ve şimdi de senden boşanmak isteyen karını unutuyorsun. Çocukken seni terk eden babanı unutuyorsun. Yıllarca seni umursamayıp şimdi onları telafi etmeye çalışan anneni unutuyorsun. Nefret ettiğin, beynini uyuşturan düzgün adam işi mesleğini unutuyorsun. Bu işin, sen kendi kırılma noktanı beklerken oyalandığın bir şey olduğunu unutuyorsun. Kendine doğruyu söylediğin zamanlarda o kırılma noktasının asla gelmeyeceğini bildiğini unutuyorsun. Otuz altı yaşında olduğunu ve bunu ne kadar yok saysan da, hayallerinin hiç ölmeyeceğini unutuyorsun, ama bu hiç kolay değil. Hayallerin öyle kalması ve seni ele geçirmesi, sana asla gerçekleşmeyeceğini gösteriyor.

Kaçışı müzikte buluyorsun.

Şimdi ne yapmalıydı?

Bedroom Rendezvous'nun önünden geçerken Drew Van Dyne'ın düşündüğü buydu. Satış görevlisi kızlardan birinin diğerine bir şeyler fısıldadığını gördü. Belki de ondan bahsediyorlardı ama umursamadı. Planet Music'e girdi, hem sevdiği hem de gönülsüz geldiği yerdi burası. Müzikle çevrelenmiş olmayı seviyordu. Bunların hiçbirinin kendisine ait olmaması onu üzüyordu.

Jordy Deck, onun daha genç ve daha az yetenekli olan versiyonu, tezgâhın arkasındaydı. Van Dyne, genç çocuğun yüzünden bir tuhaflık olduğunu anladı.

"Ne oldu?"

"Kocaman bir adam," dedi çocuk. "Buraya seni aramak için geldi."

"Adı neydi?"

Çocuk omuzlarını silkti.

"Ne istiyormuş?"

"Aimee'yle ilgili sorular sordu."

Yüreğini bir korku kapladı. "Ne dedin ona?"

"Buraya çok geldiğini söyledim, ama sanırım zaten biliyordu. Çok bir şey demedim."

Drew Van Dyne yakına geldi. "Adamı tarif et."

Etti. Van Dyne bugün aldığı tehdit telefonunu düşündü. Myron Bolitar gibi gelmişti.

"Bir şey daha var," dedi çocuk.

"Ne?"

"Çıktıktan sonra da, sanırım Bedroom Rendezvous'a girdi."

Claire ve Myron, Myron'ın Bay Davis'le yalnız konuşmasına karar verdiler.

"Aimee Biel en yetenekli öğrencilerimden biriydi," dedi Harry Davis.

Davis solgundu, titriyordu ve Myron'ın sabah gördüğü özgüvenli adamdan eser yoktu.

"Biriydi mi?"

"Anlayamadım."

" 'Biriydi' dediniz. 'En yetenekli öğrencilerimden biriydi.'"

Gözleri büyüdü. "Artık benim dersime girmiyor."

"Anladım."

"Demeye çalıştığım buydu."

"Pekâlâ," dedi Myron onu savunma halinde tutmaya çalışarak. "Tam olarak ne zaman sizin öğrencinizdi?"

"Geçen yıl."

"Harika." Bu kadar ön hazırlık yeterdi. En vurucu cümle geliyordu: "Madem Aimee artık sizin öğrenciniz değil, cumartesi akşamı sizin evinizde ne işi vardı?"

Bilgisayar oyunlarında bir anda ortaya çıkan plastik sincaplar misali alnını bir anda ter damlaları kaplamıştı. "Bunu düşündüren nedir size?"

"Onu oraya ben bıraktım."

"Bu mümkün değil."

Myron içini çekti ve bacak bacak üstüne attı. "Bu oyunu oynamanın iki yolu var, Bay D. Ya müdürü buraya çağırırım ya da bana bildiklerinizi anlatırsınız."

Sessizlik oldu.

"Bu sabah neden Randy Wolf'la konuşuyordunuz?"

"O da benim öğrencim."

"Öğrenciniz mi, öğrenciniz miydi?"

"Öğrencim. İkinci sınıflara, birinci sınıflara ve son sınıflara ders veriyorum."

"Öğrencilerin son dört yıldır sizi yılın öğretmeni seçtiğini duydum."

Hiçbir şey demedi.

Myron, "Bunu anlıyorum," dedi.

"Evet, biliyorum." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Efsanevi Myron Bolitar'ın her yere yayılan varlığını görmemek çok zor."

"Yılın öğretmeni olmak nasıl bir şey, onu merak ediyorum. Öğrenciler arasında bu kadar popüler olmak."

Davis bu iltifattan çok hoşlandı. "Sizin de çok sevdiğiniz bir öğretmeniniz oldu mu?" diye sordu.

"Bayan Friedman. Modern Avrupa Tarihi."

"Ben başladığımda buradaydı." Gülümsedi. "Onu çok severdim."

"Bütün bunlar çok hoş da, Bay D., kayıp bir kız var."

"O konuda bir şey bilmiyorum."

"Evet, biliyorsunuz."

Harry Davis başını öne eğdi.

"Bay D.?"

Başını kaldırmadı.

"Neler oluyor, bilmiyorum, ama her şey paramparça oluyor. Her şey. Biliyorsunuz, sanırım. Biz bu konuşmayı yapmadan önce hayatınız başka bir şeydi. Şimdi bambaşka. Ama her şeyi öğrenene kadar bunun peşini bırakmayacağım. Ne kadar kötü olursa olsun. Ne kadar insanın canı yanarsa yansın."

"Ben hiçbir şey bilmiyorum. Aimee benim evime hiç gelmedi."

O an sorsalardı, Myron adamın hiç de deli olmadığını söylerdi. Geri dönüp bakıncaysa bir sorun vardı. Ölçülü bir ses tonuyla konuşuyordu. İçinde tehdit de vardı, ama üzerinde durmaya gerek yoktu. Eğer bunu anlasaydı, kendini buna hazırlardı. Ama öfke onu esir aldı ve harekete geçirdi.

Myron hızlı hareket etti. Davis'i boynundan yakaladı, omuzlarından aşağı bastırarak pencereye doğru çekti. Myron,

Davis'in suratını tek taraflı cama bastırdığında Davis' ten hafif bir çığlık yükseldi.

"Oraya bakın, Bay D."

Bekleme alanında Claire dimdik oturuyordu. Gözleri kapalıydı. Kimsenin kendisini izlemediğini düşünüyordu. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Myron daha sert itti.

"Ah!"

"Görüyor musunuz, Bay D.?"

"Bırak beni!"

Lanet olsun. Vücuduna öfke yayılıyor, her yerine nüfuz ediyordu. Jake Wolf'da olduğu gibi sakinleşmeye çalıştı ve elini bıraktı. Davis doğruldu ve boynunu ovaladı. Yüzü kıpkırmızıydı.

"Bir daha bana yaklaşırsan," dedi Davis, "seni dava ederim."

Myron başını iki yana salladı.

"Ne?"

"İşiniz bitti, Bay D. Sadece henüz sizin haberiniz yok."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Drew Van Dyne Livingston Lisesi'ne doğru yola çıktı.

Myron Bolitar nasıl bir pisliğe bulaştırmıştı onu?

Şu an tamamen panik haldeydi. Kendini öğrencilerine adamış Bay Lanet'in bir şey anlatmayacağını düşünüyordu. Bu daha iyi olurdu ve sorun her neyse Van Dyne'ın kendi başına ilgilenmesini sağlardı. Ama şimdi bir şekilde Myron Bolitar Planet Music'e gelmişti. Aimee'yle ilgili sorular sormuştu.

Biri konuşmuştu.

Okula girerken Harry Davis'in hızla çıktığını gördü. Drew Van Dyne beden dilinden pek anlamazdı ama Davis hiç kendisi gibi görünmüyordu. Yumruklarını sıkmış, omuzları çökmüştü ve hızlı adımlarla yürüyordu. Normalde gülümseyerek ve etrafı selamlayarak, hatta bazen de ıslık çalarak yürürdü. Bugün öyle değildi.

Van Dyne arabasını otoparka doğru sürdü ve Davis'in önünü kesti. Davis onu görüp sağa döndü.

"Bay D.?"

"Beni rahat bırak."

"Sizinle konuşmamız gerek."

Van Dyne arabadan indi. Davis yürümeye devam etti.

"Myron Bolitar'la konuşursanız neler olacağını biliyorsunuz, değil mi?"

"Konuşmadım," dedi Davis dişlerini sıkarak.

"Konuşacak mısınız?"

"Arabana bin, Drew. Beni da rahat bırak."

Drew Van Dyne başını iki yana salladı. "Unutmayın, Bay D., kaybedecek çok şeyiniz var."

"Söyleyene bak."

"En çok kaybedecek şeyi olan sizsiniz."

"Hayır," dedi Davis arabasına yönelip. Daha Van Dyne gelemeden binip koltuğuna oturdu, kapıyı kapattı. "En çok Aimee'nin kaybedeceğini söyleyen sen değil miydin?"

Bu Van Dyne'ı duraklattı. Başını salladı. "Ne demek bu?"

"Bunu bir düşün."

Davis arabasının kapısını kapatıp uzaklaştı.

Drew Van Dyne derin bir nefes alarak arabasına döndü. *En çok Aimee kaybedecek...* Bunu düşünmeye başladı. Arabayı çalıştırdı ve çıkacağı sırada okulun yan kapısının yeniden açıldığını fark etti.

Sevilen öğretmen Harry Davis'in dakikalar önce hızla çıktığı kapıdan şimdi de Aimee'nin annesi çıkıyordu. Arkasından da Myron Bolitar geliyordu.

Telefonda onu daha önce arayıp uyaran sesi getirdi aklına: *Aptalca bir şey yapma. Her şey kontrol altında.*

Hiçbir şey kontrol altındaymış gibi gelmiyordu.

Drew Van Dyne sanki suyun altındaymış da orada oksijen varmış gibi arabanın radyosuna uzandı. CD özelliği açıktı ve içinde Coldplay'in son albümü vardı. Arabayı çalıştırıp uzaklaştı ve Chris Martin'in yumuşak sesinin kendisini rahatlatmasını bekledi.

Panik geçmiyordu.

O an nerede yanlış seçim yaptığını anladı. Çoğunlukla işleri böyle berbat ediyordu. Bunu biliyordu. Geri dönüp bunu düşünmek zorunda olduğunu biliyordu. Ama o, hayatı böyle yaşıyordu. Ağır çekimdeki bir araba kazası gibiydi. Nereye doğru gittiğini görüyorsun. Çarpışacağını biliyorsun, ama ne duruyorsun ne de kenara çekiliyorsun.

Güçsüzsün.

Sonunda Drew Van Dyne o telefon konuşmasını yaptı.

"Alo?"

"Bir sorunumuz var sanırım."

Telefonun diğer ucunda Drew Van Dyne, Koca Jake Wolf'un iç çektiğini duydu.

"Anlat," dedi Jake.

Myron Livingston Alışveriş Merkezi'ne gitmeden önce Claire'i evine bıraktı. Drew Van Dyne'ı Planet Music'te bulmayı umuyordu. Hiç şansı yoktu. Pançolu çocuk bu kez konuşmadı, ama Sally Ann kısa süre onun yanına gidip konuştu ve sonra dışarı çıktı. Myron, Van Dyne'ın ev telefonunu almıştı. Aradı ama cevap veren olmadı.

Win'i aradı. "Bu adamı bulmamız gerek."

"Şimdi daha ince çalışmalıyız."

"Van Dyne'ın evini izlemesi için kimi bulabiliriz?"

Win, "Zorra'ya ne dersin?" diye sordu.

Zorra İsrail için suikastçı olarak görev yapmış, şimdiyse yüksek topuklu ayakkabılarla dolaşan bir transseksüel olan, eski bir Mossad ajanıydı. Çoğu transseksüel güzeldi, ama Zorra onlardan biri değildi.

"Banliyöde fark edilmeden dolaşabileceğinden emin değilim, sen?"

"Zorra nasıl fark edilmeyeceğini bilir."

"İyi, sen öyle diyorsan."

"Sen nereye gidiyorsun şimdi?"

"Chang's Kuru Temizleme'ye. Roger'la konuşmam gerek."

"Ben de Zorra'yı arayayım."

Chang's'te işler yoğundu. Maxine, Myron'ın içeri girdiğini gördü ve başıyla yanına gelmesini işaret etti. Myron kuyruğun önüne geçip onun peşinden arka tarafa doğru ilerledi. Kimyasal ve kumaş kokusu boğaz yakıyordu. Toz zerreciklerinin ciğerlerine yapıştığını hissetti. Arka kapı açılınca da çok rahatladı.

Roger sokaktaki bir sepetin üzerinde oturuyordu. Başı öne eğikti. Maxine kollarını bağladı ve, "Roger, Bay Bolitar'a söylemek istediğin bir şey var mı?" dedi.

Roger sıska bir çocuktu. Kolları çöp gibiydi. Konuşurken kafasını kaldırmadı.

"Sizi arayıp onları söylediğim için özür dilerim," dedi.

Beyzbol topuyla komşusunun camını kırmış, sonra annesi tarafından götürülüp özür diletilmiş bir çocuk gibiydi. Myron'ın ihtiyacı olan bu değildi. Maxine'e döndü. "Onunla yalnız konuşmak istiyorum."

"Buna izin veremem."

"O zaman ben de polise giderim."

Önce Joan Rochester, şimdi de Maxine Chang. Myron korkmuş anneleri tehdit etme konusunda gittikçe iyileşiyordu. Belki de artık onları tartaklamaya başlayıp gerçekten de büyük bir adam gibi hissetmeliydi.

Ama Myron gözünü kırpmadı. Maxine Chang kırptı.

"İçeride olacağım,"

"Teşekkür ederim."

Sokak, her arka sokak gibi çöp ve kurumuş idrar kokuyordu. Myron, Roger'ın yüzüne bakmasını bekledi. Roger bakmadı.

"Sadece beni aramadın," dedi Myron, "Aimee Biel'i de aradın, değil mi?"

Başını salladı, hâlâ ona bakmıyordu.

"Neden?"

"Onu geri aradım."

Myron şüpheci bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. Çocuk kafasını yerden kaldırmadığı için bunun pek bir anlamı olmadı. "Yüzüme bak, Roger."

Yavaşça gözlerini kaldırdı.

"Bana önceAimee Biel'in mi seni aradığını söylüyorsun?"

"Onunla okulda karşılaştık. Bana benimle konuşması gerektiğini söyledi."

"Ne hakkında?"

Omuzlarını silkti. "Sadece konuşmamız gerektiğini söyledi."

"O zaman neden yapmadınız?"

"Neyi yapmadık?"

"Neden hemen orada konuşmadınız?"

"Koridordaydık. Etrafta başkaları vardı. Özel konuşmak istediğini söyledi."

"Anladım. Sen de onu aradın?"

"Evet."

"Ne dedi?"

"Tuhaftı. Notlarımı ve ders programımı öğrenmek istedi. Daha çok bunları doğrulamak ister gibiydi. Birbirimizi biraz tanıyoruz. Herkes konuşuyor zaten. Onun için bir şeyler biliyordur."

"Bu kadar mı?"

"Sadece iki dakika kadar konuştuk. Sonra kapatması gerektiğini söyledi. Bir de üzgün olduğunu söyledi."

"Ne için?"

"Duke'e kabul edilmediğim için." Başını tekrar öne eğdi.

"Öfkeni çok fazla biriktirmişsin, Roger."

"Anlamıyorsunuz."

"Anlat o zaman."

"Boş verin."

"Keşke yapabilsem, ama biliyorsun ya, beni aradın."

Roger Chang daha önce hiç görmemiş gibi arka sokağı inceledi. Yüzünü buruşturdu ve kokudan içi kalktı. Sonra

Myron'a döndü. "Ben hep Asyalı moron oldum, biliyor musunuz? Ben bu ülkede doğdum. Göçmen değilim. Konuştuğumda insanlar bana eski bir Charlie Chan filminden fırlamışım gibi bakıyor. Bu şehirde, eğer paranız yoksa ya da sporda iyi değilseniz... Annemin fedakârlıklarını görüyorum. Ne kadar çok çalıştığını biliyorum. Kendi kendime şöyle düşünüyorum: Eğer dört elle sarılırsam, kaçırdığım şeyleri düşünmeden, fedakârlık yapıp okulda çok çalışırsam her şey yoluna girer. Buradan kurtulabilirim. Duke'e neden bu kadar taktım, bilmiyorum. Ama taktım. Tek amacımdı. Kazanınca biraz rahatlayabilirdim. Bu dükkândan uzak kalabilirdim..."

Sesi kısıldı.

"Keşke gelip bana bir şeyler söyleseydin."

"Yardım istemek konusunda iyi değilimdir."

Ona bundan daha fazlasını yapmasını, öfke kontrolü için tedavi olmasını söyleyecekti, ama çocuk olmayalı çok uzun zaman olmuştu ve şimdi de buna zamanı yoktu.

"Beni şikâyet edecek misiniz?"

"Hayır." Sonra ekledi: "Hâlâ bekleme listesine girebilirsin."

"Çoktan kaldırdılar."

"Öyle mi?" dedi Myron. "Bak, sana şu an ölüm-kalım meselesi gibi geldiğini biliyorum, ama hangi okula gittiğinin önemi yok. Eminim Rutgers'i de seveceksin."

"Evet, eminim."

Sesi hiç tatmin olmuş gibi gelmedi. Myron'ın bir tarafı öfkeliydi, ama diğer tarafı –gittikçe artan şekilde– Maxine'in

suçlamalarını düşünüyordu. Myron'ın, Aimee'ye yardım ederek bu genç adamın hayalini mahvetmiş olmakta az da olsa payı vardı. Öylece arkasını dönüp gidemezdi, değil mi?

"Eğer seneye transfer olmak istersen," dedi Myron, "bir mektup yazarım,"

Roger'ın tepki vermesini bekledi. Roger tepki vermedi. Myron da onu annesinin kuru temizlemeci dükkânının arka sokağında, kötü kokuların arasında bırakıp gitti.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Telefonu çaldığı sırada Myron, Rochester –kocası öğrenir diye, kızı aradığında evde olmaktan korkuyordu– ile buluşmaya gidiyordu. Arayanın kim olduğuna baktı ve ALI WILDER ismini görünce neredeyse kalbi tekliyordu.

"Selam," dedi.

"Selam."

Sessizlik oldu.

"Önceki konuşmamız için özür dilerim," dedi Ali.

"Özür dileme."

"Hayır, histerik davrandım. Kızlar için ne yapmaya çalıştığını biliyorum."

"Erin'in bu işe bulaşmasını hiç istemedim."

"Sorun değil. Belki ben fazla endişelendim, ama gerçekten seni görmeyi çok istiyorum."

"Ben de istiyorum."

"Bana gelir misin?"

"Şimdi gelemem."

"Öyle mi?"

"Muhtemelen geç saate kadar da bu iş üzerinde uğraşacağım."

"Myron?"

"Efendim?"

"Ne kadar geç olacağı umurumda değil."

Myron gülümsedi.

"Saat kaç olursa olsun gel," dedi Ali. "Bekleyeceğim. Eğer uyuyakalırsam da pencereme çakıltaşı at, uyanırım. Tamam mı?"

"Tamam."

"Dikkatli ol."

"Ali?"

"Evet?"

"Seni seviyorum."

Bir an nefesi kesildi. Sonra o melodik ses tonuyla, "Ben de seni seviyorum, Myron," dedi.

O an Jessica toz bulutu gibi kayboluverdi.

Dominick Rochester'ın ofisi okul otobüslerinin deposuydu.

Pencerenin dışı sapsarıydı. Burası onun için bir kamuflajdı. Okul otobüsleri harikalar yaratabiliyordu. Eğer koltuklarda çocukları taşıyorsanız, koltukların altında da ne isterseniz taşıyabilirdiniz. Polisler bir kamyonu durdurup arayabilirdi, ama aynı şeyi bir okul otobüsü için asla yapmazlardı.

Telefon çaldı. Rochester alıp açtı. "Alo?"

"Benden evinizi gözetlememi mi istemiştiniz?"

İstemişti. Joan eskisinden de çok içiyordu. Bu Katie'nin kaybolmasıyla alakalı da olabilirdi, ama Dominick bundan pek emin değildi. Onun için adamlarından birini tuttu. Ne olur ne olmaz.

"Evet, n'oldu?"

"Bugün erken saatlerde bir adam onunla konuşmak için uğradı."

"Erken saatlerde mi?"

"Evet."

"Ne kadar erken?"

"İki saat kadar önce."

"O zaman neden aramadın?"

"Sanırım çok önemsemedim. Notunu aldım. Sadece önemli bir şey olduğunda seni aramamı istediğini sanıyordum."

"Nasıl bir tipti?"

"Adı Myron Bolitar. Onu tanıdım. Eskiden basketbol oynuyordu."

Dominick ahizeyi iyice kulağına yapıştırdı, içine girecek gibiydi. "Evde ne kadar kaldı?"

"On beş dakika."

"Sadece ikisi mi?"

"Evet. Ama merak etmeyin, Bay Rochester. Onları izledim. Alt katta durdular, şayet merak ettiğiniz buysa. Hiç..." Durdu ve bunu nasıl ifade edeceğini bilemedi.

Dominick neredeyse kahkaha atacaktı. Adam karısını, onu aldattığından şüphelendiği için takip ettirdiğini düşün-

müştü. Bu mümkün değildi. Ama Myron Bolitar neden evine gelip bu kadar uzun kalıyordu?

Bir de Joan ona ne demişti?

"Başka bir şey var mı?"

"Olay da bu zaten, Bay Rochester. "

"Neymiş?"

"Bir şey daha var. Biliyorsunuz, Myron Bolitar'ın geldiğini not ettim, ama nerede olduğunu gördüğüm için çok dert etmedim, anlıyor musunuz?"

"Peki, ya şimdi?"

"Şimdi Bayan Rochester'ı takip ediyorum. Şehirde bir parka geldi, Riker Hill. Orayı biliyor musunuz?"

"Çocuklarım ilkokula orada gitti."

"Güzel, tamam. Bir bankta oturuyor, ama yalnız değil. Yanında bir adam var ve o adam Myron Bolitar."

Sessizlik oldu.

"Bay Rochester?"

"Myron'ın peşine de bir adam tak. Onun da takip edilmesini istiyorum. İkisinin de takip edilmesini istiyorum."

Soğuk Savaş zamanında, banliyönün göbeğinde yer alan Riker Hill Sanat Parkı hava savunma füzelerinin askeri kontrol üssü olarak kullanılmıştı. Ordu oraya Nike Füze Bataryası Sahası NY-80 adını vermişti. Gerçekten. 1954'ten, 1974 yılında Nike hava savunma sistemi sona erene dek, saha hem Hercules hem de Ajax füzelerinin operasyon alanıydı. Birle-

şik Devletler ordusunun orijinal binaları ve kışlaları artık resim, heykel ve el sanatlarının bir arada yapıldığı stüdyolara ev sahipliği yapıyordu.

Myron yıllar önce burayı etkileyici ve rahatlatıcı bulurdu –savaş kalıntılarında sanat– ama artık dünya değişmişti. 80'lerde ve 90'larda hâlâ sevimli ve sakindi. Şimdi ise bu "gelişme" kötü bir sembolizm gibi görünüyordu.

Myron eski askeri radar kulesinin yanındaki banka Joan Rochester'la birlikte oturdu. Birbirlerine baş sallamaktan fazla bir şey yapmadılar. Bekliyorlardı. Joan Rochester yaralı bir hayvan misali telefonunu kucağında tutuyordu. Myron saatine baktı. Her an Katie Rochester annesini arayabilirdi.

Joan Rochester kafasını çevirdi. "Neden onunla beraber olduğumu merak ediyorsunuzdur."

Aslında etmiyordu. Durum ne kadar kötü olursa olsun, hâlâ içinde Ali ile yaptığı son telefon görüşmesinin mutluluğu vardı. Bencilceydi ama son yedi yıldır ilk kez bir kadına onu sevdiğini söylüyordu. Düşüncelerini elindeki işe yoğunlaştırmaya çalışıyordu ama Ali'nin cevabıyla neşelenmişti ve bunu düşünmemek elinde değildi.

İkincisi –ve daha da belirgin olanı– Myron ilişkileri anlamaya çalışmayı bırakalı çok uzun zaman olmuştu. Onunki ezilmiş kadın sendromu olabilirdi ve yaptığı şey bir oyun, bu da bir imdat çağrısı olabilirdi. Ama bir sebepten bu çağrıyı duymak ve ona yardım etmek gelmiyordu içinden.

"Dom'la uzun zamandır birlikteyim. Çok uzun zamandır."

Joan Rochester sessizleşti. Birkaç saniye sonra bir şeyler

demek için ağzını açacak oldu ama o anda elindeki telefon titredi. Elinde olduğunu o an fark etmiş gibi telefona baktı. Telefon bir kez daha titredi ve sonra çaldı.

"Cevap ver," dedi Myron.

Joan Rochester başını salladı ve yeşil tuşa bastı. Telefonu kulağına götürerek, "Alo?" dedi.

Myron ona yaklaştı, telefonun diğer ucundaki sesi duyabiliyordu –genç bir kadın– ama kelimeleri anlamıyordu.

"Ah, tatlım." Joan Rochester'ın yüzü kızının sesiyle adeta erimişti. "İyi olmana çok sevindim. Evet. Evet, doğru. Şimdi bir saniye beni dikkatle dinle, olur mu? Çok önemli."

Karşı taraftaki ses biraz daha konuştu.

"Yanımda biri var..."

Karşı taraf konuşmaya devam etti.

"Lütfen Katie, sadece dinle. Adı Myron Bolitar. Livingston'da oturuyor. Sana zarar vermek gibi bir niyeti yok. Nasıl öğrendiğine gelince... biraz karışık... hayır, tabii ki ben bir şey söylemedim. Telefon kayıtlarını bulmuş olabilir, emin değilim. Babana anlatacağını söyledi..."

Konuşmalar iyice hızlandı.

"Hayır, hayır, henüz söylemedi. Seninle konuşmak istiyor öncesinde. Bence dinlemelisin. Diğer kayıp kızla ilgili, Aimee Biel. Onu arıyor... biliyorum, biliyorum, ona bunu söyledim. Sadece... hatta kal, olur mu? Yanımda şimdi."

Joan Rochester telefonu uzattı. Myron da o anın devamlılığını bozmamak adına hemen aldı. Telefonu kulağına götürdü ve sakin bir tonla konuştu. "Merhaba, Katie. Ben Myron."

NPR'nin gece görevlisi gibiydi.

Katie biraz panik halindeydi. "Benden ne istiyorsun?"

"Sadece birkaç soru soracağım."

"Aimee Biel'le ilgili hiçbir şey bilmiyorum."

"Bana sadece..."

"Bu hattı izletiyorsun, değil mi?" Sesi artık daha da histerikti. "Babam için. Aramayı izletebilmek için beni hatta tutuyorsun!"

Myron ona telefon izlemeleri konusunda Berruti tarzı bir açıklama yapacaktı ama Katie buna izin vermedi.

"Bizi rahat bırak!"

Sonra da kapattı.

Myron diğer bir televizyon klişesi misali, onun kapattığını anlayana dek, "Alo? Alo?" dedi.

Birkaç dakika konuşmadan oturdular. Sonra Myron ona telefonu geri verdi.

"Üzgünüm," dedi Joan Rochester.

Myron başını salladı.

"Denedim."

"Biliyorum."

Ayağa kalktı. "Dom'a anlatacak mısınız?"

"Hayır," dedi Myron.

"Teşekkür ederim."

Yine başını salladı. Kadın kalkıp uzaklaştı. Myron da kalkıp aksi yöne yürümeye başladı. Telefonunu çıkarıp hızlı arama tuşunda kayıtlı numarayı aradı. Win cevap verdi.

"Konuş."

"O Katie Rochester mıydı?"

Böyle bir şey bekliyordu, yani Katie Rochester'ın işbirliği yapmamasını. Myron o yüzden hazırlıklıydı. Win olay mahallinde takibe hazırdı. Bu aslında daha iyiydi. Doğrudan saklandığı yere gidecekti. Win onu takip edip her şeyi öğrenecekti.

"Ona benziyordu," dedi Win. "Yanında da koyu renk saçlı sevgilisi vardı."

"Şimdi?"

"Telefonu kapattıktan sonra o ve sevgilisi olduğunu düşündüğümüz adam şehir merkezine doğru yürümeye başladı. Bu arada adam omuzluğunda silah taşıyor."

Bu iyi bir şey değildi.

"Peşlerinde misin?"

"Bana bunu sormamış olduğunu farz ediyorum."

"Hemen geliyorum."

KIRKINCI BÖLÜM

Joan Rochester koltuğun altında tuttuğu şişeden bir yudum aldı.

Şimdi evin önündeydi. Evine girene kadar bekleyebilirdi. Ama yapmadı. Kafası bulanıktı. Zihninin en son ne zaman berrak olduğunu hatırlayamayacağı kadar çok zamandır bulanıktı kafası. Önemli değildi. Alışıyor insan. Bu bulanıklık normal hale geliyor, sonra da bir bakıyorsun ki asıl zarar veren berrak zihin olmuş.

Arabada kaldı ve evine şöyle bir baktı. İlk kez görmüş gibi bakıyordu. Burası yaşadığı yerdi. Kulağa çok basit gelse de öyleydi. Hayatını burada geçiriyordu. Bir özelliği yoktu. Hiç kişisel gelmemişti. Hayatını burada geçirmişti. Seçilmesine yardım etmişti. Şimdi ise ona bakarken nedenini merak ediyordu.

Joan gözlerini kapadı ve başka bir şey düşünmeye çalıştı. Bu hale nasıl gelmişti? *Öyle birdenbire olmaz,* diye düşündü. Değişimler asla dramatik olmazdı. Küçük parçalar halinde, insan gözünün göremeyeceği şekilde, kademeli ola-

rak meydana gelirlerdi. Bloomfield Lisesi'nin en güzel kızı Joan Delnuto Rochester'a öyle olmuştu.

Babanızda olmayanlara sahip diye bir adama âşık olursunuz. Güçlüdür, serttir ve bu hoşunuza gider. Ayaklarınızı yerden keser. Sizin hayatınızdan ne kadar çaldığını, aşk romanlarından fırlamış, bir bütün olan iki sevgili olmak yerine, artık sadece onun bir uzantısı olarak yaşamaya başladığınızı fark etmezsiniz. Önce küçük şeyler gider elinizden, sonra büyük şeyler, ardından da her şey. Kahkahanız tamamen kaybolmadan önce sesi kesilir. Gülümsemeniz, rimel sürerken hissettiğiniz neşe kadar kalmıştır artık.

Ama o kapkara köşe ne zaman dönülmüştü?

Zamanda geri dönüp baktığında tam yerini kestiremiyordu. Geçmişi düşündü ama her şeyin nerede değiştiğini bulamadı. Bu kaçınılmazdı, tanıştıkları ilk günden beri. Ona karşı çıktığı bir an bile olmamıştı. Kazanıp her şeyi değiştirebileceği bir savaş hiç olmamıştı.

Eğer zamanı geri döndürebilseydi, ona ilk çıkma teklif ettiği an çekip gider miydi? Hayır der miydi? Şimdi Parsippanny'de yaşayan Mike Braun gibi başka bir erkek arkadaş mı bulurdu kendine? Cevap muhtemelen hayır olurdu. O zaman çocukları doğmazdı. Çocuklar elbette ki her şeyi değiştiriyordu. Hiçbirinin yaşanmamış olmasını dileyemezdi, çünkü bu ihanet olurdu: Çocuklarının hiç olmadığını düşünerek nasıl yaşayabilir ki insan?

Bir yudum daha aldı.

Gerçek şu ki, Joan Rochester kocasının ölmesini dile-

mişti. Bunun hayalini kurmuştu. Çünkü bu tek kaçışıydı. İstismar edilen kadınların kocalarına karşı direnmeleri saçmalığını unutun. Bir intihar olabilirdi. Joan onu asla terk edemezdi. Onu bulur, döver ve eve kapatırdı. Çocuklara Tanrı bilir neler yapardı. Ona bunu ödetirdi.

Joan zaman zaman çocukları da alıp şehirdeki şiddet gören kadınların sığındığı evlerden birine gitmeyi düşündü. O zaman ne olacaktı? Onu şikâyet etmeyi düşündü –gerçekten bildikleri vardı– ama Tanık Koruma Programı bile işe yaramazdı. Onları bulurdu. Bir şekilde.

Öyle bir adamdı.

Arabadan indi. Yürüyüşünde hafif bir sendeleme vardı, ama artık bu da normaldi. Joan Rochester ön kapıya yöneldi. Anahtarla açıp içeri girdi. Dönüp arkasından kapıyı kapattı. Önüne döndüğünde de karşısında Dominick'in durduğunu gördü.

Joan Rochester elini kalbine götürdü. "Beni korkuttun."

Dominick ona yaklaştı. Joan bir an için onun sarılmak istediğini düşündü. Ama öyle olmadı. Dizlerini kırıp eğildi. Sağ elini yumruk yaptı. Kalçalarından güç alıp bir yumruk savurdu. Parmak kemikleri kadının böbreğine denk geldi.

Joan'ın ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı. Dizlerinin bağı çözüldü ve yere düştü. Dominick onu saçından yakaladı. Ayağa kaldırıp yumruğunu hazırladı. Bu sefer de sırtına vurdu ama daha sertti.

Joan Kum torbası gibi yere yığıldı.

"Bana Katie'nin nerede olduğunu söyleyeceksin," dedi Dominick.

Sonra tekrar vurdu.

Myron yine takip edildiğini fark ettiği sırada Duke'te dekan yardımcısı olarak görev yapan eski takım arkadaşı Wheat Manson'la konuşuyordu.

Wheat Manson, Atlanta'nın kirli sokaklarından gelen, hızlı bir oyun kurucuydu. Durham, Kuzey Carolina'da geçirdiği yılları çok sevmiş ve bir daha geri dönmemişti. İki eski arkadaş, Myron konuya girmeden önce biraz sohbet ettiler.

"Sana tuhaf bir şey sormam gerek," dedi Myron.

"Devam et."

"Sakın üzerine alınma."

"O zaman üzerime alınacağım bir şey sorma," dedi Wheat.

"Aimee Biel okula benim sayemde mi kabul edildi?"

Wheat homurdandı. "Ah, işte bana bir tek onu sorma."

"Bilmem gerek."

"Hayır, bana bunu sorma."

"Tamam, şimdilik bunu unut. Bana iki tane not çizelgesi göndermeni istiyorum. Biri Aimee Biel'in. Diğeri de Roger Chang'in."

"O kim?"

"Livingston Lisesi'nden başka bir öğrenci."

"Dur, tahmin edeyim. Roger kabul edilmedi."

"Notları da, okul sıralaması da daha iyi..."

"Myron?"

"Ne oldu?"

"Oraya girmeyelim. Beni anlıyor musun? Bunlar gizli bilgi. Sana not çizelgelerini gönderemem. Adaylar hakkında konuşamam. Buraya kabul edilmek sadece not ve sıralama işi değil, daha karmaşık şeyler var. Bir küreyi metal halkadan içeri sokma becerisi notlarından daha iyi olan iki kişi olarak, bunu en iyi biz biliriz. Şimdi de biraz alınmış olarak, sana hoşça kal diyeceğim."

"Bir saniye, bekle."

"Sana not çizelgelerini fakslamayacağım."

"Buna mecbur değilsin. Sana iki adayla ilgili bir şey söyleyeceğim. Sadece bilgisayardan bakıp, söylediğim şeyin doğru olup olmadığını kontrol etmeni istiyorum."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Bana güven, Wheat. Bilgi istemiyorum. Sadece bir şeyi doğrulamanı istiyorum."

Wheat içini çekti. "Şu anda ofiste değilim."

"Ne zaman yapabilirsen o zaman yap."

"Neyi doğrulamamı istediğini söyle."

Myron söyledi. Bitirdiğinde de aynı arabanın Riker Park'tan beri peşinde olduğunu gördü. "Yapacak mısın?"

"Baş belasısın, biliyorsun değil mi?"

"Hep öyleydim," dedi Myron.

"O zamanlar şeytan tüyün vardı. Şimdi neyin var?"

"Vahşi hayvan cazibem ve doğaüstü karizmam?"

"Kapatıyorum."

Kapattı. Myron kulaklığını çıkardı. Araba hâlâ arkasındaydı, altmış metre kadar.

Bugünkü bu takip edilmeler de neydi böyle? Eskiden bir âşığı çiçek ya da çikolata yollardı. Myron bir an o günleri düşündü ama şimdi hiç zamanı değildi. Araba Riker Hill'den ayrıldığından beri peşindeydi. Muhtemelen yine Dominick Rochester'ın adamlarıydı. Bir düşündü. Eğer onun adamlarıysa, Myron'ın karısıyla olduğunu ya biliyordu ya da görmüştü. Myron Joan Rochester'ı arayıp haber vermeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Joan'ın dediği gibi, uzun zamandır onunla beraberdi. Bununla nasıl baş edeceğini bilirdi.

Northfield Caddesi'nden New York'a doğru gidiyordu. Buna zamanı yoktu, ama kendini takip eden bu adamdan kurtulmalıydı. Filmlerde bu bir araba kovalamacasına dönerdi ya da U dönüşüyle biterdi. Ama gerçek hayatta böyle olmuyordu, hele de bir yere yetişmen gerekiyorsa ve polislerin dikkatini çekmek istemiyorsan.

Yine de bazı yolları vardı.

Müzik mağazası öğretmeni Drew Van Dyne West Orange'da oturuyordu ve buraya fazla uzak değildi. Zorra şimdi yerinde olmalıydı. Myron telefonunu çıkarıp aradı. Zorra ilk çalışta açtı.

"Selam, seksi şey," dedi Zorra.

"Van Dyne'ın evinde hiçbir hareketlilik yok sanırım."

"Doğru tahmin, seksi şey. Zorra oturup bekliyor. Bu Zorra için çok sıkıcı."

Zorra hep kendinden üçüncü şahısmış gibi bahsederdi. Kalın bir sesi, yoğun bir aksanı ve ahlaksız bir dili vardı. Pek hoş bir ses değildi.

"Peşimde bir araba var," dedi Myron.

"Zorra yardım edebilir mi?"

"Evet," dedi Myron, "Zorra kesinlikle yardım edebilir."

Myron planını anlattı. İnanılmaz basit bir plandı ve Zorra önce kahkaha attı, sonra da öksürdü.

"Zorra beğendi mi?" diye sordu Myron, onunla her konuşmasında olduğu gibi Zorra tarzında konuşarak.

"Zorra beğendi. Zorra çok beğendi."

Hazırlanmak birkaç dakika süreceğinden, Myron gereksiz birkaç dönüş yaptı. Myron iki dakika sonra Pleasant Valley Yolu'na döndü. İleride, pizzacının önünde bekleyen Zorra'yı gördü. Zorra, 30'lara ait sarı peruğu ve uzun ağızlıklı sigarasıyla, eğer bu kadar uzun olmasaydı, bütün gece âlem yapmış Veronika Lake'e benzeyebilirdi, ayrıca akşamdan kalma Homer Simpson sakalı vardı ve gerçekten de çok çirkin görünüyordu.

Zorra, Myron geçerken göz kırptı ve bir ayağını havaya kaldırdı. Myron o topukluda ne olduğunu biliyordu. İlk karşılaşmalarında, sivri burunlu ayakkabısının altından çıkan bıçakla onu göğsünden yaralamıştı. Ardından Win, Zorra'nın hayatını kurtarmıştı ve bu Myron'ı çok şaşırtmıştı. Şimdi hepsi arkadaştı. Esperanza bunu, ringde olduğu zamanlarda tanıştığı kötü bir güreşçinin aslında iyi biri çıkmasıyla kıyaslıyordu.

Myron sol sinyalini verdi ve Zorra'nın iki blok ötesinde arabayı yolun kenarına çekti. Duyabilsin diye pencereyi açtı. Zorra boş bir park yerinde durdu. Bu normaldi. Takip eden araba Myron'ın nereye gittiğine bakmak için boş alana park etti. Elbette ki sokaktaki başka bir yerde de durabilirdi. Zorra buna hazırlıklıydı.

Gerisi inanılmaz basitti. Zorra arabanın arkasına doğru geçti. Yaklaşık on beş yıldır topuklu ayakkabı giyiyordu, ama hâlâ yeni doğmuş bir tay gibi yürüyordu.

Myron olayı dikiz aynasından izledi.

Zorra topuğundaki bıçağı çıkardı. Bacağını kaldırıp tekerleğe sapladı. Myron çıkan hava sesini duyabiliyordu. Hızla diğer arka tekerleğe geçip ona da aynısını yaptı. Ardından Zorra planın parçası olmayan bir şey daha yaptı.

Şoförün inip yanına gelmesini bekledi.

"Hayır," dedi Myron, "git işte."

Çok açık anlatmıştı. Lastikleri patlat ve kaç. Kavga etme. Zorra ölümcüldü. Eğer adam arabadan iner ve onun üzerine yürürse, Zorra onu pizzanın üzerine doğrardı. İşin ahlaki tarafı bir yana, şu an polisin dikkatini çekme zamanı değildi.

Arabanın sürücüsü, "Hey! Sen ne...?" diye bağırıp aşağı inmeye başladı.

Myron döndü ve başını pencereden uzattı. Zorra gülümsüyordu. Dizlerini kırdı. Myron seslendi. Zorra başını kaldırarak Myron'la göz göze geldi. Yüzündeki bakıştan saldıracağını anlamıştı. Elinden gelen tüm sertlikle başını salladı.

Bir saniye daha geçti. Adam kapıyı kapattı. "Seni aptal fahişe!"

Myron başını sallamaya devam etti, artık daha hızlı sallıyordu.

Adam bir adım daha attı. Myron, Zorra'nın bakışlarını kendi üzerinde tutmaya çalışıyordu. Zorra istemeden de olsa kafasını salladı.

Sonra da dönüp gitti.

"Hey!" diye seslendi adam. "Dur!"

Myron arabasını çalıştırdı. Adam arkasına baktı, bir an ne yapacağını bilemedi ve sonra belki de hayatını kurtaran kararı verdi.

Arabasına döndü.

Ama yarılmış tekerleklerle hiçbir yere gidemezdi.

Myron, kayıp Katie Rochester'ın yanına gitmek üzere yola koyuldu.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Drew Van Dyne, Koca Jake Wolf'un oturma odasına oturmuş, bir sonraki hamlesini planlıyordu.

Jake ona bir Corona Light verdi. Drew kaşlarını çattı. Corona tamam da, light Meksika birası da ne oluyordu? Direkt işeyip verseydi de olurdu. Drew yine de içti.

Oda Koca Jake gibi kokuyordu. Şöminenin üzerinde asılı bir geyik başı vardı. Rafta da golf ve tenis ödülleri diziliydi. Halı yerine bir ayı postu vardı. Televizyon devasaydı, en az iki yüz ekran. Her yerde minik, pahalı hoparlörler duruyordu. Dijital müzik setinden klasik müzik sesi geliyordu. Karnaval tarzı bir patlamış mısır makinesi köşeye yerleştirilmişti. Çirkin altın rengi, çirkin heykel ve biblolar vardı. Seçilen her şey moda olmasından ziyade, aşırı pahalı ve gösterişliydi.

Sehpada Jake Wolf'un seksi karısının fotoğrafı duruyordu. Drew fotoğrafı eline alarak başını iki yana salladı. Lorraine Wolf fotoğrafta bikiniliydi. *Bu da Jake'in ödüllerinden biri,* diye düşündü. Oturma odasındaki sehpanın üzerine karının bikinili fotoğrafını koyuyorsun, kim yapar ki bunu?

"Harry Davis'le konuştum," dedi Wolf. Onun elinde de bir Corona Light vardı. Şişenin ağzına da bir dilim misket limonu sıkıştırmıştı. Van Dyne'ın alkol kuralı: Eğer bir birayı içerken üzerine meyve koymak gerekiyorsa, o zaman başka bir bira al. "Konuşmayacak."

Drew hiçbir şey demedi.

"İnanmıyor musun?"

Drew omuz silkti ve birasından içti.

"Burada en çok kaybedecek olan o."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Sen düşünmüyor musun?"

"Harry'ye bunu ben de söyledim. Ne dedi, biliyor musun?"

Jake omuzlarını silkti.

"Bana belki de en çok kaybedecek olan Aimee Biel'dir, dedi." Drew birasını bıraktı ve kasıtlı olarak bardak altlığının üzerine koymadı. "Ne düşünüyorsun?"

Koca Jake etli parmağını Drew'e doğrulttu. "Bu kimin hatası acaba?"

Sessizlik oldu.

Jake pencereye doğru yürüdü. Çenesiyle yan kapıyı işaret etti. "Orayı görüyor musun?" dedi.

"Ne olmuş oraya?"

"Orası lanet bir kale."

"Burası da ondan aşağı kalmaz, Jake."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Öyle değil."

Drew bunun göreceli olduğunu, onun garajından bile daha küçük bir fare deliğinde tek başına yaşadığını söyleyecekti, ama ne gerek vardı? Drew aynı zamanda tenis kortunun, üç tane arabasının, altın heykellerinin, sinema odasının ve ayrıldığından beri, bırakın bikini modelliği yapacak birini, gerçek bir karısı bile olmadığını da söyleyebilirdi.

"O çok iyi bir avukat," diye devam etti Jake. "Yale mezunu ve kimsenin bunu unutmasına izin vermiyor. Arabasında Yale çıkartması var. Günlük koşularına çıkarken Yale tişörtleri giyiyor. Yale partileri veriyor. Koca kalesinde Yale'e başvuracaklarla görüşüyor. Oğlu ahmağın teki, ama bil bakalım hangi üniversiteye kabul edildi?"

Drew Van Dyne sandalyesinde yer değiştirdi.

"Dünya adil bir yer değil, Drew. İlla içeride bir tanıdığın olacak. Olmadı, bunu yaratacaksın. Mesela sen, büyük bir rock yıldızı olmak istedin. Bunu yapan adamların –milyonlarca CD satanların, kapalı arenaları dolduranların– senden daha yetenekli olduklarını mı düşünüyorsun? Hayır, tek fark, ama en önemli fark, onların bazı durumların avantajını kullanmış olması. Bir şeyleri sömürdüler, ama sen bunu yapmadın. Dünyanın en büyük gerçeği ne, biliyor musun?"

Drew onu durdurmanın bir yolu olmadığını görüyordu. Sorun değildi. Adam konuşuyordu. Olayları kendince anlatıyordu. Drew yeni yeni anlıyordu. Konunun nereye gittiğine dair gayet iyi bir fikri vardı. "Hayır, nedir?"

"Her büyük servetin arkasında büyük bir suç vardır."

Jake durdu ve bunu hazmetmesini bekledi. Drew nefesinin kesik kesik olduğunu fark etti.

"Çok paralı birini görürsün," diye devam etti Jake Wolf, "Rockefeller, Carnegie gibi. Onlarla bizim aramızdaki farkın ne olduğunu bilmek ister misin? Büyükbabalarından biri üçkâğıtçılık yapmıştır, çalmıştır ya da öldürmüştür. Elbette ki cesur biridir. Ama dünyanın adil bir yer olmadığını anlamıştır. Bundan kaçmak istersen, tek başına yapman gerek. Onun için zor olanı yapıp elini taşın altına koyarsın."

Drew Van Dyne uyarı telefonunu hatırladı: *Sakın aptalca bir şey yapma. Her şey kontrol altında.*

"Bu Bolitar denen adam," dedi Drew. "Polislerini onun peşine takmıştın. Bir işe yaramadı."

"Onu merak etme."

"Bu beni pek rahatlatmadı, Jake."

"Pekâlâ," dedi Jake, "o zaman bunun kimin hatası olduğunu hatırlayalım."

"Oğlunun."

"Hey!" dedi Jake yine o etli parmağını doğrultarak. "Randy'yi bu işe karıştırma."

Drew Van Dyne omuzlarını silkti. "Suçlu bulmaya çalışan sensin."

"Dartmouth'a gidiyor. Bu konu kapandı. Hiç kimse, hele de aptal bir fahişe buna engel olamayacak."

Drew derin bir nefes aldı. "Hâlâ şunu merak ediyorum. Eğer Bolitar kurcalamaya devam ederse ne bulacak?"

Jake Wolf ona baktı. "Hiçbir şey," dedi.

Drew Van Dyne omurgasında bir ürperti hissetti.

"Bundan nasıl emin olabiliyorsun?"

Wolf hiçbir şey demedi.

"Jake?"

"Sen merak etme. Dediğim gibi, oğlum üniversite yolunda ve bu işle hiçbir ilgisi yok."

"Her büyük servetin altında büyük bir suç yatar da dedin."

"Ne olmuş?"

"O kız senin için hiçbir şey ifade etmiyor, değil mi Jake?"

"Bunun onunla ilgisi yok. Randy'yle ilgisi var. Onun geleceğiyle."

Jake Wolf pencereden, Ivy League* komşusunun kalesine baktı. Drew düşüncelerini topladı, duygularına teslim oldu. Bu adama baktı. Söylediklerini ve bunun ne anlama geldiğini düşündü. Yine uyarı telefonunu düşündü.

"Jake?"

"Efendim?"

"Aimee Biel'in hamile olduğunu biliyor muydun?"

Oda sessizliğe gömüldü. Fondaki müzik şarkıların arasında kalmıştı artık. Yeniden başladığında eski bir Supertramp ritmi duyuldu. Jake Wolf yavaşça başını çevirdi ve

** ABD'nin kuzeydoğusundaki sekiz vakıf üniversitesinin oluşturduğu birlik. Aslında bir spor ligi olarak kurulmuştur, ancak zamanla daha geniş bir anlama kavuşmuştur. Günümüzde Ivy League, akademik mükemmellik, zor öğrenci alma ve elitizmle bağdaştırılmıştır. (ç.n.)*

omzunun üzerinden baktı. Drew Van Dyne onun duyduğu şeye şaşırdığını gördü.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," dedi Jake.

"Bence değiştirebilir."

Drew Van Dyne omzundaki çantaya uzandı. İçinden silahını çıkardı ve Jake Wolf'a doğrulttu.

"Bil bakalım, nasıl?"

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Öndeki mağaza, Queens'in henüz geliştirmesi yapılmamış bir bölümünde bulunan, Nail-R-Us adlı bir tırnak bakım dükkânıydı. Bina o kadar yıkık dökük haldeydi ki, sanki biri dayansa duvarları çöküverecekti. Yangın merdivenleri tamamen paslanmıştı ve onlara bakınca tetanos, duman zehirlenmesinden daha büyük bir tehdit gibi görünüyordu. Bütün pencereler ya kalın bir perdeyle ya da bir parça tahtayla kapatılmıştı. Bina dört katlıydı ve neredeyse tüm blok boyunca uzanıyordu.

Myron Win'e, "Tabeladaki R harfinin üzeri çizilmiş," dedi.

"Bu kasıtlı bir hareket."

"Neden?"

Win ona bakıp bekledi. Myron da zihninde kurdu. Nail-R-Us yerine Nail Us.*

"Oo," dedi Myron, "çok hoş."

"Pencerede iki silahlı adam var," dedi Myron.

"Çok sert manikür yapıyorlardır."

Win kaşlarını çattı. "Dahası, ikisi de senin Rochester ve

* *Bizi çivileyin. (ç.n.)*

sevgilisi gelene kadar pozisyon almadı."

"Babasından korkuyorlardır," dedi Myron.

"Bu mantıklı bir fikir olabilir."

"Mekânla ilgili bir şey biliyor musun?"

"Müşteriler benim uzmanlık seviyemin altında kalıyor," dedi Win ve kafasıyla arka tarafı işaret etti. "Ama bu onun için geçerli değil."

Myron arkasını döndü. Batmakta olan güneş, tutulma oluyor gibi kararmıştı bir anda. Koca Cyndi onlara doğru yaklaşıyordu. Beyaz streç tulum giymişti. Dapdardı ve içinde çamaşır yoktu. On yedi yaşında bir modele bunu giydirmek bir moda riski olabilirdi. Yüz elli kilodan fazla gelen kırk yaşında bir kadına giydirmekse... cesaret isterdi. Her yeri ortadaydı, şükürler olsun. Onlara doğru yaklaşırken vücudunun her parçası sanki kendi hayatları varmış gibi ayrı ayrı hareket ediyordu, adeta bir düzine hayvan bir balonun içine hapsedilmiş, oradan çıkmaya çalışıyorlarmış gibiydi.

Koca Cyndi, Win'i yanağından öptü. Sonra dönüp, "Merhaba, Bay Bolitar," dedi. Sarıldı ve yarattığı his, ıslak çatı izolasyonuna dolanmaktan farklı değildi.

"Selam, Koca Cyndi," dedi Myron onu bırakınca. "Bu kadar çabuk geldiğin için teşekkürler."

"Aradığınız gibi, Bay Bolitar, koşmaya başladım."

Yüzü sakindi. Myron ona sinirlenip sinirlenmediğini hiçbir zaman anlamıyordu.

"Burayı biliyor musun?" diye sordu.

"Aa, evet."

İçini çekti. Yaklaşık yetmiş kilometrelik alanda bütün canlılar hareketlenmeye başladı. Koca Cyndi, Elvis belgeselinden fırlamışçasına, beyaz bir ruj sürmüştü. Makyajında ışıltılar vardı. Ojeleri, bir zamanlar Myron'a *Pinot Noir* diye bahsettiği renkti. Koca Cyndi eskiden kötü adamları yere seren profesyonel bir güreşçiydi. Cüssesi buna müsaitti. Daha önce hiç profesyonel güreş seyretmemiş biri için bu sadece iyiyle kötünün savaşı gibiydi. Koca Cyndi yıllarca Volkan İnsan lakaplı, kötü "savaş tanrıçası" olmuştu. Sonra bir gece, Koca Cyndi'nin çekişmeli bir mücadele sonrası sevgili Esperanza "Küçük Pocahontas" Diaz'ı sandalyeyle "yaralamasından" –öyle bir yaralamak ki, sahte ambulans gelip Esperanza'ya boyunluk bile taktı– sonra hayranlarından oluşan bir grup, mekânın önünde onu bekledi.

Koca Cyndi çıkarken de grup ona saldırdı.

Onu öldürebilirlerdi. Sarhoşlardı, çok sinirlilerdi ve gerçeğe karşı kurgu eşitliğinden pek haberdar değildiler. Koca Cyndi kaçmaya çalıştı ama kaçacak yer yoktu. Tüm gücüyle savaştı ama karşısında kana susamış düzinelerce insan vardı. Birileri ona kamera, baston ve botla saldırdı. Üzerine çullandılar. Koca Cyndi yere düştü. Onu tekmelemeye başladılar.

Esperanza olayı görünce müdahale etmeye çalıştı. Kalabalık bundan anlamıyordu. En sevdikleri güreşçi bile kana susamışlıklarını durduramıyordu. O an Esperanza gerçekten de hayran olunası bir şey yaptı.

Bir arabaya atladı ve Koca Cyndi'nin rol icabı kötüyü oynadığını "açığa çıkardı". Kalabalık neredeyse durdu. Da-

hası Esperanza, Koca Cyndi'nin gerçekte onun uzun zamandır kayıp olan kız kardeşi Büyük Şef Mama –yine çok kötü bir takma isimdi ama işe yarıyordu– olduğunu anons etti. Küçük Pocahontas ve kız kardeşi nihayet buluşuyordu ve takım arkadaşı olacaklardı.

Kalabalık heyecanlandı. Sonra da Koca Cyndi'nin ayağa kalkmasına yardım ettiler.

Çok geçmeden Büyük Şef Mama ve Küçük Pocahontas güreş dünyasının en popüler takımı haline geldi. Her hafta aynı senaryo oynanıyordu: Esperanza her maça kazanacak becerilerle başlıyordu, sonra rakibi gözüne kum atmak ya da ona yabancı bir nesneyle saldırmak gibi kural dışı bir hareket yapıyordu, iki tane kötü bir olup zavallı Pocahontas'ın üzerine çullanıyordu, süet bikinisi yırtılana kadar onu dövüyorlardı ve en sonunda Büyük Şef Mama savaş çığlığı atıp onun yardımına koşuyordu.

Çok eğlenceliydi.

Koca Cyndi ringleri bıraktıktan sonra koruma ve bazı düşük kaliteli seks kulüplerinde dansçı olarak çalıştı. Sokakların en ücra yerlerini bile bilirdi. Şu anda da güvendikleri şey buydu.

"Ne burası?" diye sordu Myron.

Koca Cyndi totem direği misali kaşlarını çattı. "Çok fazla şey yapıyorlar, Bay Bolitar, uyuşturucu, internet dolandırıcılığı, ama çoğunlukla seks kulüpleridir bunlar."

"Kulüpler," dedi Myron. "Çoğul mu?"

Koca Cyndi başını salladı. "Altı ya da yedi tane olabilir.

Birkaç yıl öncesinde Kırk İkinci Sokak'ın hırpanilerle dolu olduğu zamanı hatırlıyor musunuz?"

"Evet."

"Onları oradan gönderdiklerinde nereye gittiklerini sanıyorsunuz?"

Myron manikür salonuna baktı. "Buraya mı?"

"Buraya, oraya, her yere," dedi. "Onları öldürmezsiniz, sadece bir yerden bir yere taşırsınız."

"Burası da yeni yerleri mi?"

"Onlardan biri. Binada uluslararası farklı damak zevklerine hitap eden özel kulüpler var."

"Özel kulüpler derken?"

"Şöyle diyeyim. Açık renk saçlı kadınlar istiyorsanız, Altın Sarıda'ya gitmeniz gerek. İkinci katta, ileride sağda. Afroamerikan erkeklerle ilgileniyorsanız, o zaman da üçüncü kata çıkıp –bu ismi seveceksiniz Bay Bolitar– Malcolm Seks'i ziyaret etmelisiniz."

Myron Win'e baktı. Win omuzlarını silkti.

Koca Cyndi tur rehberi ses tonuyla devam etti: "Asyalı fetişi olanlar için de Joy Suck Klübü var."

"Evet," dedi Myron. "Sanırım olayı anladım. Şimdi, içeri girip Katie Rochester'ı nasıl bulabilirim?"

Koca Cyndi biraz düşündü. "Ben iş başvurusu yapıyormuş gibi yapabilirim."

"Anlayamadım?"

Koca Cyndi devasa yumruklarını kalçalarına koydu. Bu çok farklı düşündükleri anlamına geliyordu. "Her erkek ufak

tefek kadınlardan hoşlanmıyor."

Myron gözlerini kapadı ve burun kemiğini ovuşturdu. "Doğru, tamam, olabilir. Başka bir fikrin var mı?"

Win sabırla bekledi. Win, Koca Cyndi'ye karşı hep tahammülsüz olmuştu, ama yıllar önce bir şeyi açıklığa kavuşturarak onu çok şaşırtmıştı: "En büyük ve en kötü önyargı iri kadınlaradır. Bunu asla aşamayız." Doğruydu. Win bunu söyleyince Myron çok utanmıştı. Bunun ardından da Koca Cyndi'ye olması gerektiği gibi, yani herkes gibi davranmaya başladı. Bu Cyndi'yi sinirlendirmişti. Myron ona gülümsediğinde "Kes şunu!" deyip omzuna vuruyordu ve Myron iki gün boyunca kolu askıda gezmek zorunda kalıyordu.

"Belki de daha doğrudan bir yol izlemelisin," dedi Win. "Ben burada bekleyeyim. Sen de telefonunu açık tut. Sen ve Koca Cyndi konuşup içeri girmeye çalışın."

Koca Cyndi başını salladı. "Üçlü arayan bir çiftmişiz gibi görünebiliriz."

Myron tam bir şey diyecekti ki Koca Cyndi, "Şaka yapıyorum," dedi.

"Biliyordum."

Parıldayan kaşını kaldırdı ve ona doğru eğildi. Dağ Muhammed'e yaklaşıyordu. "Ama en erotik tohumu ektiğime göre, Bay Bolitar, ufak tefek bir kadınla performans sergilemek size zor gelebilir."

"Bir yolunu bulacağız. Haydi."

Kapıya önce Myron gitti. Güneş gözlüklü, siyah bir adam ona durmasını söyledi. Gizli serviste çalışıyormuş gibi,

kulağında kulaklık vardı. Myron'a tepeden baktı.

"Dostum," dedi Myron, "tüm bunlar manikür için mi?"

Adam Myron'ın ceptelefonunu aldı. "İçeride fotoğraf çekilmesine izin vermiyoruz."

"Kameralı bir telefon değil o."

Koca Cyndi kapıya gelene dek yüzündeki sırıtış durdu. Sonra sırıtış gitti ve yerini dehşete benzer bir ifadeye bıraktı. Koca Cyndi çocuk kulübesine giren bir dev gibi eğildi. Doğruldu, kafasının üzerinde kollarını esnetti ve bacaklarını araladı. Beyaz tulum acı içinde bağırıyordu. Koca Cyndi siyah adama göz kırptı.

"Üstümü ara, koca çocuk," dedi Cyndi. "Üzerime bir şeyler gizledim."

Üzerindeki giysi ikinci bir deri olabilecek kadar dardı. Eğer Koca Cyndi gerçekten de bir şeyler gizliyorsa, adam nerede olduğunu bilmek istemeyecekti.

"Tamamsınız, hanımefendi. İçeri geçin."

Myron bir kez daha Win'in önyargıyla ilgili söylediklerini düşündü. Söylediklerinde kişisel bir şey vardı, Myron üzerine gittiğinde de konuyu kapatmıştı. Yine de, dört yıl önce Esperanza, Koca Cyndi'nin müşterilerden birkaçını almasını istemişti. Myron ve Esperanza dışında, MB Reps ile en uzun süre çalışan oydu. Mantıklı geliyordu. Ama Myron bunun bir felaket olacağını biliyordu. Oldu da. Hiç kimse Koca Cyndi kendilerini temsil ederken rahat hissetmedi. Abartılı kıyafetlerinden, makyajından, konuşma tarzından (homurdanıyordu) hoşlanmamışlardı, ama tüm bunlar de-

ğişse bile sonuç değişir miydi?

Siyah adam elini kulağına götürdü. Biri kulaklıktan onunla konuşuyordu. Birden elini Myron'ın omzuna koydu.

"Sizin için ne yapabilirim, efendim?"

Myron doğrudan gitmeye karar verdi. "Katie Rochester adında bir kadını arıyorum."

"Burada o isimde biri yok."

"Hayır, o burada," dedi Myron. "Yirmi dakika önce tam da bu kapıdan içeri girdi."

Siyah adam Myron'a yaklaştı. "Sen bana yalancı mı diyorsun?"

Myron diziyle adamın kasıklarına vurmayı çok istedi, ama bunun bir yararı olmazdı. "Bak, şu maço duruşları bir kenara bıraksak olmaz mı? İçeri girdiğini biliyorum. Neden saklandığını biliyorum. Ona zarar vermek niyetinde değilim. Bu oyunu iki şekilde oynayabiliriz. Birincisi, hemen benimle konuşur ve bu iş burada biter. Onunla ilgili hiçbir yerde ağzımı açmam. İkincisi, dışarıda konuşlanmış birkaç adamım var. Eğer beni dışarı atarsan, onun babasını ararım. O da yanında birkaç kişi getirir. İşler çirkinleşir. Bunu kimse istemez. Ben sadece konuşmak istiyorum."

Siyah adam sessizliğini bozmadı.

"Bir şey daha var," dedi Myron. "Eğer babası için çalıştığımdan korkuyorsa ona şunu sor: Eğer babası burada olduğunu bilseydi, erkek arkadaşı hâlâ tek parça olabilir miydi?"

Hâlâ tereddütlüydü.

Myron kollarını iki yana açtı. "Sizin mekânınızdayım.

Silahsızım. Ne kötülük yapabilirim ki?"

Adam bir saniye daha bekledi. Sonra, "Bitti mi?" dedi.

"Üçlü seksle de ilgileniyor olabiliriz," dedi Koca Cyndi.

Myron onu bakışlarıyla susturdu. Cyndi omuzlarını silkti ve sustu.

"Burada bekleyin."

Adam çelik bir kapıya yöneldi. Kapı öttü ve açıldı. Adam itip içeri girdi. Beş dakika sonra gözlüklü, kel bir adam içeri geldi. Gergindi. Koca Cyndi gözlerini ona dikti. Dudaklarını yaladı. Göğüsleri olması gereken yerleri avuçladı. Myron başını iki yana salladı ve onun daha neler yapabileceğini tahmin bile edemeden kapı açıldı. Güneş gözlüklü adam kafasını dışarı uzattı.

"Gel benimle," dedi Myron'a. Sonra Koca Cyndi'ye dönüp, "Yalnız," dedi.

Koca Cyndi bundan hoşlanmadı. Myron onu bakışlarıyla sakinleştirdi ve diğer odaya geçti. Çelik kapı arkasından kapandı. Myron etrafına baktı ve, "A-ha," dedi.

Dört kişilerdi. Farklı cüsselerde. Bolca da dövmeleri vardı. Kimisi sırıtıyordu. Kimisi suratını asmıştı. Hepsinde kot pantolon ve siyah tişört vardı. Hiçbiri tıraşlı değildi. Myron liderin hangisi olduğunu anlamaya çalıştı. Çoğu kavgada insanlar en zayıf halkayı hedef alma yanılgısına düşer. Bu hep yanlış hamledir. Kaldı ki, bu adamlar iyiyse, ne yaptığınızın bir önemi yoktu.

Daracık bir alanda, dörde karşı bir. İşiniz bitmiş demektir.

Myron adamlardan birinin diğerlerinden daha önde dur-

duğunu gördü. Koyu renk saçlıydı ve üç aşağı beş yukarı Win ile Edna Skylar'ın Katie'nin sevgilisine dair tariflerine uyuyordu. Myron onunla göz göze geldi ve durdu.

Sonra Myron, "Aptal mısın sen?" dedi.

Koyu renk saçlı adam kaşlarını çattı, şaşırdı ve tersledi. "Bana mı dedin?"

"Eğer 'Evet, sana dedim' desem bu iş bitecek mi, yoksa bana arka arkaya, 'Bana mı dedin' ve 'Bana demediysen iyi edersin' cümlelerini mi sıralayacaksın? Buna ikimizin de vakti yok çünkü."

Koyu renk saçlı adam gülümsedi. "Buradaki arkadaşımla konuşurken bir seçeneği unutmuşsun."

"Neymiş o?"

"Üçüncü seçenek." Myron *üç* nedir bilmiyorsa diye eliyle de üç yaptı. "Onun babasına *söyleyemeyeceğinden* eminiz."

Sırıttı. Diğer adamlar da sırıttı.

Myron kollarını iki yana açtı ve, "Nasıl?" diye sordu.

Bu lafla adamın kaşları yeniden çatıldı. "Ha?"

"Bundan nasıl emin olabiliyorsunuz?" Myron etrafına baktı. "Siz, üzerime mi çullanacaksınız? Plan bu mu? Sonra ne olacak? Beni susturmanızın tek yolu beni öldürmek. O kadar ileri gitmek istiyor musunuz? Ön odadaki sevgili arkadaşım ne olacak? Onu da mı öldüreceksiniz? Ya diğer iş arkadaşlarım..." çoğul konuşarak özellikle abarttı, "...yani dışarıdakiler? Onları da mı öldüreceksiniz? Yoksa planınız beni dövüp bana bir ders vermek mi? Eğer öyleyse, hiç iyi bir öğrenci değilimdir. Hem de hiç. İkincisi, şu anda hepinizin yü-

züne iyice bakıyorum ve onları ezberliyorum. Eğer bana saldırırsanız, öldüğümden emin olsanız iyi edersiniz, yoksa hepinizin peşine düşer, gece uykunuzun arasında boğazınızdan aşağı kerosen döküp yakarım."

Myron Bolitar, Melodram Ustası. Ama gözlerini onlardan ayırmadı ve hepsine tek tek baktı.

"Bu durumda," dedi Myron, "üçüncü seçeneğiniz bu mu?"

Adamlardan biri ayak değiştirdi. İyi işaret. Bir tanesi bir diğerine baktı. Koyu renk saçlı adamın yüzünde de gülümsemeye yakın bir ifade vardı. Odanın uzak köşesindeki kapı çalındı. Koyu renk saçlı adam kapıyı araladı, biriyle konuşup kapattı ve Myron'a döndü.

"Gayet iyisin," dedi Myron'a.

Myron bir şey demedi.

"Bu taraftan."

Kapıyı açtı ve Myron'a geçmesini işaret etti. Myron o kapıdan kırmızı duvarlı bir odaya geçti. Duvarlar pornografik fotoğraflar ve porno film posterleriyle doluydu. Siyah deri bir kanepe, iki tane berjer koltuk ve bir lamba vardı. Kanepede oturan kişi de korkmuş ama iyi görünen Katie Rochester'dan başkası değildi.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Edna Skylar haklıymış, diye düşündü Myron. Katie Rochester daha yaşlı, bir şekilde daha olgun görünüyordu. Elinde bir sigara tutuyordu ama sigara yanmıyordu.

Koyu renk saçlı adam elini uzattı. "Ben Rufus."

"Myron."

Tokalaştılar. Rufus kanepeye, Katie'nin yanına oturdu. Elindeki sigarayı aldı.

"Bu durumda sigara içemezsin, tatlım," dedi Rufus. Sonra sigarayı dudaklarına götürdü, yaktı, ayaklarını sehpanın üzerine koyup sigaradan kocaman bir duman çıkardı.

Myron ayakta bekledi.

"Beni nasıl buldun?" diye sordu Katie Rochester.

"Bunun bir önemi yok."

"Beni metroda gören kadın, o bir şeyler söyledi, değil mi?"

Myron cevap vermedi.

"Lanet olsun." Katie başını iki yana salladı ve bir elini Rufus'un bacağına koydu. "Şimdi başka bir yer bulmamız gerekecek."

"Ne yani," dedi Myron bacaklarını açmış bir kadın posterini gösterip, "tüm bunları arkanızda mı bırakacaksınız?"

"Bu hiç komik değil, dostum," dedi Rufus. "Senin suçun."

"Aimee Biel'in nerede olduğunu öğrenmem gerek."

"Sana telefonda da söyledim," dedi. "Bilmiyorum."

"Onun da ortadan kaybolduğundan haberin var mı?"

"Ben ortadan kaybolmadım. Kaçtım. Kendi seçimimdi."

"Hamilesin."

"Doğru."

"Aimee Biel de öyle."

"Yani?"

"Yani ikiniz de hamilesiniz, ikiniz de aynı okuldansınız, ikiniz de kaçtınız ya da ortadan kayboldunuz..."

"Her yıl milyonlarca hamile kız evden kaçıyor."

"Hepsi aynı ATM'yi mi kullanıyor?"

Katie Rochester doğruldu. "Ne?"

"Kaçmadan önce bir ATM'ye gittin..."

"Birçok ATM'ye gittim, kaçmadan önce paraya ihtiyacım vardı," dedi.

"Ne yani, Rufus seni idare edemedi mi?"

Rufus, "Canın cehenneme," dedi.

"O benim paramdı," dedi Katie.

"Ne kadar zamandır berabersiniz siz?"

"Bu seni ilgilendirmez. Bunların hiçbiri seni ilgilendirmez."

"Gittiğin son ATM Elli İkinci Sokak'taki Citibank ATM' si."

"Ne olmuş?"

Katie her cevabında daha da çocuk ve hırçın oluyordu.

"Olan şu, Aimee Biel'in kaybolmadan önce son uğradığı yer Elli İkinci Sokak'taki Citibank ATM'si."

Katie tamamen şaşkına dönmüştü. Yalan söylemiyordu. Gerçekten bilmiyordu. Hafifçe başını Rufus'a doğru çevirip gözlerini kıstı.

"Hey," dedi Rufus, "bana öyle bakma."

"Rufus, sen...?"

"Ben ne?" Rufus sigarasını yere attı ve ayağa fırladı. Elinin tersiyle vuracakmış gibi elini havaya kaldırdı. Myron hemen aralarına girdi. Rufus durdu, gülümsedi ve avuç içini çevirip teslim oluyormuş gibi yaptı.

"Bir şey yok, bebeğim."

"O neden bahsediyordu?" diye sordu Myron.

"Hiç, geçti." Rufus ona baktı. "Özür dilerim, bebeğim. Seni asla incitmem, bunu biliyorsun, değil mi?"

Katie hiçbir şey demedi. Myron onun yüzünü okumaya çalıştı. Korkmuyordu, ama onda da tıpkı annesinde olana benzeyen bir şey vardı. Myron onun yanına çömeldi.

"Seni buradan çıkarmamı ister misin?" diye sordu.

"Ne?" dedi Katie birden kafasını kaldırıp. "Hayır, elbette olmaz. Biz birbirimizi seviyoruz. "

Myron tekrar ona baktı. Yüzünden rahatsızlığını okumaya çalıştı ama göremedi.

"Bir bebeğimiz olacak," dedi.

"Rufus'a neden öyle baktın? Ben ATM'den bahsedince?"

"Aptalca bir şeydi. Unut gitsin."

"Sen yine de söyle."

"Düşündüm ki... neyse, yanılmışım zaten."

"Ne düşündün?"

Rufus ayaklarını tekrar sehpanın üzerine uzatıp üst üste koydu. "Sorun değil, bebeğim. Söyle ona."

Katie Rochester başını öne eğdi. "Benimki sadece bir tepkiydi."

"Neye tepki?"

"Rufus benimleydi. Hepsi bu. O son ATM'yi kullanmak onun fikriydi. Şehir merkezinde bir yerde olunca, hele de o noktada iz sürülmesinin zor olduğunu söyledi."

Rufus kaşını kaldırdı, dâhiliğiyle gurur duyuyordu.

"Ama görüyorsun ya, Rufus için çalışan çok kız var. Benim anladığım kadarıyla da, paraları varsa onları o ATM'ye götürüp bütün paralarını çektiriyor. Buradaki kulüplerden biri onun. Adı Zoraki Yasal. Kız isteyen erkekler için, ama şey kızlar..."

"Sanırım ne istediklerini anlayabiliyorum. Devam et."

"Yasal," dedi Rufus parmağını kaldırıp. "Adı Zoraki *Yasal*. Anahtar sözcük *yasal*. Bütün kızlar on sekiz yaşın üstünde."

"Eminim annen okuma grubunun en kıskanılan kadınıdır, Rufus." Sonra tekrar Katie'ye döndü. "Sen de düşündün ki...?"

"Düşünmedim. Dediğim gibi, bir anlık tepkiydi."

Rufus ayaklarını indirip doğruldu. "Aimee'nin benim kızlardan biri olduğunu düşündü. Ama değil. Bak, ben bir yalanı satıyorum. İnsanlar bu kızların oyuncu ya da dansçı

olmak için çiftliklerinden ya da banliyödeki evlerinden kaçıp büyük şehre geldiklerini ve başarısız olduklarında da buraya düştüklerini düşünüyorlar. Ben bu fanteziyi satıyorum. Adamların, eğer bu onları heyecanlandırıyorsa, bir çiftçinin kızını bulduklarına inandırıyorum. Ama gerçek şu ki, bunlar sadece sokaktaki çapulcular. Şanslı olanlar filmlerde oynuyor." posterleri gösterdi, "çirkin olanlar da odalarda çalışıyor. Hepsi bu."

"Yani kızları liselerden toplamıyorsun?"

Rufus kahkaha attı. "Keşke. Onları nereden topluyorum, biliyor musun?"

Myron bekledi.

"Alkolikler toplantısından ya da rehabilitasyon merkezlerinden. Oralar adeta cast ajansı gibi, ne dediğimi anlıyor musun? Arkada oturup o berbat kahveyi içiyorum ve dinliyorum. Sonra da aralarda onlarla sohbet ediyorum, kartımı verip onlar vagondan düşene kadar bekliyorum. Her seferinde de düşüyorlar. Ben de tam burada onları tutmak için bekliyorum."

Myron Katie'ye baktı. "Vay canına, bu korkunç."

"Onun gerçekte nasıl biri olduğunu bilmiyorsun," dedi Katie.

"Evet, eminim çok derin biridir." Myron yine parmaklarının kaşındığını hissetti ama bu hissi bastırdı. "Peki, siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

Rufus başını iki yana salladı. "Bu şekilde değil."

"Birbirimize âşığız," dedi Katie. "İş vesilesiyle babamı tanıyor. Eve gelmişti ve birbirimizi görür görmez..." Gülüm-

sedi, ne kadar genç, güzel, mutlu ve aptal görünüyordu.

"İlk görüşte aşk," dedi Rufus.

Myron dönüp ona baktı.

"Ne yani," dedi Rufus, "sana mümkün gelmiyor mu?"

"Hayır, Rufus, bana büyük balığı yakalamış gibi görünüyorsun."

Rufus başını iki yana salladı. "Bu benim için sadece iş. Bunların hepsi. Katie ve bebek ise benim hayatım. Anlıyor musun?"

Myron yine bir şey demedi. Cebine uzanıp Aimee Biel'in fotoğrafını çıkardı. "Şuna bir bak, Rufus."

Baktı.

"Burada mı?"

"Dostum, doğmamış çocuğumun üzerine yemin ederim ki, bu kızı hiç görmedim ve nerede olduğunu bilmiyorum."

"Eğer yalan söylüyorsan..."

"Yeterince tehdit duydum, tamam mı? Elinde ne var, kayıp bir kız. Polis onu istiyor. Ailesi onu istiyor. Sence ben bu belaya girer miyim?"

"Yanı başında da kayıp bir kız var," dedi Myron. "Babası onu bulabilmek için her yerin altını üstüne getirecek. Polis de onu arıyor."

"Ama bu farklı," dedi Rufus ve o an sesi yalvarır gibi oldu. "Onu seviyorum. Katie için ateşe yürürüm. Anlamıyor musun? Ama bu kız... buna değmez. Eğer burada olsaydı onu teslim ederdim. Öyle bir belaya bulaşacak değilim."

Üzücü, zavallı bir hava oluşmuştu.

"Aimee Biel de aynı ATM'yi kullandı," dedi Myron tekrar. "Bunun için bir açıklamanız var mı?"

İkisi de başlarını salladı.

"Kimseye söyledin mi?"

Katie, "ATM'yi mi?" dedi.

"Evet."

"Sanmıyorum."

Myron yine çömeldi. "Beni dinle, Katie. Ben tesadüflere inanmam. Aimee Biel'in o ATM'ye gitmesinin bir sebebi olmalı. İkinizin arasında bir bağlantı olmalı."

"Aimee'yi neredeyse hiç tanımıyorum. Yani, evet aynı okuldaydık, ama hiç beraber takılmadık. Onu bazen alışveriş merkezinde görüyordum ama selamlaşmazdık bile. Okulda da hep erkek arkadaşıylaydı."

"Randy Wolf."

"Evet."

"Onu tanıyor musun?"

"Tabii ki. Okulun Altın Çocuğu. Onun başını sürekli beladan kurtaran zengin bir babası var. Randy'nin takma adını biliyor musun?"

Myron okulun otoparkından bir şeyler hatırladı. "Çiftlik Çocuğu gibi bir şey miydi?"

"*Çiftlik Çocuğu* değil, *Eczacı Çocuk*. Neden böyle diyorlardı ona, biliyor musun?"

"Hayır."

"Randy, Livingston Lisesi'nin bir numaralı uyuşturucu satıcısıdır." Katie gülümsedi. " Dur, Aimee Biel'le olan bağ-

lantımı bilmek ister misin? Aklıma bir tek şu geliyor: Erkek arkadaşı bana ot satardı."

"Bekle." Myron odanın yavaş yavaş dönmeye başladığını hissetti. "Babasıyla ilgili bir şey mi dedin?"

"Koca Jake Wolf. Şehrin sert adamı."

Myron başını salladı, hareket etmeye korkuyordu. "Onun Randy'nin başını beladan kurtardığı gibi bir şey söyledin." Sesi kendine yabancı geliyordu artık.

"Sadece bir söylenti."

"Anlat bana."

"Ne düşünüyorsun? Öğretmenlerden biri Randy'yi kampuste satış yaparken yakaladı. Onu polise verdi. Babası da hem polislere hem de öğretmene rüşvet verdi, bence. Hepsinin ağzında, yıldız oyun kurucunun parlak geleceğini karartmamak gibi bir laf vardı."

Myron başını sallamaya devam etti. "Kimdi o öğretmen?"

"Bilmiyorum."

"Hiçbir şey duymadın mı?"

"Hayır."

Ama Myron onun hakkında biraz fikir sahibi olabileceğini düşündü.

Birkaç soru daha sordu. Ama başka bir şey çıkmadı. Randy ve Koca Jake Wolf. Olay yine onlara geldi. Öğretmen-rehberlik danışmanı Harry Davis ve müzisyen-öğretmen-iç çamaşırı alıcısı Drew Van Dyne'a geldi. Gençlerin asileştiği, başarmak için üzerlerinde büyük bir baskı hissettiği şehir Livingston'a geldi.

Sonunda Myron Rufus'a döndü. "Bizi bir dakika yalnız bırak."

"Olmaz."

Ama Katie kendine güvenini biraz olsun geri kazanmıştı. "Sorun yok, Rufus."

Rufus ayağa kalktı. "Hemen kapının önünde olacağım," dedi Myron'a, "*adamlarımla.* Beni anladın mı?"

Myron gülümsedi ve yalnız kalana kadar bekledi. Dominick Rochester'ın kızını nasıl aradığını, Katie'nin belki de böyle bir yerde Rufus gibi bir adamla beraber olduğunu bildiğini, bunu düşününce de verdiği aşırı tepkilerin –kızını bulma arzusunun– anlaşılabilir olduğunu düşündü.

Myron onun kulağına eğildi ve fısıldadı: "Seni buradan çıkarabilirim."

Arkaya yaslandı ve yüzünü buruşturdu. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Babandan kaçmaya çalıştığını biliyorum ama bu adam çözüm değil."

"Benim için çözümün ne olduğunu sen nereden bileceksin?"

"İlla söylemek gerekiyorsa, bir genelev işletiyor. Sana da az kalsın vuruyordu."

"Rufus beni seviyor."

"Seni buradan çıkarabilirim."

"Gelmem," dedi. "Rufus olmadan yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim. Bu senin için yeterince açık mı?"

"Katie..."

"Çık dışarı."

Myron ayağa kalktı.

"Biliyor musun?" dedi Katie. "Belki Aimee bana senin düşündüğünden daha çok benziyordur."

"Nasıl yani?"

"Belki onun da kurtarılmaya ihtiyacı yoktur."

Ya da, diye düşündü Myron, *ikinizin de vardır.*

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Koca Cyndi geriden gelip, her ihtimale karşı etraftakilere Aimee'nin fotoğrafını gösterdi. Bu güvensiz bölgede çalışanlar polisle ya da Myron'la konuşmazdı ama Koca Cyndi'yle konuşurdu. Onun da kendine has yetenekleri vardı.

Myron ve Win arabalarına döndü.

"Eve geliyor musun?" diye sordu Win.

Myron başını iki yana salladı. "Daha yapmam gereken şeyler var."

"Zorra'yı gönderiyorum."

"Teşekkürler." Sonra dönüp depoya baktı. "Onu burada bırakmak hiç hoşuma gitmiyor."

"Katie Rochester bir yetişkin."

"On sekiz yaşında."

"Kesinlikle."

"Ee, ne diyorsun o zaman? On sekizine geldin, artık başının çaresine bak mı? Sadece yetişkinleri kurtarıyoruz mu?"

"Hayır," dedi Win. "Kurtarabileceklerimizi kurtarıyoruz. Başı belada olanları kurtarıyoruz. Bizden yardım isteyenleri

ve buna ihtiyacı olanları kurtarıyoruz. Bir seçim yapan ve bunu tasvip etmediklerimizi kurtarmıyoruz, tekrar ediyorum, kurtarmıyoruz. Kötü seçimler hayatın bir parçasıdır."

Yürümeye devam ettiler. Myron, "Gazetemi Starbucks'ta okumayı ne kadar severim, bilirsin," dedi.

Win başını salladı.

"Oraya gelen her genç sigara içiyor. Hepsi. Orada oturup onları izliyorum ve sigaralarını yaktıklarında kendi kendime, 'Myron, bir şey söylemen lazım,' diye düşünüyorum. Yanlarına gitmeli, rahatsız ettiğim için özür dilemeli ve onlara, her şeyi daha da zorlaştırmaktan başka bir işe yaramayan sigarayı bırakmaları için yalvarmalıyım diye düşünüyorum. Onları silkeleyip ne kadar aptalca davrandıklarını anlamalarını sağlamak istiyorum. Onlara Peter Jennings gibi, muhteşem bir hayat yaşayan, ama sırf çok erken sigaraya başladığı için bu hayatı mahveden tanıdıklarımı anlatayım istiyorum. Onlara bağıra bağıra, bu kadar normal gördükleri şeyin sağlık problemlerini nasıl kaçınılmaz hale getirdiğini söylemek istiyorum."

Win hiçbir şey demedi, önüne bakıp yürümeye devam etti.

"Ama sonra kendi işime bakmam gerektiğini düşünüyorum. Bunları duymak istemezler. Hem ben kim oluyorum ki? Adamın teki. Onlara sigarayı bıraktıracak kadar önemli biri değilim. Bana başlarından gitmemi söyleyeceklerdir. Sonuç olarak hiç sesimi çıkarmıyorum. Kafamı çevirip gazetemi okuyorum. Bu sırada da yanı başımda oturan çocuklar ağır ağır kendilerini öldürüyorlar. Ben de onlara izin veriyorum."

"Savaşlarımızı kendimiz bulup seçeriz," dedi Win. "O da kaybedenlerden."

"Biliyorum ama olay şu: Her seferinde, her gördüğüm çocukla konuşursam, sigara karşıtı söylemlerimi mükemmelleştiririm. Belki bir kişiye de ulaşırım. Belki bir tanesi sigarayı bırakır. Belki benim vaazlarım içlerinden birinin hayatını kurtarır. Sonra da sessiz kalmak doğru olan mı diye merak ediyorum, yoksa kolay olan mı?"

"Sonra ne olacak?" diye sordu Win.

"Nasıl yani?"

"Sonra da McDonald's'lara gidip BigMac yiyenleri mi uyaracaksın? Kilolu oğluna ikinci büyük boy patates kızartmasını yedirmeye çalışan bir anne gördüğünde, yanına gidip ona oğlunu bekleyen korkunç gelecekten mi bahsedeceksin?"

"Hayır,"

Win omuzlarını silkti.

"Tamam, unut bunları," dedi Myron, "ama şu anki durumda, birkaç metre ötemizde, bir genelevde duran hamile bir kız var..."

"...Ve o kız bir yetişkin gibi kendi kararını vermiş," diye tamamladı Win.

Yürümeye devam ettiler.

"Dr. Skylar'ın bana söylediği gibi."

"Kimin?" dedi Win.

"Metroda Katie'yi gören kadın. Edna Skylar. Bana masum hastalara bakmayı tercih ettiğinden bahsetmişti. Hipokrat yemini ediyor, gereken her şeyi yapıyor, ama iş tercih-

lere geldiğinde, daha çok hak edeni tedavi etmek istiyor."

"İnsan doğası," dedi Win. "Sanırım bu hiç hoşuna gitmedi."

"Bunların hiçbiri hoşuma gitmiyor."

"Ama sadece Dr. Skylar değil, Myron. Bunu sen de yapıyorsun. Claire'in senin üzerindeki suçluluk baskısını bir an için bir kenara bırakalım. Aimee'ye yardım etmek istiyorsun, çünkü onun masum olduğunu düşünüyorsun. Eğer o, uyuşturucu problemi yaşayan genç bir erkek olsaydı, onu bulmak için bu kadar uğraşır mıydın? Elbette ki hayır. İster beğen, ister beğenme, hepimiz seçiyoruz."

"Bundan daha fazlası var."

"Nasıl?"

"Hangi üniversiteye girdiğin ne kadar önemli?"

"Bunun konumuzla ne ilgisi var?"

"Biz şanslıydık, Myron," dedi Win. "Duke'e gittik."

"Sence?"

"Aimee'yi oraya soktum. Bir mektup yazdım, sonra da telefon açtım. Ben olmasaydım kabul edilir miydi, şüpheliyim."

"Yani?"

"Yani burada çuvalladım. Maxine Chang bir çocuk kabul edildiğinde diğerinin reddedildiğini gösterdi bana."

Win yüzünü buruşturdu. "Hayatın kuralı."

"Bu yapılanın doğru olduğunu göstermiyor."

"Kimisi seçimlerini tamamen taraflı düşüncelerle yapar," dedi Win. "O kişilerden biri neden sen olmayasın?"

Myron başını iki yana salladı. "Bunun Aimee'nin ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi olduğunu düşünmeden edemiyorum."

"Üniversiteye kabul edilmesinin mi?"

Myron başını salladı.

"Nasıl?"

"Henüz bilmiyorum."

Ayrıldılar. Myron arabasına bindi ve telefonuna baktı. Bir sesli mesaj vardı. Dinledi.

"Myron? Ben Gail Berruti. Takip etmemi istediğin arama Erik Biel'in evine gidiyor." Arkadan bir gürültü geldi. "Ne? Lanet olsun, bir saniye bekle."

Myron bekledi. Bu arama, Claire'i arayıp Aimee'nin iyi olduğunu söyleyen robotik sesinkiydi. Birkaç saniye sonra Berruti geri geldi.

"Kusura bakma. Nerede kalmıştım? Hah, tamam, işte burada. Arama New York'tan bir ankesörlü telefondan yapılmış. Daha da net belirtmek gerekirse, Yirmi Üçüncü Sokak'taki metro istasyonunun oradaki telefonlardan. Umarım bu işine yarar."

Klik.

Myron düşündü. Tam da Katie Rochester'ın görüldüğü yerdi burası. *Mantıklı,* diye düşündü. Belki de, şimdiye dek öğrendiklerine bakılırsa, hiçbir anlamı yoktu.

Ceptelefonu yine çaldı. Arayan Duke'ten Wheat Manson'dı. Sesi pek keyifli gelmiyordu.

"Neler oluyor böyle?" diye sordu Wheat.

"Ne?"

"Chang denen çocuk için bana söylediğin sıralama örtüşüyor."

"Okul dördüncüsü ve kabul edilmemiş mi?"

"Yine mi aynı şeyi konuşacağız, Myron?"

"Hayır, Wheat. Konuşmayacağız. Peki, ya Aimee'nin sıralaması?"

"Sorun da bu."

Myron kapatmadan önce birkaç soru daha sordu.

Artık hepsi yerli yerine oturuyordu.

Yarım saat sonra Myron, yedi yılın ardından sevdiğini söylediği ilk kadın olan Ali Wilder'ın evine geldi. Park etti ve bir süre arabada bekledi. Eve baktı. Kafasında bir sürü düşünce dolaşıyordu. Rahmetli kocası Kevin'ı düşündü. Bu, beraber aldıkları evdi. Myron, Kevin ve Ali'nin iki genç olarak, yanlarında emlak komisyoncusuyla gelip, hayatlarını geçirecekleri ve çocuklarını büyütecekleri ev olarak burayı seçtikleri günü canlandırdı gözünde. Geleceklerini hayal ederken el eleler miydi acaba? Kevin'ı çekici kılan neydi, yoksa sadece seviliyor olmak mıydı? Myron tüm bunları neden düşünüyordu ki?

Ali'ye onu sevdiğini söylemişti.

Önceki gece Jessica ona gelmiş olmasaydı bunu yapar mıydı? Ona "seni seviyorum" der miydi?

Evet.

Bundan emin misin, Myron?

Ceptelefonu çaldı. "Alo?"

"Bütün gece arabada mı oturmayı düşünüyorsun?"

Ali'nin sesini duyunca yüreğinin kabardığını hissetti. "Affedersin. Sadece düşünüyordum."

"Beni mi?"

"Evet."

"Bana neler yapmak istediğini mi?"

"Şey, tam olarak değil," dedi. "Ama istersen, hemen başlayabilirim."

"Merak etme. Ben zaten her şeyi planladım. Sen sadece dahil olacaksın."

"Söylesene."

"Göstermeyi tercih ederim. Kapıya gel. Çalma. Konuşma. Jack uyuyor. Erin de odasında, bilgisayar başında."

Myron telefonu kapattı. Dikiz aynasında kendi aptal sırıtışını yakaladı. Kapıya koşmamak için kendini zor tuttu ama yine de hızlı yürüdü. Yaklaşırken ön kapı açıldı. Ali'nin saçları açıktı. Bluzu üzerine yapışıyordu, kırmızıydı ve parlıyordu. Düğmeler açılmayı bekliyordu.

Ali parmağını dudağına götürdü. "Şşş."

Onu öptü. Sertçe ve derinden. Myron bunu parmak uçlarına kadar hissetti. Vücudu gerildi. Ali kulağına, "Çocuklar üst katta," diye fısıldadı.

"Söylemiştin."

"Normalde çok risk alan biri değilimdir."Ali onun kulağını yaladı. Myron'ın tüm vücudu zevkle sarsıldı. "Ama seni gerçekten, gerçekten çok istiyorum."

Myron onu kendine çekti. Tekrar öpüştüler. Ali onu elinden tutup hızla koridora götürdü. Mutfak kapısını kapattı. Oturma odasından geçtiler. Bir kapıyı daha kapattı.

"Kanepe nasıl senin için?"

"Madison Square Garden'ın tam ortasında, çivili yatakta olsak bile umurumda değil."

Kanepeye çöktüler. "İki kapı da kapalı," dedi Ali derin derin nefes alarak. Tekrar öpüştüler. Elleri birbirlerinin vücudunda dolaştı. "Kimse bizi duyamaz."

"Planlamamış mıydık bunu?" dedi Myron.

"Neredeyse tüm gün."

"Buna değdi," dedi Myron.

Kaşlarını kaldırdı. "Sadece bekle ve gör."

Kıyafetleri üzerlerinde kaldı. En muhteşemi de buydu. Elbette ki düğmeler ve fermuarlar açıktı. Ama kıyafetlerini çıkarmadılar. Şimdi ikisi de tükenmiş şekilde birbirlerinin kollarındayken, Myron her sevişmelerinden sonra söylediği şeyi söyledi.

"Vay canına."

"Kelime dağarcığın ne kadar genişmiş."

"Küçük bir sözcük yetecekse, asla büyüğünü söyleme."

"Şu an buna bir kahkaha atabilirim ama atmayacağım."

"Teşekkür ederim," dedi. Sonra ekledi: "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Ali daha da yakına sokuldu. "Ne istersen."

"Aramızdaki şey özel mi?"

Ona baktı. "Sen ciddi misin?"

"Sanırım."

"Bana ciddi bir ilişkiden bahsediyor gibisin."

"Bahsetsem ne derdin?"

"Bana ciddi bir ilişki mi teklif ediyorsun?"

"Evet, neden olmasın?"

"O zaman ben de 'Evet!' diye bağırıp defterlerime senin adını yazar, okul ceketini giyerim."

Gülümsedi.

Ali, "Bunu teklif etmenin birbirimize seni seviyorum demiş olmamızla bir ilgisi var mı?" diye sordu.

"Sanmıyorum."

Sessizlik oldu.

"İkimiz de yetişkiniz, Myron. Kimle istersen yatabilirsin."

"Ben başkalarıyla yatmak istemiyorum."

"O zaman bana bunu neden şimdi soruyorsun?"

"Çünkü, şey, daha önceden... Daha önce kafamda, bilirsin işte..." Kekeledi. Ali de gözlerini devirdi.

"Şu erkekler. Hayır, yani neden bu gece. Yani aramızdaki ilişkinin özel olmasıyla ilgili neden bu gece konuşuyorsun?"

Ne diyeceğini bilemedi. Dürüst olmayı çok istiyordu, ama gerçekten de Jessica'nın ziyaretine girmeyi hiç istemiyordu. "Sadece durumumuzu netleştirmek için."

Aniden merdivenlerde ayak sesi duyuldu.

"Anne!"

Erin'di. Kapılardan biri –iki tanesinden ilki– açıldı. Myron ve Ali NASCAR'ı gölgede bırakacak bir hızda hareket etti. Kıyafetleri üzerlerindeydi, ama iki ergen gibi, ikinci kapı açılmadan önce düğmelerin iliklendiğinden, fermuarların çekildiğinden emin olmak istediler. Erin kapıyı açarken Myron

kanepenin diğer tarafına zıpladı. İkisi de yüzlerindeki suçluluk ifadesini farklı şekillerde gizlemeye çalıştı.

Erin odaya daldı. Myron'a baktı. "Burada olmana sevindim."

Ali bluzunu düzeltti. "Sorun nedir, tatlım?"

"Hemen gelseniz iyi olur," dedi Erin.

"Neden, ne oluyor?"

"Bilgisayarda arkadaşlarımla mesajlaşıyordum. Az önce de –yani otuz saniye kadar önce– Aimee Biel çevrimiçi oldu ve bana selam verdi."

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Hep birlikte hemen Erin'in odasına çıktılar.

Myron basamakları üçer üçer çıktı. Ev sarsıldı. Umurunda değildi. Odaya girer girmez ilk dikkatini çeken şey Aimee'ninkine ne kadar benzediğiydi. Gitarlar, aynadaki fotoğraflar, masadaki bilgisayar. Renkler farklıydı, daha fazla yastık ve pelüş oyuncak vardı, ama kim görse bu iki odanın da liseli kızlara ait olduğunu anlardı.

Myron bilgisayara yöneldi. Erin peşinden geldi, Ali de hemen arkasından. Erin bilgisayarın başına oturdu ve bir sözcüğü gösterdi:

GuitarlovurCHC.

"CHC, Crazy Hat Care'in kısaltması," dedi Erin. "Beraber çaldığımız grubun adı."

Myron Erin'e, "Ona nerede olduğunu sor," dedi.

Erin yazdı: NEREDESİN? Ardından da gönderme tuşuna bastı.

On saniye geçti. Myron Aimee'nin profilindeki fotoğrafı fark etti. Green Day grubu. Duvar kâğıdı da New York Rangers'

tı. Cevap yazarken hoparlörlerden Usher'ın bir şarkısı yükseliyordu.

Söyleyemem. Ama iyiyim. Merak etme.

Myron, "Ailesinin perişan olduğunu söyle. Onları araması gerek," dedi.

Erin de yazdı: ANNEN VE BABAN ÇILDIRMIŞ DURUMDA. ONLARI ARAMALISIN.

Biliyorum. Ama yakında eve döneceğim. O zaman her şeyi anlatırım.

Myron nasıl yaklaşacağını bilemedi. "Ona burada olduğumu söyle."

Erin yazdı: MYRON BURADA.

İmleç yanıp söndü.

Yalnız olduğunu sanmıştım.

ÜZGÜNÜM. BURADA. YANIMDA.

Myron'ın da başını derde soktuğumu biliyorum. Ona üzgün olduğumu, ama iyi olduğumu söyle.

Myron düşündü. "Erin, ona sadece onun bilebileceği bir şey sor."

"Ne gibi?"

"Özel konuşmalarınız oluyordur, değil mi? Sır paylaşıyorsunuzdur."

"Tabii ki."

"Onun Aimee olduğuna ikna olmadım. Ona sadece onun ve senin bilebileceğin bir şey sor."

Erin biraz düşündü. Sonra yazdı: ÂŞIK OLDUĞUM ÇOCUĞUN ADI NE?

İmleç yanıp söndü. Cevap gelmeyecekti. Myron bundan emindi. Sonra GuitarlovurCHC yazdı:

Sonunda sana çıkma mı teklif etti?!?!

Myron, "İsim için ısrar et," dedi.

"Ediyorum," dedi Erin: ADI NE?

Çıkmam gerek.

Erin'e başka bir şey demeye gerek kalmadı: SEN AIMEE DEĞİLSİN. AIMEE OLSA BİLİRDİ.

Uzun bir sessizlik oldu. En uzunu. Myron Ali'ye döndü. Onun da gözleri ekrandaydı. Myron kulaklarına deniz kabuğu dayamış gibi, onun nefesini kulaklarında duyabiliyordu. Sonunda cevap geldi:

Mark Cooper.

Ekran adı kayboldu. GuitarlovurCHC gitmişti.

Bir an kimse yerinden kıpırdamadı. Myron ve Ali, Erin'e döndü. Erin burnunu çekti.

"Erin?"

Yüzünde bir şey vardı. Dudağının kenarı büzüldü, sonra daha çok.

"Tanrım," dedi Erin.

"Ne oldu?"

"Mark Cooper da kim?"

"O Aimee miydi, değil miydi?"

"Aimee'ydi. Ama..."

Ses tonu odanın ısısını sanki on derece birden düşürmüştü.

"Ama ne?" dedi Myron.

"Mark Cooper benim âşık olduğum çocuk değil."

Myron ve Ali şaşkındı.

Ali, "Kim o zaman?" diye sordu.

Erin yutkundu. Önce Myron'a, sonra da annesine baktı. "Mark Cooper benim yaz kampımdaki ürkütücü çocuktu. Aimee'ye onu anlatmıştım. Çocuk bizi takip edip duruyordu. Ne zaman yanımızdan geçse kahkaha atıp birbirimize bir şeyler söylüyorduk..." Ses tonu iyice düşmüştü. "Birbirimize 'bela' diye fısıldardık."

Şimdi hepsinin gözü ekrandaydı ve ismin yeniden görünmesini bekliyorlardı. Ama hiçbir şey olmadı. Aimee görünmedi. Mesajını iletmişti. Sonra da bir kez daha kaybolmuştu.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Claire saniyeler sonra telefondaydı. Myron'ın ceptelefonunu aradı. Cevap verdiğinde de, "Aimee az önce çevrimiçiymiş! İki arkadaşı aradı," dedi.

Erik Biel masada oturmuş dinliyordu. Ellerini birbirine kenetlemişti. Son bir günü, Myron'ın söyledikleri doğrultusunda o çıkmaz sokak civarında yaşayanları araştırarak geçirmişti. Artık elbette ki zaman kaybettiğini biliyordu. Myron daha ilk anda üzerinde Livingston Lisesi çıkartması olan arabayı görmüştü. Daha o gece bunun izini sürüp, arabanın Aimee'nin öğretmeni Harry Davis'e ait olduğunu bulmuştu.

Sadece Erik'i ayağının altında uzaklaştırmak istemişti.

Onun için ona uzunca bir iş verdi.

Claire dinledi ve çığlık attı. "Hayır, aman Tanrım..."

"Ne oldu?" diye sordu Erik.

Onu eliyle susturdu.

Erik bir kez daha öfkelendi. Myron'a değil. Claire'e de değil. Kendine. Fransız kol düğmelerindeki kısaltmaya baktı. Kıyafetleri ona özel, terzi işiydi. Çok önemliydi. Kimi etki-

lediğini sanıyordu? Karısına baktı. Myron'a tutku konusunda yalan söylemişti. Onu hâlâ özlüyordu. Claire'in ona eskisi gibi bakmasını her şeyden çok istiyordu. Belki Myron haklıydı. Belki de Claire onu gerçekten de sevmişti. Ama ona hiç saygı duymamıştı. Ona hiç ihtiyacı olmamıştı.

Ona inanmamıştı.

Ailesi krize girdiğinde Myron'a koşmuştu. Erik'i dışarıda bırakmıştı. Elbette ki bunu hak etmişti.

Erik Biel bunu hayatı boyunca yapmıştı. Ofisteki metresi aciz, ona ihtiyaç duyan ve ona kral gibi davranan bir kadındı. Bu ona kendini erkek gibi hissettiriyordu. Ama Claire değil. Bu kadar basitti. Çok acınasıydı.

"Ne oldu?" diye sordu Erik tekrar.

Claire onu önemsemedi. Erik bekledi. Sonunda Claire Myron'a bir saniye beklemesini söyledi. "Myron da onu çevrimiçi gördüğünü söylüyor. Erin'e sorular sordurmuş. Cevap vermiş, oymuş... ama başı dertteymiş."

"Ne demiş?"

"Şimdi detaylara girecek vaktim yok." Claire telefonu kulağına götürdü ve Myron'a –Myron'a!– "Bir şeyler yapmamız gerek," dedi.

Bir şeyler yapmak.

Gerçek şu ki, Erik Biel o kadar da erkek değildi. Bunu biliyordu. On dört yaşındayken bir kavgadan kaçmıştı. Bütün okul oradaydı. Kabadayının teki onu haklamaya hazırdı. O da koşarak kaçtı. Annesi ona tedbirli davrandığını söylemişti. Halk arasında kaçmak "cesur" davranış olarak değerlendiri-

liyordu. Ne büyük saçmalık. Hiçbir kavga, hiçbir hastanelik oluş, hiçbir beyin sarsıntısı ya da kırık kemik Erik Biel'in canını güvenilmemek kadar yakmadı. Bunu hiç unutmadı, atlatamadı. Kavgadan kaçmıştı. Aynı tavır daha sonra da devam etti. Arkadaşlarını kardeşlik partisinde de bir başına bırakmıştı. Bir Jets maçında, birinin kız arkadaşının üzerine bira dökmesine izin vermişti. Eğer bir adam ona ters ters bakarsa, Erik Biel'in yaptığı ilk şey bakışlarını kaçırmak olurdu.

Buna modern medenileşmenin psikolojik bir izdüşümü – içten gelen bu güç tam bir saçmalık ve şiddet hiçbir şeyi çözmez– olarak bakabilirsiniz, ama bunların hepsi kendinin farkında olmanın birer parçası. Kendinizi bu şekilde kandırarak yaşayabilirsiniz, en azından bir süre. Sonra bir gün bir kriz patlak verir, böyle bir kriz, ardından gerçekte ne olduğunuzu, güzel kıyafetlerin, pahalı arabaların ve ütülü pantolonların sizi hiçbir şey yapmadığını fark edersiniz.

Erkek değilsinizdir.

Ama hâlâ, Erik gibi heriflerde bile aşamadığınız bir çizgi vardır. Aşarsanız bir daha asla geri dönemezsiniz. Bir erkek ailesini neye mal olursa olsun korur. Ne fedakârlık gerekirse yapar. Her şeyi göze alırsınız. Dünyanın sonu da gelse, onlara zarar gelmesin diye her şeyi riske atarsınız. Arkanıza bakmazsınız. Asla. Son nefesinize kadar.

Biri küçük kızını elinden almıştı.

Oturup öylece bekleyemezdi.

Erik Biel tabancasını çıkardı.

Babasınındı. Bir Ruger .22. Eski bir silahtı. Muhtemelen

otuz yıldır ateşlenmemişti. Erik bu sabah onu bir silah dükkânına götürdü. Gerekli mermi ve malzemeleri aldı. Tezgâhın arkasındaki adam Ruger'i temizledi, kontrol etti ve onu kullanmayı, hatta doldurmayı bile bilmeyen, karşısındaki bu ufak tefek adama acı bir sırıtışla baktı.

Ama silah artık doluydu.

Erik Biel karısının Myron'la konuşmasını dinledi. Şimdi ne yapacaklarını düşünüyorlardı. Drew Van Dyne'ın evde olmadığını söylediklerini duydu. Harry Davis'i merak ediyorlardı. Erik gülümsedi. Onlardan bir adım öndeydi. Blok yönetiminden öğretmenin numarasını almıştı. Bir *mortgage* komisyoncusu gibi aramıştı. Davis cevap verip ilgilenmediğini söylemişti.

Bu yarım saat önceydi.

Erik arabasına yöneldi. Silahı pantolonuna sıkıştırmıştı.

"Erik? Nereye gidiyorsun?"

Cevap vermedi. Myron Bolitar, Harry Davis'le okulun önünde karşılaşmıştı. Öğretmen Myron'la konuşmamıştı. Ama öyle ya da böyle, Erik Biel'le konuşacağını biliyordu.

Myron, Claire'in, "Erik? Nereye gidiyorsun?" dediğini duydu.

Telefonundan ses geldi.

"Claire, diğer hatta biri var. Seni arayacağım." Myron diğer hatta geçti.

"Myron Bolitar'la mı görüşüyorum?"

Ses tanıdıktı. "Evet?"

"Ben Livingston Polis Teşkilatı'ndan Dedektif Lance Banner. Dün tanışmıştık."

Bu daha dün müydü? "Evet, dedektif. Sizin için ne yapabilirim?"

"St. Barnabas Hastanesi'ne ne kadar uzaktasınız?"

"On beş, yirmi dakika kadar. Neden?"

"Joan Rochester acil bir ameliyata alındı."

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Myron hızla çıktı ve on dakika sonra hastaneye vardı. Lance Banner onu bekliyordu. "Joan Rochester hâlâ ameliyatta."

"Ne olmuş?"

"Adamın hikâyesini mi duymak istersiniz, onunkini mi?"

"İkisini de."

"Dominick Rochester merdivenlerden düştüğünü söyledi. Buraya daha önce de gelmişlerdi. Sıklıkla merdivenlerden düşüyor, ne dediğimi anlamışsınızdır."

"Anladım. Ama ikisinin hikâyesinden de bahsettiniz?"

"Doğru. Şimdiye kadar hep kocasının dediklerini doğrulamıştı."

"Ya bu kez?"

"Bu kez onu dövdüğünü söyledi," dedi Banner. "Bir de ceza almasını istediğini."

"Bu onu şaşırtmış olmalı. Durumu ne kadar kötü?"

"Çok kötü,"dedi Banner. "Çok sayıda kırık kaburgası var. Kolu kırık. Böbreklerini ezmiş olmalı, çünkü doktor bir tanesini almaktan bahsediyordu."

"Tanrım."

"Tabii ki yüzünde hiç iz yok. Adam işini biliyor."

"Tecrübe konuşuyor," dedi Myron. "O burada mı?"

"Kocası mı? Evet. Ama onu gözaltında tutuyoruz."

"Ne kadar süre?"

Lance Banner omuzlarını silkti. "Bunun cevabını biliyorsun."

Yani: Çok uzun değil.

"Beni neden aradınız?" diye sordu Myron.

"Joan Rochester buraya geldiğinde kendindeydi. Sizi uyarmak istedi. Dikkatli olmanızı söyledi."

"Başka?"

Aynı derecede öfke ve suçluluk hissediyordu. Joan Rochester'ın kocasıyla baş edebileceğini düşünmüştü. Onunla yaşıyordu. Seçimini kendisi yapmıştı. Tanrım, ona yardım etmemek için bir sonraki bahanesi ne olacaktı, yardım istememiş olması mı?

"Bana Rochester'ların hayatına nasıl girdiğinizi anlatmak ister misiniz?" diye sordu Banner.

"Aimee Biel kaçmadı. Başı dertte."

Olanları mümkün olduğunca çabuk anlattı. Bitirince de Banner, "Drew Van Dyne için yakalama kararı çıkartacağız," dedi.

"Ya Jake Wolf?"

"Onun bu işle bağlantısını kafamda oturtamadım."

"Oğlunu tanıyor musunuz?"

"Randy mi?" Lance Banner umursamaz şekilde omuz silkti. "Lisenin oyun kurucusu."

"Randy'nin başı hiç derde girdi mi?"

"Neden soruyorsunuz?"

"Çünkü babasının, Randy'nin uyuşturucu satıcılığından ceza almaması için size rüşvet verdiğini duydum," dedi Myron. "Buna bir şey diyecek misiniz?"

Lance Banner'ın gözleri karardı. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Bu tavrını kendine sakla, Lance. İki arkadaşın Jake Wolf'un emriyle bana kelepçe taktı. Randy'yle konuşmama engel oldular. Biri de kelepçeliyken beni yumrukladı."

"Bu tamamen saçmalık."

Myron ona öylece baktı.

"Hangi memurlar bunlar?" diye sordu Banner. "İsimlerini istiyorum, lanet olsun."

"Biri benim boylarımda ve zayıftı. Diğeri de fırça gibi bıyıklı, Hall ve Oates'in John Oates'ine benziyordu."

Lance'in yüzü değişti. Bunu gizlemeye çalıştı.

"Kimlerden bahsettiğimi biliyorsun."

Banner kendini tutmaya çalıştı. Sıktığı dişlerinin arasından konuşmaya çalıştı. "Bana tam olarak ne olduğunu anlat."

"Buna zaman yok. Bana Jake Wolf'un oğluyla ilgili anlaşmadan bahset."

"Kimse rüşvet almadı."

Myron bekledi. Tekerlekli sandalyede bir kadın onlara doğru yaklaştı. Myron kenara çekildi ve onun geçmesine izin verdi. Eliyle yüzünü ovuşturdu.

"Altı ay önce bir öğretmen Randy Wolf'u ot satarken

yakaladığını iddia etti. Söylediğine göre üzerini aramış ve üzerinde iki paket bulmuş."

"Bu öğretmen," dedi Myron, "kimdi?"

"Adını bu işe karıştırmamamızı istedi."

"Harry Davis miydi?"

Lance Banner başını sallamadı ama sallamış kadar oldu.

"Sonra ne oldu?"

"Öğretmen bizi aradı. İki adamımı gönderdim. Hildebrand ve Peterson. Bu ikisi senin tanımına uyuyor. Randy Wolf kendisine tuzak kurulduğunu iddia etti."

Myron kaşlarını çattı. "Siz de bunu yediniz mi?"

"Hayır, ama küçük bir olaydı. Olayın yasal boyutu tartışmalıydı. Miktar çok azdı. Bir de Randy Wolf. O iyi bir çocuktu. Hiçbir sabıkası yoktu."

"Onun başının belaya girmesini istemedin," dedi Myron.

"Hiçbirimiz istemedik."

"Söyle bana, Lance. Eğer o, Livingston Lisesi'nde uyuşturucu satan Newarklı zenci bir çocuk olsaydı, yine de aynı şekilde mi hissedecektiniz?"

"Bana ikiyüzlülük saçmalığıyla gelme. Elimizdeki veriler çok güçsüzdü ve ertesi gün de Harry Davis tanıklık etmeyeceğini söyledi. Hepsi bu. Geri çekildi. Şimdi de olay kapandı. Memurlarımın başka seçeneği yoktu."

"Ne kadar doğru," dedi Myron. "Söyle bana: Futbol takımı iyi bir sezon geçirdi mi?"

"Bunun olayla ilgisi yok. O çocuğun parlak bir geleceği var. Dartmouth'a gidecek."

"Bunu sürekli duyuyorum," dedi Myron. "Ama gideceğinden şüpheliyim."

Sonra bir ses geldi. "Bolitar!"

Myron döndü. Dominick Rochester koridorun başında duruyordu. Elleri kelepçeliydi. Yüzü kıpkırmızıydı. İki yanında da birer memur vardı. Myron ona doğru yürümeye başladı. Lance de arkasından gitti, hafif bir uyarı tonuyla, "Myron...?" dedi.

"Hiçbir şey yapmayacağım, Lance. Sadece onunla konuşmak istiyorum."

Myron onun iki adım önünde durdu. Dominick Rochester'ın siyah gözleri yanıyordu. "Kızım nerede?"

"Kendinle gurur duyuyor musun, Dominick?"

"Sen," dedi Rochester, "kızımla ilgili bir şeyler biliyorsun."

"Bunu sana karın mı söyledi?"

"Hayır." Sırıttı. Bu Myron'ın şimdiye dek gördüğü en ürkütücü manzaralardan biriydi. "Tam tersi, aslında."

"Neden bahsediyorsun sen?"

Dominick ona doğru eğilip yaklaştı. "Ona ne yaparsam yapayım, ne kadar acı çekerse çeksin, sevgili karım asla konuşmaz. İşte, bu yüzden senin bir şeyler bildiğinden eminim. Konuştuğundan değil, ona ne kadar baskı uygularsam uygulayayım, konuşmayacağından."

Myron arabasının yanına geldiği sırada Erin Wilder aradı.

"Randy Wolf'un nerede olduğunu biliyorum."

"Nerede?"

"Sam Harlow'un evinde son sınıflar için bir parti var."

"Parti mi veriyorlar? Aimee'nin arkadaşlarından onu merak eden kimse yok mu?"

"Herkes onun kaçtığını düşünüyor," dedi Erin. "Bir kısmı da bu akşam onu çevrimiçi gördüğü için artık daha da emin."

"Bir dakika, madem partideler. Çevrimiçi olduğunu nereden biliyorlar?"

"Blackberry'leri var. Telefonlarından görebiliyorlar."

Teknoloji, diye düşündü. İnsanları birbirinden ayırmak suretiyle bir arada tutuyor. Erin ona adresi verdi. Myron o bölgeyi biliyordu. Telefonu kapatıp yola koyuldu. Yol uzun sürmedi.

Harlow'ların sokağına park etmiş birçok araba vardı. Birileri bahçeye kocaman bir çadır kurmuştu, bu birkaç çocuğun bir araya gelip bira içtiği bir şey değil, gerçek davetlileri olan bir partiydi. Myron arabayı park edip bahçeye girdi.

Anne ve babalar da vardı. *Muhafızlar*, diye düşündü Myron. Bu işleri daha da zorlaştıracaktı. Ama bunun için endişelenecek zamanı yoktu. Polis hareket ediyor olabilirdi, ama büyük resmi göremiyorlardı. Myron şimdi anlıyordu. Her şey netleşiyordu. Randy Wolf, biliyordu ki, kilit noktalardan biriydi.

Parti çok keyifli görünüyordu. Anne ve babalar camekânlı verandada duruyordu. Myron loş ışıkta yetişkinleri görebiliyordu. Gülüyor ve içiyorlardı. Erkekler şort ve süet ayakkabılar giymiş, puro içiyorlardı. Kadınlar ise parlak Lilly Pulitzer etekler ve parmak arası terlikler giymişti.

Son sınıflar çadırın uzak ucunda, muhafızların bakışlarından en uzak yerde duruyorlardı. Dans pisti boştu. DJ, Killers'tan bir şarkı çalıyordu. Myron doğrudan Randy'nin yanına gitti ve elini çocuğun omzuna koydu.

Randy, Myron'ın elini itti. "Benden uzak dur."

"Konuşmamız gerek."

"Babam dedi ki..."

"Babanın ne dediğini biliyorum. Bizim yine de konuşmamız gerek."

Randy'nin etrafında altı çocuk vardı. Bazıları iriyarıydı. *Oyun kurucu ve saldırgan ekibi,* diye düşündü Myron.

"Bu göt suratlı seni rahatsız mı ediyor, eczacı?"

Bunu söyleyen iri olandı. Myron'a sırıttı. Dik, sarı saçları vardı ama ona bakar bakmaz elinizde olmadan ilk fark ettiğiniz şey, gömlek giymemiş olmasıydı. Burada bir partideydiler. Etrafta kızlar, punç ve müzik vardı, ama o gömlek giymiyordu.

Randy bir şey demedi. Gömleksiz çocuğun kollarında dikenli tel dövmeleri vardı. Myron kaşlarını çattı. *Dövmeler üzerinde özenti yazmadığı halde ancak bu kadar özenti olabilirdi,* diye düşündü. Çocuk et yığınıydı. Göğsü o kadar pürüzsüzdü ki, sanki zımparalanmıştı. Kıpırdandı. Alnı kırışmıştı. Gözleri kıpkırmızıydı, belli ki erken yaşta içilen bira yapacağını yapmıştı. Myron bunları erkeklerin giyip giymediğinden emin olmasa da, *capri* pantolon benzeri, diz altı bir pantolonu vardı.

"Neye bakıyorsun sen, göt surat?"

Myron, "Kesinlikle..." bu aslında içtenlikle demekti, "hiçbir şeye," dedi.

Gruptan birkaç şaşkınlık nidası yükseldi. "Oo, dostum, bu ihtiyar dayak yemeyecek de ne olacak?"

Başka biri "Haydi başla, Ezici!" dedi.

Ezici lakaplı gömleksiz çocuk en sert ifadesini takındı. "Eczacı seninle konuşmayacak, beni anladın mı göt surat?"

Bu arkadaşlarını güldürdü.

"Göt surat," diye tekrar etti Myron. "Bunu üçüncüye söylersen daha da komik gelecek. " Myron çocuğa doğru bir adım yaklaştı. Ezici yerinden kıpırdamadı. "Bu seni ilgilendirmez."

"İlgilendirir."

Myron bekledi. Sonra çocuk, "İlgilendirir mi dedin sen, göt surat?"

Yine gruptan sesler yükseldi. Çocuklardan bir tanesi "Bayım, kaçın ve saklanın. Kimse Ezici'yle böyle konuşamaz."

Myron Randy'ye baktı. "Şimdi konuşmamız gerek. İşler çığırından çıkmadan."

Ezici gülümsedi, kaslarını gevşetti ve öne geldi. "Çığırından çıktı bile."

Myron bir çocuğu dövmek istemiyordu, hele de ailesi oralardayken. Bu çok fazla soruna neden olabilirdi.

"Sorun istemiyorum," dedi Myron.

"Çoktan istedin bile, göt surat."

Çocuklardan bir kısmında *uuuuu* diye sesler yükseldi. Ezici kocaman kollarını göğsünde birleştirdi. Aptalca bir ha-

reketti. Myron aileler fark etmeden, çabucak kurtulmalıydı bu işten. Ama Ezici'nin arkadaşları izliyordu. Ezici o kadar da sert bir çocuk değildi. Yenilgiyi hazmedemezdi.

Göğsün üzerinde bağlı eller. Ne kadar maço. Ne kadar aptalca.

Myron harekete geçti. Birine en az darbeyle saldırmak istediğinizde, bu teknik en iyisiydi. Myron'ın eli yanındaydı. Doğal dinlenme pozu. Anahtar nokta buydu. Bilek döndürmüyorsun. Kolu geri çekmiyorsun. Parmaklarını açmıyorsun ya da yumruk yapmıyorsun. İki nokta arasındaki en kısa mesafe doğru çizgidir. Bunu unutmayın. Myron elinin dinlenme pozisyonundaki halini kullanıp, buna şaşırtmaca etkisini de ekleyerek tek hamlede elini kalça hizasından Ezici'nin gırtlağına götürdü.

Sert vurmadı. Âdemelmasının hemen altındaki yumuşak noktayı hedef aldı. İnsan vücudundaki birkaç nokta diğerlerine oranla daha hassastır. Birinin boğazına vurursanız, acır. Nefesi kesilir, öksürür ve öylece kalır. Ama ne yaptığınızı bilmeniz gerek. Eğer çok sert vurursanız ciddi zararlar verebilirsiniz. Myron elini, kobra misali hareket ettirerek vurdu ve çekti.

Ezici'nin gözleri yuvalarından fırladı. Bir boğulma sesi duyuldu. Myron kolayca Ezici'ye bir çelme taktı. Ezici yere düştü. Myron beklemedi. Randy'yi boynundan kavrayıp oradan uzaklaştırmaya başladı. Eğer çocuklardan biri karşı çıkacak olsaydı, Myron bakışlarıyla onları dondururdu. Myron, Randy'yi komşularının arka bahçesine götürdü.

Randy, "Bırak beni!" dedi.

Lanet olsun. Randy on sekiz yaşındaydı değil mi? Yani bir yetişkindi. Çocuk diye ona yumuşak davranmanın bir anlamı yoktu. Onu iki ev aşağıdaki garajın arkasına götürdü. Myron onu bıraktığında Randy boynunu sıvazladı.

"Senin derdin ne be adam?"

"Aimee'nin başı dertte, Randy."

"O evden kaçtı. Herkes öyle diyor. Onu çevrimiçi görenler de olmuş."

"Neden ayrıldınız?"

"Ne?"

"Dedim ki..."

"Seni duydum." Randy biraz düşündü ve omuzlarını silkti. "Birbirimizden sıkıldık. Hepsi bu. İkimiz de üniversiteye gidecektik. Yolumuza bakma zamanı gelmişti."

"Geçen hafta mezuniyet balosuna beraber gittiniz."

"Evet, ne olmuş? Koca yıl bunu planlamıştık. Smokin, elbise, arkadaşlarla beraber tuttuğumuz Hummer. Koca bir gruptuk. Diğerlerinin planlarını da bozmak istemedik. O yüzden beraber gittik."

"Neden ayrıldınız, Randy?"

"Sana söyledim."

"Aimee senin uyuşturucu sattığını mı öğrendi?"

Randy gülümsedi. Yakışıklı bir çocuktu ve gülüşü çok güzeldi. "Öyle bir söyledin ki, sanki Harlem'de dolaşıp çocukları eroine alıştırıyorum."

"Seninle ahlaki bir tartışmaya girerdim Randy ama şu an hiç havamda değilim."

"Aimee elbette ki bunu biliyordu. O da birden çok kez buna dahil oldu. Çok büyük bir şey değil. Sadece birkaç arkadaşın mal bulmasına yardım ediyorum."

"Bu arkadaşlardan birinin adı Katie Rochester mı?"

Omuz silkti. "Benden birkaç kez istedi. Ben de yardımcı oldum."

"Tekrar soruyorum, Randy: Aimee'yle neden ayrıldınız?"

Yine omuz silkti ama ses tonu iyice alçalmıştı. "Aimee'ye sorman gerek."

"O mu senden ayrıldı?"

"O değişti."

"Nasıl değişti?"

"Neden babasına sormuyorsun?"

Myron'ın yüzü değişti. "Erik'e mi?" Kaşlarını çattı. "Onun bununla ne ilgisi var?"

Cevap vermedi.

"Randy?"

"Aimee babasının başkalarıyla ilişki yaşadığını öğrendi." Omuzlarını silkti. "Bu onu değiştirdi."

"Nasıl değiştirdi?"

"Bilmiyorum. Onu kızdırmak için elinden gelen her şeyi yapmak ister gibiydi. Babası beni severdi. Sonra birdenbire..." yine omuz silkti, "...sevmemeye başladı."

Myron düşündü. Geçen gece Erik'in çıkmaz sokakta söylediklerini hatırladı. Hepsini birleştirdi.

"O benim için önemliydi," diye devam etti Randy. "Ne kadar olduğunu bilemezsiniz. Onu geri kazanmaya çalıştım,

ama kapılar yüzüme kapandı. Şimdi de onu aştım. Aimee artık hayatımın bir parçası değil."

Myron kalabalığın yeniden toplandığını duyabiliyordu. Randy'yi yine boynundan yakalayıp biraz daha geri çekti, ama Randy elinden kurtuldu. Arkadaşlarına, "Ben iyiyim!" diye bağırdı. "Sadece konuşuyoruz."

Randy Myron'a döndü. Gözleri artık daha netti. "Devam et. Başka ne bilmek istiyorsun?"

"Baban Aimee'ye fahişe dedi."

"Evet."

"Neden?"

"Sence neden?"

"Aimee başka biriyle mi görüşmeye başladı?"

Başını salladı.

"Drew Van Dyne mı?"

"Artık bir önemi yok."

"Evet, var."

"Hayır, gerçekten yok. Aslında bunların hiçbirinin yok. Bak, lise bitti. Ben Dartmouth'a gidiyorum. Aimee de Duke'e gidecek. Annem bana bir şeyler söyledi. Lisenin önemli olmadığını anlattı. En mutlu zamanlarını lisede geçirenlerin sefil yetişkinler olduğunu söyledi. Ben şanslıyım. Bunu biliyorum. Bir sonraki adımı atmazsan bunun sürmeyeceğini de biliyorum. Bunu düşündüm... Konuştuk. Sanırım Aimee de anladı. Bir sonraki adımın ne kadar önemli olduğunu. Sonunda ikimiz de istediğimizi aldık. İlk tercihlerimize kabul edildik."

"O tehlikede, Randy."

"Sana yardım edemem."

"Ve hamile."

Gözlerini kapadı.

"Randy?"

"Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Onu geri kazanmak için bir şeyler yaptığını ama geri teptiğini söyledin. Ne yaptın, Randy?"

Başını iki yana salladı. Söylemedi. Ama Myron bir fikri olabileceğini düşündü. Ona kartını verdi. "Eğer aklına bir şey gelirse..."

"Evet."

Randy döndü. Partiye doğru yürümeye başladı. Müzik hâlâ devam ediyordu. Aileler kahkaha atıyordu. Aimee'ninse başı hâlâ dertteydi.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Myron arabasına geri döndüğünde Claire oradaydı.

"Erik," dedi.

"Ne olmuş ona?"

"Evden çıkıp gitti. Babasının eski silahıyla."

"Ceptelefonundan aradın mı?"

"Cevap vermedi," dedi Claire.

"Nereye gittiğine dair bir fikrin var mı?"

"Birkaç yıl önce KnowWhere diye bir firma müşterimdi," dedi Claire. "Onları duymuş muydun?"

"Hayır."

"OnStar ya da LoJack gibiler. Acil durumlar için arabana GPS gibi bir şey koyuyorlar. Neyse, biz iki arabaya da koydurmuştuk. Temsilciyi arayıp bana arabanın yerini söylemesini istedim."

"Ve?"

"Erik Harry Davis'in evinin önüne park etmiş."

"Tanrım."

Myron hemen arabasına atladı. Claire de yan koltuğa

geçti. Myron bir şeyler söylemek istiyordu, ama vakit yoktu.

"Harry Davis'in evini ara."

"Aradım ama cevap vermedi," dedi Claire.

Erik'in arabası gerçekten de Davis'in evinin tam önündeydi. Eğer geldiğinin anlaşılmasını istemiyorsa, hiç de doğru bir şey yapmamıştı.

Myron arabayı durdurdu. Kendi silahını aldı.

Claire, "O ne için?" dedi.

"Sen burada bekle."

"Sana bir soru sordum."

"Şimdi olmaz, Claire. Burada kal. Sana ihtiyacım olursa arayacağım."

Ses tonu tartışmaya imkân bırakmadı ve bir kez daha Claire söyleneni yaptı. Myron eğilerek yola çıktı. Ön kapı aralıktı. Myron bundan hoşlanmadı. Çömelip içeriyi dinledi.

Sesler geliyordu, ama söylenenleri anlamadı.

Silahının kabzasıyla kapıyı itti. Holde kimse yoktu. Sesler sol taraftan geliyordu. Myron çömelerek yürüdü, duvarın arkasına geldi. Yerde Bayan Davis olduğunu düşündüğü bir kadının yattığını gördü.

Ağzı bağlıydı. Elleri arkadan bağlanmıştı ve gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı. Myron parmağını dudaklarına götürdü. Kadın önce sağa, sonra Myron'a, sonra tekrar sağa baktı.

Myron biraz daha ses duydu.

Odada başkaları da vardı. Kadının sağ tarafında.

Myron bir sonraki hamlesini düşündü. *Geri çıkıp polisi mi arasam,* diye düşündü. Evin etrafını çevirip Erik'le konuşabilirlerdi. Ama bu çok geç olabilirdi.

Bir tokat sesi duydu. Biri bağırdı. Bayan Davis gözlerini sımsıkı kapadı.

Seçenek kalmamıştı. Hem de hiç. Myron silahını hazır etti. Ayağa kalkıp Bayan Davis'in baktığı yöne silahını doğrultmaya hazırlandı. Dizlerini kırdı. Sonra durdu.

Silahla atlamak. Doğru bir hareket miydi?

Erik silahlıydı. Anlık bir tepkiyle teslim de olabilirdi, ateş de edebilirdi.

Yarı yarıya.

Myron başka bir şey denedi.

"Erik?"

Sessizlik.

Myron, "Erik, benim Myron," dedi.

"İçeri gel, Myron."

Sesi sakindi. Hatta tonunda bir canlılık bile vardı. Myron odanın ortasına geldi. Erik elinde silahla duruyordu. Üzerinde kravatsız bir gömlek vardı. Göğsüne de kan sıçramıştı.

Erik Myron'ı görünce gülümsedi. "Bay Davis artık konuşmaya hazır."

"Silahını bırak, Erik."

"Hiç sanmıyorum."

"Sana..."

"Ne yani? Beni vuracak mısın?"

"Kimse kimseyi vurmayacak. Sadece silahını bırak."

Erik başını iki yana salladı. Gülümsüyordu. "Buraya gelsene. Lütfen."

Myron ilerledi. Silahı hâlâ havadaydı. Şimdi Harry Davis'in sandalyede olduğunu görebiliyordu. Arkası Myron'a dönüktü. Ellerine naylon kelepçe takılıydı. Başı öne eğikti.

Myron ön tarafa geçip baktı.

"Adamın haline bak."

Davis dayak yemişti. Yüzü kan içindeydi. Bir dişi de yere düşmüştü. Myron Erik'e döndü. Erik'in duruşu farklıydı. Her zamanki gibi dimdik durmuyordu. Gergin ya da acıklı görünmüyordu. Aslında Myron onu daha önce hiç bu kadar sakin görmemişti.

"Ona doktor lazım."

"O iyi."

Myron, Erik'in gözlerine baktı. Huzurlu birer deniz gibiydiler.

"Bunun yolu bu değil, Erik."

"Eminim değildir."

"Beni dinle."

"Hiç sanmıyorum. Bu işte iyisin, Myron, ona diyecek lafım yok. Ama kurallara uymalısın. Kesin bir şey var. Çocuğun tehlikedeyse, bütün güzellikler uçup gider."

Myron Dominick Rochester'ın Seiden'ların evinde buna benzer bir şey dediğini hatırladı. Erik Biel ve Dominick Rochester'ın aynı şeyi söylemiş olması... Korku ve çaresizlik ikisini birbirine benzetmişti.

Harry Davis kanlı suratını kaldırdı. "Aimee Biel'in ne-

rede olduğunu bilmiyorum. Yemin ederim."

Daha Myron hiçbir şey yapamadan Erik silahını yere doğrulttu ve ateşledi. Bu ses o küçücük oda için çok fazlaydı. Harry Davis çığlık attı. Bayan Davis'ten de bir inleme geldi.

Davis'in ayakkabısını görünce Myron'ın gözleri büyüdü.

Bir delik açılmıştı.

Başparmağına yakın bir yerdeydi. Kanamaya başladı. Myron silahını kaldırıp Erik'in kafasına doğrulttu. "Silahını bırak, hemen!"

"Hayır."

Bunu rahatça söylemişti. Erik Harry Davis'e baktı. Kafası artık aşağıda değildi ve gözleri odaklanmıştı. "Kızımla yattın mı?"

"Asla!"

"Gerçeği söylüyor, Erik."

Erik Myron'a döndü. "Sen nereden biliyorsun?"

"O başka bir öğretmen. Drew Van Dyne adında biri. Aimee'nin sürekli gittiği müzik mağazasında çalışıyor."

Erik şaşırmıştı. "Ama Aimee'yi buraya bıraktığında, doğru buraya geldi. Değil mi?"

"Evet."

"Neden?"

İkisi de Harry Davis'e döndü. Artık ayakkabısı da kan içindeydi. Kan yavaş yavaş sızıyordu. Myron komşuların silah sesini duyarak polise haber verip vermediğini merak etti. Bundan şüpheliydi. Buradaki insanlar bu sesin bir arabadan ya da havai fişeklerden geldiğini düşünürdü, yani tamamen güvenli şeylerden.

"Düşündüğün gibi değil," dedi Davis.

"Ne değil?"

Sonra Harry Davis'in gözleri karısına döndü. Myron anladı. Erik'i kenara çekti. "Onu çözdün," dedi Myron. "Şimdi konuşacak."

"Öyle mi?"

"Öyle ama karısının önünde konuşmak istemiyor. Eğer Aimee'ye bir şey yaptıysa senin önünde de konuşmayacaktır."

Erik'in yüzünde hâlâ aynı gülümseme vardı. "Sen devralmak istiyorsun."

"Olay devralmak değil," dedi Myron. "Bilgi almak."

Erik o an Myron'ı şaşırttı. Kafasını salladı. "Haklısın."

Myron en can alıcı cümleyi duymak ister gibi ona baktı.

"Bunun benimle ilgili olduğunu düşünüyorsun," dedi Erik. "Ama benimle ilgili değil. Kızımla ilgili. Onu kurtarmak için neler yapabileceğimle ilgili. O adamı bir saniyede öldürebilirim. Karısını öldürebilirim. Seni öldürebilirim. Ama bunların hiçbir yararı olmaz. Haklısın. Onu çözdüm. Ama onun rahatça konuşmasını istiyorsak, karısıyla ben odadan çıkmalıyız."

Erik Bayan Davis'in yanına gitti. Kadın iki büklüm oldu.

Harry Davis bağırdı. "Onu rahat bırak!"

Erik umursamadı ve kadını tutup ayağa kalkmasına yardım etti. Erik Harry'ye döndü. "Karınızla ben diğer odada bekleyeceğiz."

Mutfağa gidip kapıyı arkalarından kapattılar. Myron Davis'in kelepçelerini çıkarmak istedi ama naylon kelepçeleri

elle çözmek pek mümkün değildi. Bir battaniye alıp ayağından akan kanın üzerine bastırdı.

"Çok acımıyor," dedi Davis.

Sesi uzaklardan geliyor gibiydi. Tuhaftır, o da sakin görünüyordu. Myron bunu daha önce de görmüştü. İtiraf etmek ruha iyi geliyordu. Bu adamın sırlarla dolu ağır bir yükü vardı. Bu yükü atmak, geçici de olsa onu rahatlatacaktı.

"Yirmi iki yıldır o lisede öğretmenlik yapıyorum," diye başladı Davis yönlendirme beklemeden. "Bunu seviyorum. Maaşının iyi olmadığını biliyorum. Prestijli olmadığını biliyorum. Ama öğrencilere bayılıyorum. Öğretmeyi seviyorum. Onlara yol göstermeyi seviyorum. Gelip beni ziyaret etmeleri çok hoşuma gidiyor."

Davis durdu.

"Aimee önceki gece buraya neden geldi?" diye sordu Myron.

Duymamış gibiydi. "Bir düşünün, Bay Bolitar. Yirmi küsur yıl. Liselilerle beraber. Liseli çocuklar demiyorum, çünkü çoğu artık çocuk değil. On altı, on yedi, hatta on sekiz yaşındalar. Orduya hizmet edecek veya oy kullanacak yaştalar. Eğer kör değilseniz, onların kız değil, kadın olduklarını da görürsünüz. Hiç *Sports Illustrated*'in bikini sayısına baktınız mı? Defilelerde podyuma gözünüz ilişti mi? Oradaki kızlar, benim yılın on ayı, haftada beş gün ders verdiğim öğrencilerle aynı yaşta. Kadınlar, Bay Bolitar. Kız değil. Bu hastalıklı bir hayranlık ya da pedofili değil."

Myron, "Umarım öğrencilerle cinsel ilişkiye girmeyi

meşrulaştırmaya çalışmıyorsunuzdur," dedi.

Davis başını iki yana salladı. "Sadece anlattığım şeyi bir bağlama sokmaya çalışıyorum."

"Bağlama ihtiyacım yok, Harry."

Neredeyse gülecekti. "Sanırım söylemek istediğimden çok, kendi kabul etmek istediğinizi anlıyorsunuz. Olay şu, ben normal bir adamım, yani normal arzuları olan, heteroseksüel bir erkek. Yıldan yıla, etrafım dar kıyafetler, düşük bel kotlar, dekolteli bluzlar giyen, baş döndürücü kadınlarla doluyor. Her gün, Bay Bolitar. Bana gülümsüyorlar. Benimle flört ediyorlar. Biz öğretmenlerin güçlü olması, her gün buna direnmesi gerekir."

"Dur, tahmin edeyim," dedi Myron. "Direnmeyi bıraktın."

"Anlamanızı sağlamaya çalışmıyorum. Size söylediğim, içinde bulunduğumuz durumun doğal olmadığı. Sokakta yürüyen, on yedi yaşında seksi bir kız gördüğünüzde bakarsınız. Onu arzularsınız. Hatta fantezi bile kurarsınız."

"Ama," dedi Myron. "Hayata geçirmezsiniz."

"Ama neden? Yanlış olduğu için mi, yoksa hiç şansınız olmadığı için mi? Yıllar boyunca her gün, böyle yüzlercesini gördüğünüzü düşünün. En eski zamanlardan beri erkekler güçlü ve zengin olmayı arzular. Neden? Çoğu antropolog bunun daha çok ve daha iyi dişiyi etkilemek için olduğunu söyler. Bu doğanın kendisi. Bakmamak, arzulamamak, çekici bulmamak sizi bir hiç yapmaz mı?"

"Buna zamanım yok, Harry. Bunun yanlış olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum," dedi. "Yirmi yıl boyunca bu dürtülerle savaştım. Bakmak, hayal kurmak, fanteziler yaratmak arasında kaldım."

"Sonra?"

"İki yıl önce mükemmel, yetenekli, güzel bir öğrencim oldu. Hayır, Aimee değildi. Size onun adını söylemeyeceğim. Bilmenize gerek yok. Bu güzellik, en ön sırada oturup bana ilahmışım gibi bakardı. Bluzunun en üst iki düğmesi hep açıktı..."

Davis gözlerini kapadı.

"Bunu da doğal dürtülerinizle yorumladınız," dedi Myron.

"Kaç erkek buna dayanabilirdi, bilmiyorum."

"Bunun Aimee Biel'le ne ilgisi var?"

"Yok. Yani doğrudan yok. Bu genç kadınla ilişkimiz başladı. Detaylara girmeyeceğim."

"Teşekkür ederim."

"Ama çok geçmeden ortaya çıktı. Tahmin edebileceğiniz gibi, tam bir felaketti. Ailesi çılgına döndü. Karıma söylediler. Beni hâlâ affetmedi. Gerçekten. Ama Donna'nın ailesi zengindi. Onlara para verdik. Onlar da gizli kalmasını istediler. Kızlarının itibarından endişe ediyorlardı. Hiçbirimiz konuşmayacaktık. O üniversiteye gitti, ben de öğretmenliğe devam ettim. Dersimi almıştım."

"Sonra?"

"Sonra bunu arkamda bıraktım. Bana canavarmışım gibi baktığınızı biliyorum. Ama değilim. Bunu düşünecek çok zamanım oldu. Bunu bir mantığa oturtmaya çalıştığımı düşünüyor olabilirsiniz ama bundan daha fazlası var. Ben iyi bir öğretmenim. Yılın Öğretmeni seçilmenin ne kadar etkileyici

olduğundan siz de bahsetmiştiniz. Ben bu ödülü okulun tarihindeki her öğretmenden daha çok kez aldım. Bu, öğrencileri önemsediğim için. Onlara karşı dürtülerimin olması ve onları önemsemem bir zıtlık değil. Gençlerin algılarının ne kadar açık olduğunu bilirsiniz. Bir sahtekârı görür görmez anlarlar. Bana oy veriyorlar, bir sıkıntıları olduğunda bana geliyorlar, çünkü onları gerçekten önemsediğimi biliyorlar."

Myron kusmak istedi ama henüz en can alıcı noktaya gelinmemişti. "Sonra öğretmenliğe geri döndün," dedi kaldığı yere dönmesi için. "Arkanda bıraktın ve...?"

"Sonra ikinci bir hata daha yaptım." Gülümsedi yine. Dişlerinde kan vardı. "Hayır, düşündüğünüz gibi değil. Bir ilişki daha yaşamadım."

"O zaman ne?"

"Bir öğrenciyi ot satarken yakaladım. Onu hem müdüre hem de polise şikâyet ettim."

"Randy Wolf," dedi Myron.

Davis başını salladı.

"Ne oldu?"

"Babası. O adamı tanıyor musun?"

"Tanıştık."

"Biraz kurcaladı. Öğrenciyle olan ilişkim hakkında dedikodular yaydı. Özel bir dedektif tuttu. Kendisine yardım etmesi için de diğer bir öğretmen olan Drew Van Dyne'la anlaştı. Randy uyuşturucuyu Van Dyne'dan buluyordu."

"Eğer Randy bu işte maşaysa," dedi Myron, "Van Dyne'ın da kaybedecek çok şeyi var demektir."

"Evet."

"Jake Wolf ilişkini öğrendi."

Davis başını salladı.

"Sessiz kalman için de sana şantaj yaptı."

"Daha fazlasını yaptı."

Myron adamın ayağına baktı. Kan battaniyenin üzerine çıkmıştı. Myron onu hastaneye götürmesi gerektiğini biliyordu ama o an yakaladığı ortamı bozmak da istemiyordu. Tuhaf olan, Davis acı çekiyor gibi görünmüyordu. Konuşmak istiyordu. Belki de yıllardır bunları düşünüyor, bahaneler buluyordu ve şimdi fırsat bulmuşken de içini döküyordu.

"Jake Wolf beni artık avcuna aldı," dedi Davis. "Şantaja bir kere bulaştınız mı, o yoldan asla çıkamazsınız. Evet, bana rüşvet teklif etti. Evet, ben de o parayı aldım."

Myron, Wheat Manson'ın ona telefonda söylediklerini hatırladı. "Sen sadece öğretmen değildin, aynı zamanda da rehberlik danışmanıydın."

"Evet."

"Öğrencilerin not çizelgelerine erişebiliyordun. Bu şehirde ebeveynlerin, çocuklarının doğru üniversiteye girmesi için ne kadar ileri gidebileceklerini iyi bilirim."

"Tahmin bile edemezsiniz," dedi Davis.

"Evet, ederim. Ben çocukken de durum farklı değildi. Bu durumda Jake Wolf senden oğlunun notlarını değiştirmeni istedi."

"Onun gibi bir şey. Sadece not çizelgesinin akademik bölümünü değiştirdim. Randy, Dartmouth'a gitmek isti-

yordu. Dartmouth da futbol sebebiyle onu istiyordu. Ama en üst dilimde olması gerekiyordu. Onun döneminde dört yüz çocuk vardı ve Randy elli üçüncü sıradaydı. Kötü değildi, ama üst dilimde de değildi. Ray Clarke adında parlak bir öğrenci daha vardı. O da beşinci sıradaydı. Clarke erken bir kararla Georgetown'a gitti. O nedenle başka bir yere başvurmayacağını biliyordum..."

"Bunun üzerine Randy'nin not çizelgesini Clarke'ınkiyle değiştirdin."

"Evet."

Myron o sırada Randy'nin Aimee'yi geri kazanmaya çalışmaktan, ama bunun geri tepmesinden ve amaçlarının aynı olduğundan bahsettiğini hatırladı. "Aynı şeyi Aimee Biel için de yaptın. Duke'e girebilmesi için. Bunu yapmanı Randy istedi, değil mi?"

"Evet."

"Ve Randy, Aimee'ye yaptığı şeyi söylediğinde onun buna sevineceğini düşündü. Ama Aimee sevinmedi. Araştırmaya başladı. Okul bilgisayarına girdi ve neler olduğunu gördü. Dördüncü sıradaki Roger Chang'i arayıp sıralamasını ve notlarının ne olduğunu sordu. Sizin yaptığınızı temizlemeye çalışıyordu."

"Onu bilmiyorum," dedi Davis. Adrenalini düşüşe geçmişti. Artık acı içinde kıvranıyordu. "Aimee'yle bunu hiç konuşmadım. Randy'nin ona ne dediğini de bilmiyorum, bizi otoparkta gördüğünüzde de ona bunu soruyordum. Ona benim adımı kullanmadan, Duke'e girmesine yardım edeceğini söylemiş."

"Ama Aimee parçaları birleştirdi. En azından buna çalıştı."

"Olabilir."

Yeniden kıvranmaya başladı. Myron umursamadı.

"Şimdi gelelim büyük geceye. Aimee kendini neden buraya bıraktırdı?"

Mutfak kapısı açıldı. Erik kafasını uzattı. "Nasılız?"

"İyiyiz," dedi Myron.

Myron bir tartışma bekledi ama Erik sesini çıkarmadan mutfağa geri döndü.

"O delinin teki," dedi Davis.

"Sizin de kızlarınız var, değil mi?"

"Evet." Kafasını salladı ve birden nereye varmaya çalıştığını anladı.

"Kötüleşiyorsun, Harry. Ayağın kanıyor. Tıbbi yardım alman lazım."

"Umurumda değil."

"Bu kadar şey anlattın. Bitirelim artık. Aimee nerede?"

"Bilmiyorum."

"Neden sana geldi?"

Gözlerini kapadı.

"Harry?"

"Tanrı beni affetsin ama bilmiyorum. "

"Anlatmak ister misin?"

"Kapıyı çaldı. Çok geç bir saatti. Sabaha karşı iki, üç gibiydi. Bilmiyorum. Donna ve ben uyuyorduk. Ödümüzü kopardı. Pencereden baktık. İkimiz de gördük onu. Karıma döndüm. Yüzündeki bakışı görmeliydiniz. Canı yanıyordu.

Tüm güvensizliği, iyileşmesine çalıştığım bütün yaralar yeniden açılmıştı. Ağlamaya başladı."

"Ne yaptınız?"

"Aimee'yi gönderdim."

Sessizlik oldu.

"Pencereyi açtım. Saatin geç olduğunu ve ertesi gün konuşabileceğimizi söyledim."

"Aimee ne yaptı?"

"Öylece bana baktı. Hiçbir şey söylemedi. Ama hayal kırıklığına uğramıştı." Davis gözlerini sımsıkı kapadı. "Ama sinirlenmiş olmasından da korktum."

"Yürüyüp gitti mi?"

"Evet."

"Şimdi de kayıp," dedi Myron. "Bildiklerini anlatamadan. Seni mahvedemeden. Bu not sahteciliği skandalı ortaya çıkarsa, daha önce de dediğim gibi, bitersin. Her şey ortaya çıkar."

"Biliyorum. Bunu ben de düşündüm."

Durdu. Yanaklarından yaşlar süzülmeye başladı.

"Ne oldu?" dedi Myron.

"Üçüncü büyük hatam," dedi alçak sesle.

Myron vücudunun ürperdiğini hissetti. "Ne yaptın?"

"Ona zarar vermem. Asla. O benim için önemli."

"Ne yaptın, Harry?"

"Kafam karışmıştı. Durumun ne olduğunu bilmiyordum. O yüzden birden karşıma çıkınca korktum. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Her şey ortaya çıkabilirdi. Her şey. Panikledim."

"Ne yaptın?" diye sordu Myron tekrar.

"Birini aradım. O gider gitmez, bana yardım edebileceğini düşündüğüm birini aradım."

"Kimi aradın, Harry?"

"Jake Wolf," dedi. "Jake Wolf'u arayıp Aimee Biel'in kapımda olduğunu söyledim."

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Dışarı çıkarlarken Claire yanlarına geldi.

"İçeride neler oldu öyle?"

Erik açık vermedi. "Eve git, Claire. Aimee ararsa diye."

Claire yardım ister gibi Myron'a baktı. Myron bir şey yapmadı. Erik sürücü koltuğuna geçti. Erik basıp gitmeden Myron hemen yan koltuğa geçti.

"Wolf'un evinin yolunu biliyor musun?" diye sordu Myron.

"Kızımı birçok kez oraya bıraktım."

Gaza bastı. Myron onun yüzünü inceledi. Genellikle yüzünde gerginlik ve kibir arası bir ifade olurdu. Çatık kaşlar ve onaylamama bakışı. Şimdi hiçbiri yoktu. Yüzü çizgisiz ve sakindi. Myron neredeyse radyoyu açıp ıslık çalmaya başlamasını bekledi.

"Tutuklanacaksın," dedi Myron.

"Şüpheliyim."

"Susacaklar mı sanıyorsun?"

"Belki de."

"Hastane kurşun yarasını bildirmek zorunda."

Erik omuz silkti. "Konuşacak olsalar bile ne diyecekler? Benim tarafımda olan çok kişi var. Çocuklu aileler bunlar. Mahkemeye çıkarım. Bu adamın genç kızları nasıl baştan çıkardığını, rüşvet karşılığı nasıl ders notlarını değiştirdiğini anlatırım."

Ses tonu çok netti. Myron ne diyeceğini bilemedi. Onun için arkasına yaslandı.

"Myron?"

"Efendim?"

"Suçlu benim, değil mi? Yaşadığım ilişki yüzünden oldu."

"Bu kadar basit olduğunu sanmıyorum," dedi Myron. "Aimee çok kararlı bir kız. Bunun da katkısı olmuş olabilir, ama bence birikmiş başka şeyler var. Van Dyne bir müzik öğretmeni ve en sevdiği müzik mağazasında çalışıyor. Bununla bir ilgisi olabilir. Muhtemelen Randy'yi aşmıştı. Aimee hep iyi bir çocuk oldu, değil mi?"

"En iyisi," dedi yumuşakça.

"Belki de sadece asilik yapmak istedi. Bu da normal, değil mi? Hazırda da Van Dyne vardı. Yani tam olarak bu şekilde mi oldu bilmiyorum ama tamamen seninle ilgili olmadığını anlatmaya çalışıyorum."

Başını salladı ama pek inanmışa benzemiyordu. Myron da üstelemedi. Polisi aramayı düşündü ama onlara ne diyecekti? Ne yapacaklardı? Jake Wolf için yerel polis cepteydi. Onu uyarabilirlerdi. Her iki şekilde de onun haklarına saygılı olacaklardı. O ve Erik bu konuda endişelenmeliydi.

"Peki, sence şimdi kimler kaldı?" diye sordu Erik.

"İki şüphelimiz kaldı," dedi Myron. "Drew Van Dyne ve Jake Wolf."

Erik başını iki yana salladı. "O kişi Wolf."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

Başını salladı. "Hâlâ ebeveyn olmanın nasıl olduğunu anlamıyorsun, değil mi?"

"Benim bir oğlum var, Erik."

"Irak'ta, değil mi?"

Myron hiçbir şey demedi

"Onu korumak için neler verirdin?"

"Cevabı biliyorsun."

"Biliyorum. Benim için de aynı. Jake Wolf için de. "Notları değiştirmesi için bir öğretmene rüşvet vermekle bu çok farklı..."

"Cinayet mi?" diye bitirdi Erik. "Muhtemelen öyle başlamıyordur. Önce konuşup onu yola getirmeye çalışırsın. Başının nasıl belaya gireceğini, Duke'e kabul edilmesini de anlatırsın. Ama o geri adım atmaz. Sonra birden anlarsın: bu da klasik 'biz ya da onlar' senaryosudur. Oğlunun geleceği o kızın ellerindedir. Ya onun geleceği ya da senin oğlununki. Sen hangisini seçerdin?"

"Bunlar sadece senin tahminlerin," dedi Myron.

"Olabilir."

"Umudunu kaybetmemelisin."

"Neden?"

Myron ona doğru döndü.

"O öldü, Myron. Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Hayır, bilmiyoruz."

"Önceki gece, çıkmaz sokaktayken ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Çok fazla şey söyledim."

"Bir sapık tarafından rasgele kaçırılmadığını düşündüğünü söylemiştin."

"Hâlâ öyle düşünüyorum. Ne oldu?"

"O zaman şunu bir düşün. Eğer tanıdığı biri olsaydı –Wolf, Davis, Van Dyne, seç birini– onu neden kaçırsınlar ki?"

Myron bir şey demedi.

"Hepsinin onun susması için kendi sebepleri var. Ama bir düşün. Sen ya Van Dyne ya da Wolf dedin. Ama her iki koşulda da, hepsi Aimee'nin anlatacaklarından korkmuyor mu?"

"Doğru."

"Eğer peşinde olduğun biri değilse, birini sadece kaçırmazsın. Öldürürsün."

Elleri direksiyonun üzerinde dururken sakince söyledi bunu. Myron ne diyeceğini bilemedi. Erik bunları çok ikna edici şekilde dile getirmişti. Eğer amaç susturmaksa birini kaçırmazsın. Bu işe yaramaz. Myron'ın içini de bir korku kaplamıştı. Bunu bastırmaya çalıştı ama olayla ilgili en tozpembe portreyi çizmeye çalıştığı adam onu mahvetmişti.

"Şu anda," diye devam etti Erik. "İyiyim. Görüyor musun? Savaşıyorum. Ne olduğunu öğrenmek için mücadele ediyorum. Onu bulduğumda, eğer ölmüşse her şey bitecek. Ben yani. Biteceğim. Yüzüme maskemi takacağım ve diğer

çocuklarım için yaşamaya devam edeceğim. Ölmememin tek sebebi bu. Diğer çocuklarım için. Ama bana şurada güven: Hayatım bitecek. Beni de Aimee'yle beraber gömeceksiniz. Olay bu. Öldüm ben, Myron. Ama korkup kaçmayacağım."

"Kendini topla," dedi Myron. "Henüz hiçbir şey bilmiyoruz."

Sonra Myron bir şey daha hatırladı. Aimee bu akşam çevrimiçiydi. Erik'e bunu hatırlatıp ona umut vermek istedi ama öncesinde bunu kendisi düşündü. Bir işe yaramıyordu. Erik ilginç bir noktaya değinmişti. Öğrendikleri doğrultusunda, Aimee'yi kaçırmaları için bir sebep yoktu, ancak öldürebilirlerdi.

Çevrimiçi olan gerçekten de Aimee miydi? Erin'i uyarmış mıydı?

Bir şeyler oturmuyordu.

280. Yol'a, arabayı neredeyse iki tekerlek üstüne kaldıracak bir hızda döndüler. Wolf'ların sokağına girer girmez Erik frene asıldı. Araba sarsıldı ve iki ev önce durdu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Erik.

"Kapıyı çalıp evde mi diye bakacağız."

İkisi de arabadan inip evinin önüne yürüdü. Myron öne geçti. Erik de buna izin verdi. Zili çaldı. Zilin sesi ürkütücü ve uzundu. Erik karanlıkta birkaç adım geri çıktı. Myron Erik'in silahı olduğunu biliyordu. Bununla nasıl baş edeceğini bilmiyordu. Erik bu akşam zaten birini vurmuştu. Yeniden yapmayacağını söylemek güçtü.

Hoparlörden Lorraine Wolf'un sesi geldi. "Kim o?"

"Ben Myron Bolitar, Bayan Wolf."

"Saat çok geç. Ne istiyorsunuz?"

Myron onun beyaz tenis eteğini ve iki tarafa da çekilebilecek konuşmalarını hatırladı. Bu iki tarafa çekilecek bir cümle değildi. Ses tonu netti.

"Kocanızla konuşmam gerek."

"Evde değil."

"Bayan Wolf, kapıyı açabilir misiniz?"

"Gitseniz iyi olur."

Myron ne yapacağını bilemedi. "Bu akşam Randy'yle konuştum."

Ses gelmedi.

"Bir partideydi. Aimee'den bahsettik. Sonra da Harry Davis'le konuştum. Her şeyi biliyorum, Bayan Wolf."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Ya kapıyı açarsınız ya da polise giderim."

Sessizlik devam etti. Myron dönüp Erik'e baktı. Hâlâ sakindi. Myron bundan hoşlanmadı.

"Bayan Wolf?"

"Kocam bir saate gelir. O zaman gelin."

Erik Biel söze girdi. "Hiç sanmıyorum."

Silahını çıkardı, kilide nişan alıp ateşledi. Kapı açıldı, Erik silahla beraber içeri girdi. Myron da.

Lorraine Wolf çığlık attı.

Erik ve Myron sesin geldiği yöne döndü. Oturma odasına geldiklerinde ikisi de durdu.

Lorraine Wolf yalnızdı.

Bir an kimse kıpırdamadı. Myron durumu inceledi. Lorraine Wolf odanın ortasında duruyordu. Elinde plastik eldivenler vardı. İlk fark ettiği buydu. Parlak sarı plastik eldivenler. Sonra daha dikkatli baktı. Sağ elinde sünger vardı. Diğerinde de eldivenlerle aynı renkte, sarı bir kova vardı.

Halıda temizlemekte olduğu ıslak bir nokta vardı.

Erik ve Myron oraya doğru yaklaştı. Artık kovada su olduğunu görebiliyorlardı. Suyun rengi pembeye dönmüştü.

Erik, "Ah, hayır..." dedi.

Myron onu tutmak için döndü ama çok geçti. Erik'in gözlerinde bir şey patladı. Lorraine Wolf çığlık attı. Kova halıya düştü. Pembe sıvı yere döküldü.

Erik onu yere düşürdü. Sonra ikisi de kanepenin arkasına geçti. Myron hemen arkasındaydı ama ne yapacağını bilmiyordu. Eğer çok agresif bir şey yaparsa, Erik tetiği çekebilirdi. Ama hiçbir şey yapmazsa da...

Erik Lorraine Wolf'u tutmuştu artık. Silahını şakağına dayadı. Kadın eliyle onunkini tutarken çığlık attı. Erik kıpırdamadı.

"Kızıma ne yaptınız?"

"Hiçbir şey!"

Myron, "Erik, yapma!" dedi.

Ama Erik dinlemiyordu. Myron kendi silahını çıkardı. Erik'e doğrulttu. Erik bunu gördü ama umursamadığı belliydi.

"Eğer onu öldürürsen," diye başladı Myron.

"Ne olur?" diye bağırdı Erik. "Ne kaybederiz, Myron? Şuraya bak. Aimee çoktan ölmüş."

Lorraine Wolf, "Hayır!" diye bağırdı.

"O zaman nerede, Lorraine?" dedi Myron.

Dudaklarını sımsıkı kapattı.

"Lorraine, Aimee nerede?"

"Bilmiyorum."

Erik silahını havaya kaldırdı. Kabzasıyla ona vuracaktı.

"Erik, yapma!"

Tereddüt etti. Lorraine başını kaldırdı ve Erik'le göz göze geldi. Korkmuştu ama Myron kendini darbeye hazırladığını görebiliyordu.

"Yapma!" dedi Myron tekrar. Bir adım daha attı.

"Bir şeyler biliyor."

"O zaman öğrenelim, tamam mı?"

Erik ona baktı. "Eğer senin sevdiğin biri olsaydı, sen ne yapardın?"

Myron biraz daha yaklaştı. "Ben Aimee'yi seviyorum."

"Babası gibi değil ama."

"Hayır, babası gibi değil. Ama bunu yaşadım. Çok denedim. Ama olmadı."

"Harry Davis'te yaradı ama."

"Biliyorum ama..."

"O bir kadın. Tek fark bu. Onu ayağından vurdum, sen de kan kaybetmesine izin verirken ona sorular sordun. Şimdi yerdeki kanları temizleyen biriyle yüz yüzeyiz ve sen boş veriyorsun, öyle mi?"

Bu bulanıklıkta, bu çılgın ruh halinde bile Myron onun ne demek istediğini anlıyordu: Yine erkek-kız farkı. Eğer Aimee erkek olsaydı... Eğer Harry Davis güzel ve hoş bir kadın olsaydı...

Erik silahı yine kadının şakağına dayadı. "Kızım nerede?"

"Bilmiyorum."

"Bu temizlediğin kimin kanı o zaman?"

Erik silahı onun ayağına doğrulttu. Ama kontrolünü kaybetmişti. Myron bunu görebiliyordu. Erik'in yüzünden yaşlar süzülüyordu. Eli titredi.

"Eğer onu vurursan," dedi Myron, "deliller bozulacak. Kanlar birbirine karışacak ve burada ne olduğunu asla anlayamayacaklar. Hapse giden tek kişi de sen olacaksın."

Söylediği şey çok mantıklı değildi ama yine de Erik'i yavaşlatmaya yetti. Yüzü çökmüştü. Ağlıyordu. Ama silahı elinden bırakmadı. Kadının ayağına doğru tutmaya devam ediyordu.

"Derin bir nefes al," dedi Myron.

Erik başını iki yana salladı. "Hayır!"

Hava ağırlaşmıştı. Her şey durdu. Erik Lorraine Wolf'a baktı. O da hiç gözünü kırpmadan baktı. Myron Erik'in parmağının tetikte olduğunu görebiliyordu.

Artık seçme şansı yoktu.

Myron harekete geçmeliydi.

O sırada Myron'ın ceptelefonu çaldı.

Herkes durdu. Erik elini tetikten çekip gömleğinin koluyla yüzünü sildi. "Bak şuna," dedi.

Myron hemen arayan kişiye baktı. Win'di. Cevaplama tuşuna basıp kulağına götürdü.

"Ne oldu?"

"Drew Van Dyne'ın arabası şimdi evinin önüne geldi."

ELLİNCİ BÖLÜM

Eyalet cinayet müfettişi Loren Muse, East Orange'daki çifte cinayetlerin de arasında olduğu yeni olaylar üstünde çalışıyordu. O sırada telefonu çaldı. Saat geçti ama Muse şaşırmadı. Genelde geç saate kadar çalışırdı. İş arkadaşları bunu bilirdi.

"Muse."

Ses hırıltılıydı ama bir kadına aitti. "Size bir şeyler anlatacağım."

"Kimsiniz?"

"Kayıp bir kızla ilgili."

"Hangi kayıp kız?"

"Aimee Biel."

Erik hâlâ silahı Lorraine Wolf'un üzerine doğrultmuş duruyordu. "Ne olmuş? " diye sordu Myron'a.

"Drew Van Dyne. Evine gitmiş."

"Bu ne demek?"

"Onunla konuşmalıyız demek."

Erik silahla elinin altındaki Lorraine Wolf'u gösterdi. "Onu burada bırakamayız."

"Katılıyorum."

En akıllıca hamle, Myron'ın Erik'i kimseye haber vermesin ve kaçmasın diye burada onunla bırakmaktı. Ama onu Erik'le yalnız bırakmak da istemiyordu. Bu şekilde olmazdı; Böyle bir haldeyken...

"Onu da yanımıza almalıyız," dedi Myron.

Erik silahı onun başına yaklaştırdı. "Ayağa kalk," dedi. Kadın söyleneni yaptı. Dışarı çıktılar. Myron arabaya giderlerken Dedektif Lance Banner'ı aradı.

"Banner."

"En iyi kriminal laboratuvar uzmanlarını Jake Wolf'un evine gönder," dedi. "Şimdi açıklayacak vaktim yok."

Telefonu kapattı. Diğer şartlarda yanına birilerini isterdi. Ama Win, Drew Van Dyne'ın evindeydi. Buna gerek yoktu.

Myron arabayı kullandı. Erik de arka koltukta Lorraine Wolf'la oturdu. Silahı ona doğru tutuyordu. Myron dikiz aynasından kadınla göz göze geldi.

"Kocan nerede?" diye sordu Myron sağa dönerken.

"Dışarıda."

"Nerede?"

Cevap vermedi.

"İki gece önce evinizi biri aradı," dedi Myron. "Sabaha karşı üçte."

Yine aynadan göz göze geldiler. Kadın başını sallamadı ama bakışı yeterliydi.

"Arayan Harry Davis'ti. Telefona sen mi cevap verdin, kocan mı?"

Sesi sakindi. "Jake cevap verdi."

"Davis Aimee'nin orada olduğunu, paniklediğini söyledi. Jake de arabaya atlayıp gitti."

"Hayır."

Myron bu cevabı düşündü. "Ne yaptı o zaman?"

Lorraine koltuğunda yer değiştirdi. Erik'e döndü. "Biz Aimee'yi çok seviyorduk. Tanrı aşkına, Erik, iki yıldır Randy'yle çıkıyorlardı."

"Ama sonra Aimee onu terk etti."

"Evet."

"Randy'nin buna tepkisi ne oldu?"

"Kalbi kırıldı. Onu çok önemsiyordu. Ama sakın..." Sesi kısıldı.

"Size tekrar soracağım, Bayan Wolf. Harry Davis evinizi aradıktan sonra kocanız ne yaptı?"

Omuzlarını silkti. "Ne yapabilirdi ki?"

Myron durdu.

"Ne yani, Jake'in oraya gidip onu aldığını mı düşünüyorsun? Yapma. Trafik olmasa bile Livingston'dan Ridgewood'a gitmek yarım saat sürer. Jake gelene kadar Aimee sokak ortasında mı beklemiştir?"

Myron ağzını açıp kapattı. Gözünde canlandırmaya çalıştı. Harry Davis onu reddetmişti. O karanlık sokakta, tek

başına yarım saat bekler miydi? Bu mantıklı mıydı?

"Peki, ne oldu?" dedi Myron.

Lorraine, bir şey demedi.

"Harry Davis'ten o telefonu aldınız. Aimee konusunda paniklemişti. Jake'le beraber ne yaptınız?"

Myron sola döndü. Şimdi Livingston'ın en büyük caddelerinden biri olan Northfield Caddesi'ndelerdi. Gaza daha sert bastı.

"Siz olsanız ne yapardınız?"

Kimse cevap vermedi. Lorraine dikiz aynasından gözlerini Myron'a dikti.

"Düşünsenize, o sizin oğlunuz," diye devam etti. "Bütün geleceği bir ipin ucunda. Kız arkadaşı var. Harika, tatlı bir kızdı. Sonra bir şeyler oldu. O değişti. Nedenini bilmiyorum."

Erik sırıttı, ama silahını onun üzerinden kaldırmadı.

"Birdenbire onunla olmak istemedi. Öğretmeniyle ilişkisi vardı. Sabahın üçünde kapılara geliyordu. Dengesizdi ve bir konuşursa dünya yıkılırdı. Siz olsanız ne yapardınız, Bay Bolitar?" Erik'e döndü. "Eğer durum tersine dönseydi –Randy, Aimee'yi terk etseydi, tuhaf davransaydı ve onun geleceğini yıkmak için bir tehdit oluştursaydı– sen ne yapardın, Erik?"

"Onu öldürmezdim," dedi Erik.

"Onu öldürmedik. Tek yaptığımız... Endişelenmiştik. Jake ve ben oturup konuştuk. Bununla nasıl baş edeceğimizi düşündük. Plan yapmaya çalıştık. Önce Harry Davis'e bilgi-

sayar kayıtlarını değiştirttik. Mümkünse eski haline getirecekti. Bilgisayarda bir hata olmuş gibi yapacaktı. İnsanlar şüphelenebilirdi ama gerçeği kanıtlayamadıkları sürece güvendeydik. Diğer senaryoları düşünmeye başladık. Randy'ye uyuşturucu satıcısı dediğinizi biliyorum ama o sadece bir aracıydı. Her okulda birkaç tane vardır. Bunu savunacak değilim. Middlebury'e gittiğim zamanı hatırlıyorum, adını vermeyeceğim, şimdi görev başında olan politikacılardan biri uyuşturucu tedarikçisiydi. Mezun olursunuz ve biter, gider. Ama tüm bunlar gizli kalmalıydı. Aimee'ye ulaşmanın da bir yolunu bulmak zorundaydık. Seni arayacaktık, Erik. Belki senin onu yola getirebileceğini düşündük. Çünkü bu sadece Randy'nin değil, onun da geleceği demekti."

Drew Van Dyne'ın evine yaklaşmışlardı.

"Güzel hikâye, Bayan Wolf," dedi Myron. "Ama atladığınız bir şey var."

Gözlerini kapadı.

"Halıdaki kimin kanıydı?"

Cevap gelmedi.

"Polisi aradığımı duydunuz. Şimdi eve doğru yoldadırlar. Yapacakları testler var. DNA ve diğerleri. Bulacaklardır."

Lorraine Wolf hâlâ bir şey demedi. Drew Van Dyne'ın sokağındaydılar artık. Evler daha küçük ve eskiydi. Çimenler o kadar yeşil değildi. Çalılar budanmamıştı. Win ona tam nerede durduğunu söyledi, aksi takdirde Myron onu asla gö-

remezdi. Arabasını kenara çekip Erik'e döndü.

"Bir saniye burada bekle."

Myron park etti ve inip bir ağacın arkasına geçti. Win oradaydı.

Myron, "Van Dyne'ın arabasını göremedim?" dedi.

"Garajda," dedi Win.

"Ne kadar zamandır burada?"

"Seni arayalı ne kadar oldu?"

"On dakika."

Win başını salladı. "O zaman biliyorsun."

Myron eve baktı. Karanlıktı. "Hiç ışık yok."

"Onu ben de fark ettim."

"On dakika önce garaja gelip hâlâ eve çıkmadı mı?"

Win omuzlarını silkti. Bir ses duyuldu. Garaj kapısı açıldı. Farlar yüzlerine yansıdı. Win ateş etme pozisyonuna geçip silahını doğrulttu. Myron arkadaşının kolunu tuttu.

"Aimee içeride olabilir."

Win başını salladı.

Araba evin önüne çıkıp sağa döndü. Erik Biel ve Lorraine Wolf'un içinde olduğu, park halindeki arabanın yanından geçti. Van Dyne'ın Toyota Corolla'sı önce biraz tereddüt etti, sonra da hızlandı.

Myron ve Win arabaya koştu. Myron sürücü koltuğuna, Win de yan koltuğa geçti. Arka koltukta Erik Biel hâlâ silahını Lorraine Wolf'un üzerinde tutuyordu.

Win döndü ve Erik'e gülümsedi. "Selam," dedi.

Win, Erik'in elini sıkacakmış gibi elini uzattı. Onun yerine, elindeki silahı alıverdi. İşte bu kadar. Bir saniye önce silah elinde, sonraki saniye yok.

Van Dyne'ın arabası gözden kaybolurken Myron da arabayı Van Dyne'ın evinin önünden geçirdi. Win silaha baktı, kaşlarını çattı ve içini boşalttı.

Kovalamaca başlamıştı. Ama uzun sürmeyecekti.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Arabayı kullanan Drew Van Dyne değildi.

Jake Wolf'tu.

Jake hızlı kullanıyordu. Birkaç hızlı dönüş yaptı ama sadece bir buçuk kilometre gitmişti. Yeterince öndeydi. Eski RooseveltAlışveriş Merkezi'ne girdi, arkasına dolandı ve park etti. Livingston Lisesi'ne giden taraftaki boş futbol sahalarına doğru yürüdü. Myron Bolitar'ın kendisini takip ettiğini fark etti. Ama yeterince önde olduğunun da farkındaydı.

Parti seslerini duydu. Birkaç adım sonra ışıkları da görebildi. Gece havasını ciğerlerinde hissetti. Jake evlere, park etmiş arabalara bakmaya çalıştı. Buradaki hayatını seviyordu.

Yaklaştıkça kahkahaları duyabiliyordu. Burada ne yaptığını düşündü. Yutkundu ve komşu evin çam ağaçlarının arkasından dolaştı. İki ağaç arasında bir yer bulup çadıra baktı.

Jake Wolf oğlunu hemen gördü.

Randy'yle hep böyle olurdu. Asla gözden kaçmazdı. Şartlar ne olursa olsun hep öne çıkardı. Jake oğlu birinci sınıftayken onun futbol dersine gidişini hatırladı. Moleküller

misali sıcakta birbirine çarpıp duran üç ya da dört yüz kadar çocuk vardı. Jake geç kalmıştı ama saniyeler içinde birbirine benzeyen onca çocuk arasında parıldayan oğlunu fark etti. Sanki yukarıdan bir spot ışığı geliyordu da, onun her adımını aydınlatıyordu.

Jake Wolf sadece izledi. Oğlu bir grup arkadaşıyla konuşuyordu. Hepsi Randy'nin anlattığı bir şeye gülüyordu. Jake ona baktı ve gözleri doldu. *Ne çok suçu var,* diye düşündü. Nerede başladığını kestirmek güçtü. Belki Dr. Crowley'le. Kendisine *doktor* diyen lanet tarih öğretmeni. Bu nasıl bir saçmalıktı böyle?

Crowley ufak tefek, anlamsız, kötü saç tıraşlı ve düşük omuzlu bir adamdı. Sporculardan nefret ederdi. Kıskançlığın kokusunu bir kilometre öteden alabilirdiniz. Crowley, Randy gibi iyi görünümlü, sporcu ve özel birine baktığında, kendi ergenlik hatalarını görüyordu.

Her şey böyle başladı.

Randy tarih dersinde Tet Saldırısı hakkında harika bir makale yazmıştı. Crowley ona C verdi. Lanet olasıca C. Randy'nin arkadaşlarından biri, Joel Fisher, A almıştı. Jake iki makaleyi de okudu. Randy'ninki daha güzeldi. Bunu düşünen tek kişi Jake Wolf değildi. İkisini de farklı kişilere okuttu ve hangisinin kendi oğluna, hangisinin Joel'e ait olduğunu söylemedi.

"Hangisi daha iyi?" diye sordu.

Neredeyse hepsi onunla aynı fikirdeydi. Randy'nin makalesi –C alan– daha iyiydi.

Küçük bir şey gibi görünebilirdi ama değildi. O makale, dönem notunun dörtte üçüydü. Dr. Crowley ona C vermişti. Bu, Randy'nin o sömestr şeref listesine girmesine engel olmuştu, ama daha da önemlisi, sınıfı ilk yüzde onluk dilimde bitirme şansını elinden almıştı. Dartmouth'un kuralları açıktı. Randy'nin oraya girmek için ilk yüzde onluk dilimde olması gerekiyordu. Eğer o not C değil de B olsaydı, Randy kabul edilecekti.

Fark buydu.

Jake ve Lorraine Dr. Crowley'le konuşmaya gitti. Durumu anlattılar. Crowley oralı olmadı. Bu güç oyununun tadını çıkararak onları kovmaktan beter etti ve Jake onu pencereye yapıştırmamak için kendini zor tuttu. Ama Jake buna pabuç bırakmayacaktı. Adamın geçmişini araştırması için bir özel dedektif tuttu ama adamın geçmişi o kadar zavallı, o kadar sönük ve o kadar yoktu ki, hele de Jake'in parlak oğlunun yanında... Jake ona karşı kullanacak hiçbir şey bulamadı.

Bu durumda Jake'in kurallara göre oynaması gerekiyorsa kurallara göre oynayacaktı. Crowley gibi beş para etmez bir herif oğlunun Ivy League eğitimine engel olacaktı.

I-ıh. Mümkün değildi.

Ve her şey başladı.

Jake yutkundu ve izledi. Oğlu, etrafında düzinelerce uydu dolaşan bir güneş gibiydi. Elinde bir bardak vardı. Randy'nin çok doğal bir havası vardı. Dokunduğu her şeye etki ediyordu. Jake Wolf orada gölgelerin arasında durmuş, *tüm bunları korumanın bir yolu var mı,* diye düşündü. Hiç

sanmıyordu. Avucunda su tutmak gibiydi. Lorraine'e karşı kendinden emin konuşmaya gayret etti. Cesedi Drew Van Dyne'ın evine bırakabileceğini düşündü. Lorraine de kanı temizlerdi. Hâlâ işe yarayabilirdi.

Ama Myron Bolitar çıktı ortaya. Jake onu garajdayken fark etti. Tuzağa düşmüştü. Jake kaçıp izini kaybettirmeyi, sonra da cesedi bir yerlere atmayı düşünmüştü. Ama ilk dönüşten sonra Lorraine'in arka koltukta olduğunu görünce, her şeyin bittiğini anladı.

İyi bir avukat tutacaktı. En iyisini. Şehirde tanıdığı biri vardı, Lenny Marcus. Harika bir savunma avukatı. Onu arayacaktı ve ne yapabileceklerine bakacaklardı. Ama Jake içten içe bu işin burada bittiğini biliyordu. En azından kendisi için.

Bu sebeple şimdi buradaydı. Gölgelerin arasında. Güzel, kusursuz oğlunu izliyordu. Randy onun doğru yaptığı tek şeydi. Oğlu. Kıymetli oğlu. Ama bu kadar yeterdi. Hastanede onun gözlerine ilk baktığı an Jake Wolf büyülenmişti. Gidebileceği her antrenmanına, her maçına gitti. Bu sadece desteğini göstermek için değildi, hatta çoğu antrenmanında şimdi olduğu gibi ağaçların arkasına gizlenirdi. Oğlunu izlemeyi seviyordu. Hepsi bu. Bu küçük mutlulukta kaybolmak hoşuna gidiyordu. Zaman zaman düşündüğünde, Jake Wolf gibi aslında hiçbir şey olmayan bir adamın bu kadar mucizevi bir şeyin yaratılmasında payı olacak kadar şanslı olduğuna inanamıyordu. Dünya zalimdi, kötüydü ve o sınırı aşmak için yapabileceğiniz her şeyi yapmanız gerekiyordu, ama sonra, Randy'ye baktığında, hayatın kedi köpek gibi di-

dişmekten daha farklı olduğunu, daha üst bir benliğin var olduğunu anlıyordu, çünkü oğlu, o kusursuz ve güzel varlık tam önünde duruyordu.

"Selam, Jake."

Sese döndü. "Merhaba, Jacques."

Randy'nin en yakın arkadaşının babası ve partinin ev sahibi Jacques Harlow'du gelen. Ona yanaştı. İkisi de partiye, oğullarına baktı ve bir dakika boyunca hiç konuşmadan o manzarayı içlerine çektiler.

"Zamanın bu kadar çabuk geçtiğine inanabiliyor musun?" dedi Harlow.

Jake başını iki yana salladı, konuşmaya korkuyordu. Gözlerini oğlundan hiç ayırmadı.

"Hey, bir şeyler içmeye gelsene?"

"Gelemem. Sadece Randy'ye bir şey bırakmaya uğramıştım."

Harlow eliyle onun sırtına dokundu. "Tabii." Sonra da verandaya yöneldi.

Beş dakika daha geçti. Jake her saniyenin tadını çıkarıyordu. Sonra ayak seslerini duydu. Döndü ve Myron Bolitar'ı gördü. Myron'ın elinde bir silah vardı. Jake gülümsedi ve oğluna döndü.

"Burada ne yapıyorsun, Jake?"

"Neye benziyor?"

Jake Wolf kıpırdamadı ama zamanın geldiğini biliyordu. Oğluna son kez baktı. Dışarıdan öyle görünüyordu. Onu bu şekilde son görüşüydü. Oğluna bir şeyler söylemek, ona

biraz nasihat vermek istedi ama Jake nasihatler konusunda hiç iyi değildi.

Onun yerine döndü ve ellerini kaldırdı.

"Bagajda," dedi Jake Wolf, "ceset bagajda."

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

Win Myron'ın birkaç adım arkasında duruyordu. Ne olur, ne olmaz diye. Ama Jake Wolf'un hiçbir hamle yapmayacağını hemen anladı. Teslim oluyordu. Şimdilik. Daha sonra başka bir şey olabilirdi. Win Jake Wolf gibi adamları tanırdı. Bu tip adamlar bittiğine asla inanmak istemez. Bir çıkış yolu, kaçış, yasal bir boşluk ya da manevra ararlar.

Birkaç dakika önce Van Dyne'ın arabasını Roosevelt Alışveriş Merkezi'nin otoparkında görmüşlerdi. Myron ve Win, Lorraine Wolf ile Erik Biel'i arabada bırakıp hemen ileri doğru koşmaya başladı. Erik'in yanında, mermileri aldığı dükkândan edindiği naylon kelepçelerden birkaçı duruyordu. Böylelikle Lorraine'in ellerini arkasından bağladılar ve Erik'in de aptalca bir şey yapmaması için dua ettiler.

Myron ve Win'in karanlıkta gözden kaybolmasının ardından çok geçmemişti ki, Erik Biel arka koltuktan indi. Van Dyne'ın arabasına ilerledi. Ön kapıyı açtı. Tam olarak ne yapacağını bilmiyordu. Ama bir şeyler yapmalıydı. Sürücü koltuğuna oturdu. Yerde gitar penaları vardı. Kızının koleksiyonunu, onları ne kadar sevdiğini, tellere dokunurken göz-

lerini nasıl kapadığını hatırladı. Aimee'nin, oyuncakçıdan on dolara aldığı o korkunç ilk gitarını düşündü. Henüz dört yaşındaydı. Onunla çalışmış ve, *Santa Claus is Coming to The Town*'u çalmaya başlamıştı. okul öncesi bir çocuktan çok, Bruce Springsteen gibiydi. O ve Claire bitirdiğinde çılgınlar gibi alkışlamıştı.

"Aimee yıkılıyor," demişti Claire.

Hepsi gülümsüyordu. Hepsi çok mutluydu.

Erik ön camdan kendi arabasına, arka koltukta oturan Lorraine Wolf'a baktı. Göz göze geldiler. Lorraine Wolf'u iki yıldır, yani Aimee onun oğluyla çıkmaya başladığından beri tanıyordu. Onu severdi. Gerçeği söylemek gerekirse, onunla ilgili fantezi bile kurmuştu. Bir şey yapacağından değil, öyle bir şey değildi. Sadece çekici bir kadınla ilgili masum bir fantezi. Normal şeyler.

Arka koltuğa baktı. Elyazısı notalar vardı. Donup kaldı. Elleri yavaşça hareket etti. Elyazısını gördü ve bunun Aimee'ye ait olduğunu anladı. Eline aldı, kendine doğru çekip ve porselenmiş gibi nazikçe tuttu.

Bunu Aimee yazmıştı.

Boğazına bir şey düğümlendi. Parmak uçlarıyla sözcüklere, notalara dokundu. Kızı bu kâğıdı tutmuştu. Her zaman yaptığı gibi yüzünü buruşturmuş, yaşadıklarını buraya aktarmıştı. Çok basit bir düşünceydi aslında, ama onun için bir anda dünya oluvermişti. Öfkesi kaybolmuştu. Geri gelecekti. Bunu biliyordu. Ama o an tek hissettiği kalbinin ağırlığıydı. Öfke yoktu. Sadece acı.

Erik o an bagajı açmaya karar verdi.

Erik Lorraine Wolf'a baktı. Yüzünde bir şey vardı. Ne olduğunu bilmiyordu. Arabanın kapısını açıp gecenin içine doğru adımını attı. Bagaja doğru yürüdü, bir eliyle tutup kaldırmaya başladı. Arkasından bir hışırtı duydu. Döndü ve Myron'ın hızla kendisine doğru geldiğini fark etti.

"Erik, dur..."

Erik bagajı açtı.

Siyah muşamba. İlk gördüğü buydu. Siyah muşambaya sarılı bir şey. Dizlerinin bağı çözüldü ama kendini tuttu. Myron ona doğru geldi, ama Erik yerinde kalmasını söylercesine bir elini havaya kaldırdı. Muşambayı yırtmaya çalıştı. Açılmıyordu. Tutup çekti. Muşamba olduğu gibi duruyordu. Erik paniklemeye başladı. Göğsü inip kalkıyordu. Nefesi kesildi.

Anahtarlığını çıkardı ve plastiğe bir delik açtı. İçinde kan vardı. Elleriyle yırttı. Gittikçe ıslak ve yapışkan bir hal alıyordu. Erik son bir hamleyle, sanki kendisi içindeymiş de nefes almaya çalışıyormuş gibi muşambayı tamamen yırttı.

Ölen kişinin suratını gördü ve geriye düştü.

Myron şimdi yanındaydı.

"Tanrım," dedi Erik. Yığılıp kaldı. "Sana şükürler olsun."

Bagajdaki kızı değildi. Drew Van Dyne'dı.

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Lorraine Wolf, "Onu kendimi korumak için vurdum," dedi.

Myron uzaktan polis sirenlerini duyabiliyordu. Myron bagajın kenarında Erik Biel ve Lorraine Wolf'la beraber duruyordu. Polisi aramıştı. Yakında burada olacaklardı. Futbol sahasına baktı. Uzaktan Win ve Jake'in siluetlerini görebiliyordu. Myron önden koşmuştu. Şüphelileriyle ilgilenmek Win'e kalmıştı.

"Drew Van Dyne evdeydi," diye devam etti Lorraine. "Jake'e silah çekti. Bunu gördüm. Aimee'yle ilgili saçma sapan şeyler söyleyip duruyordu."

"Nasıl şeyler?"

"Onun Jake'in umurunda olmadığını söyledi; onun için aptal bir fahişeden ibaret olduğunu, hamile olduğunu. Bağırıp duruyordu."

"Sen ne yaptın peki?"

"Evde silah bulunduruyoruz. Jake avlanmayı çok sever. Ben de gidip bir tüfek aldım. Drew Van Dyne'a doğrulttum. Ona silahını bırakmasını söyledim. Bırakmayacaktı. Bunu görebiliyordum. Ben de..."

"Hayır!" Bu ses Wolf'tan gelmişti. Duyabilecek kadar yakına gelmişlerdi. "Van Dyne'ı ben vurdum."

Herkes ona baktı. Polis sirenleri geliyordu.

"Onu kendimi savunmak için vurdum," diye ısrar etti Jake Wolf. "Bana silah çekmişti."

"O zaman cesedi neden bagaja koydun?" diye sordu Myron.

"Buna kimsenin inanmayacağından korktum. Onu getirip kendi evine bırakacaktım. Sonra bunun aptalca olduğunu fark ettim."

"Bunu ne zaman fark ettin?" dedi Myron. "Bizi görünce mi?"

"Avukat istiyorum," dedi Jake Wolf. "Lorraine, başka bir şey söyleme."

Erik Biel öne çıktı. "Bunların hiçbiri umurumda değil. Kızım. Kızım nerede?"

Kimse kıpırdamadı. Kimse konuşmadı. Gece, polis sirenleri dışında tamamen sessizdi.

Arabadan inen ilk polis Lance Banner oldu ama peşinden düzinelerce polis arabası Roosevelt Alışveriş Merkezi'nin otoparkına geldi. Çakarlı lambaları yanıyordu. Herkesin yüzü bir mavi bir de kırmızı oluyordu. Bunun yarattığı etki insanın başını döndürüyordu.

"Aimee," dedi Erik sakin bir tonda, "nerede?"

Myron sakin olmaya, yoğunlaşmaya çalıştı. Win'in yanına

geçti. Win'in yüzündeki ifade her zamanki gibi belirsizdi.

"Ee," dedi Win. "Neredeyiz şimdi?"

"Davis değil," dedi Myron. "Onu elden geçirdik. Drew Van Dyne'mış gibi de durmuyor. Jake Wolf'un yaptığını düşündüğü için ona silah çekmiş. Wolf'ların ifadesi de, ki inandırıcı geliyor, kendilerinin yapmadığı yönünde."

"Başka bir şüpheli var mı?"

"Aklıma gelen biri yok."

Win, "O zaman onlara tekrar bakacağız," dedi.

"Erik kızının öldüğünü düşünüyor."

Win başını salladı. "Benim söylemeye çalıştığım da buydu," dedi, "onlara tekrar bakacağız derken."

"Onlardan birinin kızı öldürüp cesedi attığını mı düşünüyorsun?"

Win cevap vermeye gerek bile görmedi.

"Tanrım," dedi Myron. Dönüp Erik'e baktı. "Baştan beri yanlış taraftan mı bakıyoruz?"

"Nasıl olduğunu anlayamıyorum."

Myron'ın ceptelefonu çaldı. Arayan kişiye bakınca numaranın gizli olduğunu gördü.

"Alo?"

"Merhaba, ben Dedektif Loren Muse. Beni hatırladınız mı?"

"Elbette."

"Az önce isimsiz bir telefon aldım," dedi. "Dün Aimee Biel'i gördüğünü iddia ediyor."

"Nerede?"

"Livingston Caddesi'nde. Aimee bir Toyota Corolla'nın yolcu koltuğundaymış. Şoförün eşkali de Drew Van Dyne'a tıpatıp uyuyor."

Myron kaşlarını çattı. "Emin misiniz?"

"Arayan kişi böyle söyledi."

"O öldü, Muse."

"Kim?"

"Drew Van Dyne."

Erik gelip Myron'ın yanında durdu.

Ne olduysa o an oldu.

Erik'in ceptelefonu çaldı.

Telefonu eline aldı. Arayanı gördüğü anda neredeyse çığlık attı.

"Aman Tanrım..."

Erik telefonu hemen kulağına götürdü. Gözleri dolmuştu. Elleri o kadar titriyordu ki, açma tuşu yerine başka bir tuşa bastı. Tekrar denedi ve telefonu açtı. Sesi adeta panik dolu bir çığlık gibiydi. "Alo?"

Myron duyabilecek kadar yanaştı. Önce bir cızırtı geldi. Sonra da ağlamaklı, tanıdık bir ses. "Babacığım?"

Myron'ın kalbi durdu neredeyse.

Erik'in yüzü çökmüştü ama ses tonu tam bir babaydı. "Neredesin, tatlım? İyi misin?"

"Ben... Ben iyiyim, sanırım. Babacığım?"

"Tamam, tatlım. Ben buradayım. Sadece bana nerede olduğunu söyle."

O da söyledi.

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Arabayı Myron kullandı. Erik yolcu koltuğunda kaldı.

Yol uzun sürmedi.

Aimee lisenin yanındaki Little Park'ın arkasında olduğunu söylemişti, yani Claire'in onu üç yaşındayken götürdüğü park. Erik onun telefonu kapatmasına izin vermedi. "Her şey yolunda," deyip durdu. "Baban yolda."

Myron ters yöne giden kavşaktan dönerek zaman kazandı. Kaldırıma çıktı. Umurunda değildi. Erik'in de. Burada en önemli şey hızdı. Yol boştu. Farlar gecenin içinde dans etti ve ardından son dönemeçlerini geçince tüm ışık tek bir figür üzerinde toplandı.

Myron frene bastı.

Erik, "Aman Tanrım, yüce Tanrım..."

Arabadan indi. Aynı hızla Myron da indi. İkisi de koşmaya başladı. Ama yolda bir yerde Myron yavaşladı. Erik öne geçti. Böyle olması gerekiyordu. Erik kızını kollarına aldı. Sanki bir rüyaymış, o bir toz bulutuymuş ve yeniden kayboluverecekmiş gibi, dikkatle kızının yüzünü ellerinin arasına aldı.

Myron durdu ve izledi. Sonra ceptelefonunu çıkarıp Claire'i aradı.

"Myron? Neler oluyor?"

"O iyi," dedi.

"Ne?"

"Aimee iyi. Şimdi eve, yanına getiriyoruz."

Aimee arabadayken sersem gibiydi.

"Neler oldu?" diye sordu Myron.

"Sanırım," diye başladı Aimee. Gözbebekleri büyüdü. "Sanırım bana uyuşturucu verdiler."

"Kim?"

"Bilmiyorum."

"Seni kimin kaçırdığını bilmiyor musun?"

Başını iki yana salladı.

Erik de Aimee'yle beraber arka koltuğa oturmuştu. Ona sarıldı. Saçlarını okşadı. Defalarca hepsinin geçtiğini söyledi ona.

Myron, "Belki de onu doktora götürmeliyiz," dedi.

"Hayır," dedi Erik. "Önce eve gitmesi gerek."

"Aimee, neler oldu?"

"O cehennemi yaşadı, Myron," dedi Erik. "Bırak da bir nefes alsın."

"Sorun yok, baba."

"Neden New York'taydın?"

"Biriyle buluşacaktım."

"Kiminle?"

"Bu..." Yüzü soldu. Sonra da, "Bunu anlatmak biraz güç."

"Drew Van Dyne'ı biliyoruz," dedi Myron. "Hamile olduğunu da biliyoruz."

Gözlerini kapadı.

"Aimee, neler oldu?"

"Ondan kurtulacaktım."

"Bebekten mi?"

Başını salladı. "Elli İkinci Sokak ile Altıncı Cadde'nin köşesine gittim. Bana öyle demişlerdi. Bana yardım edeceklerdi. Siyah bir arabayla yanaştılar. ATM'den para çekmemi söylediler."

"Kim?"

"Onları hiç görmedim," dedi Aimee. "Camlar filmliydi. Hep saklanıyorlardı."

"Saklanıyorlar mıydı?"

"Evet."

"Onlar dedin. Birden fazla kişi mi?"

"Bilmiyorum. Bir kadın sesi duyduğumu biliyorum. Bundan çok eminim."

"Neden doğrudan St. Barnabas'a gitmedin?"

Aimee tereddüt etti. "Çok yorgunum."

"Aimee?"

"Bilmiyorum," dedi. "St. Barnabas'tan biri aradı. Bir kadın. Eğer oraya gidersem, ailemin haberi olacaktı. Arayan kimdi, bilmiyorum. Ben... ben çok fazla hata yaptım. Ben sadece... Ama sonra emin olamadım. Parayı aldım. Arabaya binecektim. Ama panikledim. Seni de o sırada aradım, My-

ron. Biriyle konuşmak istedim. Bu sen olacaktın, ama bilmiyorum, sen denedin, ama nedense başka biriyle konuşmanın daha iyi olacağına karar verdim."

"Harry Davis mi?"

Aimee başını salladı. "Bir kız tanıyorum," dedi. "Erkek arkadaşı onu hamile bıraktı. Bay Davis gerçekten çok yardımcı olmuştu."

"Bu kadar yeter," dedi Erik.

Neredeyse Aimee'nin evine gelmişlerdi. Myron burada bırakmak istemiyordu. Henüz olmazdı.

"Peki, sonra ne oldu?"

"Gerisi çok bulanık," dedi Aimee.

"Bulanık mı?"

"Arabaya bindiğimi biliyorum."

"Kimin arabasına?"

"Sanırım beni New York'ta bekleyen arabaya. Bay D. beni gönderdikten sonra moralim çok bozuldu. *Belki de onlarla gitmeliyim,* diye düşündüm. Bundan kurtulmalıydım. Ama..."

"Ama ne?"

"Her şey bulanık."

Myron kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

"Bilmiyorum," dedi. "Tüm bu zaman boyunca bana uyuşturucu verilmişti. Sadece arada birkaç dakika uyandığımı hatırlıyorum. Her kimlerse beni bir ahşap kulübede tuttular. Tek hatırladığım bu. Beyaz ve kahverengi taşlardan bir şöminesi vardı. Sonra birden oyun bahçesinin arkasındaki alanda buldum kendimi. Seni aradım, baba. Ne kadar zaman-

dır kayıp olduğumu bile bilmiyorum."

Sonra ağlamaya başladı. Erik ona sarıldı.

"Geçti," dedi Erik. "Her ne yaşadıysan, artık bitti. Güvendesin."

Claire bahçedeydi. Arabaya koştu. Aimee arabadan çıkmayı başardı ama güçlükle ayakta duruyordu. Claire bir çığlık atıp kızına koştu.

Üçü birlikte sarıldılar, ağladılar, öpüştüler. Myron kendini fazlalık gibi hissetti. Sonra kapıya doğru yöneldiler. Myron bekledi. Claire arkasını döndü. Myron'la göz göze geldi. Ona doğru koştu.

Onu öptü. "Teşekkür ederim."

"Polislerin hâlâ onunla konuşması gerekiyor."

"Sözünü tuttun."

Bir şey demedi.

"Onu eve getirdin."

Sonra eve geri koştu.

Myron orada durdu ve eve girip gözden kaybolmalarını izledi. Kutlamak istiyordu. Aimee evdeydi. Sağlıklıydı.

Ama havasında değildi.

Okul bahçesine bakan mezarlığa geri döndü. Kapı açıktı. Brenda'nın mezarını bulup yanına oturdu. Gece iyice çökmüştü. Otoyol trafiğinin seslerini duyabiliyordu. Olanları düşündü. Brenda toprağın altında yatarken, Aimee'nin evde, güvende ve ailesiyle olmakla ilgili söylediklerini düşündü.

Myron bir araba daha gelinceye kadar orada oturdu. Win'i görünce neredeyse gülümseyecekti. Win bir süre mesafesini korudu. Sonra mezar taşına yaklaştı. Baktı.

"Birini kazanmış olmak güzel, değil mi?" dedi Win.

"Emin değilim."

"Neden?"

"Hâlâ ne olduğunu bilmiyorum."

"O hayatta. Evinde."

"Bu yeterli mi, emin değilim."

Win taşı gösterdi. "Eğer biraz geçmişe gidersen, her şeyi bilmek ister miydin? Yoksa hayatta ve evinde olması yeter miydi?"

Myron gözlerini kapadı, o mutluluğu hayal etmeye çalıştı. "Hayatta ve evinde olsaydı, yeterli olurdu."

Win gülümsedi. "O zaman al sana cevap. Başka ne var?"

Ayağa kalktı. Cevabı bilmiyordu. Tek bildiği, hayaletlerle ve ölülerle yeterince zaman geçirdiğiydi.

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Polis Myron'ın ifadesini aldı. Sorular sordular. Ona hiçbir şey anlatmadılar. Myron o gece Livingston'daki evde yattı. Win de onunla kaldı. Win bunu nadiren yapardı. İkisi de erken uyandı. Televizyonda SportsDesk'i izlediler ve soğuk kahvaltılık gevrek yediler.

Normal, doğru ve harika hissediyorlardı.

Win, "Bayan Wilder'la olan ilişkini düşünüyorum," dedi.

"Düşünme."

"Hayır, hayır, sanırım sana bir özür borçluyum," diye devam etti Win. "Onu yanlış değerlendirmiş olabilirim. Sana çok yakışıyor. Belki de geçmişi benim düşündüğümden daha ince bir zevkin ürünüdür."

"Win?"

"Ne?"

"Ne düşündüğün pek umurumda değil."

"Evet dostum, umurunda."

Sabahın sekizinde Myron Biel'lerin evine gitti. Kalkmış olduklarını fark etti. Yavaşça kapıyı çaldı. Claire açtı. Üze-

rinde bornoz vardı. Saçları darmadağınıktı. Dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

"Aimee hâlâ uyuyor," dedi Claire. "Onu kaçıranlar ona nasıl bir uyuşturucu verdiyse hâlâ kendinde değil."

"Belki de onu hastaneye götürmelisiniz."

"Arkadaşımız David Gold'u tanıyor musun? O doktor. Gece uğradı ve onu muayene etti. Uyuşturucu vücudundan çıkar çıkmaz iyi olacağını söyledi."

"Ona ne vermişler?"

Claire omuzlarını silkti. "Kim bilir?" İkisi de orada öylece durdu. Claire derin bir nefes aldı ve yolun aşağısına, yukarısına baktı. Sonra da, "Myron?" dedi.

"Evet."

"Buradan sonrasını polise bırakmanı istiyorum."

Cevap vermedi.

"Aimee'ye neler olduğunu sormanı istemiyorum."

Sesi yeterince soğuktu. Myron daha fazla bir şey diyecek mi diye bekledi. Dedi. "Erik ve ben, bunun artık bitmesini istiyoruz. Dün gece bir avukat tuttuk."

"Neden?"

"Onun ebeveynleriyiz. Kızımızı nasıl koruyacağımızı biliyoruz."

İma ettiği şuydu: Myron onun ebeveyni değildi. O ilk geceden, Myron'ın Aimee'yi nasıl bırakıp ardına bakmadığından bahsetmesine gerek yoktu. Ama burada söylemeye çalıştığı tam da buydu.

"Nasıl olduğunu biliyorum, Myron."

"Nasılım?"

"Cevapları istiyorsun."

"Sen istemiyor musun?"

"Ben kızımın mutlu ve sağlıklı olmasını istiyorum. Bu, cevaplardan daha önemli."

"Bunu kim yaptıysa ona bunu ödetmek istemiyor musun?"

"Muhtemelen Drew Van Dyne'dı. O da öldü. Şimdi ne olacak ki? Biz sadece Aimee'nin bunu atlatmasını istiyoruz. Birkaç ay sonra üniversiteye gidecek."

"Herkes üniversiteden bir sil baştan kartıymış gibi bahsediyor," dedi Myron. "Sanki ondan önceki on sekiz yılının hiçbir önemi yokmuş gibi."

"Bir şekilde yok."

"Bu saçmalık, Claire. Peki, ya bebeği ne olacak?"

Claire kapıya geri döndü. "Buna saygı duymalısın ki – kararlarımızı hakkında ne düşünürsen düşün– bu seni ilgilendirmez."

Myron kendi kendine başını salladı. Bu konuda haklıydı.

"Senin bu işteki görevin bitti," dedi ve yine aynı sert ton hissedildi. "Yaptıkların için teşekkür ederim şimdi kızımın yanına dönmem gerek."

Ardından Claire kapıyı kapattı.

ELLİ ALTINCI BÖLÜM

Bir hafta sonra, Myron polis dedektifi Lance Banner ve Essex County Müfettişi Loren Muse'la birlikte Baumgart's Restaurant'ta oturuyordu. Myron, *Kung Pao Chicken* sipariş etmişti. Banner *Çin balık spesiyali* söylemişti. Muse ise ızgara peynirli sandviç yiyordu.

"Çin restoranında peynirli sandviç mi?" dedi Myron.

Loren sandvicini ısırırken omuzlarını silkti.

Banner çubukları kullanıyordu. "Jake Wolf meşru müdafaa olduğunu söyledi," dedi. "Drew Van Dyne'ın kendisine ateş etmeye kalktığını iddia ediyor. Onu tehdit de etmiş."

"Nasıl tehditlermiş bunlar?"

"Van Dyne, Wolf'un Aimee Biel'e zarar verdiğini söylemiş. Onun gibi bir şey. İkisi de detaylar konusunda biraz zayıf."

"İkisi de mi?"

"Jake Wolf'un yıldız tanığı. Karısı, Lorraine."

"O gece," dedi Myron, "Lorraine bize tetiği çekenin kendisi olduğunu söyledi.

"Benim tahminim de o yönde. Jake Wolf'un elinde barut izi taraması yaptık. Temizdi."

"Karısını kontrol ettiniz mi?"

"Reddetti," dedi Banner. "Jake Wolf yasakladı."

"Yani karısının suçunu üzerine mi alıyor?"

Banner yavaşça Loren Muse'a baktı.

"Ne oldu?" diye sordu Myron.

"Oraya geleceğiz."

"Nereye?"

"Bak, Myron, bence haklısın," dedi Banner. "Jake Wolf tüm ailesini korumak için suçu üzerine almaya çalışıyor. Öte yandan, meşru müdafaadan bahsediyor. Buna kanıt teşkil edebilecek birkaç şey var. Van Dyne'ın geçmişi de kalabalık. Üzerinde silah da varmış, kendi adına kayıtlı. Bir de, Jake Wolf karısı ve çocuğu hayatlarına devam edebilsin diye bir şeyler yapmak istiyor."

"Çocuğu mu?"

"Oğlunun hâlâ Dartmouth'a gideceğine dair garanti istiyor. Yani Randy'nin bütün suçlamalardan, bu cinayetten, not değiştirme skandalından, Van Dyne'la ve uyuşturucuyla olan muhtemel ilişkisinden uzak olmasını talep ediyor."

"Güzel," dedi Myron. Ama bu bir şeyler getirmişti aklına. Jake Wolf pisliğin tekiydi ama mezuniyet partisinde oğluna nasıl baktığını görmüştü. "Hâlâ Randy'nin geleceğini kurtarmaya çalışıyor."

"Evet."

"Ne yapabilir?"

"Bilmiyorum," dedi Banner. "Savcının Dartmouth'la ilgili bir kararı yok. Eğer üniversite kabulünü reddetmek isterse, edebilir."

"Jake'in yaptığı şey," dedi Myron. "Hayran olunası."

"Eğer lekeli olmasaydı," dedi Banner.

Myron, Loren Muse'a baktı. "Fazla sessizsin."

"Çünkü Banner'ın yanlış anladığını düşünüyorum."

Banner kaşlarını çattı. "Yanlış filan anlamıyorum."

Loren sandvicini elinden bırakıp elindeki kırıkları temizledi. "Her şeyden önce, yanlış insanı hapse atacaksın. Barut taraması Jake Wolf'un Drew van Dyne'ı vurmadığını kanıtlıyor."

"Eldiven giydiğini söyledi."

Şimdi de Loren Muse kaşlarını çattı.

Myron, "O haklı," dedi.

"Tanrım, Myron, teşekkürler."

"Hey, burada senin tarafındayım. Lorraine Wolf bana Drew Van Dyne'ı vurduğunu söyledi. Yargılanması gereken o olmamalı mı?"

Loren Muse ona döndü. "Lorraine Muse olduğunu düşündüğümü hiç söylemedim."

"Anlayamadım?"

"Bazen en göz önünde olan cevap en doğru olandır."

Myron başını iki yana salladı. "Seni anlamıyorum."

"Bir an için geriye git," dedi Loren Muse.

"Ne kadar geri?"

"Edna Skylar'ın New York sokaklarında olduğu zaman."

"Tamam."

"Belki de baştan beri doğru olanı görüyorduk. Bizi aradığı andan beri."

"Hâlâ anlamıyorum."

"Edna Skylar bizim zaten bildiğimiz şeyi doğruladı: Katie Rochester'ın kaçmış olduğunu. Başta Aimee Biel için de aynı şeyi düşünmüştük, değil mi?"

"Yani?"

Loren Muse hiçbir şey demedi.

"Bir dakika bekle. Aimee Biel'in kaçtığını düşündüğünü mü söylüyorsun?"

"Cevaplanmayan çok fazla soru var," dedi Loren.

"O zaman sor."

"Kime sorayım?"

"Kime derken? Aimee Biel'e."

"Denedik." Loren Muse gülümsedi. "Aimee'nin avukatı onunla konuşmamıza izin vermiyor."

Myron arkasına yaslandı.

"Bu sana da tuhaf gelmiyor mu?"

"Ailesi onu geri planda tutmaya çalışıyor."

"Neden?"

"Çünkü bu onun için travmatik bir deneyimdi," dedi Myron.

Loren Muse ona baktı. Lance Banner da öyle.

"Sana anlattığı hikâye," dedi Loren. "Uyuşturucu verilmesi ve bir ahşap kulübede tutulması."

"Ne olmuş ona?"

"Boşluklar var."

Myron'ın ense kökünden başlayan ürperti omuriliğinden aşağı doğru inmeye başladı. "Nasıl boşluklar?"

"Her şeyden önce, beni arayan isimsiz kaynak var. Onu Drew Van Dyne'la arabada görmüş. Eğer Aimee kaçırıldıysa, bu nasıl mümkün olabilir?"

"Görgü tanığın yanılmıştır?"

"Doğru. Arabanın modelini de bildi, Drew Van Dyne'ı da tepeden tırnağa tarif etti. Ama evet, muhtemelen yanılmıştır."

"İsimsiz kaynaklara güvenemezsin," dedi Myron.

"Tamam, ikinci boşluğa gelelim. Gecenin bir yarısında kürtaj hikâyesi. St. Barnabas'la görüştük. Kimse ona ailesine bildireceğini söylememiş. Dahası, bu doğru bile değil. Bu konuda kanunlar değişmiş olabilir ama her iki koşulda da, onun durumunda..."

"O on sekiz yaşında," diye araya girdi Myron. On sekiz. Yetişkin. Yine o yaş.

"Kesinlikle. Dahası da var."

Myron bekledi.

"Üçüncü boşluk: Drew Van Dyne'ın evinde Aimee'nin parmak izlerini bulduk."

"İlişkileri vardı. Elbette ki orada parmak izleri olacak. Haftalar öncesinden kalmış olabilir."

"Parmak izlerini bir kola kutusunun üzerinde bulduk. Hâlâ mutfak tezgâhında duran bir kola kutusunda."

Myron hiçbir şey demedi. Ama içinde, derinde bir yerlerde bir şeylerin koptuğunu hissetti.

"Bütün şüphelileriniz: Harry Davis, Jake Wolf, Drew Van Dyne. Hepsini titizlikle inceledik. Hiçbiri sözde bir kaçırmaya imza atacak tipler değil." Loren Muse ellerini iki yana

açtı. "Yani eskiye geri dönüyoruz gibi görünüyor. Bütün olasılıkları elediğin zaman, ilk ve en açık sonuca dönmen gerekir."

"Aimee'nin evden kaçtığını düşünüyorsun."

Loren Muse omuzlarını silkip koltuğunda yer değiştirdi. "Karşımızda, kafası karışık, genç bir kadın var. Öğretmeninin çocuğuna hamile. Babasının başka bir kadınla ilişkisi var. Not değiştirme skandalından yakalandı. Köşeye sıkışmış gibi hissetmiştir, sence de öyle değil mi?"

Myron kendini başını sallarken buldu.

"Aimee'nin kaçırıldığına dair –bir tane bile– fiziksel kanıt yok. Bunu bir düşün. Onu kim, neden kaçırmak istesin ki? Nasıl bir niyetle yapmış olabilir? Normalde sebeplerden biri cinsel istismar olur. Böyle bir şey olmadığını biliyoruz. Doktoru bize bunu söyledi. Fiziksel ya da cinsel travma yok. İnsanlar başka neden kaçırılır? Fidye için. Bunun olmadığını da biliyoruz."

Myron sessizliğini korudu. Erik'in söylediği de tam olarak buydu. Eğer Aimee'yi susturmak istiyorsan, onu kaçırmazsın. Öldürürsün. Ama şimdi hayatta. Dolayısıyla…

Loren Muse anlatmaya devam etti. "Senin kaçırılma için söyleyebileceğin bir sebep var mı, Myron?"

"Hayır," dedi. "Ama ya ATM? Onu bununla nasıl bağlıyorsun?"

"İki kızın da aynı ATM'yi kullanmasından mı bahsediyorsun?"

"Evet."

"Bilmiyorum," dedi. "Belki de tamamen tesadüftür."

"Yapma, Muse."

"Tamam, pekâlâ, oraya da gelelim." Parmağını ona uzattı. "Bu ATM'den para çekme olayı kaçırılma senaryosuna nasıl uyuyor? Wolf'un bundan haberi var mıydı? Davis, Van Dyne?"

Myron ne demek istediğini anladı. "Ama başka şeyler de var," diye karşı çıktı. "Metrodaki ankesörlü telefondan araması gibi. Bir de çevrimiçi olması var."

"Bunların hepsi kaçmış olmasına uyuyor," dedi Loren. "Eğer biri onu iddia ettiği gibi kaçırmış olsaydı, ankesörlü telefondan araması riskini alırlar mıydı? İnternete girmesine neden izin versinler?"

Myron başını iki yana salladı. Anlattıklarının mantıklı olduğunu biliyordu. Sadece kabul etmeyi reddediyordu. "Sonuç bu mu yani? Davis değil. Wolf, Van Dyne ya da başka biri de değil. Aimee Biel sadece evden mi kaçtı?"

Loren Muse ve Lance Banner birbirlerine baktı.

Sonra Lance Banner, "Evet, en mantıklı teori bu. Şunu da unutma: Yaptığının karşısında duracak bir kanun yok. Sonuçta çok fazla insan incindi ya da öldü. Ama evden kaçmak kanunlara aykırı değil."

Loren Muse yine sesini çıkarmadı. Myron bundan hoşlanmadı. "Ne?" diye döndü ona.

"Bir şey yok. Banner'ın söylediği, yani kanıtlar bunu gösteriyor. Aimee'nin anne ve babasının onunla konuşmamıza izin vermemesinin sebebi de bu olabilir. Her şeyin or-

taya çıkmasını –ilişkisini, hamileliğini, beğen ya da beğenme not değiştirme skandalına yardım edişini– istemiyorlar. Onun için konuşmuyorlar. Onu bir kaçaktan ziyade kurban gibi göstermeye çalışıyorlar. Doğru hamle bu."

"Ama?"

Banner'a baktı. Banner içini çekti ve başını iki yana salladı. Loren Muse çatalını sallamaya başladı. "Ama hem Jake hem de Lorraine Wolf, Drew Van Dyne cinayetini üzerlerine almak istiyor."

"Yani?"

"Bu sana tuhaf gelmiyor mu?"

"Hayır. Sebebini açıkladık. Onu Lorraine öldürdü. Jake de onu korumaya çalışıyor."

"Ya delilleri temizleyip cesetten kurtulmak istemeleri?"

Myron omuz silkti. "Doğal bir tepki."

"Meşru müdafaa sonucu birini öldürsen bile mi?"

"Onların durumunda, evet. Her şeyi korumaya çalışıyorlar. Eğer Van Dyne onların evinde ölü bulunsaydı, onu meşru müdafaa için öldürmüş olsalardı bile, Randy'yle ilgili her şey ortaya çıkacaktı. Uyuşturucu, not skandalı, her şey."

Muse başını salladı. "Teori bu. Lance'in inandığı da bu. Muhtemelen de böyle oldu."

Myron sabırsız davranmak istemedi. "Ama?"

"Ama belki de böyle olmadı. Belki Jake ve Lorraine eve geldiklerinde cesedi orada buldular."

Myron'ın nefesi kesildi. İçinizde bir şey vardır. Eğilip bükülemez. Esnetilemez. Ama sonra, bir an gelir, onun iyice çekilip gerildiğini hissedersiniz. Eğer öyle bırakırsanız, içiniz parçalanır. İkiye ayrılacaksınızdır. Bunu bilirsiniz. Myron Aimee'yi doğduğundan beri tanıyordu. Şimdi, Loren Muse'un varmaya çalıştığı nokta da o kırılma anına çok yakındı. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Belki de Wolf'lar eve geldiler ve cesedi orada buldular. Belki de bunu Randy'nin yaptığını düşündüler." Öne doğru geldi. "Van Dyne Randy'nin uyuşturucu tedarikçisiydi. Ayrıca onun kız arkadaşını da elinden almıştı. Bu durumda, belki de anne ve baba cesedi gördü, bunu Randy'nin yaptığını düşündü. Belki panikleyip cesedi arabaya taşıdılar."

"Ne yani, Drew Van Dyne'ı Randy'nin öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

"Hayır. Onların öyle sandıklarını söylüyorum. Randy'nin bir bahanesi var."

"Senin düşüncen ne o zaman?"

"Eğer Aimee Biel kaçırılmadıysa," dedi Muse, "eğer kendisi kaçıp Drew Van Dyne'la kaldıysa, belki o evde de onunla beraberdi. Belki, sadece belki, Aimee, korkmuş küçük kızımız, her şeyi olduğu gibi arkasında bırakmak istedi. Belki üniversiteye, hayatına devam etmeye ve peşini bırakmayan bu adam, Drew Van Dyne, hariç bütün bağları koparmaya hazırdı."

Myron gözlerini kapadı. İçindeki o küçük şey iyice ge-

rilmişti. Durdu, başını iki yana salladı. "Yanılıyorsun."

Omuzlarını silkti. "Olabilir."

"O kızı doğduğundan beri tanırım."

"Biliyorum, Myron. Genç, tatlı bir kız, değil mi? Genç, tatlı kızlar katil olamazlar, değil mi?"

Aimee Biel'i, bodrumunda ona gülüşlerini, üç yaşındayken oyun aletlerine tırmanışını düşündü. Doğum günü partisinde mumları üfleyişini hatırladı. Sekizinci sınıftaki müsameresini izleyişini hatırladı. Her şey gözünün önünden geçti ve öfkelenmeye başladı.

"Yanılıyorsun," dedi Myron tekrar.

Onların evinin karşısındaki kaldırımda bekledi.

Önce Erik çıktı. Yüzü gergin ve asıktı. Aimee ve Claire de arkasından çıktı. Myron orada durup izledi. Onu ilk önce Aimee fark etti. Ona gülümseyip el salladı. Myron o gülümsemeyi inceledi. Ona aynı gelmişti. Üç yaşındayken oyun bahçesinde gördüğü gülümsemenin aynısı. Birkaç hafta önce bodrumda gördüğü gülümsemenin aynısı.

Farklı bir şey yoktu.

O gülümsemenin onu artık ürpertmesi dışında.

Erik'e, ardından da Claire'e baktı. Bakışları sert ve korumacıydı, ama orada, tükenmişliğin ve teslim oluşun ötesinde, ilkel ve içgüdüsel bir şey vardı. Erik ve Claire kızlarıyla beraber

yürüyordu ama ona dokunmuyorlardı. Myron'ın dikkatini çeken bu olmuştu. Kendi kızlarına dokunmuyorlardı.

"Selam, Myron!" diye bağırdı Aimee.

"Selam."

Aimee yolun karşısına geçti. Anne ve babası oldukları yerde kaldı. Myron da. Aimee ona sarıldı, neredeyse düşürecekti. Myron da ona sarılmaya çalıştı. Ama pek yapamadı. Aimee onu sımsıkı tuttu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Myron hiçbir şey demedi. Sarılışı bile aynıydı. Sıcak ve sımsıkı. Öncekilerden farklı değildi.

Ama sona ermesini istedi.

Myron kalbinin yere düşüp paramparça olduğunu hissetti. Tanrı yardımcısı olsun, tek istediği onun gitmesi, yanından uzaklaşmasıydı. O kadar sevdiği bu kızın kendisinden uzak olmasını istiyordu. Onun hafifçe omuzlarından tutup geri itti.

Claire şimdi onun arkasındaydı. Myron'a, "Acelemiz var. Daha sonra görüşürüz," dedi.

Myron başını salladı. Sonra iki kadın yanından uzaklaştı. Erik arabada bekliyordu. Myron onları izledi. Claire kızının yanındaydı ama ona hâlâ dokunmuyordu. Aimee arabaya bindi. Erik ve Claire birbirlerine baktı. Konuşmadılar. Aimee arka koltuktaydı. İkisi de öne oturmuştu. Bundan doğal bir şey olamazdı, ama bu Myron'a yine onunla olan me-

safelerini korumaya çalıştıklarını düşündürdü. Sanki kendileriyle kalan bu yabancının kim olduğunu merak ediyor gibiydiler. Claire dönüp Myron'a baktı.

Biliyorlar, diye düşündü Myron.

Myron arabanın uzaklaşmasını izledi. Sokakta gözden kaybolurken, Myron bir şeylerin farkına varmıştı:

Sözünü tutmamıştı.

Bebeklerini eve getirmemişti.

Bebekleri gitmişti.

ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM

Dört Gün Sonra

Jessica Culver gerçekten de Tavern on the Green'de Stone Norman'la evlendi.

Myron gazeteyi okuduğunda ofisteydi. Esperanza ve Win de oradaydı. Win bir boy aynasının önünde durmuş, golf atışlarını kontrol ediyordu. Win bunu çok yapardı. Esperanza dikkatle Myron'ı inceledi.

"İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim."

"Onun evlenmesinin senin başına şimdiye dek gelen en iyi şey olduğunun farkında mısın?"

"Farkındayım." Myron gazeteyi bıraktı. "Farkında olduğum ve ikinizle de paylaşmak istediğim bir şey daha var."

Win atış yapıyormuş gibi kolları havada bekledi. "Kolum yeterince düz değil."

Esperanza eliyle ona susmasını işaret etti. "Nedir?"

"Doğal içgüdülerim olduğunu yeni fark ettiğim bir şey-

den hep kaçmaya çalıştım," dedi Myron. "Biliyorsunuz. Kahramanı oynamak. İkiniz de beni buna karşı uyardınız. Ben de dinledim. Ama bir şey fark ettim. Bunu yapmam gerek. Elbette ki yenilgilerim olacak, ama zaferlerim daha fazla olacak. Bundan artık kaçmayacağım. İkiyüzlü davranmak istemiyorum. İnsanlara yardım etmek istiyorum. Bunu yapacağım."

Win ona döndü. "Bitti mi?"

"Bitti."

Win Esperanza'ya baktı. "Alkışlamalı mıyız?"

"Sanırım alkışlamalıyız."

Esperanza ayağa kalkıp coşkuyla alkışladı. Win hayali sopasını kenara bırakıp nazik bir golf alkışı yaptı.

Myron başını eğdi ve, "Çok teşekkür ederim, siz sevgili izleyiciler. Garsonların emrinizde olduğunu unutmayın, bir de dana etini deneyin," dedi.

Koca Cyndi kapıdan kafasını uzattı. Bu sabah kıpkırmızı boyanmıştı ve trafik lambası gibi görünüyordu.

"İkinci hat, Bay Bolitar," dedi Cyndi gözlerini açarak. Sonra da, "Yeni gözdeniz," dedi.

Myron telefonu aldı. "Hey!"

Ali Wilder, "Saat kaçta geliyorsun?" diye sordu.

"Yedi gibi orada olurum."

"Çocuklarla pizza yemeye ve DVD izlemeye ne dersin?"

Myron gülümsedi. "Kulağa harika geliyor."

Telefonu kapattı. Gülümsüyordu. Esperanza ve Win birbirlerine baktı.

"Ne oldu?" dedi Myron.

"Âşık olunca çok aptal görünüyorsun," dedi Esperanza.

Myron saatine baktı. "Gitme vakti."

"Bol şans," dedi Esperanza.

Myron Win'e döndü. "Sen de gelmek ister misin?"

"Hayır, dostum. Bu seferki tamamen senin olsun."

Myron ayağa kalktı. Esperanza'yı yanağından öptü. Win'e sarıldı. Win bu harekete şaşırmıştı, ama o da sarıldı. Myron New Jersey'e geri döndü. Harika bir gündü. Güneş yeni yaratılmış gibi parlıyordu. Myron radyo kanallarıyla oynadı. En sevdiği şarkıları dinledi.

Öyle bir gündü.

Brenda'nın mezarına bile gitmedi. Onun bunu anlayacağını düşündü. Yapılan şeylerin sesi söylenenden daha gür çıkardı.

Myron St. Barnabas Tıp Merkezi'ne park etti. Joan Rochester'ın odasına gitti. Oraya gittiğinde yatağında oturuyordu, gitmeye hazırdı.

"Nasıl hissediyorsunuz kendinizi?" diye sordu.

"İyiyim," dedi Joan Rochester.

"Başınıza gelenler için çok üzgünüm."

"Olmayın."

"Eve mi gidiyorsunuz?"

"Evet."

"Ondan şikâyetçi olmayacak mısınız?"

"Olmayacağım."

Myron anlıyordu. "Kızınız sonsuza dek kaçamaz."

"Bunu biliyorum."

"Ne yapacaksınız?"

"Katie dün gece eve geldi."

Bu kadar mutlu son fazla, diye düşündü Myron. Gözlerini kapadı. Duymak istediği bu değildi.

"O ve Rufus kavga etmiş. Bunun üzerine Katie eve geldi. Dominick onu affetti. Her şey yoluna girecek."

Birbirlerine baktılar. Yoluna girmeyecekti. Bunu biliyordu. Joan Rochester da.

"Size yardım etmek istiyorum," dedi Myron.

"Edemezsiniz."

Belki de haklıydı.

Yardım edebileceklerinize yardım edersiniz. Win böyle demişti. Bir söz verdiyseniz de *mutlaka* tutun. Bugün de bunun için gelmişti. Sözünü tutmak için.

Kanser bölümünün dışındaki koridorda Dr. Edna Skylar'la karşılaştı. Onu ofisinde bulmayı bekliyordu ama bu şekilde de olurdu.

Edna Skylar onu görünce gülümsedi. Hafif bir makyaj yapmıştı. Beyaz önlüğü buruşuktu. Bu kez boynundan stetoskop sarkmıyordu.

"Merhaba, Myron," dedi.

"Merhaba, Dr. Skylar."

"Bana Edna de."

"Tamam."

"Ben de tam çıkıyordum." Başparmağıyla asansörü işaret etti. "Seni buraya getiren nedir?"

"Sen, aslında."

Edna Skylar'ın kulağının arkasında bir dolmakalem duruyordu. Kalemi aldı, dosyaya bir şey yazdı ve geri taktı. "Gerçekten mi?"

"Buraya son gelişimde bana bir şey öğrettin," dedi Myron.

"Neymiş o?"

"Temiz hastalardan bahsetmiştik, hatırlıyor musun? Temizleri ve kirli olanları konuşmuştuk. Bana çok dürüst davranmış ve daha çok hak eden hastaları tedavi etmeyi tercih ettiğini söylemiştin."

"Çok şey konuşmuştuk, evet," dedi. "Ama günün sonunda, ettiğim bir yemin var. Hoşlanmadıklarımı da tedavi ediyorum."

"Biliyorum. Ama görüyorsun ya, benim de düşünmemi sağladın. Çünkü seninle aynı fikirdeydim. Aimee Biel'e yardım ettim, çünkü onun... Bilmiyorum."

"Masum olduğunu mu düşünüyordun?" dedi Skylar.

"Sanırım."

"Ama olmadığını öğrendin."

"Daha da fazlası," dedi Myron. "Öğrendiğim şey, senin yanıldığındı."

"Ne konuda?"

"İnsanlara bu şekilde önyargıyla yaklaşamayız. İkiyüzlü oluyoruz. En kötüsünü düşünüyoruz. Bunu yapınca da, ancak gölgeleri görüyoruz. Aimee Biel'in eve döndüğünü biliyor musun?"

"Duydum, evet."

"Herkes evden kaçtığını düşünüyor."

"Bunu da duydum."

"Onun için kimse hikâyesini dinlemedi. Yani gerçekten dinlemedi. Bunu bir kere düşününce, Aimee Biel artık masum değildi. Anlıyor musun? Anne ve babası bile. En iyi niyetlerle yaklaştılar. Gerçeği göremeseler bile onu korumak istediler."

"Nedir o?"

"Suçlu olduğu kanıtlanana kadar herkes masumdur. Bu sadece mahkeme salonlarında geçerli değil."

Edna Skylar saatine baktı. "Nereye varmaya çalıştığını anlamadım."

"O kıza hayatı boyunca inandım. Yanıldım mı? Bu bir yalan mıydı? Ama günün sonunda, tıpkı anne ve babasının dediği gibi, onu korumak onların göreviydi, benim değil. Daha hevessiz davranabilirdim. Gerçeği öğrenme riskini aldım. Onun için bekledim. Sonunda Aimee'yi yalnız yakaladığımda, ondan bana bütün hikâyeyi anlatmasını istedim. Çünkü diğerinde –evden kaçıp sevgilisini öldürmüş olabileceği hikâyesinde– çok fazla boşluk vardı. O ATM mesela. Ankesörlü telefondan gelen arama da. Bunun gibi şeyler. Her şeyi öylece bir kenara bırakıp hayatına devam etmesini istemedim. Onun için onunla konuştum. Onu ne kadar sevdiğimi ve önemsediğimi hatırladım. Gerçekten de tuhaf bir şey yaptım."

"Ne?"

"Aimee'nin gerçeği söylediğini farz ettim. Eğer söylüyorsa, o zaman iki şeyi bilecektim. Onu kaçıran kişi bir kadındı. O kadın da Katie Rochester'ın Elli İkinci Sokak'taki

ATM'yi kullandığını bilen biriydi. Bu tanıma uyanlar kimler? Katie Rochester. O yapmadı. Loren Muse? Mümkün değil. Bir de sen."

"Ben mi?" Edna Skylar gözlerini kırpıştırmaya başladı. "Sen ciddi misin?"

"Seni arayıp Aimee'nin tıbbi kayıtlarına bakmanı istediğim zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu Myron. "Hamile olup olmadığını görmek için."

Edna Skylar yine saatine baktı. "Buna gerçekten vaktim yok."

"Sana bir masumun değil, iki masumun hayatıyla ilgili olduğunu söylemiştim."

"Yani?"

"Seni aramadan önce, kocandan da aynı şeyi istedim. O bölümde çalışıyordu. Onun için daha kolay olacağını düşünmüştüm. Ama o reddetti."

"Stanley kurallara çok bağlıdır," dedi Edna Skylar.

"Biliyorum. Ama biliyor musunuz, bana enteresan bir bilgi verdi. Yeni kanunlara göre, bir hastanın dosyası ne zaman açılsa, üzerine tarih bilgisi ekleniyormuş. Dosyaya bakan doktorun adı da orada görünüyormuş. Onun baktığı zamanı gördünüz."

"Doğru."

"Bunun üzerine Aimee'nin dosyasına baktım. Bil bakalım ne gördüm?"

Gülümsemesi kaybolmaya başladı.

"Sen, Dr. Skylar, senden istediğim tarihten iki hafta

önce o dosyaya bakmışsın. Bunu neden yapasın ki?"

Kollarını göğsünde birleştirdi. "Bakmadım."

"Bilgisayar yalan mı söylüyor?"

"Bazen Stanley şifresini unutuyor. Muhtemelen benimkini kullanmıştır."

"Anlıyorum. Kendi şifresini unutuyor, ama sizinkini hatırlıyor." Myron başını salladı ve biraz daha yaklaştı. "Bu konuda yeminli ifade verir mi?"

Edna Skylar cevap vermedi.

"Asıl nerede çok zekice davranmışsın, biliyor musun?" diye devam etti. "Bana oğlunu anlatmakla. İlk günden beri baş belası olan, sonra da bu sorunları daha da büyütmek için kaçan oğlun. Hâlâ berbat durumda olduğunu söylemiştin, hatırlıyor musun?"

Edna'nın dudaklarından küçük, acı dolu bir ses geldi gözleri doldu.

"Ama oğlunun adını hiç söylemedin. Elbette ki söylemek zorunda değildin. Kimsenin bilmesi için bir sebep de yoktu. Şimdi bile. Soruşturmanın bir parçası değildi. Jake Wolf'un annesinin adını bilmiyorum. Harry Davis'inkini de. Ama Aimee'nin tıbbi kayıtlarına baktığını görünce, küçük bir araştırma yaptım. İlk kocan, Dr. Skylar, onun adı Andrew Van Dyne'dı, değil mi? Oğlunun adı da Drew Van Dyne."

Edna gözlerini kapadı ve birkaç derin nefes aldı. Tekrar açtığındaysa omuzlarını silkti ve umursamaz olmaya çalışan, ama bunun yakınından bile geçmeyen bir ifadeyle baktı. "Ne olmuş?"

"Sence de tuhaf, değil mi? Sana Aimee Biel'i sorduğumda, oğlunun onu tanıdığından hiç bahsetmedin."

"Sana oğlumdan uzak olduğumu söylemiştim. O ve Aimee Biel'e dair hiçbir şey bilmiyorum."

Myron sırıttı. "Her soruya bir cevabın var, değil mi, Edna?"

"Ben sadece gerçeği anlatıyorum."

"Hayır, anlatmıyorsun. Bir tesadüf daha. Sence de çok fazla tesadüf yok mu? Baştan beri bunu yok sayamıyorum. Aynı liseden iki hamile kız? Tamam, bu çok büyük bir şey değil. Ama geri kalanı: İkisi de kaçıyor, ikisi de aynı ATM'yi kullanıyor. Yine farz edelim ki Aimee gerçeği söylüyor. Diyelim ki birisi –bir kadın– ona o köşede beklemesini söyledi. Diyelim ki o gizemli kadın ona o ATM'den para çekmesini söyledi. Neden? Biri bunu neden yapsın?"

"Bilmiyorum."

"Elbette ki biliyorsun, Edna. Çünkü bunlar tesadüf değildi. Hiçbiri. Hepsini sen ayarladın. İki kızın aynı ATM'yi kullanması? Bunun tek bir sebebi vardı. Kaçıran kişi –sen, Edna– Aimee'nin ortadan kayboluşunu Katie Rochester'ınkiyle bağlamak istedin."

"Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü polis, senin şehirde onu görmen yüzünden Katie Rochester'ın kaçtığından emindi. Ama Aimee Biel farklıydı. Çete bağlantısı, onu istismar eden bir baba gibi şeyleri yoktu mesela. Ortadan kaybolması kargaşa yaratabilirdi. O ateşin üzerine gelmesini engellemenin en iyi yolu –tek yolu– Aimee'nin de kaçtığını düşündürmekti."

Bir an orada öylece durdular. Sonra Edna Skylar onun yanından geçip gitmek ister gibi sağa yöneldi. Myron da onunla beraber hareket edip önünü kesti. Edna kafasını kaldırıp ona baktı.

"Üzerinde dinleme cihazı var mı, Myron?"

Kollarını kaldırdı. "Üstümü ara."

"Gerek yok. Zaten bunların hepsi saçmalık."

"Sokaktaki o güne gidelim. Sen ve Stanley Manhattan'da yürüyordunuz. Kader elini uzattı. Polise anlattığın gibi, Katie Rochester'ı gördün. Kayıp ve başının dertte olmadığını fark ettin. Evden kaçmıştı. Katie sana kimseye söylememen için yalvardı. Sen de bunu dinledin. Üç hafta boyunca kimseye bir şey söylemedin. Normal hayatına geri döndün." Myron onun yüzünü inceledi. "Buraya kadar doğru mu?"

"Doğru."

"Sonra ne değişti? Neden üç hafta sonra birden eski arkadaşın Ed Steinberg'i aradın?"

Kollarını göğsünde birleştirdi. "Neden sen söylemiyorsun?"

"Çünkü senin durumun değişti, Katie'ninki değil."

"Nasıl?"

"İlk günden beri baş belası olan oğlunla konuştun. Görüşmediğin oğlun."

"Doğru."

"Belki görüşmüyorsunuzdur, bilmiyorum. Ama Drew'le iletişimdeydin. En azından haber alıyordun. Drew'in Aimee Biel'e âşık olduğunu biliyordun. Sana bunu anlattı. Muhte-

melen hamile olduğunu da söyledi."

Kollarını değiştirdi. "Bunu kanıtlayabilir misin?"

"Hayır. Orası tahmin. Ama gerisi değil. Bilgisayardan Aimee'nin tıbbi kayıtlarına baktın. Bunu biliyoruz. Gerçekten hamile olduğunu da gördün. Ama dahası, gebeliği sonlandıracağını da gördün. Drew bunu bilmiyordu. Birbirlerine âşık olduklarını ve evleneceklerini düşünüyordu. Ama Aimee ayrılmak istedi. Drew Van Dyne hiçbir şey olabilirdi, ama aptalca bir lise hatası değildi. Aimee artık üniversite yolundaydı."

Bu, "kulağa Drew'in onu kaçırma sebebi gibi geliyor, " dedi Edna Skylar.

"Öyle, değil mi? Eğer hepsi bu olsaydı. Ama ben yine bütün tesadüfleri merak etmeye devam ettim. Yine ATM. Bunu kim biliyordu? Eski arkadaşın Ed Steinberg'i arayıp ona olayla ilgili bilgi verdin. O da anlattı. Neden anlatmasın ki? Ortada gizli bir şey yok. Ortada gerçek bir olay bile yok. Citibank ATM'sinden bahsedince, bunun düğüm noktası olacağını düşündün. Herkes Aimee'nin de evden kaçtığını düşünecekti. Tam da böyle oldu. Sonra Aimee'yi arıyorsun Hastaneden aradığını söylüyorsun, ki bu doğru. Ona gebeliği sonlandırma işleminin bir sır olacağından bahsediyorsun. New York'ta buluşmak için sözleşiyorsunuz. Seni köşede bekliyor. Yanına geliyorsun. Ona ATM'den biraz para çekmesini söylüyorsun. Kilit noktan. Aimee de söyleneni yapıyor. Sonra panikliyor. Bunu biraz daha düşünmek istiyor. Sen elinde şırıngayla onu almak için beklerken, o birden kaçıyor. Ben geliyorum. Onu Ridgewood'a götürüyorum. Sen de

takip ediyorsun, o gece çıkmaz sokakta gördüğüm araba seninkiydi. Harry Davis onu reddederken orada bekliyorsun. Aimee gerisini pek hatırlamıyor. Kendisine uyuşturucu verildiğini iddia ediyor. Hafızasının bulanık olması da bunu doğruluyor. Propofol pek çok semptoma neden olabilir. O ilaca alışıksın, değil mi, Edna?"

"Elbette ki alışığım. Doktorum ben. Anestezi ilacıdır o."

"Bunu muayenelerinde kullandın mı?"

Tereddüt etti. "Kullandım."

"O zaman bu senin çöküşün olacak."

"Gerçekten mi? Nasıl?"

"Elimde bir kanıt daha var, ama bu biraz şartlara bağlı. O tıbbi kayıtlar bunlardan biri. Belgeler, sadece Aimee'nin dosyasına daha önceden baktığını göstermekle kalmıyor, aynı zamanda senden istediğim zaman bakmadığını da gösteriyor. Neden yapasın bunu? Çünkü zaten hamile olduğunu biliyorsun. Ayrıca telefon kayıtları da var. Oğlun seni aramış, sen oğlunu aramışsın."

"Ee?"

"Doğru, ee? Buraya ilk gelişimden hemen sonra oğlunu okuldan aradığını bile gösterebilirim sana. Harry Davis ona olanları anlatmadan Drew'ün nasıl öğrendiğini merak etmişti. İşte böyle. Onu aradın ve uyardın. Yirmi Üçüncü Sokak'taki telefondan Claire'i aradığını da unutma... bu çok fazlaydı. Ailelerin içini rahatlatmak istemen çok hoş. Ama Aimee neden tam da Katie Rochester'ın son görüldüğü yerden arasın ki? Bundan haberi bile yok. Sadece sen biliyorsun.

Ayrıca senin otoyol geçiş kayıtlarını da inceledik. Manhattan'a gitmişsin. Arama yapılmadan yirmi dakika önce Lincoln Tüneli'nden geçmişsin."

"Bu çok zorlama," dedi Edna.

"Hayır, pek değil. Ama senin dibe vurduğun nokta: Propofol. Bunu reçetelere yazabilirsin, evet, ama önce bunun siparişini vermen gerek. Beraber çalıştığım polisler çoktan ofisini aradı. Bol miktarda Propofol almışsın ama kimse nereye gittiğini açıklayamıyor. Aimee'ye bir kan testi yapıldı. Kanında bu madde hâlâ vardı. Anladın mı?"

Edna Skylar derin bir nefes aldı, tuttu ve bıraktı. "Senin bu kaçırma olayı için bir gerekçen var mı, Myron?"

"Gerçekten bu oyunu oynayacak mıyız?"

Omuz silkti. "Şimdiye dek oynadık."

"Peki, tamam. Gerekçe. Herkesin sorunu da bu. Neden biri Aimee'yi kaçırsın? Hepimiz birinin onu susturmaya çalıştığını düşündük. Oğlun işini kaybedebilirdi. Jake Wolf'un oğlu her şeyini kaybedebilirdi. Harry Davis'in ise kaybedecek tonlarca şeyi vardı. Ama onu kaçırmak bir işe yaramazdı. Fidye istenmedi, cinsel saldırı olmadı, hiçbir şey olmadı. Kendi kendime sorup durdum. Neden biri genç bir kadını kaçırsın?"

"Ve?"

"Masumiyetten bahsetmiştin."

"Doğru." Gülümsemesinden anladığı belliydi. *Edna Skylar neyin geldiğini biliyor,* diye düşündü Myron, ama yoldan çekilmeyecekti.

"Kim," dedi Myron, "doğmamış torunundan daha masum olabilir ki?"

Başını sallayacak gibi oldu. Bunu söylemek zordu. "Devam et."

"Hasta seçmekten bahsederken kendi kendine bunu düşündün. Önceliklere ayırmak gibiydi. Masumları korumaktı. Niyetin çok saftı, Edna. Torununu korumaya çalışıyordun."

Edna Skylar dönüp koridora baktı. Tekrar Myron'la yüz yüze geldiğinde, acı gülümsemesi yok olmuştu. Boş bakıyordu. "Aimee neredeyse üç aylık hamileydi," diye başladı. Ses tonu değişti. Hem narin hem de mesafeliydi. "Eğer o kızı bir ay ya da daha fazla tutabilseydim, aldırmak için geç kalınmış olacaktı. Eğer Aimee'nin karar verme süresini uzatırsam, torunumu koruyabilirdim. Bu yanlış mı?"

Myron hiçbir şey demedi.

"Haklısın. Aimee'nin ortadan kayboluşunu Katie Rochester'ınkine bağlamak istedim. Elbette bir kısmı elimdeydi. İkisi de aynı okula gitmişti ve ikisi de hamileydi. Ben de ATM'yi ekledim. Aimee'nin kaçtığını düşündürmek için elimden geleni yaptım. Ama söylediğin sebepten değil; iyi bir aileye sahip, iyi bir kız olduğu için değil. Aslında tam tersi."

Myron başını salladı, şimdi anlıyordu. "Eğer polis soruşturması başlasaydı," dedi, "oğlunla olan ilişkisini öğreneceklerdi."

"Evet."

"Şüphelilerden hiçbirinin ahşap kulübesi yok. Ama senin var, Edna. Aimee'nin dediği gibi beyaz ve kahverengi bir şöminesi de var."

"Çok çalışmışsın."

"Evet, çalıştım."

"Çok iyi planlamıştım. Ona iyi davranacaktım. Bebeği gözlemleyecektim. Rahatlatmak için ailesini aradım. Aimee'nin kaçtığını ve iyi olduğunu gösteren ipuçları bırakmaya devam edecektim."

"Çevrimiçi olmak gibi mi?"

"Evet."

"Onun şifresini ve kullanıcı adını nereden öğrendin?"

"İlacın etkisi altındayken kendisi söyledi."

"Onun yanındayken yüzünü kapatıyor muydun?"

"Yüzümü, evet."

"Erin'in erkek arkadaşı. Mark Cooper. Onun adını nereden öğrendin?"

Edna omuz silkti. "Onu da o söyledi."

"Cevap yanlıştı. Mark Cooper, Bela adını taktıkları bir çocuğun adıydı. Beni rahatsız eden şeylerden biri de bu oldu."

"Çok zekiymiş," dedi Edna Skylar. "Neyse. Onu birkaç ay tutacaktım. Kaçtığına dair kanıtlar bırakacaktım. Sonra da onu serbest bırakacaktım. Kaçırılmak konusunda o da aynı şeyleri anlatacaktı."

"Kimse de ona inanmayacaktı."

"Bebeği olacaktı, Myron. Tek düşündüğüm buydu. Plan işe yarayacaktı. O ATM işin içine girince, polis onun da kaçtığından emin oldu. Sonra da geri çekildiler. Anne ve babası... Onlar ebeveyn işte. Rochester'lar gibi onların endişeleri

de bitecekti." Ona baktı. "Bir şey beni mahvetti."

Myron ellerini açtı. "Alçakgönüllülüğümden söyleyemiyorum."

"O zaman ben söylerim. Sen, Myron. Sen beni mahvettin."

"Bana her şeye burnunu sokan bir çocuk olduğumu söylemeyeceksin, değil mi? *Scooby-Doo*'daki gibi?"

"Komik olduğunu mu sanıyorsun?"

"Hayır, Edna. Komik olduğunu hiç sanmıyorum."

"Kimseye zarar vermek istemedim. Evet, Aimee'ye haksızlık olacaktı bu. İlaçları uygulamak konusunda uzman olsam da, onun için büyük bir travma olacaktı. Onu rahat ettirebilir ve bebeği koruyabilirdim. Ailesi elbette ki cehennemi yaşayacaktı. Onları da kızlarının kaçtığına ikna edersem rahatlayabileceklerini düşündüm. Avantajlarını ve dezavantajlarını hesap ettim. Acı çekiyor olsalar bile, görmüyor musun? Bir hayat kurtarıyordum. Sana anlattığım gibi. Drew'le bu işi beceremedim. Onunla ilgilenmedim. Onu korumadım."

"Aynı hataları torununda yapmayacaktın," dedi Myron.

"Doğru."

Koridordan hastalar ve ziyaretçiler, doktorlar ve hemşireler, her tür insan geçiyordu. Yukarıdan *ding* sesi geldi. Biri elinde koca bir çiçek buketiyle yanlarından geçti. Myron ve Edna bunların hiçbirini görmüyordu.

"Bana telefonda söylemiştin," dedi Edna. "Benden Aimee'nin dosyasına bakmamı istediğin zaman. Masumları ko-

rumak. Benim tek yapmaya çalıştığım buydu. Ama o ortadan kaybolunca, sen kendini suçladın. Kendini onu bulmak zorunda hissettin. Kurcalamaya başladın."

"Çok yaklaşınca da ipleri kesmek zorunda kaldın."

"Evet."

"Onun kaçmasına izin verdin."

"Başka seçeneğim yoktu. Her şey mahvoluyordu. Sen işin içine girince insanlar ölmeye başladı."

"Bunun için beni suçlamıyorsun, değil mi?"

"Hayır, kendimi de suçlamıyorum," dedi başını kaldırıp. "Ben kimseyi öldürmedim. Harry Davis'ten notları değiştirmesini istemedim. Jake Wolf'a kimseye rüşvet vermesini söylemedim. Randy Wolf'a uyuşturucu sat demedim. Oğluma öğrencisiyle yatmasını söylemedim. Aimee Biel'e hamile kalmasını da ben söylemedim."

Myron hiçbir şey demedi.

"Bunu bir adım daha öteye taşımak ister misin?" Sesi netti. "Drew'e Jake Wolf'a silah çekmesini de ben söylemedim. Aksine. Oğlumu sakinleştirmeye çalıştım, ama ona gerçeği söyleyemedim. Belki de söylemeliydim. Ama Drew hep bir baş belası olmuştur. Ben de ona sakin olmasını söyledim. Aimee'nin iyi olacağını anlattım. Ama dinlemedi. Jake Wolf'un bu işle ilgisinin olduğunu düşündü. O yüzden onun peşinden gitti. Benim tahminim, doğruyu söyleyenin karısı olduğu yönünde. Kendini savunmak için onu vurdu. Oğlumun

ölümü böyle oldu. Ama bunların hiçbirini ben yapmadım."

Myron bekledi. Dudakları titrerken Edna bununla baş etmeye çalıştı. Yıkılmayacaktı. Her şeyin ortaya çıktığı, yaptıklarının sadece amacına ulaşamamakla kalmadığı gibi; oğlunun hayatına mal olduğunu da itiraf ettiği bu anda bile zayıflığını göstermeyecekti.

"Benim tek istediğim torunumun hayatını kurtarmaktı," dedi. "Bunu başka nasıl yapabilirdim?"

Myron yine cevap vermedi.

"İyi mi?"

"Bilmiyorum."

"Lütfen." Edna Skylar can simidi misali onun koluna yapıştı. "Bebek konusunda ne yapacak?"

"Onu da bilmiyorum."

"Bunların hiçbirini kanıtlayamazsın."

"Bu polise bağlı. Ben sadece sözümü tutmak istedim."

"Hangi sözü?"

Myron koridorun ucuna doğru baktı. "Her şey tamam," dedi.

Aimee Biel karşısına çıktığında Edna Skylar'ın ağzı bir karış açık kaldı ve elini ağzına götürdü. Erik de orada, Aimee'nin yanındaydı. Claire de diğer tarafında. İkisi de kızlarına sarılmıştı.

Myron yürüyerek uzaklaştı. Uçar gibi yürüyordu. Dışarıda güneş hâlâ pırıl pırıldı. Bunu biliyordu. Radyoda en sev-

diği şarkılar çalacaktı. Bütün konuşmayı teybe kaydetmişti –evet, bu konuda yalan söylemişti– ve bunu Muse ile Banner'a verdi. Artık dava açılabilirdi. Açılmayabilirdi de.

Yapabildiğiniz her şeyi yapacaksınız.

Erik geçerken Myron'a başını salladı. Claire elini uzattı. Gözlerinde minnet gözyaşları vardı. Myron onun eline dokundu, ama yürümeye devam etti. Göz göze geldiler. O an yine onun genç, çalışma salonundaki liseli halini gördü. Ama artık bunların hiçbir önemi yoktu.

Claire'e bir söz vermişti. Ona bebeğini geri getireceğine dair söz vermişti.

Şimdi, geç de olsa, sözünü tuttu.

TEŞEKKÜR

Son altı yıldır, yolda en çok karşılaştığım soru, "Boyunuz kaç?" oldu. Cevap: Bir doksan üç. Sık rastladığım diğer soruysa, "Myron ve ekibini ne zaman geri döndüreceksin?" oldu. Cevap: Şimdi. Hep bu dönüş için zorlamayacağımı, doğru fikir gelene dek bekleyeceğimi söyledim. Artık doğru fikir geldi, ama sizin teşvikleriniz ve coşkunuz bana ilham verdi, beni çok etkiledi. O nedenle ilk teşekkürüm Myron, Win, Esperanza, Koca Cyndi, El-Al ve o renkli ekibin geri kalanını özleyenlere. Umarım keyif almışsınızdır. Neden bahsettiğimi bilmeyenlere gelince, Myron Bolitar'ın başrolünde olduğu yedi kitabım daha var. Daha detaylı bilgi için HarlanCoben.com'a bakın.

Bu, editörüm Mitch Hoffman'la ve Lisa Johnson'la çalıştığım dördüncü kitabım. İkisi de şahaneler. Brian Tart, Susan Petersen Kennedy, Erika Kahn, Hector DeJean, Robert Kempe ve Dutton'daki herkes de şahane. Her şey şahane. Jon Wood, Susan Lamb, Malcolm Edwards, Aaron Priest ve Lisa Erbach Vance'e de teşekkürler.

Tıp Doktoru David Gold pek çok kitaptan tıbbi araştırma yapmama yardım etti. Bu kez bir karaktere de adını verdi. Sen iyi bir arkadaşsın, David.

New Jersey eyaletinde Birleşik Devletler avukatı olan Christopher J. Christie harika ve kusursuz şekilde birbirine geçmiş hukuki konularda destek verdi. Chris'i on yaşındayken küçükler liginde oynadığımdan beri tanırım. Nedendir bilmem, bunu özgeçmişine hiç yazmaz.

Bu ilham verici fikir için Clarke Ailesi'ne –Ray, Maureen, Andrew, Devin, Jeff ve Garrett– teşekkür ederim. Çocuklar sürekli çocuk, ergen ve artık genç adamlar olmanın ne olduğu konusunda benimle içtenlikle konuştular. Onlara bunun için teşekkür ederim.

Son olarak, Linda Fairstein, Dyan Machan ve elbette ki Tıp Doktoru Anne Armstrong-Coben'e teşekkürler. Üçünüzün sorunu da aşırı zekâ ve güzellik...

HARLAN COBEN

BANA SÖZ VER

Ölüm sizin yanı başınızda kalır, omzunuza dokunur, adımlarınızı yavaşlatır ve uykularınızı ele geçirir.

Her şey Myron'ın iki genç kıza verdirdiği bir sözle başlamıştı. "Asla sarhoş birinin arabasına binmeyin, böyle bir durumda kalırsanız bana haber vereceğinize söz verin," demesiyle.

Ama hiç kimse o kızlardan biri olan Aimee'nin Myron'ı arayıp yardım istedikten sonra sırra kadem basacağını ve masum bir sözü büyük bir kaosa dönüştüreceğini tahmin edemezdi. Ve yedi yıldır sessiz sakin bir hayat süren Myron Bolitar için artık "güzellik uykusundan" uyanma vaktinin geldiğini de...

ISBN 978-605-348-802-6
MARTI
/martiyayinlari
9 786053 488026
internetten sipariş: okuoku.com